กรรม

พยากรณ์

ตอน ชนะกรรม

ดังตฤณ

สารบัญ

สารบัญ ๑
ตอนที่ ๑ ครั้งแรก ๓
ตอนที่ ๒ เพื่อนรัก ๑๓
ตอนที่ ๓ พยากรณ์ดาวเด่น ๒๐
ตอนที่ ๔ กังวล ๒๗
ตอนที่ ๕ มื้ออร่อย ๓๖
ตอนที่ ๖ บ้านแสนสุข ๔๕
ตอนที่ ๗ ส่งวิญญาน ๕๖
ตอนที่ ๘ ดูดาว ๖๙
ตอนที่ ๙ สงครามความคิด ๗๙
ตอนที่ ๑๐ หลากพันธะ ๙๐
ตอนที่ ๑๑ รู้ตัว ๙๙
ตอนที่ ๑๒ ความขัดแย้ง ๑๐๘
ตอนที่ ๑๓ มลทิน ๑๒๐
ตอนที่ ๑๔ ทางออก ๑๓๐
ตอนที่ ๑๕ นับถอยหลัง ๑๔๐
ตอนที่ ๑๖ อัตวินิบาตกรรม ๑๕๑
ตอนที่ ๑๗ ชาติใหม่ ๑๖๓
ตอนที่ ๑๘ ระลึกชาติ ๑๗๗
ตอนที่ ๑๙ ความเปลี่ยนแปลง ๑๘๙
ตอนที่ ๒๐ คนรู้ใจ ๑๙๙
ตอนที่ ๒๑ ร่วมฝัน ๒๑๒
ตอนที่ ๒๒ ฝันร้าย ๒๒๕
ตอนที่ ๒๓ สัมผัสที่ ๖ .... ๒๓๔
ตอนที่ ๒๔ คำสาป ๒๔๖
ตอนที่ ๒๕ ทางเลือก ๒๖๕
ตอนที่ ๒๖ ควรค่า ๒๗๙
ตอนที่ ๒๗ บทพิสูจน์ ๒๘๙
ตอนที่ ๒๘ พี่น้องสองสาว ๓๐๖

ஐ ตอนที่ ๒๙ หมอเทวดา....... ๓๑๗
ஐ ตอนที่ ๓๐ โลกล่ม....... ๓๒๖
ஐ ตอนที่ ๓๑ ทำแท้ง....... ๓๓๖
ஐ ตอนที่ ๓๒ ค่าตัว....... ๓๕๐
ஐ ตอนที่ ๓๓ คู่มือนักฆ่าตัวตาย....... ๓๖๒
ஐ ตอนที่ ๓๔ คนดัง....... ๓๗๔
ஐ ตอนที่ ๓๕ ออกสู่โลกกว้าง....... ๓๘๓
ஐ ตอนที่ ๓๖ คู่สม....... ๓๙๔
ஐ ตอนที่ ๓๗ สูญเสีย....... ๔๐๕
ஐ ตอนที่ ๓๘ เปิดใจ....... ๔๑๗
ஐ ตอนที่ ๓๙ นับหนึ่งใหม่....... ๔๒๘
ஐ ตอนที่ ๔๐ กีฬาพลังจิต....... ๔๔๔
ஐ ตอนที่ ๔๑ ชนะกรรม....... ๔๕๓
ஐ ตอนที่ ๔๒ เคล็ดวิชาพยากรณ์กรรม....... ๔๘๓

ตอนที่ ๑ ครั้งแรก

นนทกานต์เดินผ่านกลุ่มโต๊ะหมอดูด้วยท่าทีเก้ๆกังๆเป็นรอบที่สามหรือสี่ ความจริงเขาเข้าห้างในวันนี้ด้วยความตั้งใจดูหนังคนเดียวแก้กลุ้ม แต่พอผ่านโต๊ะหมอดูแล้วเกิดความครุ่นคิดบางอย่าง เดินกลับไปกลับมาชั่งใจว่าจะเสี่ยงเอาเสียหน่อยไหม เกิดมายังไม่เคยดูหมอชนิดที่มีคนเป็นๆนั่งพยากรณ์ให้ต่อหน้า อย่างมากเคยแค่เล่นหมอดูคอมพิวเตอร์ หรือให้เพื่อนซึ่งมีไพ่ยิปซีทายดวงเล่นให้แบบส่งเดช แต่แบบนี้เป็นความรู้สึกที่ต่างกัน เขากำลังจะเสียเงินเป็นร้อยเพื่อสนทนาถามตอบกับผู้ได้ชื่อว่าจับงานพยากรณ์เป็นอาชีพ

ซุ้มหมอดูที่ตั้งอยู่บริเวณนั้นจัดแบ่งเป็นสัดส่วนด้วยแผงไม้กั้น มีทั้งหมด ๔ ห้อง หมอดูแต่ละคนล้วนมีอายุ ท่าทางเป็นผู้คงแก่เรียน ทุกห้องต่างมีลูกค้า เว้นริมซ้ายสุดที่ยังว่าง นนทกานต์อ่านป้ายชื่อหมอดูบนโต๊ะ เห็นชื่อ อุปการะ ตโมไพรี แล้วเกิดความตะครั่นตะครอแปลกๆ ฟังขลังราวกับเป็นหมอดูชื่อดัง หรือเป็นชื่อที่สรรตั้งให้ฟังน่าเลื่อมใสในทางสงเคราะห์ผู้มืดบอดโดยเฉพาะ

แต่ถ้าเป็นหมอดูแม่นๆหรือมีชื่อเสียงจริง คนคงแห่มาดูกันบ้าง นี่ยังนั่งว่างอยู่นาน คงจะมือใหม่ในวงการหรือประเภทดูคลาดเคลื่อนเป็นประจำเสียกระมัง นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้นนทกานต์ยังเดินงุ่นง่านชั่งใจอยู่

หมอดูคงเห็นเขาเดินละล้าละลังอยู่พักหนึ่งแล้วเหมือนกัน ฝ่ายนั้นจึงยิ้มให้อย่างอ่อนโยน มองเป็นมิตรน่าอุ่นใจ แต่สมัยนี้เห็นยิ้มใจดีแล้วแทนที่จะอยากเชื่อถือ กลับก่อความรู้สึกระแวงขึ้นแทน เพราะข่าวอาชญากรรมดังๆและข่าวฉ้อฉลอื้อฉาวนั้นเป็นผลงานของคนหน้าตาท่าทางใจดีเสียเกือบครึ่ง

ในที่สุดชายหนุ่มก็ตัดสินใจเดินเข้าสู่ซุ้มหมอดู ขาเขาไม่ค่อยออกอาการก้าวฉับๆอย่างเคย เพราะใจเฝ้าคิดว่าควรหรือ ที่อยู่ดีๆจะหาเรื่องเสียสตางค์เปล่าเพื่อฟังใครไม่รู้ ทำนายทายทักเขาในสิ่งที่ยากจะพิสูจน์เดี๋ยวนี้ว่าจริงหรือเท็จ

“เอ้อ… ดูหมอคิดเท่าไหร่ครับ?”

ความจริงเขาเห็นป้ายบอกอัตราแล้วว่าครั้งละ ๒๐๐ แต่ถามไปอย่างนั้นเอง เผื่อมีฟลุกลดราคาให้บ้าง ถ้าฝ่ายนั้นกำลังหิวลูกค้า

“สองร้อยครับ เชิญครับ”

เจ้าของโต๊ะร่างท้วมตอบตามธรรมเนียม ชายหนุ่มพยักหน้า ลงนั่งแบบคาใจเสียดายสตางค์ไม่รู้หาย

“เอ้อ… น้าดูดวงแบบไหนครับนี่? ผมต้องเอาข้อมูลอะไรให้หรือเปล่า แบบว่าเป็นคนจำรายละเอียดจำพวกตกฟากตกไฟไม่ค่อยได้น่ะครับ”

“อ๋อ ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องใช้หรอก”

“แหะๆ บอกน้าตามตรงนะครับ นี่เป็นครั้งแรกของผม เกิดมาเพิ่งเคยมานั่งตรงหน้าหมอดูมืออาชีพนี่แหละ”

"อันนั้นก็ดีครับ เพราะน้องเป็นลูกค้ารายแรกของผมเหมือนกัน"

นนทกานต์เบิกตาขึ้นนิดหนึ่งแบบสะอึก เกือบจะลุกหนีในทันทีเสียแล้ว

"น้องจะดูเรื่องผู้หญิงใช่ไหม?"

คำทักนั้นทำให้ชายหนุ่มเบิกตาโตกว่าเก่า แต่คราวนี้เป็นด้วยความสนใจเพราะโดนทักถูกจุด ทว่าพอคิดคำนึงแล้วก็เป็นเรื่องน่าแปลกใจแค่นิดหน่อยเท่านั้น หนุ่มน้อยสาวน้อยเข้าหาหมอดูจะเรื่องพรรณไหนที่พ้นจากของพรรณนี้

"ครับ" ลูกค้าหนุ่มยอมรับ "ผมต้องเอาวันเดือนปีเกิดของผมกับเธอให้น้าไหมครับ?"

นนทกานต์สะกิดใจอยู่บ้าง ที่จนป่านนี้หมอดูอุปการะยังไม่งัดเอาอุปกรณ์ใดๆขึ้นมาวางบนโต๊ะเลยสักชิ้นเดียว แม้แต่กระดาษปากกาก็หาได้มีไม่

"ไม่ต้องหรอก"

อุปการะตอบยิ้มๆ นิ่งเพียงอึดใจก็พูดชนิดทำให้ชายหนุ่มตรงหน้าถึงกับตาเหลือก

"น้องกำลังสงสัยว่าตัวเองรักข้างเดียวหรือเปล่า เพราะบางทีเหมือนมีความหวัง บางทีรู้สึกว่ากำลังถูกหลอกใช้ใช่ไหม?"

นนทกานต์กลืนน้ำลายเอื๊อก ท่าทีเปลี่ยนไปสิ้น

"เอ๊ะ! น้าทราบได้อย่างไร?"

ใช่แล้ว เรื่องเดียวที่กำลังวนเวียนในหัวคือสงสัยว่าตนเองกำลังตกเป็นทาสหน้าโง่ของเพื่อนสาวในสถาบันศึกษาเดียวกันหรือไม่ บางวันก็สำนึกรู้ว่าอยู่ในกลุ่มหมามองเครื่องบิน แต่บางวันก็อยากหลอกตัวเองว่าอยู่ในกลุ่มม้าตีนปลาย

"ผมให้น้องถามก็แล้วกัน น้องอยากรู้อะไรบ้าง เชิญตามสบายครับ"

ชายหนุ่มอึกอัก เขามาเจอใครเข้าแล้วนี่

"เอ้อ… อ้า… ผมจะมีสิทธิ์ได้เป็นแฟนตัวจริงของเขาไหมครับ?"

"ถ้าเป็นคำถามนี้ ผมต้องให้น้องเตรียมใจฟังคำตอบนิดหนึ่ง น้องอยากรับฟังคำตอบที่แท้จริงไม่ใช่คำตอบที่เป็นกำลังใจใช่ไหม?"

"ครับ ผมมีพวกเพื่อนให้กำลังใจลมแล้งทางโทรศัพท์มากพอ มาถึงโต๊ะหมอดูนี้ผมอยากรู้ความจริงที่ทำให้สบายใจเสียทีมากกว่า"

"เขาไม่ใช่คู่ของเราหรอก ถ้าเราคบกับเขาแบบเพื่อน เขาจะให้ความสนิท แต่ถ้าแสดงความอ่อนแอ เปิดเผยหน้าตาที่ลุ่มหลง เขาจะนึกเหยียดหยามดูถูก ผู้หญิงที่สวยมากๆน่ะ มีนิสัยชอบด่าผู้ชายที่มาหลงง่ายๆกันทั้งนั้น"

นนทกานต์รู้สึกสลดอยู่ในหน้า แต่ประหลาดที่เขาฟังเสียงนุ่มของหมอดูแล้วทำใจได้อยู่ในส่วนลึก ก็ขนาดเขาเองยังรู้สึกตั้งหลายครั้งว่าเป็นไอ้หน้าโง่ แล้วจะแปลกอะไรถ้าคำๆนี้ไปปรากฏอยู่ในหัวของหล่อน

"น้ารู้ดีจังนะว่าเขาสวยมาก… แต่ผมอาจยังมีดีไม่พอ แต่วันหน้าถ้าเรียนจบแล้วพยายามสร้างเนื้อสร้างตัว ร่ำรวยกว่าที่เป็นอยู่เยอะๆ เขาจะมีทางมาสนใจบ้างไหมครับ กี่ปีก็ตาม…"

อุปการะยิ้มปลอบ ส่ายหน้าเล็กน้อย

"น้องไม่ใช่คนที่จะเป็นคู่ครองของเขาหรอก สละเถอะ... อย่าหวงผู้หญิงของคนอื่นไว้ในหัวใจเราเลย เราจะไม่ได้อะไรนอกจากความร้อนรุ่มกลุ้มใจอย่างเดียว"

ชายหนุ่มไหล่ตก เกิดความห่อเหี่ยวรันทดขึ้นมาอย่างท่วมท้น แต่ด้วยความเสียดายประกอบกับลูกฮึดของชายชาตรี ทำให้ตัดสินใจถามตรงๆ

"น้ารู้ได้ยังไง ใช้หลักพยากรณ์แบบไหนหรือครับ? ขอโทษ ผมไม่เห็นน้าทำอะไรเลย"

อุปการะยอมเปิดเผยตามที่ตระเตรียมไว้แล้วเมื่อถูกลูกค้าถามเช่นนี้

"ผมไม่ใช้วิชาโหราศาสตร์หรือหลักการพยากรณ์แนวไหนหรอกครับ แต่ใช้วิธี 'อ่านกรรม' ตรงๆ มันปรากฏอยู่แล้วในทุกอณูของความเป็นคนเรา ตามหลักโหราศาสตร์อาจมีการทำนายเช่นที่เรียกว่า 'ทักษาพยากรณ์' คือพยากรณ์โดยอาศัยทักษา ทักษาเป็นชื่อเรียกอัฐเคราะห์ ได้แก่อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ เสาร์ พฤหัสบดี ราหู ศุกร์ โดยจัดเข้าระเบียบเป็นบริวาร อายุ เดช ศรี มูละ อุตสาหะ มนตรี และกาลกรรณี แต่การอ่านกรรมไม่ต้องอาศัยองค์ประกอบเหล่านั้น ขอเพียงรู้ว่าใครทำอะไรมา ก็ทำนายทายทักได้ว่าต้องได้รับผลอย่างไร จะเรียกหลักการนี้ว่าเป็น 'กรรมพยากรณ์' ก็ได้"

นนทกานต์ทำหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"แปลว่าน้าใช้วิธีแบบนั่งทางในหรือครับ?"

"ก็แล้วแต่จะนิยามกันว่านั่งทางในคืออะไร โดยมากมักหมายถึงคนหลับตาทำนายโดยใช้กำลังสมาธิดูเหตุการณ์ในอดีตและอนาคต แต่สำหรับผม จะมุ่งเน้นดูว่าใครทำอะไรมาอย่างไร ทำอย่างนั้นๆแล้วจะให้ผลแบบไหน ตรงนี้ผมไม่อาศัยนิมิตอันเกิดจากพลังสมาธิอย่างเดียว แต่จะใช้จิตสัมผัสเข้ามาร่วมด้วย"

ชายหนุ่มฟังคำอธิบายแล้วงง เพราะแยกไม่ออกว่าระหว่างนิมิตจากพลังสมาธิกับจิตสัมผัสแตกต่างกันอย่างไร

"ตอนน้าเห็น น้าเห็นยังไง?"

"ขอให้น้องลองนึกถึงญาติสักคนเดี๋ยวนี้ เอาแบบที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน น้องเห็นในใจอย่างไร? มันเป็นความรู้สึกเพียงวูบเดียวที่ระลึกถึงใครคนหนึ่งได้ แต่ก็เกิดกระแสรู้สึกถึงสายใยผูกพันในทางมงคลระหว่างเรากับเขาใช่ไหม? ในใจน้องเป็นอย่างไร ผมก็สัมผัสเห็นกรรมสัมพันธ์ของคนอื่นด้วยอาการคล้ายๆอย่างนั้นแหละ เพียงแต่สามารถเข้าไปส่องสำรวจดูรายละเอียดได้ชัดเจนและกว้างขวางกว่าคนทั่วไป เพราะมีกำลังสมาธิหนุนหลังอยู่"

"อย่างที่น้าพูดถึงผมกับเพื่อนผู้หญิง น้าเห็นอย่างไร ผมทำกรรมกับเขามาอย่างไร?"

"ก่อนอื่นน้องต้องเชื่อว่าคนเราเวียนว่ายตายเกิดมาหลายครั้ง เคยทำอะไรด้วยกัน เคยเป็นอะไรกันมาหลายแบบ อย่างเรากับเขาก็เคยเป็นแฟนกันมา ถึงได้มีความรู้สึกแบบเพศตรงข้ามที่ดึงดูดกันอยู่บ้าง แต่ชาตินี้เขากำลังเสวยวิบากเหนือเรา เลยทำให้มองผ่าน แล้วเล็งหาคนอื่นที่เขารู้สึกเหมาะตัวเหมาะใจกว่า"

ลูกค้าหนุ่มน้อยทำหน้ากังขา

"วิบากนี่คืออะไรครับ เสวยวิบากนี่หมายถึงเพื่อนผมกำลังรับผลอะไรอยู่หรือ?"

“อ๋อ… วิบากแปลว่าผลอันเกิดจากกรรม กรรมคือคิด คือพูด คือทำ ก่อกรรมใดประจำก็เกิดเป็นนิสัยติดตัวอย่างนั้น นิสัยอย่างไรก็ต้องรับผลของนิสัยอย่างนั้น เช่นรูปร่างหน้าตานี่ก็เป็นวิบากนะ ผิวพรรณเขาสะอาดสะอ้านเพราะเคยอยู่ในกรอบศีลสัตย์ รูปศีรษะมนน่ามองเพราะเคยอ่อนน้อมถ่อมตนแบบคนไหว้ง่าย ไหว้สวย และถ้าผมเห็นไม่ผิด จุดเด่นของเขาคือมีนัยน์ตาเป็นประกายลึก ดูสวยสะกดจิตสะกดใจใครๆได้ตั้งแต่แรกเห็น อันนี้ก็เพราะเคยมองพระสงฆ์องค์เจ้าด้วยใจศรัทธาบริสุทธิ์ และมองใครต่อใครรอบตัวด้วยความรัก ความปรารถนาดีตลอดชีวิตในอดีตชาติ”

นนทกานต์เริ่มมองอีกฝ่ายอย่างทึ่ง

“ครับ เขาเป็นผู้หญิงตาสวยที่สุดที่ผมเคยเห็นมา เคยอยากรู้เหมือนกันว่าทำไมธรรมชาติถึงลำเอียงนัก ให้รูปสมบัติและคุณสมบัติกับพวกเราแตกต่างกันขนาดนี้”

“ธรรมชาติน่ะลำเอียงไม่เป็นหรอก เราเอาท่อนไม้มาสีกัน ธรรมชาติก็คายไฟออกมาเสมอ แต่ไฟจะมากหรือน้อย ติดไฟช้าหรือเร็ว ก็ขึ้นกับจำนวนไม้ ขึ้นกับความสดหรือแห้งของไม้ ตัวเราเองทั้งหมดก็คือธรรมชาติ มีเหตุอย่างไร ปัจจัยแค่ไหน ก็ได้ผลไหลมาเทมาตามนั้น ไม่มีใครควบคุมบงการอยู่เหนือธรรมชาติในตนเองได้เลย”

“อย่างที่จ๊ะ… เอ้อ… หมายถึงเพื่อนผมน่ะครับ ที่จ๊ะเขาตาสวยแล้วคุณน้าบอกว่าเพราะมองใครต่อใครด้วยความรักใช่ไหมครับ? มันเกี่ยวกันอย่างไร มองคนด้วยสายตาแบบหนึ่ง แล้วทำไมตาถึงสวยได้”

“มีหลักคร่าวๆอย่างนี้ คือกรรมจะให้ผลทางใจสอดคล้องกับเหตุที่เคยก่อไว้ อย่างเช่นการ

มองผู้คนด้วยความเมตตา ด้วยความปรารถนาดีจริงใจ จะให้ผลทันทีเป็นความเย็นตาเย็นใจทั้งกับตนเองและผู้ถูกมอง ฉะนั้นจึงมีการบันดาลความงามขึ้นในดวงตาตั้งแต่เดี๋ยวนั้นแล้ว นี่เองความจริงที่สามารถเห็นทันใจในชาตินี้ภพนี้ เดี๋ยวนี้แหละ แต่จะเห็นชัดขึ้นในอัตภาพต่อมา เพราะการเกิดใหม่คือการรวบรวมกรรมที่ทำประจำไปสร้างรูปลักษณะให้สอดคล้องกับความเป็นตัวเรามากที่สุด คล้ายกับน้องเรียนหนังสือ ยิ่งกว้านความรู้เพิ่มขึ้น ก็จะแตกฉานในสาขาวิชายิ่งๆขึ้น แต่เมื่อจบปริญญาได้งานทำ ชีวิตจะเปลี่ยนไปทั้งหมด ทั้งตำแหน่งหน้าที่การงาน ระดับเงินเดือน ความก้าวหน้าที่รออยู่ ล้วนตัดสินจากความรู้ความสามารถที่สั่งสมมาระหว่างเป็นนักศึกษานั่นเอง”

นนทกานต์ใคร่ครวญตามแล้วพยักหน้าฝืดๆ

“เอ้อ… แล้วที่น้าบอกว่าผมกับเขาเคยเป็นแฟน หมายถึงเคยอยู่กินแบบคู่ผัวตัวเมียกันมาก่อนหรือเปล่าครับ?”

อุปการะนิ่งไปอึดใจ

“เคย… แต่ว่านานเสียจนป่วยการ เปล่าประโยชน์จะไปพูดถึง ของเหล่านี้ถ้ารู้จริงต้องเข้าใจให้ซึ้ง อย่างถ้าน้องมีความสามารถหยั่งรู้ เดินออกจากห้องนี้น้องจะพบกับคนที่เคยเป็นนั่นเป็นนี่เต็มไปหมด จะเหนื่อยแค่ไหนถ้าน้องรู้ว่าคนขายน้ำตรงมุมโน้นเคยเป็นพี่สาวของน้อง คนขายก๋วยเตี๋ยวตรงนั้นเคยเป็นพ่อของน้อง หรือกระทั่งเดินออกจากห้างพบหมาข้างถนนตัวหนึ่งแล้วรู้ว่ามันเคยเป็นลูก พวกเราเวียนว่ายตายเกิดมามากขนาดหาคนไร้ความสัมพันธ์กันอย่างสิ้นเชิงได้ยากมาก ทุกคนเพียงแต่เล่นเกมแห่งความลืมเลือนเมื่อต้องข้ามภพข้ามชาติเท่านั้น”

"อย่างผมกับน้านี่เคยเป็นอะไรกันมาก่อนครับ?"

ชายวัยกลางคนเอนหลังพิงพนัก ผินหน้าไปทางอื่น กะพริบตาคลี่มุมปากเล็กน้อย

"ยังไม่ใช่สิ่งที่สมควรบอก"

"ผมรู้สึกดี เหมือนน้าเป็นญาติผู้ใหญ่ อย่างนี้แปลว่าต้องเคยใช่เสมอไปหรือเปล่าครับ?"

"ก็อาจจะ... มนุษย์เรามีสัญชาตญาณในการเข้าหาและรู้สึกผูกพันกับใครบางคน ชนิดที่ยากจะอธิบาย แต่มันก็อยู่ตรงนั้น ความรู้สึก... ซึ่งทายความสัมพันธ์ในอดีตถูกหรือผิดคงมีความหมายน้อย ขอเพียงความสัมพันธ์ในปัจจุบัน เราเป็นอะไรกันสักอย่าง นั่นแหละที่ถูกแน่ จริงแน่"

"อย่างนั้นแปลว่าคนเรามีเนื้อคู่หลายคนหรือครับ?"

"ชีวิตเดียวคนๆหนึ่งอาจแต่งงานได้ตั้งหลายหน ชีวิตที่ผ่านมายิ่งไปจับคู่กับใครต่อใครไม่รู้เท่าไหร่ ตามเหตุ ตามปัจจัย ตามความเหมาะสมในแต่ละจังหวะ พวกเราเหมือนนักเดินทางผู้โดดเดี่ยวที่พลัดไปเข้ากลุ่มทัศนาจรกับพวกโน้นที พวกนี้ที ขึ้นอยู่กับว่าพวกไหนบ่ายหน้าไปทิศทางเดียวกะเราในช่วงหนึ่งๆ"

"เฮ้อ!.. ฟังดูเหงาน่าเศร้าจังครับ เคยคิดเข้าข้างตัวเองว่าชื่อเราเข้ากันดี ผมชื่อโจ๊ก เขาชื่อจ๊ะ ผมชื่อนนทกานต์ เขาชื่อ **ลานดาว** เคยคิดกระทั่งว่าถ้าเขาเปลี่ยนมาใช้นามสกุลผม จะฟังเก๋กว่านามสกุลเดิมของเขามาก... สรุปคือชื่อแซ่ดูรับกันไปหมด เสียอย่างเดียวคือเขาไม่เคยรับว่าผมเป็นแฟน"

"อย่าว่าแต่ชื่อเข้ากันเลย ต่อให้หน้าเหมือนกันเป๊ะอย่างแพะกับแกะ ก็ไม่ได้ส่อเลยว่าต้องเป็นคู่แท้ที่จะอยู่ด้วยกันไปตลอดชีวิต คนเราคบกันด้วยธาตุนิสัยที่คล้ายคลึงได้ แต่ถ้าให้เป็นแฟนกัน ต้องอาศัยความดึงดูดใจที่ทำให้ถวิลหาไปทางนั้นด้วย ผู้หญิงที่น้องชอบเขาเป็นพวกมีสิทธิ์เลือกจนกว่าจะถูกใจ โอกาสรอกระทั่งพบคนที่ทั้งเข้ากันโดยธาตุและความดึงดูดจึงมีอยู่สูง ประเภทนี้เขาไม่ด่วนปักใจเร็วเพียงเพราะความเข้ากันผิวเผินหรอก"

"งั้นผมขอถามถึงเขาหน่อยเถอะครับ ถ้าเขาไม่รักผม ไม่ใช่คู่ของผม แล้วเขารักใคร คู่ของเขาเป็นใคร?"

"เขายังไม่พบคู่ที่จะอยู่กับเขาตลอดไปหรอกน้อง เส้นทางโคจรยังไม่บรรจบกัน"

"แล้วจะพบเมื่อไหร่?"

"ก็คงอีกพักใหญ่ ชีวิตเขาเหมือนแม่เหล็ก ดึงดูดทั้งสิ่งที่ปรารถนาและไม่ปรารถนาเข้ามาหาตัวมากมาย ต้องวุ่นวายกับตัวเลือกเยอะแยะกว่าจะพบของจริงที่โดดเด่นขึ้นมา"

"เนื้อคู่เขาเป็นคนอย่างไร หน้าตาแบบไหนครับ?"

อุปการะเบนมามองหนุ่มรุ่นลูกด้วยสายตาตรง

"ถามเพราะอยากทำตัวให้เป็นแบบนั้นใช่ไหม? อนุญาตให้ผมทำหน้าที่ของหมอดูนะ อย่างน้องถ้าพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเอง เช่นเรียนให้เก่งขึ้น ดูเข้มแข็งเป็นที่พึ่งได้กว่านี้ อย่างดีที่สุดก็ทำให้เขาทึ่งมากกว่าเดิม ไม่มีส่วนเข็นให้ใจเขาขยับมาถึงเราหรอก หากอยากใกล้ชิดเขาตลอดไป น้องต้องทำตัวเป็นเพื่อนสนิทที่เขาสบายใจจะพูดคุยด้วยได้ทุกเรื่อง ไม่ใช่ดึงดันจะให้เขารับเป็นคนรัก เพราะความดึงดันในรูปนั้นรังแต่จะผลักเขาห่างจากเราไปเรื่อยๆ"

ใบหน้าของนนทกานต์หม่นหมอง ใจหนึ่งค้าน และนึกด่าเงียบๆว่านี่จะดูหมอหรือเข้ามาบงการชีวิตเขากันแน่ ทว่าอีกใจหนึ่งก็จำต้องยอมรับ เพราะลานดาวเคยบอกกับปากว่าสนิทใจกับเขา และบางครั้งอยากเล่าเรื่องต่างๆให้ฟังมากกว่าเพื่อนผู้หญิงด้วยกันเสียอีก แต่บางวันหล่อนจะพูดจาห่างเหิน เมินบ่อย หรืออยู่ดีๆอาจกระแทกเสียงตัดบทจบการสนทนาเหมือนรำคาญเขาเสียเต็มประดา ซึ่งสังเกตดูมักจะอยู่แถวๆช่วงเวลาที่เขาพยายามออดอ้อนขอให้เป็นคนรักกันนั่นเอง

"ในเมื่อผมกับเขาเคยอยู่กินแบบคู่ผัวตัวเมียกันมาก่อน อย่างน้อยก็ต้องแปลว่าเคยมีความเข้ากันได้ และมีใจทางนั้นอยู่บ้าง ทำไมน้าพูดปิดทางหมด ไม่ให้กำลังใจผมเลย"

นนทกานต์ตัดพ้อด้วยสำเนียงละห้อย

"ถ้าบอกความจริงทั้งหมดก็เกรงน้องจะรับไม่ได้ คนเราใช่ว่าเวียนว่ายตายเกิดอยู่ภายในภพภูมิมนุษย์อย่างเดียว บางครั้งเสวยชาติร่วมกับใครบางคนขณะอยู่ในภูมิต่ำกว่ามนุษย์ ก็ไม่ได้ประทับความรู้สึกดูดดื่มไว้ในวิญญาณของกันและกันมากนักหรอก"

ชายหนุ่มอ้าปากค้างเป็นครู่ คิดตามเพียงอึดใจเดียวก็ถามโพล่งออกมา

"ผมกับจ๊ะเคยเป็นสัตว์?"

"ทุกคนน่ะ เคยเป็นมาหมดนั่นแหละ แล้วทางข้างหน้าก็ไม่มีอะไรประกันว่าจับพลัดจับผลูจะถอยหลังเข้าคลองกันอีกหรือเปล่า สุดแท้แต่เวรกรรมที่ทำมาจะซัดไป และเมื่อเป็นคู่กันขณะอยู่ในภูมิต่ำกว่ามนุษย์ ก็มีเพียงสัญชาตญาณการสืบพันธุ์และการเลี้ยงลูกตามมีตามเกิดมากกว่าอย่างอื่น ต่างจากเมื่อเป็นมนุษย์ที่มีใจสูง มีความสัมพันธ์กัน สร้างความประทับใจได้หลายมิติ เช่นเกี้ยวพาราสีให้ยินยอมพร้อมใจคบกัน ไปเที่ยวกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข เผชิญภัยพิสูจน์น้ำใจกันหลายๆแบบ"

นนทกานต์มึนงงสนเท่ห์ คำพูดต่างๆของหมอดูซึ่งเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรกผลักเขาไปอยู่ในสภาพของคนไม่เคยรู้อะไรเลย ไม่มีความเข้าใจอะไรเลย และที่สำคัญคือไม่มีทางทราบว่าถ้อยคำของอีกฝ่ายน่าเชื่อถือขนาดไหน บางครั้งเขาจำนนเพราะตรงกับเรื่องจริงในปัจจุบันที่รู้อยู่ด้วยตนเอง แต่บางครั้งเหมือนให้เรียนประวัติศาสตร์ที่ขาดหลักแหล่งอ้างอิงทั้งสถานที่และซากโบราณวัตถุ เขาอยากจะเชื่อ แต่ก็กลัวเสียชื่อที่ได้กลายเป็นลูกค้าหน้าโง่รายแรก ที่งมงายขาดสติของหมอดูมือใหม่ พูดอะไรเชื่อหมด

อย่างไรก็ตาม ในเมื่อหมอดูเจ้านี้กระทำตัวเป็นผู้วิเศษ หยั่งรู้กรรมวิบากของชาวบ้าน เขาก็เริ่มสนุกกับการแสวงหาความรู้ขึ้นมา

"ผมเคยนั่งคิดว่าความสวยของผู้หญิงอยู่ตรงไหน บางทีเครื่องหน้าก็เหมาะเจาะจิ้มลิ้มเหมือนๆกัน แต่บาดตาบาดใจต่างกันมาก เพื่อนในคณะก็สวยๆทั้งนั้น แต่เหมือนมีหนุ่มเข้าไปรุมคลั่งไคล้จ๊ะอยู่คนเดียว เหมือนนิยายน้ำเน่าเลยนะน้า ประเภทชกต่อยเตะตี กินไม่ได้นอนไม่หลับ หรือกระทั่งฆ่าตัวตายเพราะยายจ๊ะนี่ ถือว่าเหตุการณ์ปกติ ทำไมเป็นอย่างนั้นได้?"

"รูปทรงและเครื่องหน้าเป็นเพียงของล่อตาเท่านั้น แต่สิ่งล่อใจอย่างแท้จริง ชนิดเห็นแล้วบาดเข้าไปถึงจิตนี่นะ ต้องนับความมีสง่าราศีไว้ด้วย น้องเห็นสักกี่คนที่ฉายรัศมีสดใสชัดเจน อีกอย่าง นอกจากการให้ผลของกรรมเก่าแล้ว ต้องมองด้วยว่าวิธีพูดจา เสน่ห์ในการวางตัว ในการหยอดมุข ซึ่งถือเป็นกรรมในปัจจุบัน ก็ให้ผลใหญ่น่าดูชมเหมือนกัน บางคนไม่สวยแต่พูดเก่ง ก็ดึงเอาดาวมาล้อมเดือนได้ แต่ถ้าสวยแล้ว

แถมเจ้าเสน่ห์อยู่ในกิริยาวาจา อันนั้นก็เข้าพวกปั่นโลกให้ช้าลงหรือเร็วขึ้นได้ดังใจทีเดียว”

“แบบเดียวกับพวกดาราดังๆหรือครับ?”

อุปการะพยักหน้า

“คนที่มีลักษณะแตกต่าง โดดเด่นกว่าใคร มักสร้างตบะเดชะบางอย่างที่ผิดแปลกจากคนอื่น เช่นถือศีลบริสุทธิ์ผุดผ่อง หรือตั้งใจทำอะไรจริงแบบต้องเอาให้ได้แม้ต้องแลกด้วยชีวิต บารมีและตบะเดชะอาจไม่ปรากฏแสดงในใบหน้า ลำคอ หรือแขนขา แต่จะเป็นสิ่งที่สัมผัสได้ด้วยใจ และกรรมที่ก่อแรงดึงดูดผู้คนอย่างที่สุดเห็นจะได้แก่การเสียสละเพื่อคนอื่นมาเยอะ เช่นมีแต่ให้โดยไม่หวังผลตอบแทน หรือเป็นผู้นำชักชวนให้ชนหมู่มากได้ดีร่วมกัน”

“จ๊ะก็ไม่ได้ชอบช่วยใครนี่ครับ เห็นมีแต่คนเสนอหน้าไปรับใช้ แต่ทั้งๆที่ทำตัวเป็นนางพญาเห็นใครต่อใครเป็นข้าทาส ก็ไม่ค่อยมีคนหมั่นไส้เท่าไหร่”

“นิสัยในอดีตกับนิสัยในปัจจุบันอาจต่างกันเยอะ น้องเองสมัยเพิ่งเข้าวัยรุ่นก็ติดการพนันงอมแงม แต่ตอนนี้เลิกได้ขาดแล้วใช่ไหมล่ะ นี่ขนาดชาติเดียวกัน ตัวเดียวกันในระยะเวลาไม่กี่ปีนะ”

นนทกานต์กะพริบตาปริบๆ ยกมือไหว้อีกฝ่ายแบบศรัทธาหมดใจ

“เชื่อแล้วครับว่าน้ารู้จริง”

“ของมันมีเหตุปัจจัย อย่างที่น้องเลิกพนันได้ก็เพราะเห็นโทษของมัน โทษชนิดคอขาดบาดตายเดือดร้อนถึงผู้หลักผู้ใหญ่... ในทางกลับกัน เรื่องความหลงตัวลืมตนก็อาจเกิดขึ้นได้ คือเมื่อแรกทำดีด้วยความบริสุทธิ์ใจ แทบไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอนาคตจะรับผลดีขนาดไหน แต่เมื่อได้ดีแล้ว ลืมเหตุแห่งฐานะแล้ว ก็อาศัยฐานะขณะนั้นๆก่อกรรมใหม่ตามกิเลสบัญชากัน เช่นบางคนปากสวย ก็เพราะยิ้มหวาน ยิ้มจริงใจให้คนอื่นเป็นสุข ประกอบกับพูดแต่คำที่ไพเราะรื่นหูไว้ก่อนในอดีตชาติ มาชาตินี้ด้วยความสวยนั่นเองทำให้มีอีกอารมณ์หนึ่ง คือเอาแต่ใจ สนุกกับการยิงยิ้มดุใส่ตาคน ชอบด่า ปากจัดเมื่อขัดใจ อย่างนี้เกิดชาติต่อไปนอกจากปากไม่สวยเผลอๆอาจปากเบี้ยวเอา”

นนทกานต์หัวเราะ

“อย่างนั้นถ้าคิดถึงโสเภณีสวยๆก็น่าเศร้านะครับ เคยทำดีแทบตายเพื่อเอาผลมาขายตัวหากินทำอาชีพอย่างนั้นโอกาสจิตใจตกต่ำก็คงง่าย... มองแล้วเป็นเหตุเป็นผลกลับไปกลับมาดีนะครับ พอไม่สวยก็มีแรงบันดาลใจทำเหตุแห่งความสวย แต่พอสวย ก็ได้ฤกษ์ขาดความยับยั้งชั่งใจในการทำเหตุแห่งความอัปลักษณ์... แต่จ๊ะก็ไม่ใช่คนปากร้ายหรือแม้กระทั่งปากจัดนะครับ อย่างมากคือชอบตีฝีปาก เถียงคำไม่ตกฟากทั้งรู้ว่าตัวเองผิด หรือประเภทใครทำให้โมโหแล้วจะพูดทิ่มแทงด้วยท่าทีนิ่มๆให้แสบคันไปนานๆ”

“ใช่ว่าพูดคำเพราะแล้วจะรอดหรอกนะ ต้องดูเจตนาด้วยว่าเบียดเบียนให้คนฟังเดือดเนื้อร้อนใจหรือเปล่าเป็นหลัก คำหยาบกับคำส่อเสียดนั้นใกล้เคียงกัน แม้มาในรูปคำที่หยาบประณีตต่างกัน”

“น้าครับ” นนทกานต์ตีหน้าม่อย “ผมทุ่มเท พยายามทำดีกับจ๊ะทุกอย่าง มันไม่มีความหมายบ้างหรือ ถือว่าเป็นกรรมสะสมให้เขาเกิดความเห็นใจจริงในวันหนึ่งไม่ได้หรือ?”

"คิดซิ ยุคนี้ถ้ามีเด็กเล็กๆปั้นวัวปั้นควายด้วยดินเหนียว ใช้แรงกายแรงใจทั้งหมด อดตาหลับขับตานอนทำอย่างสุดฝีมือ แล้วมอบให้กับเรา ด้วยความหวังว่าเราจะเห็นค่าวัวดินควายดิน เห็นค่าของน้ำพักน้ำแรงที่เขาอุตส่าห์ปั้นให้สักนิด น้องจะเห็นอย่างที่เขาคาดหวังไว้ไหม? ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าเขาขอว่าจะปั้นวัวปั้นควายให้เราครบร้อยตัว ได้โปรดรับเขามาเลี้ยงดูเป็นลูกบุญธรรมหรือน้องบุญธรรม เราจะรับเพราะเหตุที่เขาแสดงใจจริงแทบเลือดตากระเด็นนั้นไหม?"

นนทกานต์สะอึกอึ้ง และเหมือนหลุดจากกรงขังที่จองจำตนเองไว้เนิ่นนาน

"น้องทำอะไรๆให้เขาสุดจิตสุดใจก็เพราะหวังว่าเขาจะเห็นใจ หวังว่าจะได้เขามาครอง ไม่ใช่ด้วยใจบริสุทธิ์ผุดผ่องแบบพ่อพระที่ไหน ยอมรับตรงนี้เถอะ บรรดาสาวที่มีตัวตนทั้งแท่งเสมือนเสน่ห์ยาแฝดน่ะนะ ไม่มีหรอกที่เห็นค่าของบรรดาทาสความสวยของพวกเธอ อย่าเสียเวลาคิดด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจไปเลย ทุ่มเทแค่ไหนก็สูญเปล่าแค่นั้น ผมเห็นแล้วนึกอนาถ บางคนคิดฆ่าตัวตายเพื่อเรียกร้องความเห็นใจหรืออยากให้สาวๆเหล่านี้รู้สึกผิดและจดจำตนเองไว้ตลอดไป ที่ไหนได้ พวกเธออาจตกอกตกใจเมื่อรู้ข่าวในนาทีแรก แต่หลังจากนั้นจะมีแต่ยิ้มแสยะสะใจทุกครั้งที่นึกถึง ผู้หญิงเป็นเพศที่พึงใจในรูปโฉมของตน อัตตาของพวกเธอจะสูงขึ้นมากถ้าหากรู้ว่าความสวยที่มีนั้น รุนแรงพอจะฆ่าคนได้"

ชายหนุ่มฟังแล้วนิ่งทื่อ เพราะเพิ่งไม่นานนี่เอง เขาเคยคิดวูบวาบอยากเขียนจดหมายลาตายแบบที่จะทำให้ลานดาวจดจำ อาลัย และรู้สึกผิดไปจนชั่วชีวิต แม้แค่คิดเล่นๆ ก็มีกำลังขับให้อยากเอาจริงอยู่ในส่วนลึก

"ครับน้า ยากจริงๆที่จะหาของขวัญของกำนัลอะไรทำให้เธอดีใจ จ๊ะเป็นผู้หญิงสวยที่ไม่มีจุดอ่อน บ้านเธอมีฐานะอยู่แล้ว มีรถขับอยู่แล้ว เรียนเก่งอยู่แล้ว ไม่ต้องพึ่งพาใคร มีแต่ใครจะไปพึ่งพาเธอกันเอ้อ!... อะไรทำให้เธอสมบูรณ์แบบขนาดนี้ครับ?"

อุปการะระบายลมหายใจอย่างเริ่มรำคาญคำถามจุกจิก แต่นี่เป็นสิ่งที่เขาเตรียมใจไว้แล้ว เขาจะต้องเผชิญกับลูกค้าเจ้าปัญหาอีกมากนัก

"เขาเคยมีครูดี มีผู้นำแสงสว่างในชีวิตที่ดี โบราณเรียกมีกัลยาณมิตรชอบนั่นแหละ ในชาตินั้นเขาเพียรสร้าง เพียรสั่งสมความดีทุกวิถีทางตามคำสอนของครู ด้วยใจเชื่อมั่นศรัทธาว่าชาติต่อๆไปจะอยู่ดีมีสุขพร้อมพรั่ง และตอนนี้เขาก็กำลังเสวยวิบากนั้นแล้ว ชีวิตเขาเหมือนฝัน เหมือนแต่งเอาได้ตามปรารถนาคนพวกนี้มีตัวตนอยู่จริง และน้องก็ได้เห็นแล้ว"

"น้ารู้ละเอียดจังนะครับ ไม่เห็นต้องนั่งสมาธิเคร่งครัดอะไรอย่างในหนังเลย"

"กรรมใหญ่ที่ส่งผลหลักๆนั้นดูง่าย อย่างเรื่องรูปร่างหน้าตา ฐานะความเป็นอยู่ ใช้จิตสัมผัสนิดเดียวก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเข้าสมาธิเพื่อเล็งรายละเอียดหรอก"

"ผู้หญิงสวยๆเดี๋ยวนี้เอาเนื้อหนังมังสาไปแลกเงินกันเยอะ บางคนหน้าตาท่าทางเหมือนลูกผู้ดีไปทุกกระเบียดนิ้ว อันนี้ว่าตามเนื้อผ้า พูดง่ายๆสวยแล้วมักจะฉลาดน้อยหรืออย่างดีก็ปานกลาง สวยแล้วมักจะยากจนหรืออย่างดีก็พอกิน ทำไมจ๊ะได้รับข้อยกเว้นพิเศษ มีครบกว่าใครเขา?"

"ทานคือเหตุแห่งความรวย ศีลคือเหตุแห่งความสวย การแก้ปัญหาต่างๆในชีวิตให้ลุล่วงด้วยเหตุผลที่ถูกต้องคือเหตุแห่งสติปัญญา แต่คนเราจะเหมาเอาทั้งทาน ศีล และความรู้จักเหตุผลไว้ในตัวคนเดียวพร้อมกันนั้นยาก เว้นแต่จะมีครูดี ชี้ทางถูก และมีความเพียรพยายามให้ต่อเนื่องด้วยศรัทธาปสาทะแก่กล้าพอเท่านั้น"

"ฟังดูน่าจะเข้ากันดีนี่ครับ การให้ทาน การมีศีลสัตย์ ทำไมน้าถึงว่ารวมไว้ในตัวคนเดียวยาก?"

"สวยระดับเพื่อนของน้องนั้น โดยมากจะมาจากเหตุคือเคยรักษาศีลพรตบริสุทธิ์ผุดผ่องแบบนักบวชสตรีในปางก่อน ซึ่งคนเราเมื่อเป็นนักบวชก็มักอยู่ในฐานะผู้ขอ หาโอกาสเป็นผู้ให้ทรัพยทานใหญ่ๆได้ยาก ยิ่งถ้าเป็นพวกเก็บตัวในป่าตามลำพัง โอกาสแบ่งลาภให้แม้เพื่อนในสำนักเดียวกันก็แทบไม่มี อย่างดีก็ให้แก่สัตว์ ส่วนคนรวยล้นฟ้านั้นมักเคยเป็นพ่อค้าวาณิชผู้ยินดีในทาน ให้ทรัพย์เป็นทานเหมือนงานอดิเรก ยิ่งทำยิ่งสนุก ยิ่งชอบใจ ซึ่งถ้าเพลินทำทานมาก ติดดีในระดับทานมากเข้า ใจก็อาจประมาทในความดีขั้นสูงขึ้น เพราะหลงนึกว่าแค่นี้ดีพอแล้ว ไม่ต้องควบคุมกาย วาจา ใจมากไปกว่านั้น เป็นเหตุให้บกพร่องในศีลสัตย์ได้ง่าย"

"แย่จัง ดีตรงโน้น ไปขัดตรงนี้"

"ก็ไม่เชิง ขอเพียงถ้าคนเราเพียงรู้หลัก อยู่บ้านธรรมดาก็ถือศีลให้บริสุทธิ์ครบทั้งกาย วาจา ใจได้ คิดให้ทานเป็นอดิเรกได้ ยกตัวอย่างเพื่อนผู้หญิงของน้องคนที่เรากำลังพูดถึงกัน ที่เขาสร้างกุศลใหญ่อันเป็นครุกรรม หรือกรรมหนักที่ให้ผลยืนยาว ก็มักอาศัยชัยภูมิขณะเสวยชาติเป็นธิดาคหบดีเหมือนชาตินี้แหละ"

"รายละเอียดเป็นอย่างไรพอจะเล่าเป็นตัวอย่างได้ไหมครับ?"

"ถ้าลงลึกผมต้องใช้กำลังมากเกินไป เอาเป็นอย่างนี้นะ ทานของเขาจะมีลักษณะของจิตที่แผ่เมตตาไม่มีประมาณแถมท้ายไปด้วย แล้วศีลของเขานั้นแข็งแกร่งขนาดมีเหตุลองใจมายั่วแค่ไหนก็ไม่ยอมละเมิด เรียกว่ายอมลำบาก ยอมกัดฟันสวนทางกิเลสเพื่อรักษาความตั้งใจอยู่ในกรอบของศีลมาเกินพอ"

"แปลว่าจ๊ะนี่แหกด่าน ทะลวงข้อจำกัดได้เพราะมีครูดี ชี้ทางถูกให้ตลอดสาย?"

"ใช่"

"อือม์... มีครูดีนี่ก็รอดตัวไปนะครับ แต่ชาตินี้ท่าทางเขายังไม่เจอครูดีกระมัง รวยแล้วก็เห็นยังงกอยู่ แล้วก็ไม่ได้ทำตัวเป็นแม่งานการกุศลที่ไหนเลย"

"ก็อาจจะยังไม่ถึงเวลา ชีวิตคนมีหลายปี หลายช่วงจังหวะ ต้องดูกันยาวๆ เหมือนกับเกมหมากรุกที่ยังเล่นไม่จบ ต่อให้ดูเพลี่ยงพล้ำเสียเปรียบอย่างไร ก็ยังไม่ถูกตัดสินว่าแพ้"

นนทกานต์ขยับตัวเปลี่ยนท่านั่ง ถอนใจเฮือก เหมือนมีคำถามอีกมากมาย แต่ก็คล้ายหมดคำพูดจะเอ่ยแบบชักเริ่มเกรงใจคนตอบ

"สรุปคือน้าจะให้ผมตัดใจจากเขา?"

"เรียกว่ายอมสละทุกข์ออกจากใจไปก้อนหนึ่งก็แล้วกัน"

ชายหนุ่มหัวเราะแผ่ว

"ขอบคุณนะครับ น้าทำให้ผมรู้สึกว่าบางทีเราฟังเรื่องลี้ลับแล้วนึกว่าตลก แต่เราเองนั่นแหละ ที่อาจเป็นตัวตลก"

"โลกเราไม่มีคนดู ไม่มีตัวละครหรอก เพราะฉะนั้นก็หาตัวตลกไม่เจอ ทุกคนแค่อยากได้ในสิ่งที่ไม่สมตัว เลยเป็นทุกข์เพราะความทะยานอยากนั้นแล้วๆเล่าๆ เพราะความไม่รู้ ไม่ตระหนักตามจริง"

"น้านี่เหมือนพระจังเลย"

ด้วยความเอ็นดูในส่วนลึก ประกอบกับที่เป็นลูกค้ารายแรก อุปการะจึงตัดสินใจเปิดเผย

"ผมเพิ่งสึกมาได้สักพักหนึ่ง ความจริงเป็นพระมาทั้งชีวิต นี่เพราะไม่เหลือใครดูแลคุณแม่ซึ่งแก่มากแล้ว เลยจำเป็นต้องสละผ้าเหลืองสักระยะ"

"อ้อ… อย่างนั้นเองหรือครับ"

ชายหนุ่มรับทราบด้วยความสนใจ และมีความไยดีขึ้นมาเล็กน้อย เกิดความรู้สึกอยากแนะนำใครต่อใครมาเป็นลูกค้าของหมออุปการะให้มากๆเป็นการช่วยอุดหนุน แม้เขาจะไม่ได้รับคำพยากรณ์ที่ถูกใจ แต่หมออุปการะก็ให้คำปรึกษา คลายความยึดติดแน่นเหนียวในใจเขาลงได้มาก

พลิกข้อมือดูนาฬิกา เห็นเป็นเวลาใกล้ฉายหนังรอบที่เขาจองไว้ จึงล่ำลา

"อย่างนั้นต้องขอบคุณสำหรับคำแนะนำต่างๆนะครับ เอ่อ… สองร้อยใช่ไหมครับ?"

คำถามนั้นมีมาพร้อมกับท่าทางกะลิ้มกะเหลี่ย อุปการะกะพริบตาทีหนึ่งคล้ายอ่อนใจ

"ถือว่าน้องมาใช้บริการผมเป็นรายแรก เอาร้อยเดียวพอก็แล้วกันนะ"

นนทกานต์หัวเราะเขินๆ แต่นัยน์ตาเป็นประกายสมหวัง

"แหะๆ ครับ ขอบคุณคุณน้าอีกทีครับ"

ควักธนบัตรจากกระเป๋ายื่นให้ ยกมือไหว้ด้วยความเคารพ กล่าวลาพร้อมคิดในใจว่าหาเรื่องชวนลานดาวเที่ยวได้อีกครั้ง ผู้หญิงกับหมอดูเป็นของคู่กันอยู่แล้ว แม่นขนาดนี้หล่อนคงเห็นเป็นบุญคุณแน่ถ้าเขาพามาพบ!

ตอนที่ ๒ เพื่อนรัก

“โจ๊กเหรอ… ว่างาย?”

ลานดาวทักต้นสายโทรศัพท์ด้วยกังวานเสียงนุ่มแน่นสดใส

“แหม! เสียงน่ารัก”

นนทกานต์ชม และเมื่อถูกชม เจ้าหล่อนก็หัวเราะร่วน ลากยาวในแบบจงใจเรียงรินเข้าหูอีกฝ่ายเพื่อให้หวิวไหวใหลหลง

“น่ารัก… แต่ไม่ควรจะรักนะคะ!”

น้ำหนักคำและหางเสียงดุกระเดียดไปทางปรามจริงจัง ลานดาวชอบเล่นอย่างนี้เสมอ คือยวนใจให้นึกพิศวาสด้วยท่าทีหรือสุ้มเสียง ตามด้วยการกรีดหัวใจให้แสบเสียวด้วยวาจาตัดรอน ชั่วขณะนั้นนนทกานต์นึกอยากถามหมอดูอุปการะขึ้นมาทันทีว่ากรรมชนิดนี้จะต้องได้รับผลเช่นไร

“ขอบใจที่ย้ำ วันนี้เรารู้แล้วว่าเราไม่ควรรักจ๊ะ”

“อุ๊ยตาย! น่าดีใจจริง อะไรมาดลใจคะ?”

“คน”

“ใคร?”

“หมอดู”

“จริงอ้ะ โจ๊กเนี่ยนะไปดูหมอ?”

“ใช่”

“ตั้งใจไปดูเรื่องอะไรเหรอ กระเป๋าหาย โฉนดที่ดินถูกขโมย หรือป้าสะใภ้ถูกจับไปเรียกค่าไถ่?”

“รู้ๆอยู่ ยังแกล้งถามอีก”

“โถ… คนโง่ๆแต่น่ารักอย่างจ๊ะจะไปรู้อะไรคะ”

“ก็ไปดูเรื่องจ๊ะนั่นแหละ เพิ่งบอกหยกๆต้องไก๋ด้วย”

“ฮะๆ นึกถึงโจ๊กเดินตรงดิ่งเข้าไปหาหมอดูแล้วขำว่ะ คิดเลขเก่งๆไม่น่าสนใจเรื่องพรรค์นี้กับเขาเลย”

“ยืนเก้ๆกังๆอยู่ตั้งนานเหมือนกัน กว่าจะตัดสินใจ ความจริงกะดูหนังเท่านั้น แต่เห็นโต๊ะตั้งอยู่เลยแวะดูหมอเสียหน่อยก่อน ทำไงได้ คนกำลังสับสน อยากคุยกับใครสักคนที่ถูกอุปโลกน์มาให้ตอบปัญหาหัวใจ”

“เหม่!… จ๊ะอยู่ตรงนี้ให้ถามง่ายๆไม่ถาม ต้องไปพึ่งพาใครเสียเงินเสียทองทำไม… ว่าแต่เป็นไงมั่ง หมอดูบอกว่าไง”

เขาเริ่มได้ยินเสียงหล่อนเคี้ยวอะไรจั๊บๆ สงสัยครามครันว่าเหตุใดลานดาวยังหุ่นดีอยู่ได้ ทั้งที่กินขนมจุบจิบตลอดศก

"จะเป็นไงล่ะ หมอบอกว่าถ้ายังดันทุรังก็มีแต่แห้ว"

"ลูกอมรสบ๊วยก็มี ใครว่าจ๊ะมีแต่แห้วไว้แจก สู่รู้แท้ๆ"

"จุๆ อย่าว่าแกนะ ด่าอะไรอยู่ตรงนี้แกก็รู้นะ"

"ต๊าย! หมอดูหรือหมอผีกันแน่?"

"หมอดูนี่แหละ แต่แกเหมือนมีตาทิพย์ รู้เห็นอะไรหมด"

"ขนาดนั้น?"

"เอาเป็นสรุปว่าโทร.มาเพื่อประกาศว่าโจ๊กจะเป็นเพื่อนที่ดีของจ๊ะนะ จะไม่เรียกร้องอย่างวันก่อนอีก บอกให้รู้ไว้ จะได้สบายใจ"

"ต้องอย่างนั้นสิพรรคพวก" ลานดาวยิ้มกริ่มอยู่อีกทาง "ว่าแต่ทำไมเชื่อคนง่ายนักล่ะ หมอดูบอกว่าให้เลิกพยายามก็เลิกตามสั่งเลยหรือ?"

"เปล่า… ถ้าพูดส่งเดชหรืออ้างลัคนาราศีอะไรจะไม่เชื่อเลย แต่นี่… เล่าแล้วเดี๋ยวจ๊ะหาว่าโกหกช่างเถอะ"

ได้ผล พอขุดบ่อล่อปลา ปลาก็กระโจนใส่ทันที

"เล่าซิ ทำไมเหรอ?"

"เริ่มขึ้นมาเนี่ยนะ เขาก็ทักโจ๊กว่าอยากดูเรื่องผู้หญิงใช่ไหม แบบว่ากำลังรักข้างเดียว เรางี้หูผึ่งเลย ที่ยิ่งกว่านั้น… เขาบอกลักษณะของจ๊ะได้ถูกหมด เรางี้อ้าปากหวอ"

พอเรื่องวกมาเข้าตัว คราวนี้ลานดาวถึงกับหยุดกินขนม

"เขาบอกว่าไง?"

"ก็… ตรงกับที่โจ๊กรู้ว่าเป็นจ๊ะแล้วกันนะ แถมอีก คือรู้ลึกในรายละเอียดลึกลับเกี่ยวกับที่มาที่ไปซึ่งรับรองว่าแม้แต่จ๊ะเองก็ไม่เคยรู้มาก่อน"

"อย่างเช่น?"

"ชาติก่อนจ๊ะทำอะไรมาถึงสวย แล้วชาตินี้เมื่อไหร่จะเจอเนื้อคู่ที่อยู่กันได้ตลอดรอดฝั่ง"

"ยกเมฆหรือเปล่า?" แต่ไม่ทันรอคำตอบก็ถามติดกันเร็วปรื๋อ "ชาติก่อนทำยังไงถึงสวย แล้วชาตินี้เมื่อไหร่จะเจอเนื้อคู่?"

"เขาก็บอกมาเยอะนะ เราจำไม่ถนัด พอรู้ว่ากินแห้วแน่ก็หมดกำลังใจ มัวแต่ซึมเศร้าคล้ายตุ๊ดเก็บกด พูดอะไรมาเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวาตลอด ถ้าสนใจอยากไปฟังเขาพูดเองไหมล่ะ?"

"ที่ไหน?"

"ต้องให้โจ๊กพาไป"

"โธ่เอ๊ย! ยั่วให้อยากรู้ ที่แท้อยากควงเขาเที่ยว ไม่หลงกลหรอก"

"ไม่ไปก็ตามใจนะ"

ลานดาวชั่งใจอยู่ครู่ ก่อนตัดสินใจรับห้วนๆ

"ก็ได้!"

นนทกานต์เลือกวันหยุดเรียนตรงกับลานดาว ขับรถไปรับหล่อนที่บ้านเพื่อพาไปดูหมอตามนัด

"เคยคิดไหม ทำไมบางทีคนเราชอบคุยกันทางโทรศัพท์มากกว่าคุยกันแบบเห็นหน้าเสียอีก"

ชายหนุ่มถามเปรยเป็นการชวนคุยระหว่างอยู่ในรถ หญิงสาวกะพริบตาสองสามที นนทกานต์มักมีโจทย์ชวนคิดมาถามฆ่าเวลาเป็นประจำ หลายครั้งเป็นเรื่องธรรมดา พบเห็นทั่วไป จนกระทั่งไม่มีใครใส่ใจถามหาเหตุผลกัน

"ตอนคุยโทรศัพท์ เราจะรู้สึกว่าคู่สนทนาเป็นของเราคนเดียว จองตัวไว้สำหรับเราโดยเฉพาะ ห้ามไปคุยกับคนอื่น"

"หนึ่งแต้ม! ให้เวลาสิบวินาทีคิดเหตุผลข้อต่อไป ถ้าตอบได้ห้าข้อจะมีรางวัล"

ลานดาวแค่นหัวเราะ ยกมือกอดอก

"รางวัลอะไรยะ?"

"ข้าวกลางวันหนึ่งมื้อกับหนังหนึ่งเรื่อง"

หญิงสาวเบะปากครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

"ข้าวโอเค แต่ไม่ต้องแถมหนัง"

"อ้ะ!... ลองตอบข้อต่อไป คุยโทรศัพท์ดียังไงอีก"

"คิดถึงเมื่อไหร่ก็โทร.คุยได้โดยไม่ต้องเดินทางให้เสียเวลา"

"ข้อสาม?"

ฝ่ายตอบมองออกไปข้างนอก เริ่มต้องเลือกค้นจากใจนานขึ้น

"เราซ่อนสีหน้าได้ แม้กำลังรำคาญหรือโกรธจัด แค่เงียบๆไป อีกฝ่ายก็ไม่รู้แล้ว"

"ข้อสี่?"

คราวนี้ลานดาวคิดนานขึ้นอีก ทุกคำถามที่ต้องการเหตุผลทางใจนั้น มักมีคำตอบง่ายๆในเบื้องแรกเสมอ แต่พอคิดลึกแบบเก็บตกให้ครบถ้วน ก็เหมือนเป็นเรื่องซ่อนเร้นลี้ลับ ทั้งที่คำตอบคล้ายปรากฏตรงหน้าอยู่แล้ว เพียงแต่ห่างไกลเลือนรางออกไปทุกที

"ตอนคุยกันแบบเห็นหน้า เราจะเลี่ยงหลบยากถ้าหากต้องการจบการคุย บางทีต้องขอตัวกันนาน ล่ำลากันยืดยาว หรือเป็นธุระต้องเดินไปส่ง ต่อให้ไม่พอใจอย่างไรก็ต้องมีขั้นตอนยุ่งยากจุกจิกกวนใจ แต่คุยโทรศัพท์นั้นถ้าไม่พอใจมากๆ วางโชะเดียวจบ ถ้ามันโทร.มาอีกก็วางใส่มันอีก"

นนทกานต์ยิ้มกว้าง

"เอาล่ะ ข้อสุดท้าย?"

ลานดาวมองเล็งเบื้องหน้า เค้นคิดจริงจัง

"นึกไม่ออกแฮะ... อ้อ!" หล่อนดีดนิ้วเป๊าะ ร้องแบบปิ๊งกะทันหัน "ถ้ากำลังกินขนม เราไม่ต้องแบ่งใคร แฮะๆ แกล้งชวนกิน แกล้งยื่นให้ทางโทรศัพท์ยั่วน้ำลายเล่นก็ได้ แต่เราหม่ำจั๊บๆอยู่คนเดียว อิอิ"

"อือ... ข้อหลังนี้โจ๊กเคยโดนบ่อย"

หญิงสาวทำเสียงเอิ๊กอ๊าก นนทกานต์กล่าวสืบต่อ

"ความจริงเรามองให้เห็นข้อดีของอะไรสักอย่างได้ไม่จำกัด แต่ก็ขึ้นอยู่กับมุมที่เรายืนอยู่ด้วย"

"เหรอคะ แล้วโจ๊กเห็นเหตุผลอื่นยังไงอีก แค่ห้าข้อนี่ ข้อสุดท้ายจ๊ะต้องเริ่มเอาสีข้างเข้าถูแล้วนะ"

"งั้นฟังห้าข้อของเรานะ ต่างจากจ๊ะอย่างสิ้นเชิง"

"อื้อม์!"

หล่อนตั้งใจเงี่ยหู

"ข้อดีของการคุยโทรศัพท์ ข้อแรก มีเสียงของคนที่เรารักอยู่ในหูตลอดเวลา ข้อสอง ได้เวลาส่วนหนึ่งในชีวิตของเธอไว้เป็นของเราคนเดียว ข้อสาม เหมือนได้อยู่กับเธอในที่ส่วนตัวของเธอเองตามลำพัง ข้อสี่ ถ้าทำให้เธอขัดเคืองก็ง้อได้เต็มที่โดยไม่ต้องกลัวใครได้ยิน ข้อห้า..."

นนทกานต์ร่ายยาวเป็นจังหวะจะโคนต่อเนื่องรวดเดียว มาเว้นวรรคนิดหนึ่ง ก่อนทอดเสียงแผ่วอ่อน

"ขณะถูกปฏิเสธ เธอจะไม่เห็นน้ำตาของเราเลย..."

ถ้อยคำของเขาทำเอาลานดาวชะงักงัน มองนิ่งไปข้างหน้าด้วยสัมผัสทางใจที่แตกต่างไป ทว่าครู่เดียวหล่อนก็เอ่ยได้เป็นปกติ

"ลูกไม้เรียกร้องความเห็นใจเริ่มเข้าท่าแล้ว พยายามต่อไปนะ สักวันอาจสำเร็จ"

"สัญญาว่าเป็นเพื่อนก็จะเป็นเพื่อน ไม่เซ้าซี้หรือหาลูกไม้มาออดอ้อนกวนใจหรอก รับรอง รู้ตัวแล้วว่าโจ๊กไม่ใช่ผู้ชายแบบที่จ๊ะจะรัก"

"พูดเหมือนรู้เลยนะว่าฉันรักผู้ชายแบบไหน?"

"ไม่รู้ซี... ว่าแต่จ๊ะน่ะ รู้หรือเปล่า?"

"รู้"

"แบบไหน?"

"แบบที่จะไม่หลงฉัน..."

หล่อนลดเสียงลงจนเกือบเป็นกระซิบ นนทกานต์ฟังแล้วหัวเราะออกมาดังๆ

"เคยเจอเหรอ?"

"ไม่เคย..."

ชายหนุ่มถอนใจยาว

"จ๊ะแค่มีปัญหาคือยังไม่เคยเจอคนเสมอกันเท่านั้นแหละ ผู้หญิงทั่วไปเบื่อผู้ชายเพราะโกหกเจ้าชู้ เอาใจไม่เก่ง ติดเพื่อน ขี้ลืม ไม่เห็นค่า ไม่ค่อยโทร.หา แต่สำหรับจ๊ะนั้นตรงข้าม มีแต่คนอยากจะเอาใจบานพะเรอ คนเอาใจเก่งก็เลยดูโหลไป สรุปให้ง่ายคือผู้ชายดีๆที่เข้ามายังไม่เร้าใจพอนั่นเอง"

ลานดาวสยายยิ้ม

"อือ!... ดีนะ ฉันจะจำไว้ตอบคนอื่น ผู้ชายที่เข้ามาในชีวิตฉันถึงจะดี แต่ก็ไม่เร้าใจ"

"ต้องบอกด้วยว่าไม่เร้าใจในสายตาเธอ อย่างอีตาสมโภชญ์ที่จ๊ะเพิ่งเหวี่ยงทิ้งให้หน้าตาหดหู่เหมือนตัวตุ๊กตุ่นนั่นน่ะ สาวๆกรี๊ดกันจะตาย... คนเรามีดีมากไปก็เป็นทุกข์เรื่องคู่ได้ง่ายๆเหมือนกันนะ น่ากลุ้มแทน สมมุติว่าจ๊ะเจอคนที่จ๊ะรักได้ อยู่กันได้ยืดๆ ซึ่งเหมือนงมเข็มในมหาสมุทรอยู่แล้ว แต่มีอันต้อง

แคล้วคลาดกัน จ๊ะจะเจอเข็มเล่มที่สอง สาม สี่ยังไงไหว”

“ก็คงต้องอยู่ตัวคนเดียว... ฉันทำใจได้ ทุกวันนี้แม้แต่เพื่อนผู้หญิงก็ใช่ว่าสนิทอะไร อิจฉาตาร้อนกันเรื่อย นี่เพิ่งมีเรื่องระหองระแหง มึนตึงกันเพราะหาว่าฉันไปแย่งแฟนมัน จ๊ะอยู่ของจ๊ะดีๆ ดันมาว่าเราพูดแล้วยังโมโหไม่หาย นึกถึงตอนมันมาตู่ๆๆแล้วอยากตบซักฉาด”

หญิงสาวพูดแบบระบายอารมณ์ นนทกานต์ย่นคิ้วฉงน

“หมายถึง...”

“อีเอ๋ยนั่นแหละ”

เพื่อนหนุ่มแปลกใจ เพราะรู้จักฝ่ายนั้นดีว่าสนิทสนมกลมเกลียวกับลานดาวเพียงใด สะสวยไล่เลี่ยกันเสียด้วย ถ้าต้องทะเลาะเบาะแว้งกันเรื่องผู้ชายคงสะท้อนหลายอย่าง เป็นต้นว่าความสวยไร้ความหมาย หากผู้ชายสนใจใคร คนนั้นก็คว้าชัยในความมีเสน่ห์แรงไปครอง

เขาฟังหูไว้หูในเรื่องแย่งแฟน ด้วยเคยเห็นมาบ่อย คือบางทีลานดาวไม่มีเจตนา แต่เล่นหูเล่นตาโปรยยิ้มบาดใจไปตามนิสัยชอบยั่วให้หลงเสียอย่างนั้น หล่อนทำนิดเดียวแต่มีผลมากเสมอ หากเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดว่านั่นคือการทอดสะพานก็หาใช่เรื่องน่ากล่าวโทษฝ่ายชายเสียทั้งหมด

แต่ไม่เลวนักหรอก หล่อนเปรยหลายหนแล้วว่ามีเพื่อนผู้หญิงนั้นจุกจิกน่ารำคาญ ถ้านั่นหมายความว่าเป็นช่องทางให้เขาก้าวเข้ามาสนิทสนม จะแบบเพื่อนหรืออะไรก็ตามที นับว่าเป็นความพอใจของเขายิ่งนักแล้ว...

“ตกลงความสวยนี่เป็นบุญหรือเป็นเวรกรรมส่งสาปกันแน่ก็ไม่รู้เนอะ โจ๊กไม่เห็นจ๊ะเป็นสุขสักเรื่อง แฟนก็หาไม่ได้ เพื่อนสนิทมีก็ทะเลาะกัน ล้วนแต่เพราะสวยเกินเหตุทั้งนั้น”

“เรื่องบาปบุญกรรมเวรนี่เราจะเชื่อได้ยังไงล่ะ ว่ามันมีหรือไม่มี”

“ถ้าไม่มีมันก็น่าแปลกอยู่นะ คิดดูซี คนเราได้รับความอยุติธรรมมาแบบฟลุกๆงั้นหรือ บางคนจนกรอบชนิดต้องนอนใต้สะพานลอย บางคนหน้าตาขี้ริ้วขี้เหร่ขนาดอยากเอาปี๊บคลุมหัว บางคนเป็นที่รวมของความอัตคัดทุกชนิด ทั้งเงินทอง รูปโฉม สติปัญญา เข้าไหนก็น่ารังเกียจนั่น ต่างจากบางคนที่ทั้งรวย ทั้งรูปร่างหน้าตาหมดจด ทั้งฉลาดจำมาแต่อ้อนแต่ออก ใครเห็นใครก็รัก จ๊ะว่าความแตกต่างของคนเราถูกกำหนดด้วยเหตุเดียวคือความบังเอิญหรือ?”

“แหม! พูดลำบากนะคะ เพราะคุณสมบัติอันเพียบพร้อมในช่วงท้ายเหมือนโจ๊กจงใจชมจ๊ะ ถ้าให้ตอบตามตรงก็เท่ากับชมตัวเอง...”

ลานดาวพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน ประสานมือบิดไปบิดมาเล็กน้อยคล้ายเก้อเขินเอียงอายเหลือเกิน นนทกานต์อดหัวเราะไม่ได้

“จ๊ะ... ถ้าเธอไม่อยากให้เราหรือใครๆลุ่มหลง ทำไมถึงชอบพูดจา ทำท่าน่ารักเหมือนหว่านเสน่ห์อย่างนี้อยู่เรื่อย?”

“อุ๊ย! เปล่านะคะ” ลานดาวทำตาโต “อันนี้ติดตัวมาแต่กำเนิด เป็นคุณสมบัติสามัญของสาวน้อยผู้แสนจะซื่อคนหนึ่ง ให้ช่วยยังไงดีล่ะ?”

“อือม์... โจ๊กรู้จักคนสวยบางคนที่สงบเสงี่ยม หลีกเลี่ยงจะเอาบ่วงเสน่ห์ไปคล้องใจใครแบบเอาเป็นเอาตาย แต่บางคนอย่างจ๊ะก็เหมือนทนไม่ได้ถ้าไม่มีใครมารักมาหลง ดูแล้วเป็นการตัดสินใจเลือกมากกว่าเป็นคุณสมบัติติดตัวแต่กำเนิดนะ และโจ๊กว่าการตัดสินใจเลือกนั่นแหละคือกรรม ทุกคนจะต้องได้รับผลของการเลือกแบบหนึ่งๆเสมอ”

ลานดาวเชิดหน้าหยิ่ง

“แต่ถ้าคิดว่าทุกความแตกต่างเกิดจากกรรม ถูกจำแนกด้วยกรรม บางทีก็น่าตั้งคำถามนะ ต้นไม้ใบหญ้าที่มันไม่มีชีวิตจิตใจก็หลากสีหลายพันธุ์ ธรรมชาติความหลากหลายของพวกมันมาจากไหนล่ะ พวกมันไปทำกรรมอะไรไว้?”

เจอคำถามนี้ คนไม่รู้คำตอบก็นิ่งบื้อไป

“ว่าไง?”

ลานดาวถามจี้ นนทกานต์ตอบเสียงอ่อย

“เดี๋ยวลองถามหมอดูสิ”

หญิงสาวยิ้มเยาะ

“คนเราส่วนใหญ่เชื่อเพราะคิด ไม่ใช่เชื่อเพราะรู้ อย่างเธอเนี่ยนะ แก่ตัวลงหัวล้านแหงๆ หน้าผากเถิกขนาดนี้ พอถึงเวลาหัวล้านขึ้นมาค่อยคิดโทษกรรมโทษเวร คราวนี้หัวล้านเพราะอะไรดีล่ะ เมื่อชาติก่อนเคยตีหัวนกตะกรุม หรือเคยด่านกตะกรุมให้น้อยเนื้อต่ำใจ?”

นนทกานต์หัวเราะออกมาอีก เริ่มสังเกตว่าอารมณ์ขันและความคิดพิสดารของลานดาวเป็นเสน่ห์น่าลุ่มหลงอีกชนิดหนึ่งที่สาวสวยส่วนใหญ่ไม่ค่อยมี ทุกครั้งที่เขาหัวเราะเพราะคำพูดของหล่อน เขาจะมีอาการเคลิ้มหลงรัญจวน อยากถลาเข้าไปกอด อยากสารภาพว่ารักๆๆใจแทบขาดเสมอ

“จ๊ะนี่ทำให้คนหลงรักได้ด้วยอาวุธรอบตัวเลยนะ แค่คำพูดก็ยิงโดนใจบ่อยแล้ว”

ชายหนุ่มเปรยแบบขี้เกียจทนอัดอั้นคาอก ขณะนั้นเขาต้องหยุดรถที่สี่แยกไฟแดงในตำแหน่งคันหน้าสุด จึงเท้าศอกกับประตูในท่ากุมขมับน้อยๆด้วยความสังเวชใจตนเอง

“นี่แปลว่ากำลังจะหลงอีกเหรอ งั้นทำให้ขายหน้าดีไหม เธอจะได้เกลียดฉัน”

ว่าแล้วก็เอื้อมมือไปกดแตรปื๊นๆ แต่เสหันไปทางอื่น ทำหลับตาไม่รู้ไม่ชี้ เป็นเหตุให้ผู้หญิงที่นั่งซ้อนหลังมอเตอร์ไซค์ข้างหน้าหันมาใช้หางตาขุ่นเคืองชำเลืองแลนนทกานต์ ตามธรรมดาของคนโดนเสียงดังกระทบโสต ที่คิดว่าคนขับนั่นเองเป็นผู้กด

พอรู้ตัวว่าอะไรเป็นอะไร ตนเองเจอยัดเยียดความผิดเข้าให้แล้ว ชายหนุ่มก็กระตุกยิ้มโบกมือให้สาวมอเตอร์ไซค์ทีหนึ่ง ไม่มีทางอื่นนอกจากรับหน้าไป พอประมาณว่าขอโทษที่เผลอโดนแตรให้หล่อนตกใจ

สาวมอเตอร์ไซค์หันหน้ากลับแบบทิ้งค้อนหนึ่งวง ซึ่งเรื่องคงจบแบบเงียบๆ ถ้าไม่ใช่เพราะมีมือดียื่นมากดแตรซ้ำอีกปื๊นใหญ่ นนทกานต์ทำหน้าเหวอร้องฮื้ยดังๆ เพราะคราวนี้นอกจากสาวซ้อนหลังแล้ว พี่เบิ้มเจ้าของเบาะคนขี่ยังหันมาเพ่งจ้องด้วยความไม่พอใจอีกราย

หันมองลานดาวก็เห็นทำหน้าตายหลับตาเฉย คอพับคออ่อนเหมือนสลบไสลไม่ได้สติ ตลกร้ายของหล่อนอาจทำให้เขาเลือดกบปากเสียคราวนี้ สาวบนหลังมอเตอร์ไซค์คงนึกว่าเขาบีบแตรเรียกหล่อนด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าหันมาจะสวยแบบมองหลังหรือเปล่า พอเห็นว่าสวยดีเลยเรียกอีก ซึ่งนั่นไม่เหมาะเลยถ้าพี่เบิ้มพลอยเข้าใจตามไปด้วย

นนทกานต์แยกเขี้ยวยิ้มเหย คราวนี้ยกสองมือและทำหัวผงกขึ้นลง หวังว่าทั้งสองคงไม่เห็นว่าหน้าตาดีๆอย่างเขาเป็นพวกคิดสั้น เล่นเป็นเด็กปัญญาอ่อนขนาดนั้น อยากเผยความจริงด้วยการเอานิ้วชี้จิ้มๆไปทางด้านซ้าย เป็นสัญญาณชี้บอกว่าตัวแสบที่แท้คือใคร แต่ก็จนด้วยเกล้า จำต้องรับสถานการณ์ถูกคุกคามด้วยสายตาตามลำพัง เนื่องจากแม่ตัวดีไก๋หลับไปอย่างนั้น

หนุ่มมอเตอร์ไซค์ทำท่าชั่งใจว่าจะเอายังไงดี กระซิบกระซาบกับสาวซ้อนหลังแล้วในที่สุดก็ตัดสินใจขี้เกียจเอาเรื่องให้เสียเวลาทำมาหากิน แค่ขมุบขมิบปากฝากข้อความคล้ายเรียกเขาว่า ‘เฮีย’ หรืออะไรทำนองนั้น แล้วหันกลับด้วยกระแสความขุ่นใจชัดเจน

นนทกานต์ถอนใจโล่งอก รอจนไฟเขียวแล้วค่อยๆเคลื่อนรถออกจากที่แบบรอทิ้งห่างจากมอเตอร์ไซค์ข้างหน้าระยะหนึ่งด้วยความเกร็งตกค้าง

เป็นอีกครั้งที่ลานดาวเล่นบ้าๆ ร้ายกว่านั้นคือเขาไม่รู้ว่าปฏิกิริยาทางใจของตนเป็นอย่างไรแน่ แปลกที่เคืองหล่อนเพียงนิดเดียว แต่กระเดียดไปทางเห็นขำ ทั้งที่มันล่อแหลมกับการถูกอัดกลางถนนแท้ๆ

“นี่คือวิธีห้ามไม่ให้ฉันเผลอไปหลงเธอ?”

“ใช่… นี่คือสัญญาณเตือนว่าถ้าเธอได้ฉันเป็นแฟนจะปวดหัวกว่านี้”

หล่อนตอบทั้งหลับตายิ้มเย้ย

ตอนที่ ๓ พยากรณ์ดาวเด่น

เผอิญเป็นวันเดิมที่นนทกานต์เคยมาพบหมอดูอุปการะ ซึ่งน่าจะประกันว่าคุณน้าหมอดูของเขาคงอยู่แน่ๆ แต่แม้เป็นวันเดียวกัน สิ่งที่เริ่มไม่เหมือนเดิมก็คือจำนวนลูกค้า คราวก่อนโต๊ะหมอดูอุปการะเป็นโต๊ะเดียวที่ไร้ใครสนใจไยดี สามารถเข้าไปใช้บริการได้ทันที ทว่าคราวนี้มีลูกค้านั่งอยู่ตรงหน้าหมอดูอุปการะสองคน และมีอีกรายหนึ่งยืนรอคิวแบบเจาะจงว่าต้องการมาหาหมอดูอุปการะโดยเฉพาะ ซึ่งการรอคิวเป็นสิ่งที่ไม่เกิดขึ้นให้เห็นนักสำหรับโต๊ะหมอดูตามห้าง

อีกสิ่งหนึ่งที่นนทกานต์สังเกตเห็นว่าแปลกไป คือบนผนังเหนือศีรษะหมอดูอุปการะเริ่มมีป้าย 'กรรมพยากรณ์' ที่บ่งบอกวิธีทำนายทายทักอย่างเป็นเรื่องเป็นราว นั่นหมายความว่าหมอดูอุปการะเริ่มประกาศชัดว่าตนดูหมอด้วยวิธีใด

คบกับลานดาวมาจนพอจะรู้ว่าหล่อนเกลียดการรอคอยเพียงใด จึงชวนว่า

"ไปหาอะไรกินก่อนไหม นี่มีอีกคิวหนึ่งแน่ะ"

หญิงสาวเล็งตาเขม้นมองชายวัยประมาณสี่สิบอันเป็นที่หมาย เห็นความมีสง่าราศีแบบผู้ใหญ่ใจดี ไม่มีพิษภัย กับทั้งทรงภูมิน่าเชื่อถือ แล้วก็เกิดความเลื่อมใส ใคร่อยากดูหมอเป็นกำลัง

"อย่าเลย เราไปทางอื่น เดี๋ยวเกิดมีใครมาต่อคิวอีกก็เสร็จซี รอกันเงก"

นนทกานต์ประหลาดใจและเห็นแปลกที่ลานดาวยอมยืนคอย เขาจะประหลาดใจน้อยกว่านี้หากหล่อนใช้ให้เขายืนคนเดียว ส่วนตัวหล่อนเลี่ยงไปทางอื่น และบอกให้เรียกตัวผ่านโทรศัพท์มือถือเมื่อถึงคิว

"ความจริงแกเป็นหมอดูใหม่นะ แกบอกว่าโจ๊กเป็นลูกค้ารายแรก"

ยอมขยายความจริงเมื่อเห็นว่ามาถึงที่เรียบร้อย และเห็นลานดาวมองหมอดูด้วยความสนใจชนิดจับตาไม่วาง

"คราวก่อนโต๊ะยังว่างๆอยู่เลย อาทิตย์เดียวมาอีกทีต้องรอคิวแล้ว"

"อือ"

หญิงสาวครางรับรู้สั้นๆ

"จ๊ะจะไปดูหมอรายอื่นเล่นก่อนไหม โจ๊กยืนจองคิวให้"

"ช่างเถอะ ไม่เป็นไร"

หล่อนกำลังสังเกตท่าทีลูกค้าตรงหน้าหมอดู ที่แสดงอาการเออออ รับแต่ครับๆๆ กับทั้งตั้งอกตั้งใจฟังคำทำนายแบบจดจ่อยิ่งยวด นั่นสะท้อนความสามารถของหมอดูได้มากพอ

คนที่ยืนรอคิวแรกเป็นหญิงกลางคน เมื่อเห็นนนทกานต์กับลานดาวมารอต่อก็ทักทายแบบคนช่างพูดที่พร้อมทำความรู้จักกับคนแปลกหน้าได้ทั้งโลก

"เคยมาดูกันแล้วหรือหนู?"

หล่อนมองมาทางลานดาว แต่นนทกานต์ชิงตอบ

"ผมเคยครับ วันนี้เลยพาเพื่อนมา"

"หมอดูคนนี้แม่นนัก ท่าทางแกมีตาทิพย์จริงๆ"

เป็นการเชียร์แบบชาวบ้านที่ไม่สนใจต้นสายปลายเหตุของความแม่น รู้แต่ว่าแม่นก็ทุ่มความนับถือให้สุดตัวแล้ว

"รู้ได้ยังไงคะ เขาดูอะไรให้พี่หรือ พอบอกหนูได้ไหม?"

ลานดาวไถ่ถามอย่างชักจะเห็นว่ากิตติศัพท์ของหมอดูรายนี้น่าเชื่อถือขึ้นทุกที

"บอกได้" หล่อนเฉลยอย่างคนชอบเปิดอกคุยฆ่าเวลา "บางทียังไม่ทันถามแกก็ตอบแล้ว สำคัญคือตรงเผงทุกเรื่องด้วย แต่เด็ดดวงที่สุดคือมือถือของพี่หาย นึกเสียดายเพราะราคาแพง ก็เสี่ยงถามดูเล่นๆไปอย่างนั้น ไม่นึกไม่ฝันเลยน้องเอ๊ย แกบอกได้ขนาดว่าใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน ที่เป็นคนเก็บโทรศัพท์ได้!"

สองหนุ่มสาวสะดุ้ง มองหน้ากันด้วยความทึ่งสุดขีด

"พี่ตามไปขอคืนก็พบตัว แล้วเขายอมคืนจริงๆ นี่พอรู้ว่าหมอดูอุปการะเป็นคนบอก เขาก็จะยกโขยงมาดูตามกันอีกแน่ะ!"

"แล้วมีเรื่องอะไรที่พอเล่าให้ฟังได้อีกคะ?"

ลานดาวพยายามเก็บความทึ่ง ไม่แสดงอาการออกนอกหน้าเท่าใดนัก เนื่องจากเป็นเรื่องที่ยังไม่ประสบด้วยตนเอง

"พี่ถามเรื่องญาติที่เพิ่งเสีย หมอแกก็บอกได้เสร็จสรรพว่าหน้าตา ส่วนสูง และนิสัยใจคอเป็นอย่างไร ทำกรรมเด่นๆแบบไหนไว้บ้าง อันเป็นเหตุให้ไปเกิดเป็นอะไร"

"ไปเกิดเป็นอะไรคะ?"

หญิงสาวยิงคำถามตาโตนิดๆ

"เป็นเปรต!" หญิงกลางคนตอบเสียงอ่อย "ถ้าหมอแกพูดแบบขาดเหตุผลก็ไม่อยากเชื่อหรอกนะ แต่นี่แกเล่นบอกถูกหมดว่าอาอี๊ของพี่ทำอะไรไว้บ้าง เลยจำเป็นต้องเชื่อ"

"แล้วหมอแกช่วยได้บ้างไหมคะ?"

คราวนี้หญิงคนนั้นยิ้ม และพยักหน้า

"ช่วยได้ซี เห็นแกช่วยแผ่เมตตา ช่วยส่งจิตคุยให้อาอี๊ระลึกถึงบุญกุศลที่เคยทำ เช่นบริจาคเลือดใส่บาตรพระ แล้วให้คอยรับส่วนบุญจากญาติๆด้วย"

ลานดาวทำหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"หมอเขาคิดค่าช่วยเหลือเท่าไหร่คะ?"

"ไม่คิด" นางรีบบอก "แต่เมื่อคืนอาอี๊มาเข้าฝัน บอกว่าตอนนี้สบายแล้ว และขอบใจพี่มาก วันนี้พี่เลยจะเอาเงินมาสมนาคุณหมออุปการะไง"

จังหวะนั้นลูกค้าที่โต๊ะลุกขึ้น นางจึงละล่ำละลักลา

"อุ๊ย! ขอตัวก่อนนะจ๊ะ"

หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ เหลียวมองเพื่อนชาย

"ชักเลื่อมใสแฮะ"

"เห็นไหมล่ะ บอกแล้วไม่เชื่อ"

นนทกานต์เสริมอย่างได้ที ยิ้มกริ่มแบบได้หน้า

"เอ๊ะ! ถ้าไม่เชื่อจะตามมาเหรอะ"

ขณะนั้นมีลูกค้าอีกรายมายืนต่อหลัง แสดงเจตจำนงว่าขอเป็นคิวต่อจากหล่อนและเพื่อน ทำให้ลานดาวกระซิบกระซาบ

"เห็นทีมาคราวต่อไปคงต้องยืนรอตรงปากทางเข้าห้าง"

ชายหนุ่มหัวเราะ เขากับลานดาวยืนรอเกือบครึ่งชั่วโมงจึงได้คิว ความจริงเจ๊ช่างพูดยังคุยน้ำลายแตกฟองไม่เลิก แต่หมออุปการะขอหยุดไว้เพื่อให้โอกาสคิวหลังที่กลายเป็นสามคิวแล้ว

นนทกานต์ยกมือไหว้หมออุปการะอย่างนอบน้อม

"น้าจำผมได้ไหมครับ?"

"จำได้ซี ลูกค้าคนแรกจะลืมได้ยังไง"

หมอดูตอบอย่างอารมณ์ดี

"วันนี้ผมพาเพื่อนมาครับ"

สองหนุ่มสาวลงนั่งด้วยกัน พอดีกับจำนวนเก้าอี้ลูกค้าที่ทางห้างจัดไว้ให้โต๊ะหมอดูแต่ละห้อง เมื่ออุปการะเหลือบมองลานดาว หญิงสาวก็ยกมือไหว้ตามเพื่อนหนุ่ม

"สวัสดีครับ"

อุปการะรับไหว้พร้อมยิ้มเย็น ลานดาวรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยอย่างประหลาด ตั้งแต่แรกสาวมา หล่อนคุ้นเคยยิ่งกับอาการลุกลี้ลุกลน หรืออย่างน้อยกระตือรือร้นเป็นพิเศษจากชายแทบทุกวัยที่พบปะเสวนากับหล่อนในคราวแรก แต่รายนี้เฉยสนิท แบบที่สัมผัสออกมาจากภายในได้ทีเดียว

และเพราะรู้สึกสนิทใจพอ หล่อนจึงขยับกายนิดหนึ่ง กระแอมเล็กๆ บอกนนทกานต์ว่า

"ฉันขอดูเป็นส่วนตัวได้ไหม?"

นนทกานต์เลิกคิ้ว

"ได้ซี เดี๋ยวโจ๊กไปนั่งดูหมอไพ่ยิปซีที่ห้องทางขวามือสุดแล้วกัน จ๊ะเสร็จแล้วไปเรียกนะ"

ลานดาวพยักหน้าขอบใจ เมื่อเพื่อนหนุ่มลุกจากไปแล้ว หล่อนก็ยิงคำถามทันทีอย่างสาวยุคอินเตอร์เน็ตที่ไม่เคยเคอะเขินเมื่อต้องเจรจาครั้งแรกกับใคร

"เพื่อนของหนูบอกว่าคราวก่อนพี่พูดถึงหนู พูดได้ตรงหมดเลย"

อุปการะย่นคิ้วเล็กน้อยอย่างทบทวนความจำ แล้วก็คลายหัวคิ้วเมื่อระลึกได้

"อ๋อ... หนูนั่นเอง"

"โจ๊กว่าพี่บอกได้ ชาติก่อนหนูทำบุญอะไรมา ถึง... ถึงเป็นแบบนี้ แล้วก็บอกได้ด้วยว่าหนูจะเจอเนื้อคู่เมื่อไหร่"

หมอดูพยักหน้า

"ผมจำได้ว่าบอกเกี่ยวกับเรื่องกรรมในอดีตของหนู แต่วันก่อนไม่ได้บอกเรื่องเนื้อคู่นะ ว่าจะเจอเมื่อไหร่"

"เหรอคะ แล้ววันนี้บอกได้ไหมคะ?"

อุปการะเม้มปาก เหลือบตาลงต่ำคล้ายเล็งแล หรือชั่งใจอะไรอยู่ ก่อนจะถามขรึมลงเล็กน้อย

"จะเอาเรื่องไหนก่อน กรรมในอดีต หรือว่าเรื่องเนื้อคู่?"

"เรื่อง... อิอิ เนื้อคู่ก่อนแล้วกันค่ะ"

ผู้ทำหน้าที่พยากรณ์ระบายลมหายใจยาว

"ผมเกรงว่าบอกหนูไปแล้วหนูจะไม่เชื่อ"

ลานดาวชะงัก

"ทำไมคะ?"

"หนูเข้าใจความแตกต่างระหว่างคนที่จะทำให้หนูรักได้ กับคนที่จะเป็นคู่ครอง ชนิดอยู่ร่วมกันตลอดไปใช่ไหม?"

"ค่ะ"

"กว่าหนูจะเจอคู่ครองที่แท้จริง ก็อายุเกือบสี่สิบโน่นน่ะนะ ระหว่างนั้นจะพบแต่เบี้ยบ้ายรายทาง กับคนที่เรารักและจะทำให้เจ็บมากๆสองคน"

ลานดาวรู้สึกว่าตนเองหน้าซีดลง ใจนึกต้านขึ้นมาทันที แต่ก็พยายามฝืนสงบท่าที ไม่แสดงอาการดูถูกคำทำนายของหมอว่าน่าจะเหลวเสียแล้ว

"อย่างนั้นหรือคะ... สองคนที่จะทำให้หนูเจ็บนี่ เจอกันหรือยัง?"

"คนแรกเจอแล้ว หนูจะทุกข์เพราะความรักกับเขานั้น เป็นไปไม่ได้... แต่คนที่สองยังไม่เจอกัน ต้องอีกระยะหนึ่งถึงจะได้เวลาโคจรมาพบ"

หญิงสาวกำกระเป๋าถือบนตักแน่น ชักนึกอยากพูดถากถางหมอดูขึ้นมารำไร

"ขอโทษนะคะ แต่เท่าที่หนูรู้สึก คือยังมองไม่เห็นคนรู้จักสักรายเลยที่มีสิทธิ์ทำให้หนูเจ็บช้ำน้ำใจ"

คันปากยิบๆ อยากขยายต่อด้วยซ้ำว่าที่เรียงหน้าเข้ามาช่วงนี้ มีแต่เจ็บจากมือหล่อนกลับไปทั้งสิ้น อย่างหล่อนหรือจะเจ็บจากใครหน้าไหน

"ภายในไม่กี่วันข้างหน้านี้หนูจะรู้"

ลานดาวนึกโกรธ คล้ายถูกคำทำนายตบหน้า คนมีดีพร้อมขนาดหล่อนหรือจะเจ็บจากความรักได้ ฝันไปเถอะ!

หญิงสาวข่มใจ จะลุกหนีเสียเดี๋ยวนี้ก็ใช่ที่ เพราะอย่างไรก็ต้องจ่ายสองร้อย จึงกัดฟันถามต่อ

"รู้จากเพื่อนของหนูว่าพี่ดูชะตาจากกรรมที่ทำไว้ แล้วหนูทำกรรมมาแต่ปางไหนหรือคะ ถึงต้องเจอคนรักที่สร้างความเจ็บให้?"

แทนการตอบทันที อุปการะย้อนถามว่า

"หนูกำลังโกรธผมใช่ไหม?"

ลานดาวกะพริบตาทีหนึ่ง คำทักนั้นทำให้หล่อนรู้สึกตัวและสงบอารมณ์ลงอย่างรวดเร็ว

"คงแค่ไม่พอใจคำทำนายมากกว่าค่ะ อย่าว่าหนูถือดีเลย คนอย่างหนูต่อให้เทวดาเหาะมาจากไหนก็ไม่สนหรอก อีกอย่างหนึ่ง ถ้าบอกว่าคนแรกที่จะทำให้หนูเจ็บนั่นได้รู้จักกันแล้ว ยิ่งส่อเลยว่าคลาดเคลื่อน เพราะช่วงนี้หนูไม่เห็นใครในสายตาเลยจริงๆ"

"เอาเป็นว่าผมจะพูดถึงกรรมของหนูที่นำมาเจอกับคนแรกนี่แล้วกัน"

"ค่ะ... ชาติก่อนหนูไปทำอะไรไว้คะ?"

"หนูอย่าเข้าใจว่ากรรมและวิบากนั้นต้องพูดกันข้ามชาติเสมอไป เพราะความจริงก็คือกรรมในชาตินี้แหละที่หนูสั่งสมมากๆแล้วเริ่มได้เวลาให้ผลรวบยอดคราวเดียว"

หญิงสาวนิ่งขึง

"บอกหน่อยเถอะค่ะว่าหนูทำเวรทำกรรมอะไรไปบ้าง"

"โดยรวมแล้ว หนูทำให้คนอื่นทรมาน และลวงให้พวกเขาฝันถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ กรรมนั้นเองจะจูงเราไปทรมานจากความฝันถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เช่นกัน โดยมีคนสนิทในอดีตชาติมาเป็นตัวแปรเป็นเครื่องมือลงโทษ ขออภัยนะ ผมชอบพูดตรงไปตรงมาเพื่อให้คนฟังเข้าใจชัดเจน ไม่ต้องแปลซ้ำหรือตีความภายหลัง"

คราวนี้แปลก ที่แม้อุปการะพูดเหมือนต่อว่า หรือกล่าวโทษกันตรงๆ ลานดาวกลับรับฟังอย่างสงบ นอกจากไม่ถือโกรธแล้วยังฉุกใจบางอย่างอีกด้วย

"ไม่เป็นไรค่ะ ถ้าบอกเหตุผล หนูรับได้... แต่พวกเขาคิดไปเอง ฝันไปเอง ทุกข์ทรมานไปเองนี่คะ จะมาโทษว่าเป็นกรรมของหนูได้อย่างไร?"

"การก่อกรรมกับผู้อื่นมีหลักอยู่ง่ายๆนะ หนึ่งคือมีเจตนากระทำการกับสิ่งมีชีวิต สองคือสิ่งมีชีวิตนั้นได้รับผลทางกายหรือทางใจสมเจตนาของผู้กระทำ เราทำเวรทำกรรมไปนั้น จะรู้หรือไม่รู้ก็ตามว่าเป็นกรรมเวร อย่างไรวันหนึ่งก็ต้องให้ผล ผมพูดอย่างนี้อาจทำให้หนูนึกได้... นับถูกไหมว่ากี่ครั้งที่หนูพูดอะไรเช่น 'ชักจะใจอ่อนแล้วซี' ทั้งที่ความจริงยังไม่มีใจแม้แต่นิดเดียว"

ลานดาวตะลึงคล้ายถูกไฟดูด นั่นเป็นถ้อยคำที่หล่อนใช้เป็นประจำจริงๆ โดยเฉพาะกับนักตื๊อที่ดูดี และท่าทางจะไม่มีพิษมีภัยในภายหลัง จะว่านทกานต์แอบมาเล่าให้ฟังก็คงยาก เพราะจำได้ว่าหล่อนไม่เคยโปรยคำเด็ดนี้ใส่หูเขา ต้องพิเศษกว่านทกานต์อีกสักนิดหนึ่งหรอกถึงมีสิทธิ์ได้ยิน

"แค่นี้ก็ถือว่าเป็นกรรมที่ต้องได้รับโทษหรือคะ?"

"ไม่ใช่แค่คำพูดนี้หรอกนะ ทุกอาการ ทุกถ้อยคำที่รวมกันทำให้ใครต่อใครเขาคาดหวังนั่นแหละ ลองเอาใจเขามาใส่ใจเรา ถูกหลอกให้คาดหวังอย่างแรง จบลงด้วยความผิดหวังอย่างหนัก เหมือนเมื่อเรายังอ่อนแอในวัยเด็ก พ่อแม่บอกว่าจะมาแล้วไม่มา เราน้อยใจ เราอยากร้องไห้อย่างไร ก็คือความรู้สึกแบบนั้นคูณเข้าไปด้วยจำนวนหนุ่มๆที่อกหักจากเรา ลองคำนวณเถอะว่าถ้าวันหนึ่งมันย้อนกลับมากระแทกเรามันจะหนักขนาดไหน"

"เมื่อครู่มีโอกาสคุยกับเจ๊คนก่อนหน้านี้ เขาบอกว่าพี่ระบุชื่อคนเก็บมือถือให้เขาได้ถูกต้อง เพราะฉะนั้นพี่ก็น่าจะระบุชื่อและเวลาที่หนูจะเจอคนรักรายแรกได้ใช่ไหมคะ?"

อุปการะส่ายหน้า

“ไม่เหมือนกันหรอกครับ บางเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว และไม่เหลือวิสัยจะบอกก็บอกได้ แต่บางเรื่องถ้ารู้เสียก่อนเกิด จะมีผลข้างเคียงตามมา หากผมล้ำเส้นกรรมวิบากของใครเข้า ก็จะถึงความเดือดร้อนตามๆ กัน ทั้งผมเองและคนที่รู้ในสิ่งไม่สมควรรู้”

“เดือดร้อนได้ยังไงคะ ในเมื่อเป็นการช่วยเหลือสัตว์ที่กำลังจะตกทุกข์ได้ยาก”

“ก็อย่างตอนนี้ แค่ผมบอกว่าจะเจอคนที่ทำให้หนูเจ็บ หนูก็ตั้งใจไว้แล้ว ว่าใครแหลมเข้ามา โดยเฉพาะคนที่รู้จัก จะปิดหูปิดตาหมด เพื่อให้คำทำนายของผมคลาดเคลื่อน”

ลานดาวผวาอยู่ในส่วนลึก เพราะที่หมอดูกล่าวนั้นคือความตั้งใจของหล่อนจริงๆ แต่ก็พยายามรักษากิริยาไว้ ทำสีหน้าเรียบเฉยฟังฝ่ายนั้นกล่าวต่อ

“ถ้าหนูหลีกเลี่ยงการชดใช้กรรมครั้งนี้ กรรมก็จะจัดสรรคนใหม่ เหตุการณ์ใหม่มาให้หนูต้องชดใช้จนได้นั่นแหละ วินาทีนี้ผมยังไม่เพ่งดูว่าใครคนนั้นชื่ออะไร อยู่ที่ไหน แต่เมื่อไหร่เพ่งดูและบอกออกไป หนูจะเลิกคบเขาทันที ซึ่งมันผิดกับระบบกรรม เส้นทางโคจรของหนูจะต้องพบกับเขา เพราะมีกรรมสัมพันธ์ร่วมกันมา และเขาจะมีบทบาทสำคัญกับชีวิตของหนู ทั้งในแง่ของความเจริญขึ้นและความเสื่อมลง”

“เอ… หนูสงสัยมานานแล้วนะ ว่าถ้าตายจากกันแล้ว มาเจอะเจอกันได้ยังไงถูก เอาแค่คนรู้จักกันในชาตินี้ บางทีรักสุดชีวิต พอมีเหตุให้พลัดพรากหลายๆปีแล้วคิดถึงกันขึ้นมา ต่อให้พลิกแผ่นดินหาแทบตายก็ไม่เจอ ขนาดจงใจหายังไม่เจอ แล้วอะไรที่เหวี่ยงให้มาเจอคู่กรณีเก่าที่ลืมกันหมดสิ้นได้?”

“กรรมเป็นเรื่องซับซ้อน หนูต้องเข้าใจ ต้องหยั่งรู้ ว่าลำดับการให้ผลของกรรมเป็นอย่างไร แล้วจะรู้สึกว่าพวกเราเหมือนมีแม่เหล็กติดตัว วิ่งไปตามเส้นทางใด ก็มีผลดึงดูดบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีบุพกรรมร่วมกับเรามาเจอกัน ใครมีอิทธิพลกับชีวิตเรามาก ให้ผลเปลี่ยนแปลงทางดีหรือร้ายได้รุนแรง ก็หมายความว่าเราหลีกเลี่ยงการพบเจอคนนั้นไม่ได้ และต้องใช้เวลาระยะหนึ่งทำความรู้จัก คบหา และรับผลจากเขาเสียก่อนจึงถึงเวลาผละจาก ต่างจากพวกที่เราจะต้องเสียเวลาในชีวิตร่วมกับเขาเพียงครึ่งนาที เช่นคนบอกทางแยกทางเลี้ยวให้เราไปถึงที่นัดหมาย การพบหรือไม่พบคนจำพวกนี้มีผลเท่ากัน คือจะไม่ทำให้ชีวิตเราต่างไปจากเดิม”

“แล้วแม่เหล็กดึงดูดคู่กรรมที่พี่ว่านี่ฝังอยู่ตรงไหนในเราคะ จิตใต้สำนึกหรือเปล่า?”

“ถ้ายกเอาสิ่งที่เห็นง่ายในชาติปัจจุบันมาพูดก่อนคงพอเข้าใจ หนูคงเห็นว่าถ้าเราพูดกับใครบ่อยๆ ก็จะเหมือนมีสายใยโยงกับคนนั้น ไม่ใช่เหมือนกับเส้นเชือกผูกมัดเป็นตัวเป็นตน แต่สายใยที่รู้สึกได้ด้วยใจนั้นแหละ จะกระตุกให้เราคิดถึงเขาบ่อยๆ อันนี้คงนึกออกนะ”

“ค่ะ บางทีรู้สึกเหมือนใจเราเป็นสิ่งยืดตัวออกไปทางทิศใดทิศหนึ่ง ตามที่อยู่ของใครบางคนได้ตลอดเวลา”

“นั่นแหละที่เรียกความผูกพัน สายใยเชื่อมโยงระหว่างจิตต่อจิต หลักการคือถ้าผูกเหนียวแน่นกับใครมากๆ จะมีลักษณะฝังลงในส่วนลึก หยั่งรากความสัมพันธ์ได้ถึงส่วนไร้สำนึก ชนิดติดจิตติดวิญญาณข้ามภพข้ามชาติได้ เมื่อพบกันอีกก็จะมีสัญญาณในจิตกระตุ้นให้ตื่นตัวรับรู้ มีสายใยเชื่อมติดกันทันที จึง

เหมือนคุ้นเคยกันในทางใดทางหนึ่ง นี่เป็นในแง่ของความจำ”

“พอจะเข้าใจค่ะ”

“ในแง่ของกรรมซึ่งเหวี่ยงให้ต้องมาพบกัน เป็นอะไรที่ลึกซึ้งและซับซ้อนกว่านั้น อย่างเช่น ชาตินี้เรามีรูปงาม ก็เป็นธรรมดาที่จะมีความปรารถนาคู่ครองที่รูปงามเหมาะสมกัน หากปะเหมาะเคราะห์ดีคนที่ร่วมบุญเสมอกัน มีรูปงามควรคู่กันโคจรมาพบก็มีความสุขไป แต่หากคนที่ร่วมบุญกับเราเขาก่อกรรมชนิดต้องชดใช้ด้วยรูปอัปลักษณ์ เราก็จะรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก คือรักก็รัก แต่เจือด้วยความแหนง ปนด้วยความเดียดฉันท์อยู่ด้วย เคราะห์ร้ายขึ้นมาถ้าเราติดรูปมากกว่ารักแท้ ก็อาจไปคว้าพวกหน้าเนื้อใจเสือ หรือคนที่จะมาอยู่กับเราเพื่อจองเวรกันในรูปแบบคู่ผัวตัวเมีย”

“น่ากลัวจัง”

ลานดาวรำพึง แต่น้ำเสียงไม่ส่อความกลัวตามคำ เพราะยังไม่เชื่อเลยว่าตนจะมีความเดือดร้อนเพราะคนรักจริงๆ ยังปักใจอยู่ดีว่าตนเป็นพวกสมบูรณ์แบบที่มีคนสมบูรณ์แบบด้วยกันเท่านั้น จะสามารถเข้าถึงตัว เข้าถึงหัวใจได้

“บอกใบ้ให้สักนิดได้ไหมคะ เอาแค่ว่าคนแรกที่หนูจะรักเนี่ย อายุอานามเท่าไหร่ หรือมีลักษณะสูงๆต่ำๆ ดำๆแดงๆอย่างไร”

“ได้… เป็นคนขาว สูงใกล้เคียงหนู แล้วก็ไว้ผมยาว แก่กว่าหนูราวสามถึงสี่ปี”

“แอ๊ะ!”

หญิงสาวอุทานสวนคำทำนายทันควัน เริ่มยิ้มเยาะได้ เพราะหมดศรัทธาความแม่นของหมอดูเสียแล้ว

“ลักษณะที่พี่บอกมา หนูรู้จักอยู่คนเดียว เป็นเพื่อนใกล้บ้านที่วิ่งเล่นกันมาแต่เด็ก ถ้ามีเหตุจูงใจให้หนูรักนายคนนี้ และนายคนนี้ทำให้หนูเจ็บหรืออายได้ หนูจะมาขอเรียนวิชาเอาหน้าแทรกแผ่นดินหนีจากพี่นะคะ”

หล่อนพูดจ๋อยๆอย่างร่าเริงใจที่เรียกความเชื่อมั่นกลับมาได้เต็มอก อุปการะหัวเราะเอื่อย

“วิชานี้เรียนยากหน่อยนะ”

ปากลานดาวยิ้ม ทว่านัยน์ตาดุ

“ที่พี่บอกคือหนูจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรในไม่กี่วันข้างหน้า หนูจะรอหนึ่งเดือน หากไม่มีอะไรเกิดขึ้น หนูขออนุญาตกลับมาแจ้งให้พี่ทราบดังๆนะคะ ว่าพี่ทายผิด!”

อุปการะยิ้มเฉย มิได้ต่อตากับสาวน้อย ครู่หนึ่งหล่อนก็ควักเงินค่าดูหมอออกมาวางบนโต๊ะ แล้วลุกจากไปโดยไม่ล่ำลามากกว่าคำฝากทิ้งท้ายนั้น

ตอนที่ ๔ กังวล

ลานดาวเดินมาตามนนทกานต์ถึงซุ้มหมอดูไพ่ยิปซี ฝ่ายนั้นยังดูไม่เสร็จ แต่หล่อนก็กระแทกเสียงเรียก

"โจ๊ก!... จ๊ะเสร็จแล้วนะ"

เรียกแล้วก็ยืนจ่ออยู่ตรงนั้น เป็นความหมายให้อีกฝ่ายลุกตาม นนทกานต์ทำท่าเงอะงะเป็นครู่ เพราะกำลังตั้งอกตั้งใจฟังคำทำนายที่เข้าด้ายเข้าเข็มอยู่ แต่เหลือบมาเห็นลานดาวหน้ามุ่ยก็จำต้องควักกระเป๋าจ่ายค่าดูหมอ ล่ำลากันทั้งค้างคาอย่างนั้น

"ทำไมดูเร็วนักล่ะ?"

นนทกานต์ถามด้วยความประหลาดใจระคนหงุดหงิดเล็กๆที่ถูกดึงตัวออกมากลางคัน ลานดาวขมวดคิ้วเดินฉับๆ ไม่สนใจตอบคำถามเพื่อน

"เป็นไง... แม่นไหม?"

คราวนี้หญิงสาวแหวขึ้นมาทันที

"แม่นเมิ่นอะไรของเธอ! พาฉันมาเสียเวลาทำไมก็ไม่รู้"

ว่าเสร็จก็เร่งความเร็วขึ้นอีก

"อ้าว! เวรล่ะสิ"

นนทกานต์พึมพำกับตนเอง ก่อนสาวเท้าเร่งเดินตาม วันนี้คิดว่าทำแต้ม ไฉนกลายเป็นหักแต้มไปได้

มาทานข้าวกันแบบไม่พูดไม่จาในร้านโปรดของนนทกานต์เสร็จ ลานดาวก็ขอให้ส่งหล่อนกลับบ้านทันที เมื่อมาอยู่ด้วยกันในรถ หญิงสาวก็บ่นโน่นบ่นนี่ แบบหาเรื่องว่าๆๆ เช่นนนทกานต์พาไปกินข้าวในร้านที่ใช้ไม่ได้ อาหารรสชาติเหมือนเอาไปยัดไว้ในตูดหมูก่อนนำมาเสิร์ฟ หรือเมื่อนนทกานต์เหม่อไปนิด นำรถออกตัวที่สี่แยกไฟแดงช้า หล่อนก็สั่งให้เขาไปฝังเข็มกระตุ้นประสาทเสียบ้าง อย่ารอจนช้าเกินการณ์ จะถูกหลุมดำดูดสติกลายเป็นเจ้าชายนิทราเสียก่อน

กระทั่งรถมาจอดหน้าบ้าน นั่นเองบรรยากาศจึงเริ่มคลี่คลาย เมื่อหญิงสาวผ่อนปรนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ฟังเป็นมิตรกว่าเดิม

"ขอบใจนะ แล้วเจอกัน"

ลานดาวยิ้มสวยทิ้งทวนราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น สีหน้าของนนทกานต์ค่อยหายเศร้า อย่างน้อยนั่นก็เป็นสัญญาณว่าหล่อนไม่ถึงขนาดขุ่นเคืองขั้นอยากตัดญาติขาดมิตรกับเขา

พอเข้าห้องนอน ลานดาวก็กลับทำหน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่ตามลำพัง ถึงตอนนี้หล่อนจำต้องยอมรับกับตนเองว่าผวาอยู่ในส่วนลึก เหตุเพราะหมอดูทักหล่อนถูกหลายข้อ และดูเหมือนรู้กระทั่งความคิดในหัว แสดงว่ามีฤทธิ์เดชเกินมนุษย์ธรรมดา นั่นเป็นเรื่องน่าพรั่นมิใช่น้อย เพราะทำให้คำพูดอื่นๆพลอยศักดิ์สิทธิ์ น่าให้เชื่อว่าหมอดูมีความสามารถล่วงรู้อนาคตได้จริง

แค่คิดก็อับอายแทบอยากโดดตึกแล้ว มีหรือ คนเคยเป็นดาวให้ชายทั้งโลกแหงนคอมองตั้งบ่า อย่างหล่อนจะต้องอกหัก หรือเจ็บปวดจากความรัก แถมมือพระกาฬคร่าหัวใจยังดันเป็นอีตาบ้าใกล้บ้านเสียอีก อัตตาของหล่อนใหญ่เกินกว่าจะรับ

นอนแช่บนเตียงอยู่พักหนึ่งก็ลุกขึ้นผลัดผ้าเข้าห้องน้ำ หวังว่าน้ำแรงๆจากฝักบัวจะทำให้สบายใจขึ้น แต่ที่ไหนได้ ที่เครียดอยู่แล้วกลับยิ่งเครียดขึ้นอีก เมื่อหล่อนตรวจเต้านมตามวิธีที่เรียนรู้ แล้วยังพบก้อนแข็งแปลกปลอมด้านซ้ายไม่หายไปไหนสักที แม้ล่วงเวลามาระยะหนึ่ง

ทรวงอกเป็นจุดดึงดูดสายตาและความรู้สึกของเพศตรงข้าม อวัยวะชิ้นงามยวนตาชวนสัมผัสที่ลูกผู้หญิงทุกคนใช้เป็นเครื่องวัดว่าใครดีใครด้อย ลานดาวเป็นผู้มีสิทธิ์ภาคภูมิเต็มที่ ในเมื่อเป็นเจ้าของโนมเนื้อแฝดสล้างสมส่วนน่าพิสมัย ชนิดให้แอบดูทีหนึ่งแล้วเสี่ยงกับการถูกเจาะตาแตก หลายคนก็คงเอา

ทว่าสิ่งที่ชายบางคนยอมแลกลูกนัยน์ตากับการขอดูเพียงครั้งเดียวนั่นเอง อาจถูกดันให้เต่งตั้งด้วยเนื้อร้ายชวนขนหัวลุก วันดีคืนดีก็ทำหน้าที่เป็นเพชฌฆาตประหารสาวผู้เป็นเจ้าของเสียเฉยๆ มะเร็งเต้านมเป็นฆาตกรมือวางอันดับสองของผู้หญิงไทย และเป็นฆาตกรมือวางอันดับหนึ่งของผู้หญิงบางประเทศ ลานดาวสำเหนียกกลิ่นอายภยันตรายที่คืบคลานมาถึงตัว วัยหล่อนหาใช่เป้าหมายของฆาตกรร้ายรายนี้ แต่ก็ทำท่าว่าหล่อนอาจเป็นหนึ่งในบุคคลหายาก รับสิทธิ์เป็นเจ้าของมะเร็งก่อนวัยอันควรไปเสียแล้ว

ออกจากห้องน้ำด้วยสีหน้าหวาดวิตก เวลาเพียงชั่วโมงเศษหล่อนเปลี่ยนไปเป็นหญิงผู้ขาดความมั่นใจในตนเองสนิท จากเดิมที่องอาจคล้ายหาญกล้าพอจะเหยียบโลกไว้ใต้อุ้งเท้า

บางทีชีวิตก็เจอเรื่องบ้าบอเรียงซ้อนเข้ามาติดๆกันอย่างน่าฉงน จนกระทั่งอดถามตนเองไม่ได้ว่าเป็นความบังเอิญหรือโชคชะตาราศีมีจริง ยามใดถึงคราวรุ่ง ทุกอย่างก็หอมหวนตลบอบอวลไปหมด อยากได้อะไรก็ได้ดังใจทุกสิ่ง อย่าไปหาเลยความขาดตกบกพร่อง แต่ยามใดถึงคราวเคราะห์ แม้ร่างกายตนเองยังรวน ยังพยศได้ยิ่งกว่าศัตรูร้ายที่คิดทำลายกัน รอบด้านดูขวางหูขวางตาไปหมด ไม่มีสิ่งใดเป็นอย่างใจสักอย่าง

เปิดคอมพิวเตอร์ ต่อสัญญาณโทรศัพท์เข้าอินเตอร์เน็ต ยามนี้หล่อนเหมือนอ้างว้างชอบกล นึกถึงหน้าคนรู้จักกี่คนๆก็ไม่อยากพบ ไม่อยากพูด ใจคล้ายมุ่งหาใครที่ไร้ตัวตนในโลกความเป็นจริง เพื่อระบายความอึดอัดคับข้องนานัปการในช่วงหลังๆ

เรียกโปรแกรมสนทนาสดที่ใช้ประจำ กวาดตาดูรายชื่อชายหญิงที่กำลังออนไลน์พร้อมกัน ตาตื่นเล็กน้อยเมื่อพบชื่อใครคนหนึ่ง

"หวัดดีค่ะพี่เอิน"

หล่อนทักไปครึ่งนาทีก็มีหน้าต่างข้อความตอบกลับผุดขึ้น

"สวัสดีค่ะน้องจ๊ะ"

แม้ไม่เคยพบหน้า แม้ไม่เคยกระทั่งได้ยินเสียง ก็รู้สึกเหมือนมาวันทาเป็นพี่สาวแสนดีที่สนิทคุ้นเคย

เมื่อประมาณสองอาทิตย์ก่อนที่ลานดาวคลำพบก้อนเนื้อในอกด้านซ้ายแล้วเกิดความขลาดกลัวอย่างแรง ทว่าไม่กล้าไปพบแพทย์ด้วยหลายต่อหลายเหตุผล โดยเฉพาะขัดเขินต่อการตรวจภายใน จึงใช้วิธีตระเวนอ่านเว็บบอร์ดการแพทย์ในอินเตอร์เน็ต เพื่อค้นหาแพทย์หญิงที่ท่าทางใจดีสักคนไว้ไถ่ถามเป็นส่วนตัว

มาวันทาคือคุณหมอใจดีที่หล่อนค้นพบ จากการไล่อ่านตั้งแต่กระทู้เก่าๆมาจนถึงปัจจุบัน บอกชัดว่ามาวันทาคือแม่พระที่อุทิศเวลาส่วนตัวตอบคำถามให้กับคนไข้มากกว่าแพทย์คนใดในเว็บบอร์ดแห่งนั้น และไม่เฉพาะช่วยได้ทางรักษากาย มาวันทายังเป็นใครคนหนึ่งที่สามารถเขียนให้คนอ่านหยุดคิด คล้อยตาม หรือกระทั่งร่าเริงแจ่มใสตามอักษรสั่ง น้อยครั้งที่ลานดาวจะเกิดความนับถือใครสักคนมากๆเพียงเพราะตามอ่านความรู้ความเห็นเช่นนี้

หลังจากลงทุนกวาดตาหาเป็นหลายสิบกระทู้ ลานดาวก็พบอีเมลแอดเดรสซึ่งมาวันทาให้ไว้กับผู้ขอรายหนึ่งเมื่อสองเดือนก่อน ซึ่งก็สมใจที่ไม่ต้องติดต่อกันผ่านกระทู้ในเว็บบอร์ด หล่อนเขียนเมลถึงมาวันทาโดยตรง แนะนำตัวสองบรรทัดว่าได้อีเมลแอดเดรสมาอย่างไร แล้วเล่าการพบก้อนเนื้อในเต้านมอีกสามบรรทัด

รอเพียงวันเดียวก็ได้รับคำตอบยาวเหยียด ว่าวัยของหล่อนมีโอกาสเป็นมะเร็งเต้านมอย่างที่กังวลน้อยมาก ที่คลำพบก้อนเนื้อแปลกปลอมนั้น อาจมีความสัมพันธ์กับประจำเดือน คือผู้หญิงจะมีฮอร์โมนสูงขึ้นในช่วงที่มีประจำเดือน ทำให้บางรายต่อมน้ำนมโต อาจมีอาการคัดตึงคล้ายก้อนเนื้อ ถ้าพ้นช่วงประจำเดือนไปสักหนึ่งหรือสองอาทิตย์ก็อาจหายไป

อย่างไรก็ตาม มาวันทาแนะนำว่าถ้าอยากสบายใจ ก็ควรพบแพทย์เพื่อตรวจทันที เพราะแม้ตามสถิติวัยของลานดาวจะมีโอกาสเป็นมะเร็งต่ำ แต่ก็เคยพบตัวอย่างคนไข้มาจริงๆ ซึ่งถ้าสงสัยเช่นนั้น ชักช้าวันเดียวก็ไม่ได้ เนื่องจากการกระจายของมะเร็งจะผ่านไปตามกระแสเลือดซึ่งรวดเร็วมาก บอกไม่ได้ว่าจะไปที่ไหน ถ้าเอาต้นเหตุออกให้เร็วที่สุดก็จะไม่กระจายต่อ

ลานดาวอ่านเมลตอบของมาวันทาแล้วสบายใจขึ้น เพราะช่วงนั้นเผอิญประจำเดือนมาพอดี หล่อนคิดแบบฟันธงเข้าข้างตัวเองว่าต้องไม่ใช่มะเร็งเด็ดๆ อีกสองอาทิตย์คลำอีกครั้งคงพบว่าหายไปแล้ว

ช่วงที่ผ่านมาหล่อนจึงชวนมาวันทาคุยเรื่องอื่นนอกเหนือจากการขอคำปรึกษาแพทย์ ต่างฝ่ายต่างถูกอัธยาศัย และสนิทใจเหมือนพี่เหมือนน้อง จึงขยับความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้นด้วยการเอาอีกฝ่ายเข้ารายชื่อเพื่อนคุยในโปรแกรมสนทนาสด และนี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองพบปะแบบออนไลน์

“วันนี้จ๊ะกำลังดวงขึ้นแน่ๆ ถึงได้เจอแม่พระ”

ลานดาวเริ่มเปิดฉากแบบกึ่งอ้อนกึ่งยกยอตามวิธีที่ถนัด

“วันนี้พี่เอินก็โชคดี ถึงมีโอกาสเจอคนน่ารัก”

“รู้ได้ยังไงคะว่าน่ารัก?”

“ฟังพูดก็รู้”

“พี่เอินเก่งจัง อันนี้จ๊ะยอมรับนะคะว่าจ๊ะเป็นคนน่ารัก”

และก่อนที่อีกฝ่ายจะหมั่นไส้ ลานดาวก็ส่งข้อความตามไปอย่างรวดเร็ว

“มีเรื่องเศร้าที่จะบอกพี่เอินด้วยล่ะ จ๊ะน่ารัก จ๊ะสวยรวยเก่ง แต่อาจเท่งทึงเอาง่ายๆในเร็ววันนี้...”

“ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะคะ?”

“เมื่อกี้จ๊ะคลำพบก้อนเนื้ออีกแล้ว... นี่สองอาทิตย์ยังอยู่ แสดงว่าเป็นมะเร็งแน่เลย”

“อ๋อ... เรื่องนั้นเอง อย่าเพิ่งสรุปซี วัยนี้ให้โชคร้ายมากก็น่าจะเป็นแค่ซีสต์หรือเนื้องอกธรรมดา หากเป็นซีสต์ก้อนที่คลำพบจะนุ่มเหมือนเป็นถุงน้ำ แต่ถ้าก้อนแข็งหน่อยก็ไม่ถึงกับตันเป็นหิน จับเคลื่อนไปมาได้ นั่นคือเนื้องอกธรรมดา ส่วนมะเร็ง โดยมากจะแข็งตัน ผิวภายนอกเปลี่ยน เช่นหนาขึ้นหรือเป็นแผล แล้วก็มักจะเป็นก้อนติดกับผนังหน้าอกขยับไม่ได้”

ลานดาวนิ่งไปอึดใจ ก่อนตัดสินใจพิมพ์ขอ

“พี่เอินสะดวกหรือเปล่า จะให้จ๊ะโทร.คุยกับพี่ตอนนี้ได้ไหมคะ?”

“ได้ค่ะ”

มาวันทาตอบเกือบทันทีพร้อมให้เบอร์ ลานดาวยกหูเครื่องโทรศัพท์บนโต๊ะกดเลขตามทันที ขณะเดียวกันก็ใช้มือข้างที่ว่างปลดกระดุมเสื้อ แกะขอยกทรงออก แล้วค่อยๆบีบหาก้อนเนื้อที่อกด้านซ้าย เพื่อลองดูว่ามันเคลื่อนได้หรือเปล่า

รอสัญญาณอยู่สองครั้ง อีกฝ่ายก็รับสาย

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีค่ะพี่เอิน นี่น้องจ๊ะนะคะ ได้คุยกับพี่เอินตรงๆเสียที ดีใจจัง”

“เช่นกันค่ะ อื้อม์... ได้คุยถึงเพิ่งรู้ว่าจ๊ะเสียงเพราะขนาดนี้”

“จ๊ะไม่ได้รบกวนพี่แน่นะคะ”

“ตอนนี้อยู่บ้าน กำลังเขียนอะไรในเว็บบอร์ดเรื่อยเปื่อยเท่านั้นค่ะจ๊ะ ถือว่าว่าง”

“เอ้อ... จ๊ะลองคลำดู มันไม่เคลื่อนที่เลยน่ะค่ะ”

น้ำเสียงหล่อนบอกความกลัดกลุ้มชัด

“ก็ยังสรุปไม่ได้อยู่ดีค่ะว่าใช่มะเร็งไหม บางทีเนื้อเยื่ออาจหนาตัวขึ้นเกี่ยวพันกันเป็นพังผืด เรียกว่าโรคไฟโบรซิสติก ตรวจแมมโมแกรมเพื่อความแน่ใจได้”

“หวาย!... ที่ต้องเอาเครื่องอะไรมาบีบนั่นหรือคะ หน้าอกจ๊ะกลายเป็นกล้วยทับกันพอดี”

มาวันทาส่งหัวเราะนุ่มมาตามสาย มีอิทธิพลให้คนฟังคลายกังวลได้อย่างประหลาด ราวกับเป็นยารักษาเฉพาะหน้าได้แล้ว

“จ๊ะอย่าเพิ่งวิตกเลยค่ะ จะเข้าข่ายต้องเครียดเพราะตีตนไปก่อนไข้ พี่เอินเจอมาเยอะ ไม่ได้เป็นอะไรซักหน่อย แต่ก็นึกว่าเป็น ธรรมชาติแกล้งหลอกผู้หญิงเราให้กลัวไปสารพัดรูปแบบ พอให้หมอตรวจถึงค่อยยิ้มออก วัยของจ๊ะนั้นหายากจริงๆที่เป็นมะเร็งเต้านมกันนะ”

ลานดาวนิ่งไปอึดใจ ก่อนเคลื่อนมือจับก้อนเนื้อตัวปัญหาอีกครั้ง

“ถือว่าพี่เอินรับประกันแล้วด้วย”

ทำเสียงขึ้นจมูกเหมือนเด็กขี้ตู่ มาวันทาหัวเราะอีก

"งั้นมาให้พี่เอินตรวจก็แล้วกันค่ะ ถึงตอนนั้นค่อยประทับตรารับประกันจริงๆให้"

ลานดาวมาโรงพยาบาลเพียงคนเดียว ความหวาดกลัวเกาะกุมจิตใจจนกระสับกระส่ายออกมาจากภายใน คล้ายนักโทษคดีอุกฉกรรจ์กำลังรอเข้าห้องพิพากษาก็ไม่ปาน

"คุณลานดาวค่ะ"

เสียงพยาบาลเรียก ในที่สุดก็ถึงเวลาฟังคำตัดสินจนได้

พยาบาลนำคนไข้สาวมาจนถึงหน้าห้องซึ่งติดป้ายชื่อ **แพทย์หญิงมาวันทา ชนาฤทธิ์** แล้วยิ้มให้เดินหลีกไป ซึ่งนั่นเป็นไปตามคำขอส่วนตัวของลานดาวที่กระซิบบอกว่าอยากพบกันตามลำพังมากกว่ามีใครอื่นอยู่ในห้องแม้พยาบาลผู้ช่วย

หญิงสาวในชุดเสื้อกาวน์ซึ่งปรากฏต่อสายตาลานดาวยามนี้ เป็นใครอีกคนที่แตกต่างจากบุคคลในจินตนาการอย่างสิ้นเชิง มาวันทาในโลกอินเตอร์เน็ตน่าจะเป็นคุณหมอใจดี อ้วนท้วน อายุขึ้นหลักสี่ ทว่ามาวันทาในโลกความจริงกลับเป็นสาวน้อยสวยหวาน แบบบาง ยิ้มเย็น วัยไล่เลี่ยกับหล่อนชนิดที่ทำให้เงอะงะยามยกมือไหว้ เนื่องจากสองวินาทีก่อนเปิดประตูเพิ่งเตรียมใจก้มสุดศีรษะให้ผู้อาวุโสที่สูงวัยกว่าสักสิบปีเป็นอย่างต่ำ

มาวันทารับไหว้ ลุกจากโต๊ะทำงานมาต้อนรับน้องสาวจากโลกอินเตอร์เน็ตซึ่งทำท่าอ้ำอึ้งงงงันอยู่

"ทำไมมองพี่อย่างนั้น?"

ลานดาวยิ้มจืดๆ

"ทั้งกลัว ทั้งแปลกใจมั้งคะ"

"แปลกใจเรื่องอะไร?"

คุณหมอถาม ทั้งที่พอทราบเค้า เนื่องจากเผชิญสายตาไม่เชื่อมือมามากจนชิน

"หนูนึกว่าพี่เอินจะ... เอ้อ..."

"เหมือนยายแก่"

มาวันทาต่อคำให้ และสยายยิ้มกว้างขึ้น

"ปละ... เปล่า... แต่เห็นตัวจริงพี่เอินแล้วจ๊ะว่าน่าจะไปเป็นนางเอกละครมากกว่า"

"ใครกันแน่" แล้วหล่อนก็แตะต้นแขนคนไข้ "มานั่งคุยให้หายกลัวก่อนก็ได้"

"อย่าเลยค่ะ ไม่อยากให้เสียเวลาคนไข้อื่นๆ"

"จ้ะ งั้นไปเปลี่ยนเสื้อซะ"

ลานดาวเข้าหลังฉากกั้น และกลับออกมาในเสื้อคลุมซึ่งโรงพยาบาลเตรียมไว้ ขึ้นนอนบนเตียงตรวจด้วยใจที่เต้นน้อยลง ค่อยๆเริ่มรู้สึกอบอุ่นเป็นกันเองกับมาวันทาในอีกแบบหนึ่ง บางสิ่งบางอย่างในสีหน้า แววตา รอยยิ้ม และอากัปกิริยาของมาวันทาทำให้สงบใจ บังเกิดความเชื่อมั่นว่าตนจะปลอดภัยในมือหมอคนนี้

"ถ้าเป็นมะเร็งจริงแล้วต้องผ่าตัด จ๊ะ... จะมีอะไรเสียหายน่าเกลียดไหมคะ?"

มาวันทาคลุมผ้าให้ถึงราวนมก่อนตอบ

"จากตาเปล่า พี่คิดว่าไม่เป็นนะ ลักษณะผิวภายนอกก็ดูปกติดี ไม่มีแผล ไม่มีรอยดึงรั้ง อย่าเพิ่งคิดไกลไปถึงเรื่องผ่าตัดเลย"

ลานดาวสบายใจขึ้นอีก แม้ทราบว่านั่นอาจเป็นเพียงจิตวิทยาให้กำลังใจคนไข้ก็ตาม มาวันทาตบแก้มอีกฝ่ายเบาๆเพื่อให้เกิดสัมผัสธรรมดาในฐานะคนคุ้นเคยนำหน้า แล้วจึงเลื่อนมือลงมายังของสงวนในฐานะแพทย์

เนื้อนุ่มแน่นของสาวพรหมจรรย์ถูกบีบตรวจตราโดยมือที่ชำนาญการ ผัสสะละมุนของมาวันทาแฝงความเอื้ออาทร ก่อให้เกิดสุข เกิดความวางใจ และอยากอยู่ในมือหมอนานๆ แทนความขวยอายที่พกติดตัวมาจากบ้าน

คนไข้สาวเหลือบตามองผู้กำลังทำหน้าที่ตรวจนิ่ง กระทั่งฝ่ายนั้นรู้สึกและสบตาตอบ กระแสตาที่มีกำลังแรงด้วยสมาธิในงานแพทย์ ทำให้ลานดาวต้องกะพริบหลบวิถีตาไปทางอื่น

"จ๊ะเรียนคณะอะไรนะ?"

มาวันทาชวนคุยขณะย้ายมือจากถันด้านซ้ายมาตรวจที่ด้านขวา เพราะสัมผัสได้จากมือว่าคนไข้ใจเต้นแรงขึ้น ถ้าคุยกันคงลืมความตื่นเต้นลง

"ศิลปกรรมค่ะ"

"ดนตรีหรืออะไร?"

"ค่ะ ดนตรี… ดุริยางคศิลป์"

"เหมาะกับบุคลิกเลยนะ ถ้าเป็นนักร้องหรือนักแสดงต้องรุ่งแน่"

"แต่จ๊ะอยากปราดเปรื่องและช่วยคนได้อย่างพี่เอินมากกว่า"

ลานดาวกล่าวออกมาจากแรงบันดาลใจในขณะนั้นมากกว่าเคยคิดอยู่ก่อนหน้า

"พี่ไม่ได้ปราดเปรื่องนักหรอก ต้องขยันน่าดูเหมือนกัน"

"อย่าถ่อมตัวเลยค่ะ ใบเกียรตินิยมแขวนอยู่บนผนังข้างโต๊ะทำงานนั่นไง…"

หญิงสาวบุ้ยปากไปทางกรอบที่มาวันทาแขวนไว้เป็นยันต์กันหวาด คงเพราะเจอคนไข้มองเป็นเด็กไร้น้ำยามาจนเบื่อ

"เก่งไม่พอ แถมเมตตากว้างขวางเหมือนทะเล ทำงานประจำที่โรงพยาบาลแล้วยังคอยช่วยเหลือคนบนเน็ตอีก"

"เป็นวิธีแก้เหงาน่ะ" แพทย์สาวตอบเสียงเรียบเรื่อยขณะปิดเสื้อให้คนไข้ แสดงว่าสิ้นสุดการตรวจ "แฟนพี่เป็นนักบิน บางทีก็ไม่อยู่บ้านหลายวัน เลยต้องหาอะไรทำ"

"แต่งงานเร็วจังเลย"

"เพิ่งครึ่งปีเท่านั้น"

"ยังไม่มีน้องหรือคะ?"

ถามพลางส่งตามองหน้าท้องพี่หมอคนสวย ก่อนดึงตัวลุกขึ้นนั่ง

"คงเร็วๆนี้มั้ง"

"เป็นหมอ น่าจะวางแผนได้อย่างใจ พอเด็กหน้าใหม่เข้ามาในบ้าน พี่เอินจะได้มีธุระวุ่นวายหายเหงา"

คำว่า **เด็กหน้าใหม่** ของลานดาวทำให้มาวันทาเกิดวูบหนึ่งของจินตนาการรอคอย

"ถึงเวลาเหมาะสมเขาคงเลือกมาของเขาเองมั้ง พี่ไม่อยากกะเกณฑ์ให้ผิดธรรมชาติ"

"แฟนพี่เอินคงหล่อเอาเรื่อง ถึงทำให้พี่เอินยอมแต่งไว อย่างนี้ลูกออกมาคงน่าฟัดหายห่วง"

มาวันทาหัวเราะ วกเข้าเรื่องสำคัญ

"สำหรับก้อนเนื้อ... อย่าเพิ่งกังวลเลยนะ เท่าที่พี่รู้สึกจากประสบการณ์ มันไม่ใช่ลักษณะมะเร็งที่เกาะกล้ามเนื้อผนังอก แต่เป็นถุงน้ำที่หนาหน่อย แทงเข็มเข้าไปดูดน้ำในถุงเอามาตรวจ ถ้าผลปกติดีก็เป็นอันว่าจบสนิท"

ลานดาวยิ้มกว้างตาเป็นประกายด้วยความดีใจ มองมาวันทาราวกับจดจำไว้ว่าเป็นผู้วิเศษที่รักษาหล่อนให้หายจากโรคร้าย

"เหรอคะ... ถ้าเป็นมะเร็งแน่ อาการจะต่างจากนี้ยังไง?"

"อย่างที่เคยบอกไง ถ้าลักษณะภายนอกก็เช่นสีผิวผิดปกติชัด เช่นเป็นจ้ำๆ มีรอยดึงรั้งหรือเป็นแผล ถ้าลักษณะภายในก็ต่อมน้ำเหลืองใต้รักแร้โต ซึ่งแสดงถึงการกระจายของมะเร็งแน่นอน หากเป็นเนื้องอกธรรมดาจะไม่กระจายเด็ดขาด อันนี้พี่ก็เช็กแล้วจ้ะ ปกติทุกอย่าง"

คนไข้ยิ้มโล่งอก ดึงมืออีกฝ่ายมากอด

"ฮี่ๆ ดีใจจังเยย"

"เพื่อความแน่ใจพี่จะให้จ๊ะทำอัลตราซาวด์อีกที"

"พี่เอินคะ..." ลานดาวทำตาใส "ช่วงนี้แฟนพี่อยู่บ้านหรือต้องบิน?"

"บินจ้ะ มะรืนถึงกลับ"

"แปลว่าพี่เอินว่าง งั้นเย็นนี้ขอจ๊ะเลี้ยงข้าวได้ไหมคะ?"

แพทย์หญิงมาวันทาจ้องดวงหน้างามชวนพิศของอีกฝ่าย เกิดความเอ็นดูราวกับเป็นน้องสาวคลานตามกันมา ครู่หนึ่งก็ส่ายหน้ายิ้มๆ

"อย่าเลย..."

คนชวนหน้าม่อยผิดหวัง ทว่าอึดใจเดียวประโยคต่อท้ายของมาวันทาก็ทำเอาลานดาวหัวใจพองโต

"ต้องให้พี่เป็นฝ่ายเลี้ยงสิจ๊ะ"

"เย้! ต๊กลง!..."

"บ้านจ๊ะอยู่แถวไหนล่ะ จะได้นัดเจอกันครึ่งทาง"

"ไกลหน่อยค่ะ ช่วงบางกะปิเกือบถึงสุวินทวงศ์แน่ะ ไม่เป็นไร จ๊ะมาแถวบ้านพี่เอินได้"

"อ้าว! บังเอิญจริง พี่ก็อยู่แถวนั้นเหมือนกัน"

"ต๊าย! เหรอคะ? ดวงสมพงศ์จังนิ" สุ้มเสียงปีติเต็มเปี่ยม "ต่อไปต้องเจอกันบ่อยๆแล้วล่ะ"

เป็นยามเย็นที่มีความรู้สึกใหม่ๆให้รอคอย ลานดาวยิ้มชื่นมื่น มีความสุขเสียยิ่งกว่ารอโทรศัพท์หนุ่มที่ต้องใจเสียอีก หลังๆเริ่มเอียนเต็มทีกับความรักวาบหวามแบบหนุ่มสาว

รอบตัวเต็มไปด้วยความน่าเบื่อหน่าย ทั้งบุคคลและสถานการณ์ เพื่อนที่เคยสนิทก็เริ่มกินแหนงแคลงใจและตีตัวออกห่าง หนุ่มสองนายที่จัดอันดับให้เป็นแฟนก็บังเอิญเริ่มออดอ้อนขอเป็นตัวจริงหนึ่งเดียวพร้อมๆกัน พูดซ้ำซากตามรอยกันจนลานดาวบันดาลโทสะ ตวาดตะเพิด กระแทกหูโทรศัพท์โครมครามไปคนละหน

หล่อนห่างเหินมานานจากความรักบริสุทธิ์สดชื่นแบบพี่น้อง ชดเชยกันได้ดีทีเดียวกับความรักกลั้วมลทินชนิดอื่นที่โบยบินห่างหาย

ออกมายืนรับลมช่วงใกล้สนธยาบนหน้ามุข บ้านหล่อนล้อมรอบด้วยหญ้าเขียวขจีและแมกไม้ ทำให้ลมหายใจปลอดโปร่ง บางทีลานดาวยืนคิดอยู่คนเดียวว่าชีวิตหล่อนเต็มไปด้วยแสงสว่างเหมือนนางฟ้าในวิมานเทพ อยากได้อะไรก็ได้ดังใจ นึกพิศวาสหนุ่มคนไหนก็ได้คนนั้นมาเดินตามก้นต้อยๆเสมอ พอเรื่องร้ายผ่านมา ก็ดูจะผ่านไปอย่างไร้ร่องรอยน่าอินังขังขอบ

และชีวิตที่ปรากฏเป็นความเพียบพร้อมเสมอต้นเสมอปลายมาตลอดนั้นเอง ก็ส่งอารมณ์ให้นึกขบขันคำทำนายของหมอดูอุปการะเป็นอย่างยิ่ง อย่างหล่อนน่ะหรือ ที่ต้องผิดหวังจากความรักถึงสองครั้ง แถมกว่าจะเจอเนื้อคู่ตัวจริงยังต้องรออีกร่วมยี่สิบปี ใครบ้าจี้เชื่อก็ตลกตายล่ะ

จะด้วยความบังเอิญหรือฟ้านึกสนุกอย่างไรก็ตามที ขณะนึกถึงคำทำนายของหมอดูอุปการะอยู่นั่นเอง สายตาลานดาวพลันปะทะเข้ากับชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังขี่จักรยานเสือหมอบผ่านหน้าบ้าน หล่อนตาโตและร้องเรียกดังๆ

“พี่อ๊อบ!”

หนุ่มผมยาวระคอ ผิวขาว ร่างสันทัด ส่วนสูงไล่เลี่ยกัน แก่กว่าหล่อนประมาณสามปี คนรู้จักที่ประกอบด้วยคุณสมบัติเฉพาะเจาะจงเหล่านี้ครบมีเขาเพียงคนเดียว แล้วก็ดันขี่จักรยานผ่านมาให้ยลพอดีเสียด้วย!

ชาญวิทย์ซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาปั่นจักรยานออกกำลังกายหยุดกึก เหลียวเห็นเทพธิดาบนหน้ามุขแล้วก็โบกมือให้ พร้อมทักด้วยความดีใจทั้งหอบเหนื่อย

“เฮลโล่”

ลานดาวยิ้มหวาน ความจริงหล่อนเกลียดเขาอยู่ลึกๆ โทษฐานที่เคยอยู่ในฐานะน่านับถือแบบพี่ชาย แล้วทะลึ่งคิดเปลี่ยนบท ทำท่าก้อร่อก้อติก อาสาทำโน่นทำนี่ให้ ลงเอยคือสารภาพรักด้วยอาการของคนแพ้หมดรูป แม้เหตุการณ์จะผ่านมาร่วมห้าปี ลานดาวก็ยังไม่ลืมความรังเกียจสุดใจในวันนั้น เพราะเป็นประสบการณ์แรกที่เปลี่ยนความรู้สึกจากนับถือใครสักคนมากๆมาเป็นชิงชัง ขยะแขยง

เคยหาเหตุผลอยู่เหมือนกันว่าชาญวิทย์ทำอะไรผิด เขาเลวร้ายอย่างไรก็เปล่า มีแต่ทำดีกับหล่อนประเคนทุกสิ่งให้ราวกับข้ารับใช้ เรื่องสารภาพรักก็เป็นสิทธิ์ที่ทุกคนพึงทำ

คำตอบเดียวคือใจหล่อนเอง ที่รู้สึกเหมือนถูกหลอกให้หลงนับถือ หล่อนเป็นลูกคนเดียว คบใครใกล้บ้านที่สนิทสนมกันแต่เล็กก็อยากนับพี่นับน้อง ไว้วางใจเรียกพี่ด้วยความรู้สึกของน้องสาวได้ แต่เขากลับทำลายความรู้สึกใสเย็นนั้น ทำให้ทุกอย่างเสียหายหมด หล่อนโทษเขา และเต็มไปด้วยคำด่าในหัว โทษ

ที่ไม่รู้จักเจียมกะลาหัว ไม่รู้จักตักน้ำใส่กะโหลกชะโงกดูเงา ทำให้หล่อนเกลียดตัวเองสุดขีดที่เคยเป็นฝ่ายกระโดดเกาะแขนเขาด้วยความดีใจเมื่อเห็นหน้า

มาวันนี้หล่อนมองเขาด้วยสายตาอีกแบบหนึ่ง คิดตั้งคำถามว่านี่น่ะหรือ บุคคลในคำทำนายของหมอดูอุปการะ? หากหลงรักตาบ้านี่ในสามวันเจ็ดวัน หล่อนสัญญากับตัวเองว่าจะฆ่าตัวตาย หลบหนีความอับอายประชาชีให้พ้นๆ

“ขยันออกกำลังจังนะคะ มิน่าล่ะ หมู่นี้มัดกล้ามชักใหญ่น่าดูชม”

ลานดาวหยอดเสร็จก็สำเหนียกได้ทันทีว่าชาญวิทย์สูดลมหายใจยาวด้วยความฮึกเหิมที่สาวชม และคำชมของหล่อนก็มีอิทธิพลสูง มักส่งผลให้หนุ่มๆเกิดลูกฮึด แบบนักรบที่อยากเก่งกล้ากลางสมร ยอมตายเพื่อรักษาคำชมของสาวน้อยผู้เป็นนางในฝันไว้

“น่าปั่นให้ครบสิบรอบนะคะพี่อ๊อบ จ๊ะจะช่วยนับ”

คำพูดหลุดผ่านกลีบปากหล่อนเพียงง่าย แต่ทว่าทรงอานุภาพยิ่งใหญ่ ก่อให้เกิดพลังผลักดันแก่ชาญวิทย์อย่างมหาศาล

“ได้เลย! คอยนับนะ!”

หนึ่งรอบหมู่บ้านด้วยจักรยานเสือหมอบปั่นจี๋กินเวลาเกือบห้านาที ลานดาวยืนนับอยู่ด้วยความขบขัน เห็นอาการตั้งหน้าตั้งตากระหืดกระหอบ ผมยาวฟูกระจายราวกับเม่นตกใจของชาญวิทย์ถึงรอบที่สองก็ส่ายหน้า เดินเข้าบ้านด้วยความสังเวชใจ คืนนี้ชาญวิทย์คงหลับลืมโลก พรุ่งนี้ตื่นมาคงเหมือนเพิ่งออกจากห้องไอซียู หน้ามืดตาลายจนหมดเวลาทำมาหากินไปอีกวันหนึ่ง

คิดหาวิธีฆ่าตัวตายถ้าเผื่อหลงรักชาญวิทย์ไว้ ต้องแบบทุเรศๆถึงจะสาสม เช่นเอาหัวโขกกะละมังข้าวแมว หรือไม่ก็ขโมยน้ำในคลองนกอีแอ่นกรอกปากให้ชักตาตั้งน้ำลายฟูม หมดสวยสนิทนั่นแหละ จึงค่อยคุ้มโง่ขนาดหลงรักชาญวิทย์เข้าไปลง!

ตอนที่ ๕ มื้ออร่อย

ลานดาวมาถึงภัตตาคารก่อนเวลานัด ปกติหล่อนจะมีความสุขกับการให้คนอื่นรอ แต่ดูเหมือนคราวนี้คือครั้งแรกกระมังที่หล่อนเริ่มเป็นสุขกับการรอคนอื่นบ้าง

มาวันทามาถึงตรงเวลาพอดี ลานดาวโบกมือให้หยอยๆ นานเหลือเกินแล้วสำหรับครั้งสุดท้ายที่หล่อนดีใจกับการปรากฏตัวของใครบางคน เพิ่งเดี๋ยวนี้ที่ความรู้สึกเช่นนั้นย้อนกลับมาอีก

"ถึงนานหรือยัง?"

คุณหมอถามเสียงนุ่มขณะลงนั่งด้วยท่วงทีนิ่มนวล น้ำมะนาวตรงหน้าลานดาวที่พร่องลงเกือบหมดบอกได้ว่าอย่างน้อยต้องอยู่นี่ระยะหนึ่งแล้ว

"แป๊บเดียวค่ะ"

ตอบเสร็จก็ยิ้มกริ่ม จับมองใบหน้าอีกฝ่ายนิ่ง นัยน์ตาทอประกายสุขระริก มาวันทาสานตาตอบด้วยความสนเท่ห์เล็กน้อย ลานดาวดูสวยกว่าตอนกลางวันมาก ทั้งดวงหน้า ทรงผม แววตา และกระทั่งยิ้มพิมพ์ใจ ทุกองค์ประกอบในเครื่องหน้าคล้ายอาบมนต์เสน่ห์อันเต็มไปด้วยพลังสะกดที่แม้เพศเดียวกันยังงวยงง

นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนมีนัดส่วนตัวกับคนไข้ รวมทั้งเป็นนัดแรกกับคนรู้จักทางอินเตอร์เน็ต แต่บอกตนเองว่าเหมือนนัดกับน้องรักที่สนิทชิดเชื้อกันเกินกว่าจะจัดเข้าประเภทคนแปลกหน้า

"สั่งกันเลยไหม?"

"เอาซีคะ"

ต่างเลือกกับข้าวคนละสองจาน พอบริกรรับรายการเดินจากไป ก็หันหน้าเข้าหากันอีก

"ท่าทางพี่เอินคงมีคนไข้จากอินเตอร์เน็ตเยอะ"

"แค่นิดหน่อย ถึงจะคุยถามตอบกันพอใจอย่างไร เขาก็เลือกหมอใกล้บ้านมากกว่า... จ๊ะคงเจอเพื่อนทางเน็ตบ่อยล่ะซี"

ลานดาวย่นหน้า

"เพิ่งมีพี่เอินนี่แหละค่ะที่ได้เจอตัวเป็นๆของจ๊ะ"

"เห็นแจกยิ้มเก่งทั้งในเน็ตและตัวจริง นึกว่าน่าชอบสังสรรค์"

"จ๊ะคบคนยากค่ะ รักใครก็ยาก"

พูดจบสยายยิ้มกว้างขึ้นอีก ฐานที่ถูกชมว่าแจกยิ้มเก่ง

"รักใครยาก แต่คงทำให้ใครมารักเราง่ายมากสินะ"

"บ้องแบ๊วเหมือนตัวการ์ตูนอย่างจ๊ะจะมีใครตาบอดมารักคะ อิจฉาพี่เอินต่างหาก มีพระเอกตัวจริงมาขอแต่งตั้งแต่... เออ... ยังไม่รู้เลย พี่เอินอายุเท่าไหร่เนี่ย"

"ยี่สิบสี่"

"โห! ยังไม่ถึงเบญจเพสเลย ถือว่าแต่งเร็วกว่าเกณฑ์เฉลี่ยนะคะ ของจ๊ะเนี่ย มีหมอดูทำนายว่ากว่าจะเจอตัวจริงก็เกือบสี่สิบแน่ะ"

มาวันทาหัวเราะ

"ใครจะเชื่อ"

"เขาบอกเป็นกรรม หาว่าเราทำอะไรไว้นักหนาก็ไม่รู้... พี่เอินเชื่อเรื่องกรรมไหมคะ?"

"ในขอบเขตหนึ่งเท่าที่รับรู้ได้ก็ต้องเชื่อมั้ง"

"ขอบเขตที่รับรู้ได้มีแค่ไหน?"

"ก่อนอื่นต้องดูนิยามของคำว่า 'กรรม' ในพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าตรัสว่ากรรมคือเจตนา เจตนาคือกรรม ใครทำอะไรบ่อยๆก็กลายเป็น 'อาจิณณกรรม' หรือพูดให้ง่ายคือ 'นิสัย' คือความเคยชินในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง... ในแง่นี้เราทุกคนต่างก็กำลังเสวยผลจากวิธีคิด วิธีพูด และวิธีลงไม้ลงมือกันทั้งนั้น อย่างถ้าพี่ไม่ตั้งใจเป็นหมอ ไม่พยายามเรียนหมอให้ต่อเนื่องจนเกิดภาวะนิสัยแบบหมอ ก็คงไม่มีสิทธิ์ใส่เสื้อกาวน์ ไม่ได้ช่วยตรวจจ๊ะ แล้วก็จะไม่มานั่งกับจ๊ะอยู่เดี๋ยวนี้"

"แต่ขอบเขตของกรรมที่ไทยเราเชื่อๆกันนี่ ดูเหมือนต้องเกินพรมแดนชีวิตปัจจุบัน ย้อนกลับไปหาอดีตที่เราไม่รู้ และจำไม่ได้นี่คะ กรรมแบบนั้นพี่เอินเชื่อไหม?"

แพทย์สาวนิ่งไปอึดใจ

"เกณฑ์ความเชื่อของแต่ละคนต่างกัน สำหรับพี่ พี่สมัครใจเชื่อเฉพาะสิ่งที่ตัวเองรู้เห็น ขณะเดียวกันก็ยอมรับว่ามีหลายเรื่องที่เรายังไม่รู้ และหาคำตอบจากหลักฐานทางหูตาไม่ได้ เช่นคนไข้มากรายเจ็บป่วยแบบพิสดารเกินกว่าจะพลิกตำราหาทางวินิจฉัย ก็ต้องโทษให้เป็นเรื่องสุขภาพจิตหรือวิบากกรรมไปพลางๆ เพราะมันเป็นคำตอบที่ง่าย และทุกคนยอมรับว่าซุกอยู่ในซอกมุมมืดของธรรมชาติ ซึ่งยากจะชี้ว่าผิดหรือถูก เชื่อแล้วโง่หรือฉลาด"

"แต่เรื่องกรรมเวร คนที่ตัดสินว่าใครเชื่อก็โง่ทันทีนี่เยอะเหมือนกันนะคะ"

"พี่เคยนั่งนึกนะ ว่ามนุษย์เรามีสักกี่คนที่ฉลาดจริงๆ อย่างคุยว่ายุคเราล้ำสมัย ก้าวออกมาจากยุคหินที่เต็มไปด้วยความงมงายแล้ว หากตรึกตรองตามจริง จะเห็นว่าในจำนวนมนุษย์นับพันล้าน มีเพียงไม่กี่ร้อยคนที่ทรงอิทธิพลขนาดริเริ่มสร้างรถ ประดิษฐ์หลอดไฟ หรือออกแบบคอมพิวเตอร์และอินเตอร์เน็ตได้ แต่คนส่วนใหญ่พออยู่ยุคไหน ก็มักสำคัญความฉลาดของตัวเองว่าเทียบเท่ากับวิทยาการในยุคนั้น"

ลานดาวเบิกตาโพลง

"จริงด้วยแฮะ"

"เอาง่ายๆ ทุกวันนี้ศาลให้ใช้ดีเอ็นเอเป็นหลักฐานชี้ขาดว่าใครเป็นคนขโมย ใครเป็นฆาตกร ใครเป็นพ่อแม่ลูกกันจริง สังคมก็พลอยเออออยอมรับตาม ทั้งที่มีน้อยคนเข้าใจเรื่องรหัสพันธุกรรม และยิ่งน้อยเท่าน้อยที่รู้จักกระบวนการพิสูจน์ว่าทำกันอย่างไร ผลลัพธ์แม่นยำขนาดไหน รับทราบแต่ว่ามีกลุ่มบุคคลที่ทรงภูมิให้การรับรอง ทั้งนักวิทยาศาสตร์และผู้พิพากษา ก็จำใจเชื่อโดยปราศจากความรู้แจ้งเห็นจริงด้วยตนเอง อย่างนี้ต่างอะไรจากความงมงายของพลโลกในยุคมืด ที่จำต้องรับการตัดสินจากผู้อยู่เหนือกว่าทั้งพระราชาและพ่อมด"

ฝ่ายรับฟังพยักหน้า ยกมือเท้าคางยิ้ม

“ชักเห็นตามพี่เอินแล้วล่ะ คนส่วนมากเป็นนักเดาผู้ยิ่งใหญ่ ด่วนเชื่อหรือปฏิเสธโดยอาศัยความไม่รู้เป็นฐาน ไม่ใช่เพราะรู้อะไรดี สรุปคือเรื่องกรรมเวรข้ามชาตินี่พี่เอินรู้ตามจริงว่าตัวเองไม่รู้ใช่ไหมคะ จ๊ะจะได้ยึดไว้เป็นแนวมั่ง”

“ก็คงงั้น คนเรามีร่องรอยหลายอย่างที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว นอกจากดีเอ็นเอที่ยอมรับกันทางวิทยาศาสตร์ ก็มีลายมือ ลายเท้า โหงวเฮ้ง สิ่งเหล่านี้บอกชัดว่าคนเราแตกต่าง แต่ใครจะเป็นคนรับประกันว่าอะไรเป็นอะไร หมอดูมีหลายสำนัก แต่ละสำนักมีหลักการผิดแผก สืบถึงรากก็จะเห็นว่าเพราะตั้งข้อสังเกตไว้ต่างมุมมองกัน และนี่ขนาดสิ่งที่เห็นได้ด้วยตาเปล่ายังลึกลับซับซ้อนยากจะชี้ถูกชี้ผิด ถ้ายิ่งไปพูดถึงนามธรรมที่จับต้องไม่ได้อย่างกรรมวิบาก ใครจะเก่งขนาดน่าเชื่อถือว่ารู้จริง เช่นต้องประสบผลอย่างนั้นอย่างนี้ เพราะกระทำเหตุอย่างนี้อย่างนั้น”

ลานดาวพยักหน้าอีก

“อันนี้เจอกับตัวเองเลยค่ะ หมอดูที่จ๊ะเพิ่งไปหา เขาใช้กรรมเป็นเกณฑ์ทำนาย แล้วก็ใส่ไข่ใหญ่หาว่าเราชอบหลอกชาวบ้าน เร็วๆนี้ต้องรับผล ต้องโดนคนทำให้เจ็บมั่ง ระบุด้วยว่ารูปร่างเป็นอย่างไร อายุเท่าไหร่ ฮะๆ ไร้สาระสิ้นดี เพราะบุคคลในคำทำนายของหมอดูน่ะ... เฮ้อ!... อย่าให้พูดดีกว่า สรุปคือถ้ากรรมวิบากเป็นเรื่องจริง ตาคนนี้ก็ไม่ได้รู้อะไรจริงหรอก!”

มาวันทาเลิกคิ้วเล็กน้อย

“แต่ฟังดูน่าสนใจนะ ใช้กรรมเป็นเกณฑ์ทำนาย ทำยังไงเหรอ?”

“ก็นั่งมองหน้าเราแล้วพูดเลยค่ะ แบบพวกนั่งทางในน่ะ ไอ้เราก็ฟังเสียงลือเสียงเล่าอ้าง เห็นว่าแม่นนักแม่นหนา ไปๆมาๆน่าจะพวกจิตวิทยาสูงมากกว่าอย่างอื่น”

“หน้าตาเจ้าเล่ห์?”

“ก็...” ลานดาวอ้อมแอ้ม “ดูภายนอกน่าเลื่อมใสอยู่หรอกนะคะ อายุสักสี่สิบเห็นจะได้ พูดจาอย่างกับพระ จ๊ะเกือบก้มลงกราบอยู่รำไร แต่ทายไปทายมาชักอยากวีนใส่แทน”

แวบนึกถึงชาญวิทย์ปั่นจักรยานหัวฟูแล้วโมโหจี๊ดขึ้นมาอีก ค่าที่เหมือนถูกหมิ่นว่าหล่อนจะโดนชายกระจอกหลอกหักอก

“แล้วเสียงลือเสียงเล่าอ้างที่จ๊ะได้ยินนี่คือยังไง?”

“เพื่อนจ๊ะไปดูมา เห็นทักถูกเกี่ยวกับความในใจ คือเขาอยากรู้ว่าจ๊ะชอบเขาหรือเปล่า นอกจากนั้นยังทายมาถึงจ๊ะถูกว่ารูปร่างหน้าตาเป็นยังไง หน้าตาหยั่งงี้ทำกรรมอะไรมา แถมพอไปถึง ต้องยืนต่อคิวเสียด้วย คนยืนคิวหน้าเราเล่าให้ฟังว่าทำโทรศัพท์มือถือหาย หมอดูก็สามารถระบุถูกว่าคนเก็บได้เป็นใคร อยู่ที่ไหน นอกจากนั้นยังแผ่เมตตาให้อาอี๊ที่เพิ่งเสีย ช่วยให้พ้นจากความเป็นเปรต เห็นทายแม่นว่าอุปนิสัยอย่างไรจึงส่งไปเกิดเป็นเปรต เสร็จแล้วอาอี๊มาเข้าฝันขอบคุณด้วย”

คำบอกเล่าของลานดาวทำให้สีหน้ามาวันทาเปลี่ยนไป จากที่ฟังเรื่อยๆกลายเป็นสนใจจริงจังกว่าเดิม แม้ขณะนั้นเริ่มมีการลำเลียงอาหารมาวาง ก็คล้ายทั้งคู่ลืมสนิท

"นอกจากคำพยากรณ์ที่จ๊ะเห็นว่าเหลวไหล เขาทักอะไรที่เข้าเค้า หรือเรารู้อยู่แก่ใจว่าแม่นบ้างไหม?"

"ก็มีค่ะ" ลานดาวยอมรับ "เขาบอกถูกว่าจ๊ะเคยพูดกับใครไว้ท่าไหน แต่... แค่พูดผิดอย่างจังคำเดียว ก็ทำให้ศรัทธาทั้งหมดก่อนหน้าล้มละลายหายสูญหมด"

มาวันทาเม้มปาก

"เขาอยู่ที่ไหนบอกพี่หน่อยได้ไหม?"

ลานดาวกะพริบตาปริบๆ แล้วมองอีกฝ่ายหน้าตื่น

"พี่เอินจะดูหมอ?"

แพทย์หญิงผงกศีรษะ เห็นความฉงนของผู้ด้อยอาวุโสแล้วจำต้องเปิดเผยเบื้องหลังความต้องการ

"คุณป้าพี่เพิ่งเสียเมื่อสองเดือนก่อน พี่รักท่านมาก แล้วก็... ถ้าภพชาติมีจริง พี่ค่อนข้างไม่สบายใจ เพราะตอนไปท่านค่อนข้างทุรนทุราย และพึมพำแบบที่ทำให้นึกห่วงจนถึงวันนี้"

"พึมพำว่ายังไงคะ?"

"ร้อน..."

ลานดาวทำตาหยี ถามแบบยิ้มแหย

"คิดว่าหมอดูจะทำนาย หรือช่วยเหลือได้หรือคะ?"

วินาทีนี้ยังนึกชังหมออุปการะอยู่ตงิดๆ เพราะแค้นกับคำที่เหมือนสาปแช่งมากกว่าทำนาย และเมื่อคนเราผูกใจโกรธใคร ก็ยากจะมองกันในแง่ดีหรือเห็นน่าเชื่อถือ ต่อให้ชื่อเสียงกระฉ่อนปานใด ใครๆพากันยกย่องสักแค่ไหนก็ตาม

"ในความไม่รู้ ถ้าพี่จะเลือกเชื่อเกณฑ์ทำนายสักอย่าง ก็น่าจะเป็นเกณฑ์ที่มีเหตุผล มีต้นปลาย ที่ไปที่มา หมอดูของจ๊ะใช้กรรมเป็นเกณฑ์ นั่นน่าฟังกว่าเกณฑ์อื่นเช่นตำแหน่งดาว อีกอย่าง หากเขาเก่งขนาดบอกชื่อที่อยู่คนเก็บของหายถูก ก็เป็นเครดิตว่าเขาน่าจะมีความสามารถล่วงรู้สิ่งที่พวกเราเข้าไม่ถึง อย่างน้อยพี่ก็อยากฟังว่าเขาจะพูดถึงคุณป้าสักนิด"

"ได้ค่ะ... แต่ขออาสาเป็นคนพาพี่เอินไปได้ไหม?"

"ต้องรบกวนจ๊ะขนาดนั้นเลยหรือ แค่บอกที่อยู่ให้พี่ก็พอมั้ง"

"อยากพาไปนี่คะ รังเกียจเหรอ?"

"เปล่า... ถ้าได้อย่างนั้นต้องขอบคุณมากๆด้วยซ้ำ"

หล่อนกล่าวจากใจจริง แม้ลานดาวเริ่มแสดงท่าทีชัดว่าอยากสนิทชนิดไปไหนมาไหนด้วย มาวันทาก็ปราศจากความขัดข้อง ตรงข้าม หล่อนเองก็อยากได้ลานดาวเป็นเพื่อนเที่ยวยามห่างจากสามี คนเราถ้าเข้ากันดี เริ่มคบวันแรกก็เป็นสุขจนรู้ว่าใช่แล้ว

"ทีแรกที่แปลกใจเพราะนึกว่าพวกแพทย์จะหลีกห่างจากการดูโชคชะตาราศีและการทำนายทายทักที่ขาดเหตุผลแบบวิทยาศาสตร์เสียอีก"

“แสดงว่าไม่ค่อยรู้จักหมอ เพื่อนๆพี่น่ะ บางคนขนาดเอาตัวเองเข้าศึกษาจนช่ำชองทีเดียวนะ หมอมีความรู้ความจำมากกว่าคนทั่วไป มีทักษะความสามารถรักษาโรค แต่ก็เป็นมนุษย์ธรรมดาที่อยากรู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรกับตนเองในวันหน้าเหมือนกัน”

“จริงนะคะ… งั้นถ้าไม่นับวิธีพยากรณ์ด้วยการนั่งทางในส่องกรรม พี่เอินพอจะยอมรับเกณฑ์ทำนายชะตาแบบไหนบ้าง?”

มาวันทาส่ายหน้า

“พี่เจอหมอดูมาน้อยเกินกว่าจะตัดสินว่าเกณฑ์พยากรณ์แบบไหนแม่นมากแม่นน้อย แค่พอรู้คร่าวๆว่าโหราศาสตร์หมายถึงการพยากรณ์โดยอาศัยตำแหน่งดาวเป็นเกณฑ์ นอกจากนั้นก็มีทั้งดูไพ่ นับเลข จิปาถะจำไม่ไหว แต่ละหลักการพยายามโยงเราเข้ากับสิ่งแวดล้อมภายนอก จะมีใกล้ตัวหน่อยก็ลายมือลายเท้า เป็นสมบัติที่ปรากฏชัดในเราเองและเห็นง่ายว่าปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ถ้าบังคับให้เลือกเชื่อ พี่จะเอาแบบที่ปรากฏร่องรอยในร่างกายเรามากกว่าอย่างอื่น… อย่างกรุ๊ปเลือดนี่ก็มีคนเก็บสถิติไว้นะว่าสัมพันธ์กับนิสัยใจคอ พอบอกอุปนิสัยพื้นฐานของคนเราได้จากกรุ๊ปเลือด”

“อะฮ้า! มีงี้ด้วย?”

“มี… สำหรับคนช่างสังเกต ก็เอารายละเอียดในคนเรามาใช้ทำนายทายทักได้ทั้งนั้นแหละ ความเป็นตัวเราปรากฏอยู่ทุกอณู นับแต่หนังกำพร้าไปจนถึงเลือดทุกหยด พวกมันเหมือนเบาะแสบอกความเป็นเราในทางใดทางหนึ่งเสมอ อาจจะอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต”

“ที่ไม่มีวิชาทำนายกระดูก ก็คงเพราะคนยังไม่นิยมแงะออกมาดูกันนะคะ”

มาวันทาหัวเราะ

“ใครจะรู้ ถ้าอีกหน่อยเอกซเรย์กันง่ายเหมือนเอาแว่นขยายส่อง ก็อาจมีคนริเริ่มเก็บสถิติ ตั้งตนเป็นบิดาแห่งอัฐิศาสตร์แข่งกับหัตถศาสตร์กัน” แล้วก็มองจานกับข้าวเหมือนเพิ่งนึกได้ “ทานเถอะ”

ทั้งสองเริ่มลงมือรับประทาน แต่ลานดาวยังติดใจถามต่อเมื่อปากว่าง

“พี่เอินบอกได้ไหม อย่างจ๊ะนี่น่าจะเข้าข่ายเลือดกรุ๊ปอะไร?”

มาวันทาเงยหน้ามองอีกฝ่าย ทบทวนความจำประเภทรู้ไว้ใช่ว่า ใส่บ่าแบกหามเป็นครู่ ก่อนจะตอบว่า

“กรุ๊ปบี”

“อุ๊ย!” ลานดาวทำตาตะลึง “ใช่จริงๆด้วย อะไรเป็นตัวบอกคะ?”

“ก็จากสถิติที่เขารวบรวมไว้กว้างๆน่ะ จ๊ะในสายตาของพี่เผอิญอยู่ในข่ายของคนกรุ๊ปบี ก็ทายไปตามตำรา ใช่ว่าพี่ใช้สังหรณ์พิเศษอะไร ก่อนทายก็เตรียมใจไว้ด้วยซ้ำว่าอาจผิด เพราะกรุ๊ปเลือดนั้นบอกได้เพียงนิสัยขั้นพื้นฐาน”

“คนกรุ๊ปบีเป็นยังไง?”

ถามราวกับไม่รู้จักตนเอง

“หัวเราะง่าย ร่าเริง กล้าพูด กล้าทำ ใช้ชีวิตตามความพอใจของตัวเอง ไม่กลัวใคร มีสายตามุ่งชัดกับสิ่งที่ต้องการ แล้วก็ท่าทาง…”

มาวันทาลังเลเลือกคำ ลานดาวเห็นก็ยักคิ้วหลิ่วตา ชิงเฉลยเสียเอง

"จะบอกว่าจ๊ะเจ้าชู้ใช่ไหม? พูดเถอะ รับได้"

แพทย์หญิงหัวเราะเก้อๆ บอกตนเองว่าแม่คนนี้ท่าทางอ่านใจคนเก่ง และนั่นเป็นอาวุธสำคัญในการเอาชนะ ครองใจทั้งศัตรูและมิตรได้

"แล้วพี่เอินล่ะคะ เลือดกรุ๊ปอะไร?"

"โอ"

ลานดาวประสานแขนวางบนโต๊ะ แทบเลิกสนใจข้าวปลา

"ตัวพี่เอินตรงกับตำราว่าด้วยเลือดกรุ๊ปโอไหมคะ?"

"ก็..."

เอ่ยเอื้อนแค่นั้นแล้วยิ้มมุมปากหน่อยๆ ตักแกงใส่ถ้วยเฉย

"แปลว่าตรง... ให้จ๊ะทายนะ"

ยิ้มกว้างเหลือบตาไปทางซ้าย สองนิ้วเคาะโต๊ะในท่าตริตรองเรียบเรียงคำ

"เยือกเย็น ปรานี สุขุม ใช้สมองมากกว่าหัวใจ ชอบมีชีวิตบนฐานที่ให้ความรู้สึกมั่นคง โอบอ้อมอารี มีความจริงใจและจริงจังกับคนรักสูง หากเป็นหมอก็จะมีใครต่อใครรัก... และสำคัญคือเป็นแรงบันดาลใจ แรงบันดาลสุขให้กับคนเลือดกรุ๊ปบียิ่งนัก"

มาวันทาหัวเราะนิ่มๆ

"อย่าเว่อร์น่า..."

"บอกสิว่าตำราไม่ได้ทายไว้อย่างนี้"

ฝ่ายถูกทายยิ้มเบะเล็กๆ ก้มหน้าตักแกงใส่ปากเฉย ลานดาวเมียงมองคนเลือดกรุ๊ปโอครู่หนึ่งก่อนจิ้มไก่ห่อใบเตยเข้าปากเคี้ยวหยับๆ แล้วยื่นหน้าพูดทั้งอมตุ้ย

"ไก่ชะตาขาดร้านนี้อร่อยดีนะคะ!"

มาวันทาเงยหน้ามองคนทำตลกแวบหนึ่งแล้วเบือนไปหัวเราะออกจมูก ลานดาวแกะใบเตยช้อนใส่จานผู้นั่งตรงข้าม

"ลองสักชิ้นสิ"

"ขอบใจ"

สองสาวสานตากันด้วยประกายยิ้มสนิทและเริงรมย์

"ผู้หญิงเราดูดวงก็เรื่องคู่กันมากที่สุด บรรดาหมอดูที่เคยทายพี่เอินนี่มีใครแม่นบ้างไหม? เช่นจะเจอเนื้อคู่สูงต่ำดำขาวอย่างไร อายุเท่าไหร่"

"จำไม่ได้แฮะ อาจมีใครบังเอิญทายตรงแล้วพี่ลืมเสียสนิท"

"งั้นมีเหตุการณ์ชวนให้เชื่อไหมว่าเป็นบุพเพสันนิวาส หรืออย่างน้อยเอาความรู้สึกส่วนลึกก็ได้ว่าคนนี้ใช่เลย เราเคยคุ้นฉันคู่ผัวตัวเมียกับเขามาก่อน?"

"ก็คงเหมือนพี่คุ้นกับจ๊ะมั้ง พี่เชื่อว่าอธิบายเป็นเหตุเป็นผลได้ คนเราหากมีวิธีคิด วิธีพูด และนิสัยใจคอคล้ายกัน ก็ต้องถูกใจ และมีบรรยากาศของคนกันเองเมื่อพบปะเสวนา"

“สารภาพนะคะ จ๊ะอ่านบรรดานิทานหลอกหนุ่มสาวทั้งหลาย เห็นคำบรรยายหวานซึ้งในฉากรักแรกพบแล้วอยากเจอแบบนั้นบ้าง เกิดมาไม่เคย จนบางทีเหมือนตัวเองเป็นจอมเจ้าชู้ แจกตาหาปิ๊งบ่อยๆ”

แล้วลานดาวก็ยักคิ้วและหลิ่วตาอวดเป็นตัวอย่าง ก่อนถาม

“กับแฟนพี่เอิน พบกันครั้งแรกมีปรากฏการณ์พิเศษเกิดขึ้นแตกต่างจากผู้ชายทั่วไปบ้างไหมคะ?”

“คงเพราะจ๊ะไปเค้นความรู้สึกมากเกินมั้ง สำหรับพี่ ตอนเจอเขาครั้งแรกก็ประหม่า สบตาแล้ววูบไหวอยู่บ้าง แต่ไม่ขนาดมีฝนตกฟ้าร้อง หรือบังเอิญมีใครเชิดสิงโตตีปี๊บประกอบฉากหรอก”

“มองหน้าพี่เอินแล้วเหมือนได้ยินเสียงดนตรี ตอนเจอแฟนน่าจะมีเสียงดนตรีประกอบ”

มาวันทาอมยิ้ม

“เผอิญมีจริงๆเสียด้วย พี่เจอเขาในห้องซ้อมละคร ช่วงนั้นมีคนขอแรงพี่ให้ช่วยเล่นฟลุตคู่กับเขา เป็นรายการหนึ่งของกิจกรรมหารายได้เพื่อการกุศลของมหาวิทยาลัย ตอนเดินเข้าไป เขากำลังเล่นเปียโนอยู่พอดี”

“เพลงอะไร?”

“Goodbye Girl”

“โอ๋ยโหย…”

ลานดาวทำคออ่อนหัวเราะ

“ตอนแรกพี่ก็ไม่รู้ชื่อเพลงหรอก พอถามเขาก็อ้ำอึ้ง ทำเป็นเฉไฉพูดเรื่องอื่น คบกันแล้วพักหนึ่งถึงเฉลย”

“ฮ่ะๆ แสดงว่านับแต่วินาทีแรกที่เห็นพี่เอิน เขาก็คิดยังไงๆเดี๋ยวนั้น คงกลัวถ้าบอกแล้วจะเสียความรู้สึก… อันที่จริงถ้าใช่ Goodbye Girl ของเดวิด เกตส์ ก็ไม่เห็นเป็นไร ฟังแค่ทำนองเพราะๆ ไม่ต้องสนชื่อเพลง ก็เป็นแรกพบที่โรแมนติกมากเลย เพราะเนื้อหาที่แท้ไม่ใช่การบอกลาถาวรสักหน่อย”

“นั่นสิ”

“เรียนปีเดียวกันหรือเปล่าคะ?”

“ตอนนั้นพี่เพิ่งเป็นเฟรชชี่ แต่เขาเรียนปีสุดท้ายแล้ว”

“ถ้าเป็นนักบิน ตอนมหา’ลัยน่าจะเรียนอะไรประมาณวิศวะ?”

“ใช่”

“ชื่ออะไรคะ?”

“อ๋อง”

ลัดธิร์เป็นจุดอ่อนนุ่ม อบอุ่น และหวานไหวในหัวใจเสมอ มีความสุขรินๆเมื่อคุยถึงเขา และลานดาวก็เสมือนเป็นสมาชิกหนึ่งในครอบครัวมาแสนนาน นั่นทำให้มาวันทาอยากแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกันเร็วๆ

“คงเท่น่าดูล่ะ ชนะใจขอเคียงข้างพี่เอินได้ต้องหล่อแน่ จบวิศวะต้องฉลาด เป็นนักบินต้องทักษะดี แถมเล่นดนตรีระดับออกงานกุศลด้วย คงละมุนได้ที่ล่ะ ว้าว! เทพบุตรแหงแซะ”

มาวันทาส่ายหน้า

"ธรรมดานะ กระเดียดไปข้างขี้เหร่เสียอีกถ้าเทียบกับภาพลักษณ์ของเทพบุตร ช่วงแรกที่รู้จักจะออกแนวลงพุง หน้ากางเหมือนแป๊ะยิ้มด้วยซ้ำ"

"รู้น่า... จะหาใครสมบูรณ์แบบเป็นเทพบุตรสุดหล่อสำเร็จรูป พร้อมทั้งเก่ง พร้อมทั้งแสนดีได้ จ๊ะยอมรับว่าทุกวันนี้ยังเลือกที่จะชอบใครเพราะหลงรูปอยู่ แต่อีกเดี๋ยวคงเปลี่ยนไป เพราะเจอหล่อลากดินจนเบื่อ บางทียังเร้าใจสู้หน้าจืดๆ ไม่ได้เลย ถ้าหากจ๊ะจะมีใครเป็นตัวจริง จ๊ะจะมาให้พี่เอินช่วยเลือกนะคะ"

"คงมีตัวเลือกจนน่ากลุ้มเลยสินะเรา"

ลานดาวปรายตามองน้ำพุกลางร้านที่กำลังส่งเสียงจั้กๆ ไม่ขาดสาย เหม่อลงเล็กน้อยขณะกล่าวตอบ

"ถ้าไม่มีใครถูกใจจริงสักคน จะต่างอะไรกับการไม่มีตัวเลือกอยู่เลย..."

ปลายเสียงแผ่วนั้นส่องให้เห็นความเหงาในส่วนลึกแจ่มชัด

"วันหนึ่งจ๊ะจะเจอ"

สำเนียงปลอบโยนของมาวันทาทำให้ลานดาวรู้สึกตัว และปรุงหน้าตากับสุ้มเสียงให้แจ่มใสขึ้น

"ก็หวังอย่างนั้นแหละค่ะ แต่ถ้าเป็นอย่างคำสาปแช่งของหมอดู ที่ให้จ๊ะรอถึงเกือบสี่สิบ คงชักดิ้นชักงอขาดใจตายเสียก่อน... ว่าแต่พี่เอินเป็นหมออายุแค่นี้ ทำไมอยู่กรุงเทพฯ ได้ล่ะคะ ไม่ต้องออกไปทำงานโรงพยาบาลต่างจังหวัดสองสามปีก่อนหรือ?"

"พี่เรียนอายุรกรรมต่อน่ะ"

ลานดาวมารู้ภายหลังว่าแพทย์จบใหม่จะเรียนต่อสาขานี้ได้ต้องเก่งเข้าตาอาจารย์จริงๆ กับทั้งต้องทำงานหนักและตื่นเช้าเป็นประจำ

"ตอนอยู่ในห้องตรวจ พี่เอินเหมือนหมอที่ขยัน แล้วก็เอางานเอาการ ต่างจากตอนนี้นะคะ ต้องบอกว่าเป็นนักดนตรีอารมณ์ดีถึงจะเชื่อ"

"อารมณ์ดีเพราะอยู่กับจ๊ะมั้ง"

ลานดาวยิ้มดีใจที่คุณหมอคนสวยพูดถึงตน

"พี่เอินชอบฟลุตนี่จ๊าบดีนะคะ เครื่องดนตรีนางเอกจริงๆ เลย"

"พี่ชอบพวกเครื่องเป่ามาตั้งแต่เด็ก แม่สอนเป่าใบไม้ ก็นึกรักเสียงที่เกิดจากลมมาก เคยทำด้วยตัวเองเลยนะ ฟลุตเนี่ย ทั้งจากไม้ไผ่ จากท่อพลาสติก นั่งเจาะรูขมักเขม้นเป็นวันๆ จนแม่เห็นเอาจริง เลยซื้อฟลุตเงินให้ แล้วส่งเรียนจริงจัง"

"เท่าที่รู้จัก คนเล่นฟลุตจะรักสงบกันมาก ดูพี่เอินแล้วก็ใช่เลย คงเพราะเล่นฟลุตมาแต่เด็กนี่เองจริงไหมคะ?"

"การเล่นฟลุตสอนให้เราจดจ่อลมหายใจในแบบที่สามารถยุติความวุ่นวายทางจิตได้สนิท มันเป็นการทำสมาธิอย่างวิเศษทางหนึ่ง เครียดจากงานขนาดไหนก็สลายหมด ยิ่งชำนาญก็จะยิ่งมีลมหายใจยาวขึ้น ช่วยเสริมสุขภาพกายให้แข็งแรงเป็นเงาตามไปด้วย และนั่นก็ทำให้พี่ติดฟลุตทำนองเดียวกับพวกสิงห์อมควันติดบุหรี่ วันไหนเลิกเป็นหมอ ก็คงอยากหากินด้วยการเป่าฟลุตนี่แหละ"

ลานดาวตาเป็นประกาย

“อยากฟังจริงจริ๊ง”

มาวันทาชั่งใจเพียงวินาทีเดียวก่อนชวน

“ทานข้าวเสร็จแล้วไปบ้านพี่ไหมล่ะ?”

“ทำไมจะไม่เอา!”

ลานดาวรีบทำตาโตตอบ แล้วยิ้มแก้มแทบปริ

ตอนที่ ๖ บ้านแสนสุข

มื้อเย็นผ่านไปด้วยความอิ่มอร่อย เมื่อมาวันทาจ่ายค่าอาหารเสร็จก็เดินนำลานดาวออกมาด้านหน้าซึ่งเป็นที่จอดรถ แพทย์สาวหันบอกคนเดินตามเมื่อถึงรถตน

"ขับตามพี่มาแล้วกันนะ"

"ค่ะ"

ลานดาวเหลือบมองยานยนต์แดนซามูไรของอีกฝ่ายเพียงแวบเดียวเพื่อหมายตา แล้วเดินแยกไปทางที่จอดของตน มาวันทาเข้ารถสตาร์ทเครื่อง ถอยออกมารอ พอเห็นรถยุโรปคันหนึ่งเคลื่อนเอื่อยมาต่อท้ายและกะพริบไฟก็เริ่มออกนำ

มองผ่านกระจกหลังเห็นกระจังหน้ารถของลานดาวแล้วยิ้มเงียบ รุ่นนั้นเพียงคันเดียวถอยรถหล่อนได้สามคันทีเดียว พาหนะคู่กายสาวสวยเป็นอะไรหลายอย่าง เช่นเป็นเครื่องประดับที่ช่วยเสริมความงามให้อลังการยิ่งขึ้น เป็นเครื่องเสริมนิสัยให้ชมชอบความปราดเปรียวร้อนแรงมากขึ้น รวมทั้งเป็นเครื่องช่วยยกระดับความยากในการเข้าถึงตัวให้หนักขึ้นไปอีก!

นึกถึงดวงหน้าลานดาวขณะปรายตามองน้ำพุและรำพึงแผ่วให้หล่อนร่วมรับรู้ ว่าจนป่านนี้ยังไม่เจอคนถูกใจสักที แม้มีตัวเลือกมากมายก็ไร้ความหมาย มาวันทาคิดอยู่ในใจว่าจะไปเจอง่ายๆได้อย่างไรในเมื่อคุณเธอเลอเลิศไร้ที่ติถึงปานนี้!

ฐานะดอกฟ้ารอบรรดาชายมากหน้ามายื้อแย่งชิงดีนั้น มาวันทาพอเข้าใจอยู่ ว่าระคนกันทั้งสุขและทุกข์ประมาณใด แต่เหล่าดอกฟ้าก็ยังมีระดับชั้นแบ่งซอยสูงต่ำซ้อนกันยิ่งๆขึ้นไปอีก หล่อนยอมรับโดยดีด้วยมาตรวัดทางความรู้สึกว่าลานดาวอยู่ในชั้นที่สูงกว่า สัมผัสเพียงครู่ก็รู้ได้

ชั่วชีวิตสาวของมาวันทาไม่เคยต้องริษยาหญิงใด ด้วยเหตุที่ถูกปลูกฝังให้มีนิสัยสงบเสงี่ยมไม่แข่งดีบีฑาใครหนึ่ง กับเพราะคุณสมบัติของตนยากจะเป็นรองใครในทุกด้านอยู่แล้วอีกหนึ่ง ตลอดเวลาที่ผ่านมานับว่าหล่อนมีความสุขพอดีๆ มีคนถูกอัธยาศัยมาก ขณะที่มีคนหมั่นไส้ความเป็นตัวหล่อนน้อย

วันนี้หล่อนพบผู้หญิงที่น่าอิจฉา ทั้งสาวกว่า ทั้งสวยกว่า แถมยังรวยกว่ามาแต่เกิดเสียด้วย ทว่านอกจากจะไม่อิจฉาแล้ว หล่อนยังปลาบปลื้ม สุขสม ชื่นชมแทนในความพรั่งพร้อมดุจเสกเอาตามอำเภอใจเช่นนี้ แบบเดียวกับพี่สาวที่มีมุทิตาจิตอย่างแท้จริงต่อน้องสาวคลานตามกันมา สมัครสมานรักใคร่กลมเกลียวกันจนเหมือนใครได้อะไร อีกฝ่ายก็พลอยได้ไปด้วย อิ่มเอมเท่าเทียมกัน

ความแตกต่างอย่างโอฬาริกระหว่างมนุษย์ ทำให้มาวันทากระเดียดจะเชื่อเรื่องบุญทำกรรมแต่งที่เชื่อนั้นหาใช่เพราะเป็นคนไทยซึ่งถูกปลูกฝังให้เชื่อตามกัน แต่เชื่อเพราะถูกวิทยาศาสตร์สอนว่าผลย่อมไหลมาแต่เหตุ ทั้งจักรวาลเต็มไปด้วยเหตุและผล เมื่อมีต้นย่อมมีปลาย ก่อนถึงท้ายย่อมมีตอนหน้า แม้หล่อนเห็นความแตกต่างระหว่างสรรพสิ่งด้วยความไม่รู้ ก็ไม่อยากยอมรับเลยว่าเบื้องหลังความแตกต่างทั้งหลายคือความบังเอิญ หรือด้วยความมีอคติของผู้สร้างจักรวาลใดๆ

และหากลานดาวเป็นอย่างที่เป็นเพราะบุญทำกรรมแต่ง ก็เท่ากับหล่อนกำลังเสวยผลของตนเองแล้ว ยุติธรรมตามกฎแห่งกรรมดีแล้ว ควรหรือที่ใครจะมองด้วยอารมณ์ริษยา?

ขับตามกันกระทั่งมาถึงบ้านสองชั้นในเนื้อที่ ๑๐๐ ตารางวาหลังหนึ่ง มาวันทาเปิดไฟเลี้ยวเป็นสัญญาณให้อีกฝ่ายชิดขวาตาม ที่นั่นคือรังรักของหล่อนกับลัดธีร์

เข้าบ้าน เจ้าของนิวาสสถานเปิดไฟสว่าง กดสวิทช์เครื่องปรับอากาศต้อนรับอาคันตุกะคนสวย ลานดาวมองไปรอบๆแล้วชม

"แต่งบ้านน่ารักจังค่ะพี่เอิน"

"ช่วงนี้รกหน่อยแหละ ลูกจ้างเพิ่งลาออก"

ลานดาวหันขวับไปสวมกอดและหอมแก้มมาวันทาดื้อๆ

"ให้จ๊ะเป็นน้องสาวพี่นะ"

คนถูกนับเป็นพี่หัวเราะ แล้วยกแขนวาดโอบไหล่คนขอเป็นน้อง

"คิดอยู่เหมือนกัน"

พูดจบก็จุมพิตศีรษะลานดาวด้วยสัมผัสอันเปี่ยมเมตตา

"แล้วจ๊ะจะมาช่วยถูบ้านให้"

"โถ... อย่าเลยค่ะน้องขา เดี๋ยวดูลายมือแล้วจะเห็นเส้นคุณหนูเลือนลง"

"ให้มันเลือนไปเถอะ จะใช้ให้เก็บขี้หมาก็ยอมนะคะ"

มาวันทาหัวเราะเอ็นดู

"เอาเข้าไป"

"กอดพี่เอินแล้วเย็นดีจัง คนใจดีเท่านั้นถึงเนื้อเย็นได้อย่างนี้"

ลานดาวกล่าวด้วยสัมผัสลึกซึ้งอย่างประหลาด จู่ๆก็ตื้นตันในอกเหมือนอยากร้องไห้ขึ้นมาเฉยๆ มาวันทายืนนิ่งให้กอด เกิดความสุขเอ่อท้นแบบไม่รู้เหนือรู้ใต้เช่นกัน คล้ายพบญาติแสนรักที่จากพรากกันช้านาน บัดนี้ถึงเวลาโคจรมาพบอีกครั้ง เป็นใจตรงกันที่สื่อผ่านผัสสะละเมียดละไมทางกายนั้นเอง

เนิ่นนานกระทั่งมาวันทานึกอะไรได้ก็ดึงตัวออกโดยละม่อม

"เมื่อกี้ยังไม่ทานของหวานกัน เอาไอติมหรือเค้กไหม?"

ลานดาวสั่นหน้า

"ไม่ค่ะ อยากฟังพี่เอินเล่นฟลุตมากกว่า"

"ก็ได้ งั้นไปกัน"

มาวันทาจูงมือน้องสาวมาที่ห้องหนึ่งซึ่งตกแต่งไว้เล่นดนตรีและฟังเครื่องเสียงโดยเฉพาะ แต่วัตถุที่เตะตาลานดาวก่อนเพื่อนได้แก่รูปในกรอบขนาดใหญ่บนผนังเหนืออัพไรต์เปียโน

"ว้าว! เจ้าชายเจ้าหญิงในวันวิวาห์!"

หญิงสาวตะโกนดังๆด้วยพลังเสียงคมใสหนักแน่น มาวันทาสะดุ้งเล็กน้อยเพราะอยู่ห่างจากอีกฝ่ายแค่สามคืบ จึงเหมือนมีหอกแหลมพุ่งปรี๊ดจากเบื้องหลังเข้าบาดแก้วหู ฉิวนิดๆจนต้องเอี้ยวตัวมาผลักหน้าคนโว้กเว้กเบาๆพลางกระซิบดุ

“ตะโกนเข้าไป”

“พี่อ๋องก็หล่อดีนี่คะ อย่างกับริชาร์ด เกียร์ ไหงพี่เอินว่าธรรมดา แล้วไหนว่าลงพุง”

“บอกแล้วแค่ลงพุงตอนเจอกันแรกๆไง... ที่เห็นหล่ออย่างในรูปก็ฝีมือช่างกล้องราคาแพงนั่นแหละ สมัยนี้ต่อให้ตัวจริงหน้าเหมือนนกแขกเต้า ก็บิดเบือนจนดูละม้ายพญาหงส์ได้”

ลานดาวหัวเราะร่วน สองมือเกาะไหล่มาวันทา โก่งคอพินิจเค้าหน้าชายผู้โชคดีคนเดียวในโลกที่มีวาสนาได้ตระกองกอดมาวันทาในชุดเจ้าสาว เครื่องหน้าเจ้าบ่าวราบเรียบแบบลูกจีน ทว่าความสะดุดตาอยู่ที่มาดเท่ของชายเก่งมากกว่าอย่างอื่น บุคลิกของเขามองปราดเดียวทราบได้ทันทีว่ามีดีตรงสมอง

“รูปนี้พี่เอินดูเหมือนนกน้อยในมือเจ้าของเลยล่ะ ขออนุญาตเลียนแบบพี่อ๋อง...”

ว่าแล้วก็เอาคางวางเกยไหล่ขวา ตระกองกอดพี่สาวเต็มอ้อมจากเบื้องหลัง

“ตื่นมาพี่อ๋องคงบอกรักพี่เอินทุกเช้า”

“เปล่าเลย หลังๆนี้นานครั้งหรอกเขาถึงจะพูดให้ได้ยิน”

“อ้าว! อย่างนี้ถือว่าบกพร่องในหน้าที่”

“คงว่าไม่ได้หรอก เพราะพี่ยิ่งน้อยกว่าเขามาก บางทีรู้สึกผิดเหมือนกันที่เขาต้องออดแทบตายกว่าดอกพิกุลจะร่วง”

“ทำไมล่ะคะ? ถ้าจ๊ะรักใคร จ๊ะจะบอกเขาบ่อยๆ แล้วก็เป็นฝ่ายฟังได้บ่อยโดยไม่เบื่อด้วย”

“พี่เป็นคนขี้อายในเรื่องพรรค์นี้มั้ง อยากแสดงความรักผ่านความอาทรที่สะท้อนความจริงใจชัดกว่าคำพูด”

“แต่คำพูดก็สำคัญนะคะ ถ้าเรากล้าพูดตรงกับความรู้สึกชนิดชัดถ้อยชัดคำ วันหนึ่งเขาจะเห็นความรักของเราตรงไปตรงมา มีพลัง มีความน่าเชื่อถือ”

“ไหนว่าไม่เคยเจอคนถูกใจ ทำไมรู้ดีนัก บอกรักใครมากี่ครั้ง?”

“อิอิ เป็นฝ่ายฟังน่ะค่ะ ไม่ใช่ฝ่ายบอก... จ๊ะฟังผู้ชายบอกรักมาจนแยกออกตั้งแต่อ้าปากเห็นลิ้นไก่ ว่าใจคิดอัปมงคลแค่อยากเจี๊ยะเรา หรือตั้งความปรารถนาพาวิวาห์สวามิภักดิ์ยังไง ความแรงและน้ำหนักพลังที่ทุ่มออกมาจากหัวใจทั้งหมดของใครบางคนฟังดูมีค่าจนจ๊ะเสียดายที่เขายังไม่ใช่คนถูกใจ”

“จะรอให้ใช่ไปถึงไหนล่ะ? การโดนบอกรักบ่อยๆอาจสร้างความชินชา และแยกยากว่าตกลงเรายินดีกับใครหรือยัง เขาอาจผ่านมาแล้วก็ได้ แต่เรามองไม่เห็น เพราะม่านความชินชาบดบังอยู่”

“จ๊ะเป็นคนช่างฝัน ชอบแสวงหา แล้วก็รู้ใจตัวเองดีค่ะพี่เอิน สิ่งที่จ๊ะรอคอยคือความรักหวานซึ้งในใจตัวเอง แบบเดียวกับที่ดูเทพนิยายแล้วรู้สึกถึงประกายกรุ๊งกริ๊ง อย่างเห็นในรูประหว่างพี่เอินกับพี่อ๋อง น่าอิจฉาที่พี่เอินมีใครคนหนึ่งให้พูดออกมาจากใจจริงทั้งดวงว่ารัก ชนิดที่แม้กำลังพูดอยู่หน้ากระจกเงาก็มั่นใจว่าเราไม่ได้ฝันหลอกตัวเอง...”

ทีแรกลานดาวพูดจ๋อยๆดี แต่นานไปชักแผ่ว มาวันทายินหางเสียงอ้อยสร้อยสุดท้ายนั้นแล้วอึ้ง รางวัลของความเป็นคนเลอเลิศคือการหาคู่ยากเช่นนี้เอง แต่แทนการปลอบ มาวันทาเลือกสัพยอกติดตลกเสีย

“คนเราหาเรื่องสงสารตัวเองได้เรื่อยนะ ถึงแม้จะมีชีวิตเหมือนเพิ่งรับพรเกินสามประการจากยักษ์ในตะเกียงวิเศษมาหมาดๆ”

ลานดาวยิ้ม เลิกใช้สำเนียงเศร้า เปลี่ยนเป็นสำเนียงสดใส

"พี่เอินโชคดีกว่าจ๊ะจริงๆนะ ที่เจอตัวจริงตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง จ๊ะกำลังจะถูกปลดระวางจากความเป็นสาววัยเรียนอยู่รอมร่อแล้ว ยังไม่โป๊ะเชะเสียที วัยสาวผ่านหายไปเร็วเหมือนบั้งไฟพญานาค คิดไปคิดมาชักหนาวแฮะ อีกสิบปีหน้าตาจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ ลิงเห็นยังอาจเมิน"

มาวันทาถอนใจสั้น ก่อนแกะมือลานดาว หันหลังกลับมาสบตาตรง ยกมือประคองดวงหน้างามสะอางแล้วกล่าวประโลม

"ขอพี่พูดเถอะ ชักห่วงว่าจ๊ะเจอผลข้างเคียงด้านลบของการดูหมอเข้าแล้วล่ะ ท่าทางจ๊ะมีความกระวนกระวายเอาจริงๆนะ ปากบอกไม่เชื่อ แต่ก็เก็บคำทำนายของเขามาเป็นอารมณ์ตลอด พูดไปพูดมาก็วนอยู่กับเรื่องเดิมนี่เอง"

ลานดาวเริ่มรู้สึกตัวเมื่อถูกสะกิด และนั่นก็ทำให้หงุดหงิดหมอดูอุปการะขึ้นมาอีก ถึงขนาดกระทืบเท้าเบาๆ

"จ๊ะแค้นชะมัดเลยพี่เอิน มาแช่งเราได้"

"ทำหน้านิ่วคิ้วขมวดอย่างนี้ ไม่ต้องรอสิบปี ลิงที่ไหนเห็นก็เปิดหมด"

ลานดาวเผลอหัวเราะ ค่อยคลายกิริยากระฟัดกระเฟียด มาวันทากะพริบตาคิด ก่อนตัดสินใจให้สติผู้เป็นน้อง

"คุณของการรู้อนาคตล่วงหน้าเมื่อถูกทายว่าดี คือความหวังรอ โทษของการรู้อนาคตล่วงหน้าเมื่อถูกทักว่าแย่ คือความกลัดกลุ้ม คนเราเป็นกันอย่างนี้ อยากรู้ในสิ่งไม่ควรรู้ และเมื่อรู้เพียงครึ่งๆกลางๆ ก็ปักใจยินดีหรือว้าวุ่นล่วงหน้า จ๊ะน่าจะลองย้อนกลับมาสำรวจปัจจุบันอย่างที่นักปราชญ์ว่าไว้ เรามีหน้าที่ดูแลแค่วันนี้ แล้วปล่อยให้พรุ่งนี้ดูแลตัวมันเอง"

ลานดาวฟังพลางคิดตาม ถึงกับสว่างไปทั้งใจ

"ขอบคุณค่ะพี่เอิน จ๊ะนี่แย่จัง... ขอฟังเสียงฟลุตจากพี่เอินให้ใจสงบๆดีกว่า เอาแบบพระอภัยมณีเลยนะ แม้นฟลุตเราเป่าไปให้ได้ยิน ก็สุดสิ้นโทโสที่โกรธา"

พูดจบก็กวาดตาสำรวจไปทั่วห้อง กระทั่งเห็นกล่องไม้เมเปิ้ลยาวประมาณฟุตครึ่งวางอยู่บนหลังเปียโน ก็ทราบว่านั่นคือกล่องเครื่องดนตรีคู่ใจของมาวันทา จึงเดินไปหยิบกลับมายื่นให้ด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้มแทนการคะยั้นคะยอขอฟัง

มาวันทาไม่เล่นตัวอิดเอื้อน เปิดฝากล่องในมือลานดาว หยิบชิ้นส่วนขึ้นมาสวมประกอบต่อกันครบสามปล้อง จนได้ฟลุตเงินเลาหนึ่งที่ขึ้นเงาสง่างามตลอดทั่วทั้งลำและกระเดื่องกด สมค่าความเป็นอุปกรณ์เนรมิตเสียงประจำตัวคนรักดนตรีเครื่องลมเป็นชีวิตจิตใจ

ศิลปินโฉมสะคราญใช้สองมือยกฟลุตเลายาวขึ้นเกือบขนานกับพื้น ยืนเด่น ศีรษะตั้งนิ่ง จรดริมฝีปากจ่อปากเป่าที่หัวฟลุต นัยน์ตาเล็งเบื้องหน้าด้วยสมาธิอันแหลมคมในการกำหนดใจส่งลมผ่านรูปริมฝีปากซึ่งทำมุมเหมาะลงไปในเลาฟลุต นิ้วมือกดกระเดื่องเพื่อบังคับลมให้ก่อเสียง G เบาๆ ลากยาวเนิ่นนานเป็นการอุ่นเครื่อง แสดงทักษะความสามารถในการส่งลมต่อเนื่องไม่ขาดสายด้วยการสลับแรงดันระหว่างกะบังลมกับกระพุ้งแก้ม คือใช้กะบังลมขณะรีดลมหายใจออก และใช้ลมจากกระพุ้งแก้มขณะต้องหายใจเข้า

เมื่อลมหายใจเข้าที่ มาวันทาก็ปิดเปลือกตาลง เริ่มวาดลวดลายลีลาอื่น นับแต่ไล่เสียงจากต่ำไปหาสูงเร็วรี่ เก็บทุกเม็ดเสียงชัด ด้วยกลุ่มโน้ตที่ก่อความรู้สึกเหมือนการมาของแสงอรุณรุ่งบรรเจิดจ้า ค้างนิ่งอยู่ที่โน้ต C สูงอันคมชัด ทรงพลัง แบบเดียวกับอาทิตย์เต็มดวงกลางฟ้า พาคนฟังเบิกตาตื่นเพริดตาม แล้วพลิ้วเปลี่ยนเป็นเสียงไหลลงต่ำเลียนแตรรถวิ่งสวน ตบท้ายด้วยการรัวลิ้นเร็วสร้างสะเก็ดเสียงถี่ยิบติดกันเป็นพืดเหมือนปืนกลที่ส่งกระสุนออกรวดเดียวหมดแม็กฯ

จบจากการโหมโรงชุดเล็กแล้ว มาวันทาก็เบี่ยงกายเล็กน้อยเหมือนแปลงบทจากพนักงานเปิดฉากมาเป็นนักแสดงตัวจริง โดยเลือกพรีลูดอันเป็นงานหมายเลข ๑๐๐๘ ของคีตกวีเยอรมันนามโยฮัน ซีบาสเตียน บาค ที่ฟังคล้ายการพรรณนาความเปล่าเปลี่ยววังเวงของป่าแห่งความฝันอันรกชัฏด้วยภาพมายามลังเมลือง หรือคล้ายสะกดให้เคลิ้มไปว่ากำลังเดินเอื่อยไล่เงามัวมนที่ไม่เคยมีอยู่จริงในสถานที่ที่แปลกแยกเป็นคนละมิติกับโลกความจริง

ลำเสียงกลมยาวที่ส่งจากฟลุตของมาวันทามีกังวานแตกต่างจากเสียงฟลุตธรรมดาทั่วไป ทำความตื่นใจแก่ลานดาวยิ่ง คือนอกจากอิ่มพลังนุ่มแน่นเหมือนเอากำมะหยี่มาไล้หูแล้ว ยังไหลรื่นสละสลวยด้วยการป้อนกำลังอัดหนักเบาเยี่ยงผู้เข้าถึงศิลปะเครื่องลมถ่องแท้ เมื่อผนวกกับโลหะผสมชั้นดีของตัวฟลุตเอง รวมกันจึงกลายเป็นเอกลักษณ์ทางดนตรีของมาวันทาที่โดดชัดออกมาจากบรรดานักฟลุตอื่น

ฟลุตเป็นเครื่องดนตรีที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวสูงมาก คุณภาพลมหายใจของแต่ละคนผิดแผกแตกต่างกัน ความมีกระแสจิตผสานสนิทเป็นอันหนึ่งอันเดียวเข้ากับฟลุตก็ใช่จะหาได้ง่ายๆ ผู้เข้าถึงวิญญาณแห่งฟลุตอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดนั้น อาจเนรมิตเสียงด้วยอำนาจนึกที่เกินธรรมดา คือถ้าพอใจ ก็อาจสร้างข่ายคลื่นความแจ่มชัดปลุกให้คนฟังมีจิตตื่นขึ้นรับรู้โลกกระจ่างแจ้งตามตน หรือสามารถสร้างวังวนฝันรันทดบีบคั้นผู้สดับให้อยากหลั่งน้ำตาโดยไร้ต้นสายปลายเหตุในความเป็นจริงประกอบ

ลานดาวกะพริบตาทีหนึ่ง ความงามละมุนของเสียงในอากาศ ความอ้อนแอ้นอรชรแห่งเรือนกายมาวันทาที่พลิ้วไหวดุจขนนกตามจังหวะจะโคนอันเหมาะสมของเพลง กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวจนทำให้ลานดาวรู้สึกเสมือนเสียงเพลงถูกขับออกมาจากวิญญาณอันโดดเดี่ยวเป็นเอกมติของฟลุตเอง หาได้มีบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดอวดบรรเลงขึ้นด้วยความเข้าไม่ถึง

จบเพลงของจอมคีตกวียุคบาโรกเป็นครู่ ลานดาวจึงถอนจากอาการจ้องค้าง แปรเป็นยิ้มหวานและใช้คมรังสีตาอันเกิดจากความเลื่อมใสรุนแรงแทนเสียงตบมือและคำชม นักฟลุตสาวสบสานตอบ เกิดกระแสเชื่อมโยงต่อตรงจากใจถึงใจสื่อความยินดีในกันและกันเปี่ยมล้น

"คราวนี้ถึงตาจ๊ะเล่นให้พี่ฟัง"

ลานดาวเลิกคิ้วสูง

"เล่นอะไรคะ?"

"นักเรียนดุริยางคศิลป์ ต้องเล่นอะไรเป็นมั่งแหละ ห้องนี้มีให้เลือกเยอะ ถึงตาพี่นั่งฟังแล้ว"

พูดจบก็ก้าวมาลงนั่งโซฟา ไขว่ห้างวางฟลุตลงข้างกาย ลานดาวยิ้มเบะหน่อยหนึ่ง ก่อนหันสำรวจรอบ ที่มาวันทาบอกว่ามีเครื่องดนตรีให้เลือกเยอะนั้น ได้แก่เปียโน กีตาร์คลาสสิก กับฟลุตที่วางสงบอยู่ข้างกายมาวันทาเอง

"เล่นด้วยกันได้ไหม? ขอจ๊ะเล่นเปียโนคลอให้พี่เอิน"

"เป็นนางเอกฉายเดี่ยวก่อนซี"

"อยากเล่นกับพี่เอินนี่คะ"

มาวันทาลุกขึ้น ก้าวมายืนข้างเปียโน

"เอาก็เอา เพลงอะไรดีล่ะ?"

ลานดาวมาเปิดฝาครอบและลงนั่งประจำที่ กระทำจิตเสมอกับบรรยากาศขณะนั้นแล้วใช้หัวใจสรรเลือกเพลงเหมาะ นิ้วก้อยมือซ้ายแตะเสียงเบส G แล้วกระโดดเนิบมาลงคอร์ดเมเจอร์เซเวน ซึ่งนักดนตรีคลาสสิกจำนวนหนึ่งฟังแล้วรู้ทันทีว่านั่นคือห้องแรกของ Gymnopedie หมายเลขหนึ่งอันโด่งดัง เพราะถูกเล่นซ้ำไปซ้ำมาในละครและภาพยนตร์นับไม่ถ้วน หล่อนเลือกมาเล่นอีกครั้ง ณ มุมนี้ของโลก เพื่อให้เข้ากับศานติและความผาสุกอันครองทั่วอาณาบริเวณอยู่

ราวกับ อีริก แซตี้ ประพันธ์เพลงนี้ให้ง่าย แม้มือหัดใหม่ก็เล่นได้ และเมื่อเล่นแล้วก็จะพบกับความสงบล้ำลึก มั่งคั่งด้วยอารมณ์สุนทร คล้ายดำดิ่งลงสู่ใต้ท้องสมุทรอันเงียบนิ่งตระการตา

มาวันทายิ้มน้อยๆ ยกเลาฟลุตขึ้นจรดปากส่งลมแรกเมื่อลานดาวบรรเลงทำนองพื้นหลังมาถึงห้องที่ ๕ อันเป็นจังหวะเริ่มต้นลำนำหลักของเพลง แรงลมจากทรวงอกมาวันทาที่ผ่านเข้าลำโลหะเงินก่อเสียงหวานซึ้งเหมือนการเปิดฉากแสงทองที่สาดยิ้มไปทั้งฟ้า ดุจเจตนากล่อมโลกให้สงบ สยบความวุ่นวายนานัปการภายนอกให้ชะลอลงสู่ความยุติ

สองสาวประสานดนตรีได้กลมกลืนดุจร่ายรำในจังหวะวอลซ์ไปด้วยกัน ร่วมระบายจินตนาการแห่งเพลงอย่างเข้าใจ คือปล่อยให้สำเนียงต่างๆย่างกรายปรากฏออกมาจากม่านหมอกแห่งอารมณ์เงียบ สร้างสำเสียงกระทบหูเพื่อให้เกิดความเงียบเชียบภายในจิตใจ หางเสียงลากยาวอ้อยอิ่งแต่ละครั้งของฟลุตพลิ้วไหวเป็นลอนคลื่นเสนาะโสตเสียจนฟังแล้วนึกถึงนางนวลกระพือปีกเหนือแผ่นน้ำเรียบดุจกระจก

ลำนำทำนองอันก่อความถวิลถึงดุษณีภาพได้คลี่คลายตามลำดับมากระทั่งห้องสุดท้ายด้วยความเอมอิ่มของสองนักดนตรี ลานดาวหันมาแย้มยิ้มเยือกเย็นกับมาวันทา

"ปกติเล่นเพลงกับพี่อ๋องแนวไหนคะ?"

นาทีนั้นมาวันทารู้สึกเหมือนได้ตัวแทนลัดธีร์แล้ว ไม่ต้องเหงาอีกต่อไปแล้ว

"ส่วนใหญ่ก็เล่นเรื่อยเปื่อยนะ บางทีไปดูหนังเรื่องไหนเห็นเพราะดีก็เอามาเล่นกระท่อนกระแท่น บางทีดาวน์โหลดสกอร์เพลงแต่งใหม่อย่างแนวพวกเซลติกจากอินเตอร์เน็ตมาลองก็ได้บรรยากาศไม่ซ้ำแบบดี หรือบางทีวันไหนนึกสนุกก็ฝึกแจซบ้าง ไปทางไทยเดิมบ้าง สะเปะสะปะตามอารมณ์ เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ตามใจกัน คือใครอยากเล่นอะไรก่อน อีกคนก็ยอมช่วยเล่นโดยไม่เกี่ยงงอน เหมือนอยู่คนเดียว เล่นคนเดียวตามอำเภอใจ แต่เป็นคนเดียวที่เล่นฟลุตกับเปียโนได้สองชิ้นพร้อมกัน… คล้ายกับที่เธอเล่นแล้วให้พี่ตามอย่างนี้แหละ"

ตอบจบมาวันทาก็เดินไปหยิบสมุดโน้ตดนตรีสี่ห้าเล่มจากชั้นวางใกล้ๆ กลับมายื่นให้ลานดาวดู

"พี่อ๋องบินไปไหนก็มักซื้อสกอร์ดูเอทของฟลุตกับเปียโนมาอยู่เรื่อย จ๊ะน่าจะลองเอากลับไปฝึกแล้วมาเล่นกัน"

ลานดาวรับมาดูทุกปก ก่อนลุกก้าวไปเยี่ยมชมโน้ตบนชั้นวางด้วยตนเอง

"ท่าทางพี่เอินชอบบาคนะคะ"

"พี่เหมือนหลายคนที่เข้าใจดนตรีก็ด้วยงานของบาค แล้วก็อินกับโลกที่สวยงามสไตล์เขา อีกอย่างถ้าพูดถึงคลาสสิกฟลุต พี่ว่าก็มีบาคกับเทเลมานน์นี่แหละที่น่าเอามาเล่นกว่าเพื่อน"

ลานดาวเลือกงานของบาคออกมาเล่มหนึ่ง เป็นเล่มที่สังเกตว่ามีร่องรอยถูกเปิดใช้มากครั้ง แสดงให้เห็นว่าสองสามีภรรยาน่าจะนำมาเล่นร่วมกันบ่อยสุด พลิกดูหน้าสารบัญ เลือกโซนาต้าอันเป็นชิ้นงานหมายเลข ๑๐๓๑ ที่หล่อนพอคุ้นหูอยู่บ้าง แล้วชวนว่า

"เล่นเพลงนี้ไหมคะ?"

"เคยเล่นเหรอ?"

ลานดาวส่ายหน้าเล็กน้อย

"ขออนุญาตมั่วๆไปแล้วกันค่ะ ถือว่าทำหน้าที่เป็นตัวแทนพี่อ๋องพลางๆ"

มาวันทากะพริบตาทีหนึ่ง ใช่ว่าหล่อนหัวสูงขนาดจะยอมเล่นก็ต่อเมื่อคู่ดนตรีพรักพร้อมหรือซ้อมมาบ้าง แต่สำหรับเพลงที่หล่อนเล่นได้ดีแล้ว ก็ไม่อยากรอคู่เล่นที่มะงุมมะงาหราเงอะงะ หรือเล่นอยู่เพลินๆแล้วต้องสะดุดชะงักบ่อย ชวนให้เสียอารมณ์เปล่า

ทว่ามาวันทาก็ไม่อยากขัดคู่ซ้อมหน้าใหม่ พยักพเยิดตอบตกลงแบบกัดฟันหน่อยๆ ลานดาวนำสมุดโน้ตมาวางบนไม้คั่น ลงนั่งจดจ้องกลุ่มโน้ตหน้าแรกอึดใจเดียวก็เริ่มพรมนิ้วลงบนคีย์ขาวดำ วาดลีลาร่าเริงตามบทบาทแนวเปียโนในเพลง การประสานระหว่างสองมือไหลรื่นในอัตราเร็วปกติ หาใช่ผ่อนจังหวะลงช้าดังที่ควรเกิดขึ้นในการเล่นครั้งแรก ซึ่งหมายความว่านิ้วกับสมองและสองตาต้องประสานงานอย่างแคล่วคล่องว่องไวเอาเรื่อง จึงสามารถเล่นเพลงที่โน้ตมือขวาส่วนใหญ่เป็นเขบ็ตสองชั้น ในอัตราจังหวะเคาะประมาณกว่า ๘๐ ครั้งต่อนาทีได้อย่างถูกต้องเช่นนี้

มาวันทาปรายตาชำเลืองสาวน้อยบนม้านั่งเปียโนด้วยความตะลึงทึ่งยิ่งขึ้นทุกที หากลานดาวไม่เคยเล่นเพลงนี้มาก่อน ก็แปลว่ากำลังอ่านสด บรรเลงสด ซึ่งจะทำได้ต้องทั้งมีทักษะสูง กับทั้งมีสายตาคมกริบ ผนวกกับหยักสมองมากกว่าคนธรรมดา หล่อนพบมือเปียโนมาเยอะ ก็เพิ่งเจอสาวน้อยมหัศจรรย์รายแรกนี่เองที่เล่นสดได้ถูกต้องแม่นยำดุจซ้อมหลายรอบ แม้โซนาต้าตรงหน้าจะถือว่ายากเพียงระดับปานกลาง แต่ก็ไม่ใช่ของเคี้ยวง่ายสำหรับใครๆแน่นอน คีย์เปียโนขาวดำทั้ง ๘๘ แท่งจะต้องปรากฏเป็นของเล็กในกำมือที่ไม่มีคีย์ใดหลุดไปไหนรอด ขอเพียงใจสั่ง เสียงก็ออกมาตามนั้น ทำนองเดียวกับนักพิมพ์ดีดสัมผัสที่ขยับนิ้วกดปุ่มบนคีย์บอร์ดได้ครอบคลุมทั่วถึงแบบไม่ต้องคิด เพียงรู้ว่าจะต้องเขียนข้อความอย่างไร มือก็ทำงานพรวดๆแทบแซงหน้าใจแล้ว

นักดนตรีคู่หูเพลิดเพลินกับการเล่นสดอย่างต่อเนื่อง จบจากเพลงหนึ่ง ต่ออีกเพลงหนึ่ง แล้วโดดไปอีกเพลงหนึ่ง ยิ่งตอกย้ำให้เห็นทั้งทักษะความสามารถและพรสวรรค์อันเป็นของจริงของลานดาวมากขึ้นเรื่อยๆ การอ่านเพื่อเล่นสดยากตรงที่ต้องเก็บรายละเอียดสองชั้นภายในพริบตาเดียว คือกลุ่มโน้ตมือขวาหนึ่ง และกลุ่มโน้ตมือซ้ายอีกหนึ่ง เมื่อสมองเก็บข้อมูลดนตรีได้ก็ต้องถ่ายทอดลงสู่ปลายนิ้วทั้งสิบให้ครบ และขณะกำลังพรมนิ้วในห้องปัจจุบันนั้นเอง สายตาก็ต้องย้ายไปเก็บข้อมูลของห้องถัดมาเพื่อให้เล่นต่อได้

ทันท่วงที

เปรียบเทียบคร่าวๆคล้ายคนได้รับคำสั่งทีละชุด ให้วาดวงกลมด้วยมือขวา และวาดสามเหลี่ยมด้วยมือซ้าย ขณะวาดก็ต้องฟังคำสั่งชุดต่อไปด้วยว่าจะให้มือขวาและซ้ายวาดรูปทรงใดอื่นอีก

"เก่ง!"

มาวันทาชมสั้นๆหลังจากช่วยกันบรรเลงงานของเทเลมานน์เพลงหนึ่งจบ ลานดาวเล่นผิดน้อยมาก และเมื่อพลาดตรงไหนก็แก้ขัดได้พลิ้วจนเกือบไร้การสะดุด เพราะมีความแม่นยำในเรื่องบันไดเสียง การคุมนิ้ว รวมทั้งการพลิกแพลงด้วยปฏิภาณในจุดที่เหลือวิสัยจะฉายสดตามคำสั่งของสกอร์

"พี่เอินก็เก่ง" พูดเสร็จก็หัวเราะใส "เล่นดนตรีจบแล้วเรามายอกันไป ยอกันมา เพื่อความอิ่มเอมเปรมปรีดิ์ยิ่งๆขึ้นกันเถิด"

มาวันทาหัวเราะตาม ลานดาวมีอารมณ์ขันแบบหนึ่งที่เป็นเสน่ห์เฉพาะตัว อยู่ใกล้แล้วเหมือนอยากยิ้ม อยากหัวเราะ อยากละล่องไปในความหฤหรรษ์ตลอดกาล

"ถ้าจ๊ะเป็นดารานี่คงมีแฟนๆติดเกรียวกราว"

"ถ้าพี่เอินเป็นนางเอกละครหลังข่าว คงมีคิวยาวขอลายเซ็น"

แล้วสองสาวก็หัวเราะเอิ๊กอ๊าก มาวันทานึกครึ้มสนุกอยากหาลูกยอมาป้อต่อ แต่แล้วก็นึกกระดากเพราะขัดกับนิสัยดั้งเดิม จึงเสดึงแขนลานดาว

"ไปนั่งพักกันก่อนเถอะ"

มานั่งจมลงในโซฟานุ่มด้วยอิริยาบถผ่อนพักเหยียดแขนเหยียดขาตามสบายของคนสนิทสนมกันแรมปี ลืมสิ้นว่าเพิ่งเจอหน้ากันได้วันเดียว

"เครื่องเป่านี่เป็นศัตรูกับจ๊ะมานาน เพิ่งวันนี้แหละที่เกิดแรงบันดาลใจอยากเรียน"

"ก็เรียนสิ"

"พี่เอินสอนจ๊ะนะคะ ไว้เรามาเป่าฟลุตคู่กัน"

"ได้"

ลานดาวเอนศีรษะมาอิงไหล่มาวันทาหน่อยๆ

"พี่เอิน"

"หือม์?"

"เราคงเคยเป็นพี่น้องกันมาจริงๆเนอะ"

"คงงั้นมั้ง"

"ถ้าภพชาติเป็นเรื่องจริงก็น่าแปลก ธรรมชาติให้เรารู้จักตัวเองแค่ตัวตนเดียว แต่ก็อนุญาตให้จำใครบางคนได้รางๆเมื่อเจอกัน เหมือนให้โอกาสจำตัวตนอีกแบบหนึ่งในวันวาน… อันนี้ไม่ได้พูดเพราะปลื้มชั่ววูบนะคะ แต่จ๊ะรู้สึกเหมือนเคยรักและเทิดทูนพี่เอินมาก่อน"

มาวันทาทอดตาคิดตาม ทว่าครู่หนึ่งก็เอ่ยไปอีกทาง

"ไม่เคยเห็นใครเล่นไซต์รีดดิ้งดีเท่าจ๊ะเลย ทั้งแม่น ทั้งใส่หนักเบาถูกตามคำสั่งขนาดนี้"

"เล่นจนอยู่มือมาตั้งแต่ห้าขวบก็ธรรมดาค่ะ เคยไปแข่งไซต์รีดดิ้งบ่อยๆด้วย เลยต้องตั้งสมาธิฝึก

มากหน่อย”

“ที่หนึ่งประจำเลยซี”

“ถ้าในไทยก็มีบ้างค่ะ แต่ถ้าทางโรงเรียนส่งไปแข่งที่อื่น บางทีตกกระป๋องด้วยซ้ำ ตอนเจอโน้ตหินๆกับคู่แข่งเขี้ยวๆ”

“อือม์...”

มองลานดาวอย่างผิวเผินแต่แรกเหมือนแม่งามงอนที่หลงตัวอย่างฉาบฉวย หรือชอบคุยโม้โอ้อวดเอาอัตตาไปวันๆ แต่พอเริ่มสัมผัสมากขึ้นก็เห็นทั้งสมอง ทั้งความสามารถ ทั้งความรู้สึกในด้านที่หล่อนจะก้าวไปสู่ความเป็นมืออาชีพ แถมผ่านสนามประกวดจนรู้จักตนเองตามจริงว่ากำลังอยู่ตรงไหน เข้าขั้นใด ไม่ใช่มีแต่ความรู้สึกดิบๆแบบหูตาคับแคบว่าข้าแน่ ข้าวิเศษวิโสที่สุด หรือเกิดมาเพื่อเป็นหนึ่งสำเร็จรูปตลอดกาล

“ว่าแต่พี่เอินสอนจ๊ะเป่าฟลุตแน่นะค้า?”

ลานดาวทำเสียงอ้อน

“แน่ซี”

“งั้นจ๊ะจะมาเรียนที่นี่บ่อยๆ”

“ทุกวันเลยก็ยังได้ ถ้าว่างตรงกัน”

“วันเสาร์นี้จ๊ะจะไปเลือกซื้อฟลุตเลย”

“พี่ไปช่วยเลือกให้ก็ได้... จ๊ะจะได้พาพี่ไปดูหมอด้วย”

“เอ้อ! ใช่ ฮิฮิ ขอบคุณมากๆค่า... ว่าแต่ราคาฟลุตนี่ยังไงคะ?”

“อย่างถูกก็หลักพัน อย่างกลางหลักหมื่น อย่างแพงหลักแสน ประเภทครึ่งล้าน ซื้อแกรนด์เปียโนได้ทั้งหลังก็มี”

“โห! อะไรจะขนาดนั้น?”

“อย่างแพงนี่จะทำมือ แล้วสูตรผสมก็พิเศษหน่อย แต่พี่ว่าฟลุตนี่ขึ้นอยู่กับลมหายใจและการฝึกของเรา คนเก่งอาจเป่าฟลุตหลักพันให้ฟังเหมือนของราคาหลายหมื่นได้ง่ายๆ ขณะเดียวกันหลายคนอาจเป่าฟลุตหลักแสนแล้วฟังคล้ายหลักพันนะ”

“อย่างพี่เอินไง จ๊ะฟังแล้วหลงทันที ถึงขนาดอยากซื้อฟลุตมาเรียนเร็วๆ เป็นแรงบันดาลใจจ๊ะแท้ๆ”

“เริ่มเดี๋ยวนี้เลยก็ได้”

“อุ๋ย! ไม่รังเกียจหรือคะ?”

ลานดาวทำตาโต เพราะรู้ว่านักเล่นเครื่องเป่าส่วนใหญ่หวงสมบัติส่วนตัว อยากสงวนไว้รับน้ำลายและลมหายใจของตนเพียงลำพัง ทำนองเดียวกับคนทั่วไปหวงแปรงสีฟัน แต่ใจส่วนลึกก็นึกปลื้ม เพราะท่าทีของพี่สาวบ่งชัดอยู่แล้วว่ายินดีปันของรักให้หล่อนร่วมใช้

“ไม่หรอก”

มาวันทากล่าวตามความรู้สึก แล้วหยิบฟลุตมาวางใส่มือน้องสาวเป็นการยืนยันความเต็มใจ

ลานดาวยิ้มหวาน ก้มหน้ามองฟลุตเงินในมืออันเปรียบเสมือนสัญญาณบอกความรัก ความสนิทใจ ไม่รังเกียจกันแม้แต่น้อย

คุณครูยืนขึ้นแล้วพยักหน้าให้นักเรียนยืนตาม

"ทำตัวตรงเงยหน้าไว้ จะได้หายใจสะดวก ฝึกเป่าลมเปล่าก่อน หายใจเข้าลึกๆ พ่นลมอัดแก้มป่องๆทีหนึ่ง ให้ลมเล็ดลอดออกมาหน่อยเดียว อือ... หายใจเข้าแล้วพ่นลมอีกที อย่าให้มีส่วนไหนของหน้าเกร็ง คราวนี้ให้ลมออกมาส่วนหนึ่ง เหมือนพ่นน้ำเล่นจากรูปากเล็กๆ สังเกตไว้นะ อย่าพ่นลมมากเกินไป แล้วหายใจให้เพียงพอทุกครั้ง ไม่งั้นจะหน้ามืดวิงเวียน"

ลานดาวยิ้มให้คุณครู ฝึกเป่าลมปากเปล่าตามคำสั่งทุกประการโดยดี เมื่อมาวันทาเห็นลมหายใจและร่างกายลูกศิษย์เริ่มเข้าที่แล้ว จึงจัดท่าถือฟลุตทั้งแขน มือ และนิ้วให้ถูกกับตำแหน่งเริ่ม ริมฝีปากบนของลานดาวแบบบาง ริมฝีปากล่างอิ่มเต็มแต่ไม่หนาเกิน จึงสร้างรูปปากให้ส่งลมเป็นลำได้ง่าย

"ยังไม่ต้องกดอะไร ถือไว้เฉยๆก่อน ริมฝีปากล่างเกยกับขอบปากเป่า ทำเหมือนยิ้มหน่อยๆให้มุมปากแยกออกมา ริมฝีปากบนยื่นนิดหนึ่ง... อย่างนั้น... หายใจเต็มๆแล้วส่งลมคล้ายผิวปากลงไปเป็นลำตรง กะให้แทงเข้าไปทางขอบบนของรูเป่า... ไม่ต้องแรงขนาดนั้นจ้ะ แรงอย่างนั้นเป่าฟลุตกับเป่าสากมีค่าเท่ากัน... เอ้อ... นั่นแหละ เสียงออกมาแล้วเห็นไหม คราวนี้ก็จำรูปปากกับกำลังลมไว้นะ พอเป่าบ่อยๆจะคงที่เอง"

การคุมรูปปากให้เป็นรูส่งลมเหมาะเจาะคงเส้นคงวานั้น นับว่ายากลำบากสำหรับคนเพิ่งเริ่มฝึก โดยเฉพาะเมื่อกล้ามเนื้อยังไม่แข็งแรงเข้าที่ แต่ด้วยความตั้งอกตั้งใจ ลานดาวก็แสดงให้เห็นความฉลาดคุมรูปปากและความฉลาดส่งลมผิวฟลุตโดยปราศจากข้อผิดพลาด เพียงเมื่อจับทางถูกครั้งเดียว รู้แม้กระทั่งว่าเมื่อใดควรหยุดพักหายใจเพื่อป้องกันการใช้ลมมากเกินควร อันเป็นเหตุให้มือใหม่เกือบร้อยทั้งร้อยหน้ามืดวิงเวียน

โน้ตแต่ละตัวของฟลุตต้องกดกระเดื่องหลายอันเหมือนต้องจดจำรหัสซับซ้อนให้ถูก วิธีเป่าแต่ละโน้ตก็แตกต่างกันออกไป บางคนต้องใช้เวลาฝึกเป็นวันๆหรือนานกว่านั้น จึงสามารถคุมโน้ตยากๆให้ออกเสียงเต็ม ไม่พร่า ไม่ปร่าแปร่ง แตกต่างอย่างมากจากการเล่นเปียโนที่ผู้ฝึกทุกคนกดกระเดื่องเดี่ยวๆแล้วได้เสียงคมชัดทันที ทว่าลานดาวก็หัวไว หนเดียวจำได้หมดว่าโน้ตไหนต้องกดกระเดื่องใดบ้าง ทำให้คนสอนไม่เหนื่อยแรง และเห็นผลงานสร้างนักฟลุตของตนรวดเร็วน่าชื่นใจ คือเริ่มเป่าเพลงฝึกหัดง่ายๆที่มีการใช้โน้ตสองสามตัวได้บ้างแล้ว

เวลาล่วงเลยไปจนลานดาวเริ่มเหนื่อยจากการใช้ลม พอหมดเสียงสั่งสุดท้ายก็ทิ้งตัวลงนอนกอดฟลุตนิ่ง ยิ้มแต้หลับตาพริ้ม หายใจรวยรินแสดงท่าหมดเรี่ยวหมดแรง

"เป็นไง?"

มาวันทาลงนั่งตาม และใช้มือตบศีรษะมนเบาๆ ลานดาวสูดลมหายใจลึก ก่อนเปิดเปลือกตาบ่น

"เคยได้ยินว่าระหว่างฟลุตกับแซกโซโฟน ฟลุตใช้กำลังมากกว่า เล่นแล้วเหนื่อยมากกว่า แต่ก่อนนึกไม่ออกเพราะถูกหลอกหูหลอกตา ตอนนี้เข้าใจแล้วว่าทำไม"

“ก็แล้วแต่จะพูดกัน บางคนที่เล่นเป็นทั้งสองอย่าง บอกว่าแซกฯเหนื่อยกว่าก็มี บางคนบอกว่าแล้วแต่ถนัดก็มี”

“แซกฯกับเครื่องลมอื่นที่มีลิ้นช่วยสร้างความสะเทือนผลิตเสียงนี่เราเอาปากงับเอา น่าจะใช้ลมน้อยกว่าเยอะนี่คะ นี่ต้องพ่นปู้ดๆตลอด ใครไม่หน้ามืดก็เก่งแล้ว”

“เดี๋ยวพอคุมลมได้อยู่ตัว จ๊ะจะมีความสุขกับลมหายใจที่แข็งแรง ไม่เหนื่อยอย่างนี้หรอก”

ลานดาวมองหน้ามาวันทาด้วยนัยน์ตาทอประกายแจ๋ว

“ค่ะ” แล้วหล่อนก็เหลือบมองนาฬิกาบนผนัง “ดึกแล้ว จ๊ะกลับบ้านดีกว่า เดี๋ยวพ่อดี”

มาวันทาหัวเราะ

“ว่าจะบอกอยู่เหมือนกัน”

ตอนที่ ๗ ส่งวิญญาน

เมื่อลานดาวพามาวันทามาถึงซุ้มหมอดูนั้น เพิ่งเป็นเวลา ๑๑ นาฬิกาเศษ ห้างเปิดเพียงครู่ใหญ่ ทีแรกเห็นหมออุปการะนั่งอยู่กับลูกค้าเพียงรายเดียวก็โล่งใจ คิดว่ายืนรอพักหนึ่งก็ได้ดู แต่ที่ไหนได้ พอเดินเข้าไปใกล้ ดันมีเด็กหน้าตาประหลาดคนหนึ่งกรากเข้ามาถาม

"มาดูดวงกับหมออุปการะใช่ไหมครับ?"

ลานดาวทำหน้าแปลกใจ

"จ้ะ"

"ช่วยรับบัตรคิวด้วยนะครับ"

"เอ๊ะ! อะไรกัน?"

"มีนัดก่อนพี่ ๑๙ รายครับ ดูได้จำกัดรายละ ๑๕ นาที หมออุปการะพักทานข้าวตอนบ่ายสามโมงตรงหนึ่งชั่วโมง เพราะฉะนั้นคิวนัดที่ ๒๐ ของพี่สี่โมงสี่สิบห้านะครับ ช้าเกินห้านาทีถ้าคนอื่นเผอิญแวะมาในช่วงนั้นก็จะได้คิวของพี่ไปแทน ช่วยเทียบเวลากับผมด้วย ตอนนี้สิบเอ็ดโมงแปดนาที"

ลานดาวนึกว่าหูฝาด มองหน้าเด็กหนุ่มคล้ายเห็นมนุษย์ต่างดาวโผล่มาทักกลางวันแสกๆ อ้ำอึ้งอย่างนึกไม่ถึงว่ามีเรื่องอย่างนี้ในโลกจริงๆ

"ขอดูต่อจากคนนี้ไม่ได้เหรอ?"

"ไม่ได้ครับ สิบคิวต่อไปเขามารับบัตรตั้งแต่เมื่อวาน เมื่อกี้ผมเห็นเดินโต๋เต๋รออยู่แถวนี้เอง"

"แล้วทำไมให้ดูแค่ ๑๕ นาที ปกติต้องครึ่งชั่วโมงเป็นอย่างต่ำถึงจะถูก"

"แขกเยอะครับพี่ ไม่งั้นเดี๋ยวต้องต่อคิวกันข้ามอาทิตย์ พี่จะรับหรือไม่รับครับ?"

เด็กหนุ่มถามอย่างไม่ค่อยมีเยื่อใย เห็นได้ชัดว่าพร้อมจะมอบบัตรคิวต่อให้คนอื่นอยู่แล้ว วัยเขายังไม่ถึงขั้นจะตะลึงหลงรูปโฉมลานดาว พอหล่อนทำหน้าบึ้งตึงจึงรู้สึกรำคาญปนหมั่นไส้มากกว่าอย่างอื่น

"รอก็ได้!"

ตอบห้วนเหมือนมะนาวไม่มีน้ำแล้วรับบัตรมาแบบกระชากๆ พอเด็กหนุ่มเห็นลูกค้าสาวท่าทางเอาแต่ใจตัวยอมรอก็อธิบาย

"หลายวันมานี้ คนยืนเข้าแถวรอกันเหมือนคิวม้าหมุนในสวนสนุก พี่มาวันนี้ถือว่าโชคดีแล้ว ลุงแกเอาผมมาช่วยแจกบัตรให้ พี่จะได้ไปทำธุระอย่างอื่นก่อน"

"เก่งจริงทำไมไม่ย้ายไปเปิดสำนักโก้ๆเลยล่ะ?"

"ครับ... เดี๋ยวพี่คงได้นามบัตรพร้อมแผนที่จากลุง แกยอมเสียค่ามัดจำล่วงหน้าเปล่าๆ เพราะต้อนรับลูกค้าแบบนี้ไม่ไหว นี่ก็หาบ้านได้แล้ว มีลูกค้ารายหนึ่งยกบ้านเช่าให้อยู่ฟรีหนึ่งปี ผมกับย่าเลยพลอยสบาย"

ลานดาวถึงกับสะอึกเป็นครู่ ทว่าก่อนจะต่อปากต่อคำด้วยความเขม่น ก็มีลูกค้าอีกรายเยี่ยมหน้าเข้ามาจดจ้องมองหมอดูอุปการะ เด็กแจกบัตรคิวจึงขอตัวเลี่ยงไปทางนั้น

เป็นโอกาสแรกที่มาวันทาเห็นอาการคุณหนูอารมณ์ร้ายของลานดาว พอจะเดาได้ว่าเพราะไม่สบอารมณ์หมอดูอุปการะอยู่ก่อนหน้า พอบวกกับการต้องรอนานจึงหงุดหงิดอย่างแรง

"งั้นเราไปเลือกซื้อฟลุตกันก่อน ที่จริงดีเหมือนกัน จะได้จอดรถทิ้งไว้นี่แล้วไปแท็กซี่แทน เพราะแถวเวิ้งหาที่จอดยาก"

มาวันทาชวนด้วยน้ำเสียงประโลม ลานดาวจึงรู้สึกตัว หันมายิ้มหวาน

"ค่ะ… ถ้าเลือกของได้จากเวิ้ง เดินทางไปกลับ รวมกินข้าวกลางวันก็คงเกือบพอดีเวลานัด"

เกือบชั่วโมง สองสาวก็มาเดินเข้าร้านโน้นออกร้านนี้ในย่านเวิ้งนครเกษม อันเป็นแหล่งรวมร้านจำหน่ายเครื่องดนตรีมานมนาน และโดยมากเจ้าของร้านจะยอมให้ลองเป่าเครื่องลมได้ทุกชิ้น ต่างจากร้านในห้างใหญ่หรือตัวแทนจำหน่ายยี่ห้อดังที่บางทีอิดเอื้อน จนกว่าจะแน่ใจว่าลูกค้าขอลองด้วยเจตนาซื้อจริง

ลานดาวขออนุญาตพ่อไว้แล้วว่าวันนี้อาจใช้บัตรเครดิตเสริมของหล่อนรูดซื้อฟลุตราคาเรือนแสน หลังจากออดอ้อนอยู่สองสามคำในช่วงอาหารเช้า ก็ได้รับอนุมัติวงเงินตามที่ขอมาโดยสะดวกโยธินประสาลูกสาวคนเดียวของท่านเศรษฐีที่ถูกตามใจมาแต่เล็ก

นั่นทำให้การเฟ้นหาสินค้าของมาวันทาพุ่งเป้าไปที่ของเกรดดีเป็นหลัก ด้วยความรู้เรื่องวัสดุและการประกอบสร้างเป็นอย่างดีของนักฟลุตสาว ทำให้หล่อนตรวจหลายๆยี่ห้ออย่างละเอียดทุกซอกมุม กับทั้งขอทดลองเป่าเป็นเรื่องเป็นราว มาวันทาชี้ให้น้องสาวฟังเป็นระยะว่าสำเนียงเสียงแต่ละยี่ห้อ แต่ละรุ่นที่ตอบสนองลมเป่านั้นต่างกันอย่างไร ท่าทีเอาใจใส่ตรวจสอบจริงจัง รวมทั้งเจรจากับเจ้าของร้านเรื่องราคาและบริการหลังการขาย ทำให้ลานดาวเกรงใจกับนึกขอบคุณพี่สาวเป็นกำลัง

ในที่สุดก็เลือกได้ฟลุตเงินเงาวับ งดงามไร้ที่ติ กับทั้งตอบสนองลมได้พลิ้วนุ่มละไมหู หรูหราประมาณเดียวกับเลาของมาวันทา มูลค่าสูงพอจะให้มนุษย์เงินเดือนทั่วไปประทังชีวิตได้ร่วมปี

"ขอบคุณนะคะพี่เอิน"

ลานดาวพนมมือไหว้ด้วยความระลึกว่าเป็นบุญคุณจริงๆสำหรับการคัดเลือกของดีที่สุดให้คล้ายเครื่องประดับล้ำค่าเหมาะตัวอันถูกกำหนดไว้เป็นคู่ใจตลอดกาล ระหว่างนั่งแท็กซี่กลับมายังศูนย์การค้าเพื่อดูหมอ หล่อนทำเหมือนเด็กเห่อของเล่นใหม่ นั่งซ้อมเป่า นั่งลูบคลำ นั่งเช็ดถูทำความสะอาดฟลุตเรือนแสนไม่วาง ถามตนเองเงียบๆในใจว่าทำไมไม่รักฟลุตเสียตั้งนานแล้ว

สองสาวมาถึงซุ้มของหมอดูอุปการะ ตโมไพรี ตรงเวลา ทีแรกลานดาวตั้งท่าจะแยกไปเดินเล่น แต่มาวันทาเห็นว่าตนอยากรู้แค่เรื่องญาติที่ตาย จึงชวนคู่หูไปนั่งด้วยกันเป็นเพื่อน ลานดาวลังเลอยู่อึดใจก่อนคิดว่าดีเหมือนกัน อยากรู้ว่าวันนี้จะทายอะไรผิดอีก

มาวันทาเห็นบุคลิกลักษณะหมออุปการะแล้วนึกเลื่อมใสระคนยำเกรง ก็ยกมือไหว้ด้วยความอ่อนน้อมก่อนลงนั่ง แต่ลานดาวเพียงเชิดหน้า นั่งแบบกระแทกหน่อยๆเท่านั้น หมออุปการะมองไปทางคนหน้าตึงยิ้มๆ

"สวัสดีครับ วันนี้มาดูเรื่องอะไร?"

"พาพี่สาวมาดูค่ะ ไม่ได้มาดูเอง"

"อ้อ..."

อุปการะเบนสายตามาทางลูกค้าสาวอีกราย พยักหน้าเป็นเชิงทักทายอีกครั้ง มาวันทาสยายยิ้ม กระแสตาของบุรุษวัยกลางคนตรงหน้ามีความอบอุ่น แต่ก็ชวนให้นึกคร้ามอย่างประหลาด หล่อนอึกอัก ต้องคิดเรียบเรียงคำถามใหม่ทั้งที่เตรียมไว้ล่วงหน้าเรียบร้อย กระทั่งลานดาวชิงบอกเสียเอง เพราะเห็นว่าไหนๆ ตนก็เป็นฝ่ายเปิดฉากแล้ว

"คุณป้าเขาเพิ่งเสีย อยากให้พี่ช่วยดูหน่อยว่ามีอันเป็นไปอย่างไร พอจะช่วยได้บ้างไหม เพราะก่อนสิ้นใจอาการไม่สู้ดีนัก"

"ชื่อและนามสกุลอะไรครับ?"

ลานดาวทำปากยื่น

"พี่นั่งทางในรู้ได้เองไม่ใช่หรือคะ ทำไมต้องถาม?"

แขวะอย่างลืมตัว ลืมไปว่าอาจเป็นการทำให้อุปการะเสียเส้น หมดอารมณ์ดูให้มาวันทาก็ได้

"ถามเพื่อเอาคำตอบจากปากนั้นง่าย สงวนกำลังไว้ดูเรื่องจำเป็นที่ถามใครไม่ได้ดีกว่าครับ"

อุปการะอธิบายอย่างใจเย็น ไม่มีปฏิกิริยาขุ่นเคืองแม้แต่น้อย นั่นทำให้ลานดาวรู้สึกตัว ครางอ้อออกมาเบาๆแล้วหันไปทางอื่น เปิดโอกาสให้มาวันทาซักเอาเองต่อ

แพทย์หญิงกะพริบตาปริบๆ ได้เห็นนิสัยเสียๆของลานดาวอีกครั้ง คืออาจสร้างบรรยากาศตึงเครียดขึ้นได้ด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ เพียงเพราะมีความขุ่นใจเป็นทุน

"คุณป้าของดิฉันชื่อ เพ็ญวสุ ชิดอินทร์ ค่ะ"

มาวันทาให้ข้อมูลด้วยสีหน้าเกรงใจคล้ายอยากขอลุแก่โทษแทนน้องสาวอยู่ในที อุปการะพยักหน้ารับทราบสบายๆอย่างมีเมตตาแบบผู้ใหญ่ที่เข้าใจและไม่ถือสาโลก เขานิ่งเพื่อแตะจิตลงสัมผัสชื่อเพ็ญวสุ ชิดอินทร์ครู่หนึ่งทั้งยังลืมตา แล้วในที่สุดก็กล่าวว่า

"คุณป้าของคุณหมอไปดีแล้วนะ"

กล่าวเพียงสั้นเท่านั้น มาวันทาถึงกับทำหน้างง เหลือบไปมองลานดาวแวบหนึ่ง ซึ่งฝ่ายนั้นก็เบนสายตามามองหมอดูอุปการะด้วยความสนเท่ห์เช่นกัน ค่าที่เรียกมาวันทาว่า 'คุณหมอ' ได้เต็มปากเต็มคำ

"เหรอคะ... ท่านไปดีหรือ?"

แพทย์สาวถามเสียงสูง เป็นนัยส่อว่านั่นเป็นคำตอบที่ขัดกับความรู้สึก

"ครับ... มีคนส่งวิญญาณป้าของคุณหมอไปเกิดใหม่แล้ว เปลี่ยนจากสภาพรุ่มร้อนทรมานเป็นเย็นลง"

ชายวัยกลางคนปิดเปลือกตาลงอย่างนุ่มนวล สองสาวซึ่งจับตามองอยู่ถึงกับสำเหนียกได้ถึงความเบิกบาน แน่วนิ่ง ทรงกำลังกว่าปกติของฝ่ายนั้น

เกือบครึ่งนาที อุปการะจึงลืมตาขึ้น

"นับเป็นโชควาสนาของคุณป้า วันสวดศพนั้น มีพระภิกษุรูปหนึ่งตรวจดูวิญญาณคุณป้า เห็นว่ากำลังอึดอัดลำบาก ก็ช่วยสงเคราะห์ กำหนดจิตแผ่เมตตาในระดับอัปปมัญญา คือกระจายความสุขเย็นซ่านไปทุกทิศทางเป็นอนันต์ แล้วเปลี่ยนมาเล็งจำเพาะที่วิญญาณคุณป้า ซึ่งมีอานุภาพสูงมากพอจะปลุกสติให้ตื่น

ขึ้นระลึกถึงบุญกุศลได้ นอกจากนั้นท่านยังช่วยกำหนดนิมิตกองบุญที่บำเพ็ญมา อุทิศมอบให้ วิญญาณคุณป้าสามารถรับรู้และอนุโมทนา จิตจึงเคลื่อนจากภาวะหยาบ เลื่อนไปสู่ภาวะประณีตขึ้น”

หมอดูอธิบายอย่างละเอียดเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ฟังเป็นหลักเป็นฐาน สองสาวนั่งนิ่งทื่อเป็นครู่ ก่อนที่ลานดาวจะเอียงหน้ามาป้องมือกระซิบ

“มั่วหรือเปล่าก็ไม่รู้ พูดเป็นตุเป็นตะใหญ่”

“ไม่มั่วหรอกครับ”

อุปการะกล่าวอย่างอารมณ์ดี ทำเอาลานดาวสะดุ้งเหมือนถูกเข็มแทง แน่ใจว่าเสียงกระซิบแผ่วขนาดนั้นต้องไม่เล็ดลอดไปถึงหูคนนั่งตรงข้ามเด็ดขาด เพราะอาศัยเพียงลมปากโดยเลี่ยงการใช้แก้วเสียงในคอ แถมยังมีฝ่ามือบังอยู่อีกชั้น

“วัดที่ญาติๆคุณหมอนำศพไปบำเพ็ญนั้นอยู่ริมคลอง เข้าใจว่าคงเป็นย่านชานเมือง คุณหมอไปถามหาภิกษุรูปที่ว่านี้ได้ ท่านชื่อจำรัส มีรูปร่างใหญ่ ผิวคล้ำ หน้าตาดุ พูดจาโผงผางหน่อย แต่จิตใจท่านงดงามมาก หากเล็งไม่ผิด ดูเหมือนท่านจะเป็นพระมหาด้วย… หายากที่ทั้งความรู้สูงและมีจิตตานุภาพอย่างใหญ่ระดับนี้”

มาวันทาหายใจลึก บอกตนเองว่ามาพบผู้วิเศษตัวจริงเข้าแล้ว

“วัดสืบเชตุพนที่พวกเราเอาศพคุณป้าไปบำเพ็ญกุศล ตั้งอยู่ริมคลองจริงๆค่ะ!”

อุปการะผงกศีรษะ

“ใครเอาศพไปบำเพ็ญกับวัดนี้ก็โชคดีหน่อย ท่านมหาจำรัสสงเคราะห์วิญญาณที่พอช่วยได้มานักต่อนักแล้ว”

มาวันทาเกิดความปีติตื้นตันเป็นล้นพ้น พระดีอยู่ใกล้บ้านนี่เอง แต่หล่อนไม่สามารถล่วงรู้ได้เลย แม้ท่านช่วยสงเคราะห์ญาติหล่อนไปแล้วก็ตาม เนื่องจากท่านทำในสิ่งที่เรียกว่า ‘ปิดทองหลังพระ’ อย่างแท้จริง

“การสวดศพทั่วไปไม่มีความหมายกับวิญญาณบ้างเลยหรือคะ?”

อุปการะส่ายหน้า

“ถ้าไม่มีใครสื่อกับวิญญาณได้ตรงๆก็มีผลน้อย เหมือนสาดน้ำเย็นไปโดนใครก็คลายร้อนลงครู่หนึ่งเท่านั้น เขายังไม่ได้ดื่มน้ำให้หายหิว ไม่มีกำลังวังชาเคลื่อนที่ไปข้างหน้าสักกี่ก้าว”

“เคยได้ยินมาเหมือนกันว่าจิตต้องอนุโมทนาบุญด้วย อันนี้ก็เหมือนกับที่เปรียบเป็นการดื่มน้ำด้วยตนเองใช่ไหมคะ?”

“ใช่… ตอนจิตวิญญาณกำลังมืดบอดและทุรนทุรายนั้น ต่อให้เอากุศลกองใหญ่ที่สุกสว่างยื่นไปให้ เขาก็อาจไม่เหลือสติพอจะรับ เปรียบเหมือนคนโดนขึงพืดอย่างสดในกองเพลิง กำลังบิดไปบิดมา จะให้กินน้ำคงไม่ถนัด ถ้าคิดช่วยกันจริงๆก่อนอื่นต้องสาดน้ำดับไฟเสียก่อน จากนั้นจึงยื่นแก้วน้ำให้เขา ซึ่งเขาต้องเต็มใจรับเอง ดื่มเองด้วยสัญชาตญาณรู้ว่านั่นคือสิ่งดับกระหาย การรับน้ำนี้ก็คือจิตคิดอนุโมทนาส่วนกุศลของญาติที่ทำให้ตนนั่นเอง แต่ก็มีวิญญาณบาปบางประเภทพอกอกุศลห่อหุ้มไว้หนาเกินเหมือนกันนะ ขนาดเจอคนจูงจิตให้อนุโมทนา เหมือนพยายามเอาน้ำกรอกปาก ยังดื้อด้านสะบัดหนี หรือมองเฉย เพราะ

กรรมเก่าบิดเบือนนิมิตกุศลให้เป็นนิมิตน่ารังเกียจสำหรับตนไป”

“มิติหลังความตายนี่น่ากลัวจังนะคะ”

บุรุษนักพยากรณ์ผงกศีรษะ

“ถ้าตายแบบถอยหลังเข้าคลอง ก็ต้องรอเวรกรรมหมดแรงส่ง หรือรอคอยความช่วยเหลือจากคนอื่นอย่างเดียว เปลี่ยนแปลงปรับปรุงหรือแก้ไขผิดให้เป็นถูกเหมือนอย่างตอนมีชีวิตไม่ได้ อย่างกรณีญาติคุณหมอ จิตวิญญาณหลังตายยังทุรนทุรายบาปกรรมที่ขี้บ่นจุกจิก เวลาโมโหชอบด่าลูกหลานเจ็บๆ บ่อยครั้งถึงขั้นสาปแช่ง หนักกว่าอะไรคือเอานิสัยชอบด่าทอนั้นไปนินทาว่าร้าย ตั้งวงค่อนขอดพระดีโดยไม่รู้ตัว วจีกรรมอันเผ็ดร้อนนั้นย้อนมาให้ผลก่อนตายคล้ายไฟเผา เพราะจิตผูกยึดกับความสะใจในการด่าเอามันแน่นเหนียวมาก ถ้าขาดคนช่วยก็นับว่าน่าเสียดาย เพราะดั้งเดิมมีจิตเป็นกุศล ช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก บริจาคข้าวของ ทำบุญกับวัดมาตั้งแต่สาวๆ”

มาวันทาเม้มปาก หมออุปการะแสดงความรู้จริงอีกครั้ง ป้าของหล่อนเคยดีมาทั้งชีวิต ทว่าตั้งแต่คบหากับญาติธรรมกลุ่มหนึ่ง ท่านก็เริ่มเปลี่ยนแปลงทีละน้อย เริ่มจากติดพูดยกตนข่มท่าน เห็นใครต่อใครโง่เง่าเต่าตุ่น ไม่มีความรู้ธรรมะเท่าตน ไม่รู้จักทางสวรรค์นิพพานเหมือนอย่างตน ใครคิดต่างจากตนก็หาว่าเขาบอดใบ้ เป็นบัวในตม หมดโอกาสเจอแสงสว่าง

ที่หล่อนกลัดกลุ้มคือปีท้ายๆ ป้าชอบเอาพระมาด่าเล่นเป็นของสนุก เจอหน้ากันเป็นต้องยกเอาเรื่องพระชั่วมาตั้งประเด็น แล้วลามไปเรื่อยแบบเหวี่ยงแห ชี้ว่าสมัยนี้ไม่มีพระดีแล้ว พอหล่อนพยายามเลี่ยงหรือเปลี่ยนเรื่องก็ไม่หยุด วกกลับมาขุดคุ้ยซ้ำซาก พูดแล้วก็พูดอีกอยู่นั่นเอง อยู่ใกล้แล้วเต็มไปด้วยความเร่าร้อนน่าอึดอัดอย่างที่สุด ใช้อุบายสะกิดให้รู้ตัวอย่างไรก็ไม่ได้ผล ปักใจเชื่ออยู่นั่นเองว่าแค่มีความรู้ธรรมะมากๆก็เป็นปัจจัยเพียงพอให้ไปสู่สุคติ พบพระศรีอารย์ บรรลุธรรมเร็ว

“วันนี้ดิฉันคงต้องไปกราบขอบพระคุณภิกษุที่ช่วยเหลือคุณป้าค่ะ”

“เหมาะแล้วครับ ท่านเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบรูปหนึ่ง จะเป็นสิริมงคลกับตนเอง แล้วมั่นใจด้วยว่าสิ่งที่ผมบอกไปนั้นเป็นความจริง”

“ขอถามอีกสักข้อได้ไหมคะ?”

“ได้… คุยกันเรื่อยๆจนกว่าเวลาจะหมด อะไรก็ได้”

“บางครั้งเหมือนดิฉันบอกอนาคตได้ถูก คือจะเป็นสังหรณ์วูบๆวาบๆ มักมาในรูปความฝันเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า หรือพอใครเล่าอะไรให้ฟังก็คล้ายผุดความรู้ขึ้นเองว่าเหตุการณ์จะคลี่คลายไปแบบไหน อยากทราบว่าตรงนี้ดิฉันคิดไปเอง อุปาทานไปเองหรือเปล่า?”

“ไม่ใช่อุปาทานหรอกครับ เร็วๆนี้คุณหมอก็เพิ่งฝันเห็นวิญญาณซึ่งตายในมือคุณหมอใช่ไหมล่ะ สักอาทิตย์ก่อนนี้เอง”

มาวันทายืดตัวตรง ทำหน้าตื่น ยอมรับหนักแน่น

“ค่ะ!”

“คนทั่วไปจะไม่มีทางแยกออกเลยว่าอันไหนฝันเลื่อนเปื้อนไปเอง อันไหนฝันถึงเหตุการณ์ในอนาคต หรือฝันสื่อสารกับวิญญาณจริงๆ และเพราะไม่รู้ ก็เลยช่วยอะไรใครไม่ได้”

หญิงสาวใจเต้น

“แล้วดิฉันควรจะพัฒนาความสามารถตรงนี้ได้อย่างไรคะ?”

อุปการะเม้มปาก

“เท่าที่ผมเห็นด้วยตาเปล่า คุณหมอน่าจะเล่นกีฬา หรือเล่นดนตรีอะไรสักอย่างที่ทำให้มีลมหายใจแข็งแรง สุขภาพร่างกายสมบูรณ์ดีมาก และด้วยลมหายใจที่ยอดเยี่ยมนั้น ก็ส่งผลให้จิตใจมั่นคงเป็นสมาธิ นั่นเองทำให้มีความสามารถพิเศษทางจิตขึ้นมา ความจริงบรรดาหมอทั้งหลายก็เฉียดๆจะมีความสามารถนี้กันอยู่ โดยเฉพาะพวกหมอศัลย์หรือหมอฟันทั้งหลายที่ต้องจดจ้องละเอียดลออเป็นเวลานานๆจนนิ่ง เสียแต่ว่าในอาการนิ่งแบบหมอ จะมีความเครียด ความกดดัน ทำให้ฟุ้งหนัก กลายเป็นม่านมืดบดบังใจมากกว่าจะทำให้ใสและรู้อะไรดีๆ”

ทั้งมาวันทาและลานดาวนิ่งฟังอย่างสนใจยิ่ง

“สำหรับคุณหมอ คงเพราะมีการเล่นกีฬาหรือดนตรีมาผ่อนคลายความเครียดอย่างสม่ำเสมอ ทำให้กระแสจิตราบเรียบ สุขสดชื่นเป็นประจำ ความสามารถพิเศษก็เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่ว่าจะผลุบๆโผล่ๆหน่อย เพราะ... อือม์... จะว่าไงดี... คือถ้าหากทำสมาธิภาวนาตรงๆ คนเราจะมีจิตที่ปลอดโปร่งบริสุทธิ์ แต่สมาธิในการเล่นกีฬาหรือดนตรีของคุณหมอนั้น มันเจือปนอยู่ด้วยความสนุกในเกม และความหยาดเยิ้มเคลิ้มหลงเสียงดนตรี เวลาจิตตั้งมั่นจึงมีความเอียง หรือความมัวหม่นเคลือบคลุมอยู่มาก”

“สำหรับกีฬา ดิฉันมักจะวิ่งออกกำลังเป็นประจำค่ะ บางครั้งก็วิ่งรอบสนามกีฬาของหมู่บ้าน แต่โดยมากจะวิ่งบนสายพานในห้องนอน นอกนั้นก็มีเล่นแบดมินตันกับเพื่อนสักอาทิตย์ละครั้ง ส่วนดนตรีก็ถูกนะคะ ดิฉันเป่าฟลุตซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่ต้องโฟกัสอยู่กับลมหายใจตลอดเวลาทุกวัน”

อุปการะพยักหน้าเนิบนาบ ทอดตาลงต่ำ

“ดีครับ ต่อไปพอเล่นฟลุตเสร็จ ก็ลองนั่งดูลมหายใจอย่างเดียว เหมือนคนมองลูกตุ้มนาฬิกาแกว่งเล่นๆ แค่หลับตาถามตัวเองว่าขณะนี้กำลังหายใจออกหรือหายใจเข้า ตอนหายใจออกผ่อนคลายยังไง หายใจเข้าสดชื่นแบบไหน หน้าท้องพองหรือแฟบ เอาเท่านี้แหละ แค่สิบนาทีก็จะเปลี่ยนจากสุขหยาดเยิ้มแบบเล่นดนตรี แปรมาเป็นปีติสุขอันเกิดจากความวิเวกในสมาธิ คราวต่อไปอาจพบว่าเมื่อจิตไปสัมผัสเหตุการณ์ล่วงหน้า นิมิตจะคมชัดและมีความแม่นยำสูงขึ้น”

มาวันทาขยับกายอย่างกระตือรือร้น

“อาจารย์คะ” หล่อนเลือกสรรพนามที่ตรงใจ “นี่เป็นความสามารถทางจิตแบบเดียวกับที่อาจารย์ใช้พยากรณ์ให้ใครต่อใครหรือเปล่า?”

อุปการะกะพริบตาเนิบช้าและจุดยิ้มมุมปากหน่อยหนึ่ง

“ก็ทำนองเดียวกัน เพียงแต่บวกมุมมอง บวกความเข้าใจเกี่ยวกับกรรมและธรรมะเข้าไปด้วย คือไม่ใช่เพ่งจะเอานิมิตบอกอนาคตอย่างเดียวว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่เล็งก่อนว่าร่างกายและจิตใจของเขาในขณะนี้ เป็นผลลัพธ์ หรือที่เรียก ‘วิบาก’ อันคลี่คลายมาจากกรรมหลักๆอย่างไร พอจิตเรารู้จักตัวเขาผ่านกรรมของเขา ถ้าเขาถามอะไร เราก็พยากรณ์ออกมาจากความรู้ตรงนั้นถูก”

“แล้วในส่วนของธรรมะล่ะคะ เอาเข้ามาประกอบการดูอย่างไร?”

"คนส่วนใหญ่มาดูหมอเพราะเป็นทุกข์ ผมก็ตอบให้ตามที่อยากรู้อยากเห็น เป็นการคลายทุกข์เบื้องต้น จากนั้นถ้าช่วยได้ ผมก็จะชี้ให้มองลึกลงไปหาต้นเหตุของทุกข์ ใครประกอบกรรมหลักๆอย่างไร เป็นเหตุให้ต้องทุกข์เสมอๆ ถ้าหาเจอแล้วรู้ตัว ละเลิกกรรมนั้นเสียได้ ก็เท่ากับเกาถูกที่คันด้วย ระงับเหตุให้เกิดความคันด้วย ผลคือหายทุกข์ในปัจจุบัน และไม่กลับกำเริบใหม่อีก"

นัยน์ตามาวันทาเป็นประกายเลื่อมใส ลังเลเล็กน้อย แต่ก็ตัดสินใจเอ่ย

"ถ้าหากหนูเป็นทุกข์ มีความอึดอัดคับแค้นใจเพราะการกระทำของคนอื่น ควรทำอย่างไรคะ? ในเมื่อต้นเหตุเป็นบุคคลที่ก่อกรรมกับเรา เขามีนิสัยฝังใจ ยากจะเปลี่ยนแปลง"

"คนเรามักมองว่าความอึดอัดนั้น มีต้นเหตุอยู่ที่คนอื่น ถ้ามองเสียว่าหลายๆครั้ง เราคับแค้นเพราะคิด มีความคิดเป็นเหตุสำคัญของความคับแค้น อันนั้นก็เป็นกรรมของเราเหมือนกัน **คือเป็นมโนกรรมที่คิดเพ่งโทษผู้อื่น** หากเราเลิกคิด หรือคิดในทางดีแทน ใจก็จะเปลี่ยนจากทุกข์มาเป็นสุข"

"แต่ถ้าเขาต้องติดต่อเกี่ยวข้อง หรือเป็นบุคคลใกล้ชิด ที่ไม่ยุติธรรมกับเรา หรือทำให้เราเดือดร้อนเป็นทุกข์ล่ะคะ?"

"หลายเรื่องในโลกแก้ไขจากข้างนอกไม่ได้ แต่ปรับปรุงดัดแปลงที่ภายในเราเองได้ คนอื่นนั้นต่อให้ตัดแขนตัดขา หั่นร่างกายเราออกเป็นชิ้นๆ เราจำเป็นต้องทุกข์แค่ที่กายเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องมีทุกข์ทางใจเลย โดยมากจะอยู่ในรูปที่คนอื่นทำร้ายเราด้วยปากหรือมือไม้สิบนาที แต่เรามาทำร้ายตัวเองด้วยความคิดเสียสิบชั่วโมง"

มาวันทานิ่งซึมลง แต่ประกายตาคล้ายคิดได้

"กำลังหาทางว่าจะจัดการกับความคิดของตัวเองยังไงใช่ไหม?"

หญิงสาวกำลังย่นคิ้วนึกเช่นนั้นอยู่จริงๆ หัวคิ้วจึงคลายออก

"ค่ะ"

"ที่คลายหัวคิ้วออกมานี่เพราะ 'ตัวอยาก' จัดการความคิดหายไปใช่ไหม?"

แพทย์สาวยิ้มปนหัวเราะเล็กน้อย

"ค่ะ"

"ทำไมมันหายไปล่ะ?"

"เพราะอาจารย์รู้ใจแล้วทักหนูสิคะ"

"ถ้าต่อไปเรารู้ใจตัวเอง เห็นความอยากจัดการความคิดของตัวเอง แล้วทักตัวเองง่ายๆเหมือนอย่างที่ผมทักคุณหมอ ก็จะโปร่งเบาได้เช่นนี้เหมือนกัน **ตรงที่รู้ตามจริงว่ากำลังอยากนั่นแหละอาการปรากฏของสติ ความอยากจะหายไป เหลือแต่สติรู้ทันวาระจิตตัวเองแทน**"

มาวันทาหัวเราะอีกครั้งด้วยความปลอดโปร่งอย่างประหลาด เหมือนความทะยานอยากถูกจับได้เป็นครั้งแรกในชีวิต

"แค่รู้เฉยๆหรือคะ?"

"ง่ายใช่ไหมล่ะ? มนุษย์มีเส้นผมเล็กๆบังตาไม่ให้เห็นภูเขาทั้งลูก มัวแต่งมกันใหญ่ หาเท่าไหร่ก็หาไม่เจอตราบใดที่ยังมีเส้นผมบังภูเขาไว้อย่างนี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่ามีทุกข์ไว้รู้ ส่วนเหตุแห่งทุกข์ให้ละ ถ้า

เราไม่เพิ่มเหตุแห่งทุกข์เข้าไป ทุกข์ก็หมดแรงเอง แต่นี่พอเราทุกข์เพราะคิด ก็ไปเพิ่มตัวอยากกำจัดความคิดเข้าไปอีก เลยทุกข์ซ้อนทุกข์ หาทางออกจากเขาวงกตกันไม่เจอ ดูไปเรื่อยๆเถอะ ครั้งต่อครั้ง ฝึกสติให้รู้ทันความอยากได้ทันเสียอย่างเดียว จะพบว่า **เราไม่ต้องทุกข์เพราะความคิดก็ได้**”

มาวันทาเบาหัวอก บอกตนเองว่าจะระลึกถึงนาทีแห่งความสว่าง ความเข้าใจในแนวกำหนดสติเท่าทันความอยากนี้เรื่อยไป

เหลือบตามองเวลา ความจริงยังเหลืออีกสองสามนาที แต่นึกอยากถามอะไรอีกมาก คิดว่าวันหลังเตรียมมาเป็นข้อๆเลยจะดีกว่าเร่งรีบในขณะเวลาเหลือน้อย

“ขอบพระคุณค่ะอาจารย์ หนูได้อะไรเยอะกว่าที่คาดไว้มากเหลือเกิน รับหนูไว้เป็นลูกศิษย์ด้วยคนนะคะ… ได้ทราบว่าอาจารย์จะย้ายไปอยู่บ้าน อยากขอที่อยู่ด้วยค่ะ”

อุปการะส่งนามบัตรซึ่งมีแผนที่คร่าวๆอยู่ด้านหลังให้ แล้วมองแพทย์สาวเยี่ยงบิดาผู้มีเมตตาและความอาทรต่อบุตรี

“ผมขอพูดอะไรอย่างหนึ่ง”

มาวันทาสัมผัสได้ถึงความห่วงใยอันน่าอบอุ่นที่แฝงอยู่ในน้ำเสียง จิตอ่อนน้อมยอมศิโรราบค้อมศีรษะลงรับฟังอย่างตั้งใจทันที

“ค่ะ”

“เมื่อใดที่คนเราตกอยู่ใต้อำนาจกิเลส เมื่อนั้นสติปัญญาและความรู้ความสามารถทั้งหลายก็ไร้ค่า เพราะความคิดอ่านทั้งหมดจะถูกนำมาใช้สนับสนุนความหลงผิดหน้ามืดตามัว เราอาจเผลอก่อบาปกรรมได้เท่ากับคนไม่ดีคนหนึ่ง ฉะนั้นถ้าตั้งใจให้สัตย์ปฏิญาณกับตนเองอย่างแข็งแรงไว้ล่วงหน้า คือเป็นตายอย่างไรจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์สะอาด ก็เป็นความอุ่นใจว่าเราไม่มีวันสร้างเหตุแห่งความเดือดร้อนแก่ตนเองในภายหลัง”

แพทย์สาวฟังแล้วชะงักค้าง เพราะตลอดชีวิตค่อนข้างเชื่อมั่นในศีลธรรมแห่งตน ว่าไม่เคยมีสิ่งใดด่างพร้อย เหตุใดจึงถูกเตือนเรื่องระวังรักษาศีลเข้าอีก ทว่าหล่อนก็ได้แต่เก็บความฉงนใจไว้ และรับปากกับผู้ที่ตนเรียกแล้วว่าอาจารย์

“ค่ะ หนูจะระมัดระวังเสมอ ขอบพระคุณนะคะ แล้ววันหลังจะขอมารบกวนอาจารย์ใหม่”

ออกจากซุ้มหมอดู มาวันทายิ้มระรื่น เมื่อเหลียวเห็นลานดาวซึมลงจึงทักถาม

“ทำไมหน้ามุ่ยอย่างนั้น?”

คนหน้ามุ่ยเงียบนิดหนึ่งก่อนตอบ

“เปล่าค่ะ เห็นพี่เอินสมใจก็เป็นปลื้มแทน”

“ตอนปลื้มทำหน้าเงี้ยนะ?”

“ค่ะ เป็นสไตล์ของแต่ละคน”

“อ้อ! จริงด้วย ขอบใจมากนะจ๊ะที่พาพี่มา รู้สึกดีมากๆเลย ถือว่าจ๊ะทำให้พี่ได้พบอาจารย์ทีเดียว”

“ศรัทธาขนาดนั้นเลยหรือคะ แค่หมอดู…”

ลานดาวเสียงอ่อย

"ในความรู้สึกของพี่ ท่านไม่ใช่หมอดูเลยนะ ไม่ใช่แค่นั้น..."

เห็นความเลื่อมใสศรัทธาเป็นอย่างสูงของมาวันทาแล้วลานดาวก็เงียบเสียง จำต้องยอมรับกับตนเองว่าหล่อนกำลังประหวั่นเร้นลับ เพราะถ้าหากหมอดูอุปการะเป็นผู้วิเศษจริง มิแปลว่าเรื่องคู่ของหล่อนจะต้องเป็นไปตามประกาศิตคำทำนายของเขาแน่นอนแล้วหรอกหรือ วันนี้หล่อนอยากได้ยินหมอดูอุปการะปล่อยไก่ ทักทายผิดพลาดอย่างน่าขันมากกว่าจะให้การณ์กลายเป็นตรงข้ามเช่นนี้

"พี่ขอแวะวัดสืบเชตุพนหน่อยได้ไหม? อยากไปกราบพระจำรัส... ถ้าท่านจะมีตัวตนอยู่จริง"

ลานดาวทอดตาไปไกล นั่นเป็นข้อพิสูจน์ชิ้นสุดท้ายว่าหมอดูอุปการะเก่งกาจแบบฤาษีทรงอภิญญาหรือไม่

"ได้สิคะ... จ๊ะก็อยากเห็นเหมือนกัน"

ลานดาวขับรถตามทางที่มาวันทาชี้บอก กระทั่งถึงวัดในชั่วโมงต่อมา

"ท่านคะ..." มาวันทาพนมมือกราบถามพระรูปหนึ่งที่เดินผ่าน "ไม่ทราบว่าวัดนี้มีพระชื่อจำรัสอยู่หรือเปล่า?"

พระในวัยสามสิบรูปนั้นขมวดคิ้วย่น พยายามทบทวน

"จำรัสหรือ? ไม่มีนี่"

ลานดาวซึ่งยืนเงี่ยหูฟังด้วยใจตุ๊มๆต่อมๆถึงกับตาใส โพล่งออกมาทันที

"นั่นไง... จ๊ะว่าแล้ว มั่วแน่นอน!"

แต่มาวันทายังไม่ละความพยายาม

"ท่านรูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำ แล้วก็ท่าทางดุหน่อยน่ะค่ะ"

บอกลักษณะไปด้วยความเกร็ง เพราะไม่ทราบว่าจะออกหัวออกก้อย เกิดพระถามว่าเอาชื่อและลักษณะพระมาจากไหน หล่อนคงกระอักกระอ่วนเต็มที

"เอ... โยมจะหมายถึงท่านจรัสพงศ์หรือเปล่านะ"

โยมสาวตาสว่าง ยิ้มอย่างมีความหวังขึ้นรำไร

"ดูเหมือนท่านอาจเป็นพระมหาเปรียญน่ะค่ะ"

"เอ้อ!... อย่างนั้นคงใช่ล่ะ ท่านมหาจรัสพงศ์ อยู่กุฏิด้านในนะ หากอาตมาจำไม่ผิดจะอยู่กุฏิรวม ห้องเลขที่ ๒๗... นี่นัดท่านไว้หรือเปล่าล่ะ?"

มาวันทายิ้มอย่างแห้งแล้ง

"เปล่าเจ้าค่ะ"

"งั้นโยมบอกเด็กข้างล่างให้ขึ้นไปช่วยเคาะประตูเรียกท่านก็ได้ หรือถ้าไม่เห็นใคร จะดูเบอร์โทรศัพท์ประจำห้องจากกระดานด้านล่าง โทร.ขึ้นไปกราบขออนุญาตพบด้วยตนเอง ท่านคงลงมา"

"ขอบพระคุณเจ้าค่ะ"

พนมมือค้อมตัวกราบด้วยความนอบน้อมและน้ำเสียงสดใสยิ่ง

วัดสืบเชตุพนจัดเป็นวัดใหญ่ในย่านชุมชนนั้น เหล่าพระมักมีกิจนิมนต์ประจำ มีทั้งกุฏิแยกและอาคารรวม ระหว่างทางเดินมาด้วยกัน ลานดาวยิ่งจ๋อยลงทุกที

“ยิ้มหน่อยน่า”

มาวันทาเอ่ยขออย่างคนกำลังมีความสุข ตรงข้ามกับอีกฝ่ายอย่างสิ้นเชิง

“เห็นอยู่แล้วว่าทายชื่อผิด พระจำรัสไม่มีตัวตน พี่เอินยังเชื่ออยู่อีกหรือคะ?”

“หมออุปการะเหนื่อยมาทั้งวัน อาจบอกคลาดเคลื่อนบ้างนิดหน่อย แบบเดียวกับที่ถ้าเราเหนื่อยก็คงเล่นดนตรีผิดๆถูกๆได้ แต่เดี๋ยวเรากำลังจะรู้กันในสองสามนาทีนี้แหละว่าทุกอย่างเป็นเรื่องจริง มีเค้าบ้างหรือเหลวไหลอย่างสิ้นเชิง”

“เจอกันพี่จะพูดอะไรคะ?”

“แค่กราบขอบพระคุณท่านนิดเดียว นี่ก็หกโมงกว่าแล้ว คงรบกวนท่านไม่เกินห้านาที แล้ววันอื่นค่อยมาใหม่ มาวันนี้เพราะใจร้อน แค่อยากรู้ให้ได้ว่าท่านมีตัวตนอยู่จริงเท่านั้น”

พอมาถึงกุฏิรวมซึ่งน่าจะเป็นที่หมาย มาวันทาก็เหลียวไปรอบๆ ตั้งใจให้ค่าขนมเด็กวัดสักยี่สิบบาท ขึ้นไปกราบเรียนขออนุญาตพบพระมหาจรัสพงศ์ ทว่าก็เห็นแต่พระหนุ่มกลุ่มหนึ่งนั่งเสวนากันใต้อาคาร ซึ่งดูแล้วหล่อนคงไม่กล้าแทรกตัวเข้าไปในเขตของพวกท่านเท่าไหร่

ยินเสียงแกรกกรากที่ด้านไกล เหลียวไปก็พบพระร่างสูงใหญ่รูปหนึ่งกำลังยืนกวาดใบไม้ อันเป็นกิจของพระที่ไม่ค่อยมีใครเห็นเท่าใดในวัดเมืองกรุง มาวันทาเพ่งพินิจ แล้วเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่าอาจใช่พระรูปที่ตนกำลังแสวงหาอยู่นั่นเอง จึงฉวยมือลานดาว

“นั่นอาจเป็นท่านก็ได้ ลองไปถามดูเถอะ”

สองสาวเดินตัดลานดินไปถึงสมณะที่หมาย ปรากฏตัวตรงหน้าในระยะห่างพอสมควร มาวันทาพนมมือกราบเรียนท่านด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นหน่อยๆ

“กราบขออภัยเจ้าค่ะ โยมมากราบนมัสการพระมหาจรัสพงศ์ ทราบว่าท่านอยู่ที่กุฏิรวมนี้ แต่ไม่ทราบจะขออนุญาตเข้าพบท่านได้อย่างไร”

พระร่างคล้ำชะงักกิจกวาดใบไม้ของท่าน เงยหน้ามองสีกาทั้งสองด้วยความฉงน

“อาตมานี่แหละพระมหาจรัสพงศ์ โยมมีธุระอะไรหรือ?”

มาวันทายิ้มอย่างยินดี อึกอักเพียงครู่เดียวก็เรียบเรียงคำออกมาจนได้

“คือ… อาจจะฟังดูแปลกหน่อยนะเจ้าคะ หากผิดพลาดประการใดกราบขอประทานอภัย โยมขอถามตรงไปตรงมา ว่าพระคุณเจ้าเคยกรุณาให้ความสงเคราะห์วิญญาณผู้ตาย ซึ่งญาตินำศพมาบำเพ็ญกุศลที่วัดนี้เป็นประจำใช่หรือไม่?”

ท่านมหาจรัสพงศ์นิ่งไปอึดใจ เล็งแลสีกาผู้กล่าวเปิดการเจรจาพาทีด้วยความประหลาดใจครามครัน

“ก็มีอยู่นะโยม”

รับเพียงนั้นแล้วนิ่งเป็นดุษณี เนื่องจากไม่แน่ใจนักว่าสมควรกล่าวประการใดต่อ

"โยมต้องกราบขอบพระคุณในความกรุณาของพระคุณเจ้าด้วยนะเจ้าคะ เพราะหนึ่งในวิญญาณที่ได้รับการสงเคราะห์ อาจเป็นญาติของโยมเองที่เพิ่งเสียไปเมื่อหลายเดือนก่อน"

แววตาของพระยังไม่จางความสงสัย

"เชิญนั่งก่อน"

ท่านวางไม้กวาดพิงกับต้นไม้ แล้วนำสองสีกานั่งที่โต๊ะหินด้านใกล้

"เรื่องเป็นอย่างไรกันนี่?"

เสียงท่านคมชัดเหมือนดุ แต่มาวันทาจับหางเสียงทอดอ่อนอย่างมีเมตตาได้ จึงเริ่มเกิดความสบายใจ และหากมีสิ่งใดผิดพลาดก็คงไม่นึกอับอายนัก ดูวัยของท่านก็น่าจะห่างจากหล่อนเพียงไม่เกินห้าปีเท่านั้น นับว่าน้อยกว่าที่คิดมาก

"กราบเรียนแบบไม่อ้อมค้อมเลยแล้วกันนะเจ้าคะ คุณป้าของโยมเพิ่งเสีย โยมเป็นทุกข์อยู่ด้วยความห่วงว่าถ้าชาติภพมีจริง ป้าอาจไปไม่ดีนัก เพราะก่อนตายดูท่าทางกระสับกระส่ายและบ่นว่าร้อน เพิ่งวันนี้... น้องสาวของโยมพาไปพบหมอดูคนหนึ่ง ซึ่งมีญาณรู้เห็นแบบทางใน ท่านบอกทำนองว่าป้าของโยมไปร้ายจริง แต่มีคนช่วยเหลือไว้แล้ว ส่งให้ไปเกิดในภพภูมิที่ดีขึ้นแล้ว เอ้อ... ซึ่งก็คือพระคุณเจ้า"

"งั้นหรือ?"

คราวนี้ท่านแสดงอาการประมาณทึ่งมากกว่าจะสงสัย

"ภิกษุแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลให้สรรพสัตว์ สรรพวิญญาณอยู่แล้ว โดยเฉพาะในวันสวดศพน่ะนะ อาตมาเป็นเพียงพระผู้น้อยที่ทำตามธรรมเนียมเหล่าครูบาอาจารย์พระปฏิบัติท่าน ที่สอนว่าถ้าช่วยได้ก็ควรช่วย แค่อีกวันของเรา แต่อาจเป็นภพใหม่ของเขา... ว่าแต่หมอดูบอกอย่างไรล่ะ ระบุชื่ออาตมาเลยทีเดียว หรือว่าประมาณรูปร่างหน้าตาอย่างอาตมา?"

"ความจริงบอกคลาดเคลื่อนนิดหน่อยเจ้าค่ะ คือระบุว่าท่านชื่อจำรัส แต่โยมถามพระในวัด ท่านว่ามีแต่มหาจรัสพงศ์"

มหาจรัสพงศ์แย้มปากหัวเราะเอื่อย ดูสีหน้าลดความเคร่ง อ่อนเยาว์ลงมาก

"ชื่อเดิมของอาตมาคือจำรัส! ทุกวันนี้บางคนที่รู้จักกันแต่เด็กก็ยังเรียกว่าจำรัสอยู่ สำหรับชื่อจรัสพงศ์นั้นตั้งใหม่เมื่อก่อนอายุครบบวช เพราะมีหมอดูทักให้โยมพ่อโยมแม่เปลี่ยนชื่ออาตมาเป็นอย่างนี้จะดวงดีขึ้น ความจริงอาตมาเห็นว่าเหลวไหล แต่ขัดพ่อแม่ไม่ได้ จึงต้องเลยตามเลย"

มาวันทากับลานดาวขนลุกซู่

"หมอดูที่ว่านี่คือใครล่ะ? ท่าทางมือฉกาจทีเดียว โยนชื่อออกมาถูกเป๊ะได้อย่างนี้"

"ท่านชื่ออุปการะเจ้าค่ะ... อุปการะ ตโมไพรี"

"อื้อม์..."

มหาจรัสพงศ์ปิดตาลง หายใจยาวดับความหมายรู้ทางอายตนะหยาบด้วยความชำนาญ กำหนดใจให้นิ่งว่างสว่างรู้โดยปราศจากอคติใดๆ แล้วเอาจิตแตะเข้าไปที่ชื่ออุปการะ ตโมไพรี ความรู้ก็ผุดเด่นขึ้นด้วยเดชะแห่งการบำเพ็ญเพียรภาวนามาช้านาน ชั้นแรกเป็นนิมิตใบหน้าอิ่มบุญ นุ่มนวล มีเมตตาของชายกลางคน คล้ายภาพที่ถูกฉายบนจอภาพยนตร์ ชั้นที่สองคืออาการแจ่มแจ้งว่าบุรุษผู้นี้ไม่ธรรมดา ข้างนอก

สวมเสื้อผ้าฆราวาส แต่ข้างในยังเป็นจีวรพระ ที่ต้องสึกออกมาทำอาชีพหมอดูชั่วคราวเพราะความจำเป็นบางประการ ซึ่งมหาจรัสพงศ์ก็ไม่ติดใจสืบสาวล้วงลึกไปในเรื่องส่วนตัวใคร

และเมื่อกำหนดจิตน้อมเอานิมิตหมออุปการะมาโยงเข้ากับกระแสจิตของสองสีกาตรงหน้า ท่านมหาก็รู้ทะลุปรุโปร่ง เห็นอาการต้านจากสีกาด้านซ้าย และอาการยอมรับเป็นครูอาจารย์จากสีกาผู้เสวนากับตน

แม้รู้ละเอียดเช่นนั้น ท่านมหาจรัสพงศ์ก็มิได้เอ่ยแสดงแต่อย่างใด เมื่อลืมตาขึ้นก็เพียงกล่าวด้วยสำเนียงราบเรียบเป็นปกติ

"ก็ดีนะ ถือว่าทำให้โยมสบายใจเรื่องญาติได้ แล้วก็ปลูกฝังศรัทธาให้เกิดขึ้น จะได้เชื่อว่าการเวียนว่ายตายเกิดมีจริง ภพภูมิหลังความตายไม่ใช่เรื่องหลอก"

"เจ้าค่ะ… โยมมีความสงสัยอยู่ข้อหนึ่ง วิญญาณคนตายส่วนใหญ่อยู่ในภาวะไม่สามารถช่วยตนเองเช่นนี้หรือเจ้าคะ?"

มหาจรัสพงศ์แย้มริมฝีปากเล็กน้อย ทอดตามองสีกาด้วยเมตตา

"มนุษย์ส่วนใหญ่อยู่ในห้วงภวังค์ เหมือนถูกสะกดด้วยคำสาป ต้องมนต์หลงใหลรูป รส กลิ่นเสียงจนโงหัวไม่ขึ้น กิเลสขี่คออยู่ตลอด แบบเดียวกับทาสที่นายบังคับให้ทำอะไรก็ทำ หรือแบบเดียวกับนักโทษถูกจับกดน้ำให้สำลักแล้วสำลักเล่า โอกาสหายใจหายคอไม่ค่อยมี… จิตวิญญาณคนเราก็อย่างนั้นเปียกชุ่มด้วยน้ำคือกามและพยาบาท ที่จะแห้งสะอาด สบาย เบิกบานเป็นกุศลนั้นยากนัก

"ดังนั้นหากตายก่อนถึงอายุขัยก็มักอยู่ในอาการมึน หรือสะลึมสะลือ จิตไม่มีกำลังเพียงพอจะเคลื่อนไปสู่ภพใหม่ ยังไม่ไปเป็นเทวดา สัตว์ อสุรกาย หรือสัตว์นรก หากจะเทียบให้ใกล้เคียงที่สุดก็คืออยู่ในภูมิเปรต ยังเต็มไปด้วยความทรงจำเก่าๆ เหมือนคนเดิมที่กำลังฝันร้าย น้อยเท่าน้อยที่จุติจากความเป็นมนุษย์แล้วทะยานขึ้นสูง ส่วนใหญ่พุ่งหลาวลงเหวกันเรียบ"

"แล้วพระคุณเจ้าสงเคราะห์วิญญาณที่พอโปรดได้อย่างไรเจ้าคะ?"

"วิญญาณลำบากที่อาตมาและเพื่อนพระทั้งหลายพอช่วยได้จะเป็นประเภทไม่ถูกอกุศลวิบากห่อหุ้มไว้หนาเกินไป ยังมีช่องว่างให้ความสว่างแห่งกุศลแทรกเข้าไปถึงได้บ้าง รับไอเย็นจากกระแสเมตตาได้บ้าง อันนี้เปรียบเหมือนสาดน้ำเย็นใส่ ถ้าไม่ใส่เกราะเหล็กปิดบังไว้หนาเกิน ความเย็นของน้ำก็แทรกถึงผิวเขาเอง พอเรียกสติได้บ้าง ทำนองเดียวกับคนสลบถูกปลุกได้ด้วยความชุ่มชื่นของน้ำ

"พอเขารู้สึกตัว หายมึนแล้ว มีสติคิดอ่านพร้อมพอจะรับรู้อะไรๆ อาตมาและเพื่อนพระทั้งหลายก็อุทิศส่วนกุศลให้เขารับ อันนี้จะเปรียบเหมือนการยื่นน้ำให้เขาดื่มกิน เมื่อน้ำล่วงผ่านคอลงท้อง ก็จะหายหิว มีกำลังวังชา และสามารถเดินทางไปสู่เมืองใหม่อันควรแก่เขาได้"

"เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ"

มาวันทาพนมมือไหว้ด้วยความกระจ่างในธรรม ขณะเดียวกันก็ขนลุกอีกระลอกไปด้วย เพราะท่านมหากล่าวราวกับลอกคำสำคัญของหมออุปการะมาจนสิ้น

"กราบขอบพระคุณอีกครั้งสำหรับความกรุณาที่มีต่อญาติของโยม ขอพระคุณเจ้าได้โปรดจำโยมไว้เป็นลูกศิษย์คนหนึ่ง ขอปวารณาตัวเป็นอุปัฏฐาก หากมีสิ่งใดขาดเหลือ เมื่อพบหน้าขอให้ใช้สอยได้เสมอ"

พระมหาจรัสพงศ์หัวเราะเล็กน้อยในลำคอ คิดในใจว่าสีการายนี้ท่าทางคุ้นกับธรรมเนียมเสวนาระหว่างฆราวาสและพระดีจริง

"เจริญพร"

"โยมอยู่นานคงไม่เหมาะ เพราะเย็นมากแล้ว วันหน้าค่อยขออนุญาตมากราบทำบุญกับพระคุณเจ้านะเจ้าคะ"

"เจริญพร"

ตอนที่ ๘ ดูดาว

ขณะอยู่ในรถระหว่างทางกลับบ้าน ฝ่ายหนึ่งเงียบอยู่กับความสุขเย็นแบบคนอิ่มบุญ ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งเงียบอยู่กับความคำนึงเคร่งเครียด ช่างเป็นความเงียบที่แตกต่างและก่อบรรยากาศขัดแย้ง

"ขอบใจอีกครั้งนะ ที่พาพี่มาในวันนี้"

ลานดาวเงียบอึ้งอยู่เป็นครู่ ก่อนตอบรับด้วยน้ำเสียงทอดอ่อนเนือยนาย สะท้อนจิตใจที่มัวมน

"ค่ะ..."

มาวันทากะพริบตาสองครั้ง ทราบดีว่าลานดาวเห็นความแม่นยำของหมอดูอุปการะแล้วถอดใจ ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อเลิกต้านคำทำนาย ย่อมกลายเป็นความกลัดกลุ้มแทน เพราะถ้าเปรียบอุปการะเป็นผู้รายงานข่าว เขาก็บอกข่าวร้ายจากอนาคตให้กับลานดาวเต็มๆ ทั้งที่เหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้น แต่ก็เหมือนเกิดไปแล้ว

"ให้พี่พูดอย่างใจเถอะนะ พี่ไม่เชื่อว่าจ๊ะจะถูกใครหักอกได้หรอก มันน่าจะเป็นว่า เราอาจต้องใช้ชีวิตเพื่อการเรียนรู้สักพัก..."

พอพยายามปลอบ มาวันทาก็สำนึกว่าทำได้แค่ครึ่งๆกลางๆเท่านั้น ประการแรกบัดนี้ตนเริ่มเทใจเชื่อถือ เคารพศรัทธาหมอดูอุปการะเป็นครู จะให้กล่าวในเชิงปรามาส ลบหลู่คำทำนายของท่านก็ไม่เป็นการบังควร ประการที่สองหล่อนสำเหนียกถึงความแข็งขืนในลานดาว ซึ่งยามนี้กำลังกลัวมากกว่าอย่างอื่น และความกลัวของลานดาวก็ฉายออกมาในรูปแบบของคำพูดปฏิเสธดื้อแพ่ง

"จ๊ะไม่เชื่ออยู่ดีนะพี่เอิน หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่เชื่อเลย!... คนที่จะทำให้จ๊ะเจ็บเป็นรายแรกน่ะ หมออุปการะบอกว่ารู้จักกันแล้ว ผิวขาว ไว้ผมยาว สูงไล่เลี่ยกัน ซึ่งลักษณะนั้นมีคนเดียวคืออีตาบ้าใกล้บ้าน ต้องให้ยักขมูขีตัวไหนเข้าสิงจ๊ะนั่นแหละ ถึงทำให้เราตาบอดไปหลงรักได้ จ๊ะเกลียดผู้ชายผมยาวอย่างกับอะไรดี แล้วอีกอย่าง จ๊ะเคยนับถือเขาเหมือนเป็นพี่ชายแท้ๆ แต่กลับมาสารภาพรักเรา ทำให้จ๊ะมีประสบการณ์ขยะแขยง โกรธเกลียดผู้ชายเข้ากระดูกเป็นครั้งแรก แถมวันก่อนเพิ่งเจอหน้า เขาก็ยังดูเป็นตัวตลกสำหรับจ๊ะอยู่เหมือนเดิม อย่างนี้ต่อให้หมอดูของพี่เอินเคยมีผลงานทายเลขสลากรางวัลที่หนึ่งถูกหมดทุกตัว จ๊ะก็ไม่เชื่อคำทำนายข้อนี้ของเขาหรอก!"

มาวันทาอึกอัก

"อ้าว... กลายเป็นหมอดูของพี่ไปเสียแล้ว จ๊ะเป็นคนพาพี่มาเองแท้ๆ"

หล่อนพยายามพูดกลั้วหัวเราะ แต่ฟังกร่อยและเจื่อนจืดชอบกล

"จ๊ะพามา ไม่นึกนี่คะว่าจะได้เห็นเขาเป็นฝ่ายถูก จ๊ะอยากเห็นเขาพูดอะไรผิดๆให้สบายใจต่างหาก นี่เหมือนมาให้ตอกย้ำว่าหน้าอย่างจ๊ะ ดีที่สุดก็ได้แค่อีตาบ้าใกล้บ้านจริงๆนั่นแหละ!"

ลานดาวเผยไต๋ด้วยความโมโห แต่เมื่อรู้สึกตัวก็รีบแก้

"แต่ใจจริงจ๊ะอยากเป็นคนพาพี่เอินมาไขปัญหามากกว่าเหตุผลอื่นนะคะ ตอนแรกยังกะจะปลีกตัวไปเดินเล่นด้วยซ้ำ"

"จ้ะ... เข้าใจ และขอบใจ" บอกแล้วก็ขยับตัวผ่อนคลายความอึดอัดเล็กน้อย "การดูหมอนี่มีทั้ง

คุณและโทษจริงๆนะ ขึ้นอยู่กับว่าดูเรื่องอะไร และได้คำทำนายมาอย่างไร… เรื่องคู่รักคู่ใคร่นี่ จ๊ะดูแบบเป็นเรื่องเล่นๆไม่ได้หรือ ใครๆเขาก็ดูเอาสนุกกันทั้งนั้น ทำไมถึงต้องซีเรียสขนาดนี้ด้วยล่ะ?”

คำพูดของมาวันทาคล้ายกระทุ้งให้บางปมแสดงตัวออกมา เป็นครั้งแรกที่ลานดาวถามตนเองว่าทำไมหล่อนต้องเอาจริงเอาจังนัก ปล่อยให้คำทำนายกัดกินใจแทบตลอดเวลาถึงอย่างนี้?

คำตอบคล้ายปรากฏอยู่รำไร ผู้ชายดีๆเรียงหน้ามาให้เลือกทั้งโลก แต่หล่อนไม่พบใครสักคน นั่นทำให้ส่วนลึกของใจหวั่นกลัวมาตลอด กลัวว่าจะต้องอยู่คนเดียวตลอดไป หรือไม่ก็จำต้องกัดฟันเลือกใครสักคนที่ทำให้เสียความรู้สึกน้อยที่สุด หาใช่เจ้าชายในฝันดังวาดไว้ในจินตนาการไม่

เกือบลืมไปแล้วว่าเหตุใดหล่อนจึงมีความปรารถนาที่จะพบรักแท้อย่างรุนแรง รักชนิดที่สบตากันแล้วลืมได้ทุกสิ่ง เหลือเพียงแรงดึงดูดแสนหวานระหว่างกัน อยากรู้จักความรู้สึกชนิดนั้น อยากดื่มด่ำกับมัน เคยเห็นจากนัยน์ตาหญิงอื่นที่มีต่อคนรักแล้วเวทนาตนเอง ถามตนเองเสมอว่าไม่มีความสามารถแม้จะรักผู้ชายสักคนเชียวหรือ?

หมอดูอุปการะแช่งให้หล่อนเจอคู่ตอนใกล้ ๔๐… หล่อนจดจำหมอดูคนนี้ไว้เพียงเท่านั้น!

“จ๊ะไม่ได้ซีเรียส”

พูดเสร็จก็ตระหนักว่าตนใช้เสียงเครียดเต็มๆในการกล่าว จึงผ่อนให้อ่อนลงจนฟังน่าสงสาร

“ขอโทษนะคะพี่เอินที่ทำให้พลอยต้องมาอึดอัด จ๊ะเป็นบ้าอะไรของจ๊ะก็ไม่รู้ ถ้าย้อนเวลากลับได้ จ๊ะจะไม่ไปดูหมอให้คิดมากอย่างนี้เลย…”

มาวันทาเอื้อมมือไปไล้เส้นผมผู้เป็นน้องอย่างถนอม

“น้องรัก… เธอจะมีพี่สาวไว้ทำไมถ้าระบายอะไรให้ฟังไม่ได้ ขอให้ช่วยยืนอยู่ข้างเธอไม่ได้… ยังไงเสียตอนนี้เราก็ฟังคำทำนายมาแล้ว ไม่อาจลบออกจากความจำแล้ว คราวนี้ก็คิดดีกว่าว่าจะใช้ประโยชน์จากคำทำนายอย่างไร”

ลานดาวยิ้มเกรียม

“จ๊ะอยากชนกับคำทำนายเหมือนกันค่ะ เอาตัวเข้าไปเล่นกับไฟดู คนที่หมออุปการะทำนายไว้ชื่ออ๊อบ ดูซิว่าเขาจะทำให้จ๊ะหลงใหลหัวปักหัวปำจนถึงกับต้องอกหักในภายหลังได้ไหม จ๊ะจะไปเสนอหน้ากดออดบ้านมันทุกเย็นเลยแล้วกัน!”

มาวันทาเลื่อนมือไปลูบกระหม่อมของน้องด้วยผัสสะประโลมยิ่ง

“ท้าทายทำไม? ปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างคลี่คลายและแสดงตัวของมันเองไม่ดีกว่าหรือ? ลองดูว่าระยะนี้มีเหตุให้เขามาพัวพันกับเราไหม ถ้าหากมีก็แปลว่าเข้าเค้า ควรเร่งระวังตัวรักษาใจ แต่หากไม่มี ก็ลืมๆเสียจะเป็นไร ระหว่างคำทำนายกับเหตุการณ์จริง เหตุการณ์จริงย่อมน่าเชื่อถือกว่าคำทำนายนี่นา ฟังคำทำนายไว้รอเปรียบเทียบกับเหตุการณ์จริงด้วยใจเป็นกลางดีกว่า ถ้าตรงกันก็แปลว่าเรามีเวลาเตรียมใจไว้ก่อน แต่หากผิดเพี้ยนไปก็แปลว่าเราไม่ต้องเสียเวลากลุ้มเปล่าล่วงหน้า”

เป็นอีกครั้งที่จิตใจลานดาวสงบลงได้เพราะคำพูด น้ำเสียง และสัมผัสอันอ่อนโยนดุจมารดาของมาวันทา

“ค่ะ… หมออุปการะบอกว่าจ๊ะจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรภายในไม่กี่วัน งั้นจ๊ะจะสงบใจรอดู”

"ต้องอย่างนั้น คิดแล้วก็ดีเหมือนกันนะ ตั้งการ์ดไว้บ้าง ถึงเวลาใครชกมากะทันหันจะได้ป้องกันตัวทัน"

"ค่ะพี่เอิน จ๊ะจะระวัง" แล้วหล่อนก็หันมายิ้มยิงฟันให้มาวันทาแวบหนึ่ง "เอาอย่างนี้ดีกว่า ช่วงนี้จ๊ะจะไม่ยุ่งกับผู้ชายคนไหน จะระวังตัวแจ ปิดล็อกประตูใจหมดทุกบาน... แล้วมาขลุกอยู่กับพี่เอินคนเดียว อนุญาตไหมคะ?"

แพทย์สาวหัวเราะ

"อนุญาต!"

"เย้!"

พอถึงบ้าน มาวันทาทำแซนด์วิชให้ตนและน้องสาวทานง่ายๆ แล้วนั่งคุยเล่นครู่ใหญ่ ก่อนจะมีการเรียนการสอนฟลุตกันท่ามกลางบรรยากาศผ่อนคลายละลายเครียด กระทั่งคนเป็นนักเรียนเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย จึงขอตัวกลับ

เดินออกมานอกบ้าน ก่อนจะถึงรถ ลานดาวแหงนมองท้องฟ้า เห็นเหมือนผืนกำมะหยี่ดำที่ถูกโปรยด้วยเกล็ดเพชรระยิบระยับ ก็แย้มริมฝีปากเหยียดยิ้มจนสุด ความทุกข์ทางใจทั้งปวงมลายสิ้น เหลือไว้แต่ห้วงเวลาแห่งความรู้สึกปลอดโปร่งโล่งตลอด

"พี่เอินว่าไหม คนเราจะเห็นดาวสวยเป็นพิเศษตอนกำลังมีความสุข"

"เวลาเป็นสุข ทุกสิ่งที่เราเห็นก็สวยไปหมดแหละ เพราะใจมันสวยเสียก่อนเห็นแล้วนี่"

"อ๊ะ! จริงแฮะ ตอนนี้จ๊ะรู้สึกว่าตัวเองสวยกว่าทุกวัน ไม่รู้เป็นไง"

ลานดาวพูดเหมือนติดตลก แต่นั่นกำลังเป็นสิ่งที่คิดอยู่จริงๆ ความสุขกายสบายใจทำให้คนเราผ่องใสและสะสวย หล่อนเพิ่งค้นพบว่าตนเป็นสุขอยู่กับใครได้มากที่สุด ฉะนั้นต่อให้อกหักจากชาย หรือไร้คู่อย่างถาวร ขอเพียงมีพี่สาวแสนดีนี้เพียงคนเดียว ความอบอุ่นใจก็ยังคงอยู่ และเผลอๆจะดีกว่าความอบอุ่นที่ได้รับจากชายคนรัก เพราะรักแบบหญิงชายนั้นมักมีมลทิน มีความสกปรกเจืออยู่ อาจเลื่อนเปื้อนเลอะเลือนไปเป็นอื่นได้ตลอดเวลา ต่างจากรักแบบพี่น้องที่สะอาดใส และรู้ว่าจะมั่นคงทนนานตราบเท่าที่ยังมีใจเอื้ออาทรบริสุทธิ์อยู่เช่นนั้น

เดินทอดน่องเชื่องช้ามาเปิดประตูรถ บรรจงวางกล่องฟลุตลงบนเบาะข้างคนขับ เหลียวหน้าจะยกมือไหว้ลำลาพี่สาว แต่ชะรอยอากาศฉ่ำเย็นชวนอาลัยทำให้ลานดาวอยากยืนอ้อยอิ่งเกาะขอบประตูชวนมาวันทาคุยต่ออีกหน่อย

"พี่อ๋องกลับวันไหนคะ?"

"คงมาถึงบ้านราวหกโมงเย็นพรุ่งนี้"

"อ้อ..." หญิงสาวเหลือบตาลงต่ำ "จ๊ะคงไม่กล้าเสนอหน้ามาขลุกกับพี่เอินตอนพี่อ๋องอยู่"

"ทำไมล่ะ พี่อ๋องต้องชอบใจแน่ๆ มีขาบรรเลงเพิ่ม"

"ไม่เอาหรอก รบกวน... สามีภรรยาอยากจู๋จี๋กัน จู่ๆเหมือนมีตัวอะไรโผล่มาแทรก"

มาวันทาหัวเราะ ทั้งขำทั้งเอ็นดู

"แทรกเซิกอะไร มีกันแค่สองคนเบื่อจะตาย"

“พี่เอินเบื่อ แต่พี่อ๋องอาจจะกำลังสนุกนี่คะ ครึ่งปียังถือว่าข้าวใหม่ปลามัน”

แพทย์สาวหน้าแดงอยู่ในเงาสลัว ตีแขนอีกฝ่ายเผียะ

“พูดจาเข้านะ”

“เฮ้อ!...”

ลานดาวถอนใจเฮือกใหญ่ ประสานท่อนแขนกับขอบประตู วางคางลง ช้อนตาชำเลืองแลจุดดาวที่กำลังแข่งประกายพรายแพรว เงามืดของฟ้าราตรีบันดาลฝันล้ำลึกให้มนุษย์ทั้งโลกเกิดความปรารถนานานัปการ หล่อนเคยระเริงหลงไปกับคลื่นจินตนาการระลอกแล้วระลอกเล่า ไม่เคยเลยที่อารมณ์จะหยุดค้างเฉื่อยเฉยยามลงนั่งนอนเป็นเพื่อนหมู่ดาว ทว่าคืนนี้แปลก ดูเหมือนอาจเป็นวาระแรกในคืนฟ้าโปร่งดารดายดาวที่อารมณ์หล่อนนิ่ง คล้ายความฝันกับความจริงมาบรรจบกันที่จุดอิ่มตัวจุดหนึ่ง รอบกายและภายในจิตใจดุจผสานกลมกลืนกันสนิท ไม่จำเป็นต้องเหนื่อยวิ่งไล่ตามเงาจินตนาการไร้จุดจบของตนอีกต่อไป

“ดวงดาวเป็นได้สารพัดเลยนะพี่เอิน มองเป็นความวิจิตรเหมือนสวรรค์ก็ได้ ถ้าเชื่อจินตนาการตัวเอง หรือมองเป็นพลังอำนาจที่ครอบงำเราอยู่ก็ถูก ถ้าเชื่อโหราศาสตร์”

มาวันทาแหงนมองตาม สายลมดึกรำเพยพัดผ่านมาระลอกหนึ่ง กระทบผิวเยือกหนาวจนต้องยกมือกอดอก

“เท่าที่พี่รู้สึกก็คือเราเป็นได้เพียงดวงตาคู่เล็กๆที่มองขึ้นไปด้วยความไม่รู้อะไรเลย”

ลานดาวทอดตาจับความแวววาวของดาวที่กำลังทอแสงสุกสกาวดวงหนึ่ง

“บางทีจ๊ะเพ่งมองมากๆแล้วงง เหมือนหลุดไปอยู่อีกมิติหนึ่ง ชนิดที่คล้ายกระโดดข้ามโลกออกไปเห็นดาราจักรในห้วงจักรวาล... พี่เอินเคยเป็นไหม แบบว่าเพ่งอะไรนานๆแล้วเกิดภาพหลอนขึ้นมา?”

“อือ... เท่าที่นึกออก น่าจะไม่เคยนะ แล้วจ๊ะเห็นยังไงเมื่อไหร่เหรอ?”

“หลายปีแล้วค่ะ กำลังดูดาวแล้วเกิดแรงบันดาลใจแต่งเพลงขึ้นมา เลยนั่งอมยิ้มจ้องอยู่เป็นชั่วโมง จ้องไปจ้องมา หน่วยตาเปิดกว้างค้าง เห็นโค้งฟ้าขยายใหญ่ขึ้น แล้วอยู่ๆก็เกิดทะลุพลั้วะออกไป ภาพอื่นหายหมด กลายเป็นจักรวาลขนาดยักษ์ที่มืดมิดรอบด้าน มองเคว้งๆมีกระจุกดาวใกล้ไกล ราวกับตัวเราไปอยู่ใจกลางจักรวาล แต่ก็แค่แป๊บเดียวนะคะ เหมือนเราร่วงวูบจมลงในมหาสมุทร แล้วถูกดีดให้ทะลึ่งพรวดกลับขึ้นมา ตอนนั้นตกใจแทบช็อกว่าเกิดอะไรขึ้น”

“แล้วทำได้อีกหรือเปล่า?”

“เคยลองเหมือนกันค่ะ แต่พอใกล้จะนิ่งแล้วกลัว เพราะยังจำฝังใจว่าไม่เคยเห็นอะไรทั้งใหญ่มโหฬาร ทั้งมืดสนิทเงียบลึกขนาดนั้นมาก่อน”

“อาจเป็นเรื่องประเภทพลังจิต ถอดวิญญาณอะไรเทือกนั้นมั้ง เคยได้ยินว่ามีคนฝึกถอดจิตไปดูเอกภพกันเป็นว่าเล่น... ว่าแต่เมื่อกี้เห็นบอกแต่งเพลงเองด้วยเหรอ ไม่เห็นเคยร้องให้ฟังมั่ง”

“ก็ไม่มีใครขอนี่คะ ไม่อยากเป็นฆ้องที่จู่ๆดังหง่างขึ้นมาเอง”

“อ้ะ! ตอนนี้ขอละ เอาเพลงที่ตอนนั้นแต่งแล้วถอดจิตไปดูจักรวาลได้น่ะ”

ลานดาวทำตัวของ่าย หับปิดประตูรถคืนที่ทันที แล้วจูงมือพี่สาวมากลางสนาม หย่อนกายลงบนม้านั่ง เอนหลังพิงพนักมองดาวคู่กัน

"ระหว่างฟัง ช่วยทำตาเหมือนกำลังอธิษฐานขอพรจากฟ้าด้วยนะคะ"

"ขอว่าอะไร?"

"ข้อหนึ่ง ขอให้นักร้องจงจำเนื้อที่ตัวเองแต่งได้ครบ ข้อสอง ขอให้เสียงของนักร้องอย่าได้พร่าเพี้ยนไป ข้อสาม เอ่อ... ขอให้ได้ฟังเพลงจนจบโดยสวัสดี อย่าต้องเด้งดึ๋งเพราะวัตถุลึกลับจากเพื่อนบ้านแต่ประการใดเลย"

มาวันทาเม้มปากหัวเราะกิ๊ก

"ตกลง! จะอธิษฐานตามนั้น ว่าแต่ชื่อเพลงอะไร? เผื่อจำไว้ขออีก"

"อิอิ มันก็..."

"แค่ชื่อเพลงต้องทำกระมิดกระเมี้ยนด้วย?"

ลานดาวยิ้มยิงฟันส่งแววไรมุกขาวในเงามืดพลางเอานิ้วชี้จิ้มอก

"เพลงนี้แบบว่า... มุขชมตัวเอง... เข้าใจไหม?"

"เข้าใจล่ะ เพลงลานดาว... เริ่มร้องได้แล้ว"

ศิลปินสาวหัวเราะในความหัวไวของอีกฝ่าย กระแอมนิดหนึ่ง สูดลมหายใจด้วยความสดชื่น การฝึกเป่าฟลุตเมื่อครู่ทำให้เริ่มขับพลังเสียง เปล่งคำร้องออกมาได้คมชัดกว่าปกติ

ซึ้งเพลินดูลานดาว
ดังข่ายเพชรพราวพร่างโรยแพรอ่อน
ระยิบหยอกหลอกย้อนนัยน์ตา
ที่หลังคาแผ่นฟ้าอำไพ จิตใจพะวงแนบ...

แสงเย็นทอตระการ
ประดุจวิมานเทวาเมืองใหญ่
ดาวทุกดวงสุกใสวับแวว
สาดแสงแพรวหลากชั้นประกาย รอบเรียงราย...

ดูเหมือนใครไปแกล้งโปรย
โรยให้คนได้ชื่นชม ความระทมทุกข์หมดไป
หากได้ยินดาวทุกดวงกระซิบปลอบ
หอบพัดพากังวลไกล
ในหัวใจกลับอ่อนโยน

ด้วยความปรานีแห่ง...

สรวงราตรีลานดาว
ราวกับมุกดาชาวฟ้าดาลดล
รอยยิ้มสุขเปี่ยมล้นบรรเจิด
ดูคล้ายเปิดแผ่สายไมตรี อบอุ่นยินดีใน...

สีสวยงามเรืองรอง
เฝ้ายืนแหงนมองเนิ่นนานนับปี
มิหยุดทุกคืนนับดาวเหล่านี้
อยากมีสักดวงไว้เก็บเอาไว้

แสงแววตาลานดาว
คล้ายดังเป็นเงาแทนใครสักคน
อยู่ที่นั้นฟ้าไกลข้างบน
ฝั่งฟากโน้นเมืองแมนสวรรค์... ลานดาว

เกลี่ยฟากฟ้า ด้วยธาราแห่งความฝันใฝ่
ป่ายปีนบันไดนิทราขึ้นไป แล้วเหยียดปลายนิ้วไล้ทุกส่วนในแสงดาว
โลมแผ่วเบาคงเพียงพอ ที่แสงลออจะจารึกสนิทแนบนานเท่านาน

ลานดาวเปล่งคำได้แช่มชัด แปรเสียงสูงต่ำได้หลากรูปวิธี ลงลูกคอได้หวานพลิ้ว มีอานุภาพพอจะสะกดใครก็ตามในละแวกใกล้ ให้เงี่ยสดับฟังคลื่นกระทบโสตอันโดดเด่นท่ามกลางความสงัดแห่งค่ำคืนด้วยอาการตะลึงนิ่ง

เสียงสูงสั่งลาสุดท้ายของเพลงลากยาวบาดซึ้งไปถึงขั้วหัวใจ มาวันทาปรือตาฟังเพลิน นอกจากการใช้ภาษาพรรณนามนต์ขลังอลังการแห่งราตรีแล้ว ทำนองเพลงยังจูงอารมณ์ให้เห็นเงาลี้ลับแห่งมายารัตติกาลได้ ลานดาวแผลงศรเสน่ห์ได้หลากวิธี ทั้งก่ออักขระเร้าไฟฝันดื่มด่ำ ทั้งรังสรรค์ลำนำเพราะพริ้ง ทั้งขับกล่อมให้คนฟังหลงเคลิ้ม ราวกับเกิดมาเพื่อทำหน้าที่ดลจินตนาการโดยเฉพาะ

ต้องทึ่งแล้วทึ่งอีกในหลากคุณสมบัติอันเหลือเชื่อที่มารวมอยู่ในตัวคนเดียว มาวันทาเหม่อซึมลงเล็กน้อย นึกสงสารน้องขึ้นมาเฉยๆ แค่สวยจัดและรวยจัดไม่พอ ยังเก่งจัดถึงปานนี้อีก ชายที่จะมาเป็นคนรักต้องเลอเลิศปานใดเล่าจึงคู่ควร?

ถ้าเชื่อว่าทุกคนกำลังเล่นเกมบุญทำกรรมแต่ง ในปางก่อนลานดาวคงต้องสั่งสมบุญครบทุกด้าน เข้าขั้นเห็นการบุญเป็นงานอดิเรก และแต่ละด้านต้องเข้าขั้นอุกฤษฏ์ทีเดียว ถ้าเป็นนักปีนเขาบัดนี้ก็อยู่ในตำแหน่งที่สูงเกินใคร มองไปโดยรอบอาจเห็นทิวทัศน์โล่งกว้างตระการตามากขึ้นเรื่อยๆ ทว่าขณะเดียวกันก็ยิ่งโดดเดี่ยวอ้างว้างยิ่งขึ้นทุกที เพราะห่างไกลจากชุมชนคนเดินดินจนสุดกู่

หากมองโลกตามจริงด้วยตาเปล่าในปัจจุบัน ก็ยากนักที่จะเจอใครขยันสั่งสมบุญทุกด้าน ต่อให้เห็นว่าเป็นคนดีก็มักดีด้านหนึ่ง แล้วเสียอีกด้านหนึ่งกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเมื่อปัจจุบันแนวโน้มเป็นเช่นนี้ อดีตก็น่าจะเป็นเช่นนี้ด้วย ดังนั้นโลกจึงมีคนเสวยบุญเก่าชนิดเพียบพร้อมทุกด้านเพียงน้อยเท่าน้อย และนั่นแปลว่าคงควานหาใครเสมอกับลานดาวได้ยากเย็นเต็มทน เว้นแต่สร้างสมเพื่อความสมบูรณ์แบบสุดขีดร่วมกันมาค่อยเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ถ้าปักใจเชื่อแบบขาดเหตุผลสนับสนุน ทึกทักว่าลานดาวมีคู่สร้าง คู่บุญบารมี ความไม่รู้อันเป็นสมบัติธรรมดาของมนุษย์ก็ทำให้เกิดคำถามขึ้นมาอีกว่า ‘แล้วเมื่อไหร่จะเจอ?’ หากเป็นไปตามคำทำนายของหมอดูอุปการะ กว่าลานดาวจะพบเนื้อคู่แท้จริงก็เมื่อใกล้สี่สิบเข้าไปโน่น ก็แปลว่าบุญระหว่างกันคงพร่องอะไรบางอย่าง หรืออาจมีบาปมาแทรกแซง จึงไม่มีจังหวะโคจรมาพบเสียตั้งแต่วัยเยาว์ ลดทั้งโอกาสเสพสุขและโอกาสต่อบุญร่วมกันไปมาก ต้องทนเหงาตามลำพัง หรือทนอยู่ร่วมกับใครอื่นที่ไม่ใช่คู่แท้เสียเนิ่นนาน

มาวันทามองเสี้ยวจันทร์ นึกถึงคำพูดของตนเองเมื่อครู่ หล่อนเป็นเพียงดวงตาคู่เล็กๆที่มองธรรมชาติเบื้องบนด้วยความไม่รู้อะไรเลย ความไม่รู้นั้นก็เป็นเงาติดตามไปเสมอ เมื่อสอดตามองเรื่องคู่ครอง เรื่องกรรมวิบาก เรื่องภพชาติ กรรมเก่าลิขิตชะตาไว้อย่างไร เปิดช่องให้ทำกรรมใหม่ในปัจจุบันเพื่อไปเสวยผลเบื้องหน้าท่าไหน ล้วนเป็นที่ไม่รู้ทั้งสิ้น

ก้มมองพื้น หล่อนเป็นหนึ่งในชนกลุ่มน้อย ที่อึดอัดกับความไม่รู้มานาน การพบกับโหราจารย์ผู้รู้เห็นทะลุทะลวงความลี้ลับต่างๆอย่างน่าอัศจรรย์เช่นอุปการะในวันนี้ ทำให้เกิดแรงบันดาลใจอย่างใหญ่ที่จะเอาชนะความไม่รู้ต่างๆเสียที มีความเชื่อมั่นก่อตัวขึ้นมาเงียบๆว่าอุปการะจะเป็นครูผู้ชี้ทางให้หล่อนได้

ลานดาวเหลียวมองพี่สาวงงๆ

“ง่ะ… ตบมือก็ไม่ตบ แถมทำหน้าจ๋อยใส่พื้นดินอีก เป็นอาลาย… เจ๊?”

พอถูกทัก มาวันทาก็ออกจากห้วงคิดคำนึงส่วนตัว

“กำลังนึกถึงนิทานอาหรับราตรี”

ยินเพียงเท่านั้น นักร้องประจำค่ำคืนก็หัวเราะร่า ด้วยรู้ว่านั่นเป็นคำชมทางอ้อม

“เนอะ… คืนนี้ขาดแค่พรมวิเศษกับระบำแขกเท่านั้นแหละ เอาไหม เดี๋ยวเรามาเต้นระบำแขกอวดดาวกัน”

พูดจบก็ทำท่าขึงขัง โยกคอซ้ายขวา ยื่นหน้ายื่นตาเหมือนนางระบำแขก ใบหน้าของลานดาวในเงาสลัวตลกคะนองน่าเอ็นดูจนมาวันทาต้องหัวเราะขำ

“ชีวิตเธอนี่มีแต่ความรื่นรมย์จริงๆนะ”

“โลกนี้คืองานเลี้ยงและสวนสนุก จะมัวซึมเซาอยู่ใยเล่าพี่ท่าน”

“ก็ไม่ได้ซึม... แค่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยบ้าง เธอจะให้พี่จ้อเป็นนกแก้วนกขุนทองอยู่ตลอดเวลาได้ยังไง”

แล้วแพทย์สาวก็ทอดตาไปทางอื่น ลานดาวทำตาโตเป็นไข่ห่าน จ้องหน้ามาวันทาค้างนิ่งแบบจงใจรบกวนด้วยกระแสตาจนฝ่ายนั้นทนไม่ไหว ต้องเหลียวกลับมามองจนได้

“มองอาล่ะ?”

ทั้งที่ตัวเองจ้องเขาก่อน แต่ก็ถามหาเรื่องเสียอย่างนั้น มาวันทาเห็นลานดาวทำชูคอเบิ่งตาเหมือนตัวการ์ตูนจำพวกโดนัลดั๊กอย่างจะยั่วให้เส้นตื้น ก็จ้องตอบนิ่งๆแบบลองดูกันว่าใครหัวเราะก่อนถือว่าแพ้ นานเกือบครึ่งนาทีก็เป็นฝ่ายปราชัย เพราะทนนิ่งไม่ได้เท่าน้อง

ลานดาวเห็นพี่สาวหัวเราะก็เยาะซ้ำหน้าตาย

“อีกหน่อยต้องเก็บค่าขำ เส้นตื้นเหลือเกิน ยั่วนิดยั่วหน่อยขำไม่หยุด ดูสิ... เอาเข้าไป”

“เธอนี่จริงๆเลย...”

ผลักไหล่คนนั่งข้างแก้เก้อหลังจากหัวเราะซาลง ลานดาวปรายตาแลคนผลักหน่อยหนึ่ง ยิ้มมุมปากแล้วเอาแขนคล้องแขนอีกฝ่าย ทอดมองเบื้องบนอย่างไร้จุดหมาย

“ใครจะอาศัยดวงดาวคำนวณได้ไหม ว่านาทีนี้เป็นฤกษ์แห่งความสำราญหรือเปล่า...”

มาวันทาบีบมือน้อง ซึมซับสัมผัสอันละเมียดละไมทั้งทางกายและใจ

“ดาวศรีหรือดาวกาลกิณีของใครจะทำหน้าที่อย่างไรบนฟ้า คงไม่สำคัญกว่าที่เราทำต่อกันอย่างไรบนดินนี้มั้ง”

ลานดาวตรองตาม ชั่วขณะหนึ่งหล่อนเห็นตนเองและมาวันทาเป็นสองตัวละครในโลกใบใหญ่ หากดวงดาวเป็นผู้จัดฉาก พวกหล่อนก็กำลังเป็นตัวแสดงที่มีสิทธิ์เลือกเขียนบทกันเอง ตอบโต้กับฉากและสถานการณ์ต่างๆ ลัดเลี้ยวเข้าตรอกแยกซอยย่อยได้ด้วยความสมัครใจของตนเอง

“จริงเนาะ... คงไม่มีดาวดวงไหนจี้ให้พี่เอินหัวเราะมีความสุขได้อย่างจ๊ะหรอก”

มาวันทาหัวเราะในลำคอ

“สำหรับหมอดูโหราศาสตร์อาจบอกว่าอิทธิพลของตำแหน่งดาวให้พลังทางด้านการบันเทิงกับจ๊ะมาอย่างล้นเหลือ แต่สำหรับหมอดูอย่างอาจารย์อุปการะคงบอกว่าเพราะจ๊ะทำกรรมทางด้านนี้ไว้ เลยมีพรสวรรค์ด้านศิลปะ การดนตรี และการบันเทิงมากหน่อย เพราะฉะนั้นใครอยู่ใกล้เธอ ก็เป็นอันว่าเตรียมรับส่วนหรรษาตามไป”

“พรสวรรค์นี่คือของเก่า ทักษะความสามารถเก่าๆที่เราเคยสั่งสมไว้ในชาติก่อนหรือเปล่าคะ?”

“ก็คงอย่างนั้น”

“จ๊ะเชื่อเรื่องพรสวรรค์ บางคนเก่งเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาแต่เด็กโดยไม่ต้องมีคนสอน หรือสอนน้อยมาก แต่ระหว่างพรสวรรค์กับพรแสวง จ๊ะศรัทธาพรแสวงมากกว่า เพราะมันแสดงให้เห็นว่าคนเราทำอะไรก็ได้ ขอเพียงมีสมบัติชิ้นเดียว คือความตั้งใจจริง”

“พี่ก็คิดอย่างนั้น ความเพียรของมนุษย์เอาชนะได้แม้ดาวเดือน สมมุติว่าชะตาลิขิตมาให้เป็นขี้แพ้ แต่ใจยังอยากชนะ ยังทนสู้แบบยอมล้มลุกคลุกคลาน เอาความเจ็บปวดและน้ำตาเข้าแลกความคืบหน้า

ผ่านไปหลายเดือนหลายปีเข้า ตบะของคนใจถึงก็แข็งแรงขึ้นแซงชะตากรรมเก่าได้”

ลานดาวกะพริบตาปริบๆ หล่อนเกิดมาแบบคาบช้อนเงินช้อนทองไว้ในปาก กับทั้งเรียนรู้เร็วเพราะเป็นคนมีปฏิภาณเฉียบคม จึงไม่เคยเจอเรื่องยากที่ต้องพยายามต่อสู้เท่าไหร่นัก หากชีวิตจะพร่องหรือขาดสิ่งใด ก็คงมีหนึ่งเดียวคือความรักระหว่างหญิงชาย คนรักไม่ใช่สมบัติติดตัวมาแต่กำเนิดเหมือนอย่างรูปสมบัติและคุณสมบัติอื่นๆ หล่อนเคยเพียรหว่านทั้งพรสวรรค์และพรแสวง สร้างทั้งสะพานและประตูไว้รอบสนามชีวิต เพื่อเปิดช่องให้ใครต่อใครเรียงหน้าเข้ามาเสนอตัวนับไม่ถ้วน แต่เรื่องความรักจะไปเรียกร้องความชอบธรรมเอากับใคร หรือหาผู้ใดมาเป็นคนรับผิดชอบ ในเมื่อมันไม่เจอ ของยังไม่ปรากฏ ความเพียรของมนุษย์เช่นหล่อนจะนำมาใช้ประโยชน์อันใดได้เล่า?

“บางเรื่อง… ถ้าเพียรมากไป ก่อนจะชนะชะตา หัวใจก็อาจด้านชาเสียก่อนได้เหมือนกันนะคะ”

หล่อนพึมพำเหม่อๆ มาวันทารู้ท่าว่าน้องสาวจะวกเข้าเรื่องคนรักอีกก็รีบเบี่ยงประเด็น

“จ๊ะ… เธอมีความสามารถทางดนตรีสูง แล้วก็เรียนมาทางนี้ด้วย คิดจะเอาดีในวงการบ้างหรือเปล่า? แบบออกอัลบัมของตัวเองน่ะ”

“ก็มีอยู่ค่ะ”

หล่อนตอบเสียงเฉื่อย

“เธอคงดังพิลึกนะ”

“นั่นแหละค่ะที่กลัว แล้วก็ทำให้ยั้งๆอยู่ ความจริงจ๊ะไปแข่งเปียโนมาเยอะ ก็มีแมวมองทั้งจากแวดวงดนตรีและแวดวงดารามาทาบทามบ่อย ปีก่อนนี่ถึงขั้นรู้จักกับบอสค่ายเพลงใหญ่แล้ว และตกลงอย่างไม่เป็นทางการกันด้วยซ้ำว่าขอให้เรียนจบก่อน แล้วจ๊ะจะทำเพลงกับเขา”

“ทำไมต้องยั้งๆ? เดี๋ยวนี้เห็นศิลปินอายุน้อยที่ยังอยู่วัยเรียนเยอะแยะ จ๊ะก็เรียนมาทางนี้อยู่แล้วด้วย”

“อาจเพราะใครๆก็บอกว่าจ๊ะจะต้องเป็นดาวดังที่มีคนกรี๊ดสนั่นไปหลายปี จ๊ะเป็นดาวมาตลอดตั้งแต่มัธยมต้นจนมหา’ลัยปีสุดท้าย จ๊ะเบื่อ แล้วก็กลัวเพดานดาวระดับต่อไป… มันอาจเหงากว่าที่กำลังเป็นอยู่หลายเท่า”

ประโยคสุดท้ายกระซิบจากหัวใจหงอยอย่างแท้จริง มาวันทามองน้องด้วยความเข้าใจ

“ออกกว้างขึ้น ตัวเลือกก็มากขึ้น ถ้าการบันเทิงเป็นเส้นทางของเธอ เธอก็อาจเจอเขาบนเส้นทางนั้น”

“เหมือนจ๊ะมีสองภาคนะพี่เอิน ยอมรับว่าภาคหนึ่งอยากดัง อยากฟู่ฟ่าหรูหรา อยากเป็นเจ้าแม่ถนนบันเทิงที่มีคนคลั่งไปสักสิบห้าปี แต่อีกภาคหนึ่งก็อยากใช้ชีวิตสงบสุขอย่างคนธรรมดา ไปไหนไม่มีใครรู้จัก เป็นแม่บ้านที่สามีรัก บางทีก็สับสนว่าตัวเองอยากเลือกเส้นทางแบบไหนกันแน่”

“แต่เธอไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นคนธรรมดานะ คุณสมบัติที่เธอมีทั้งหมดทำให้พี่เห็นภาพแม่เหล็กพลังดึงดูดมหาศาล ตามหลักธรรมชาติแล้ว ใครมีคุณสมบัติใด ก็น่าจะใช้คุณสมบัตินั้นอย่างเหมาะสม”

“แปลว่าเราต้องไปตามดวงอย่างไม่อาจเลือกหรือคะ?”

“ก็คงไม่เสมอไป เขาถึงมีคำว่า ‘ฝืนดวง’ ไว้พูดกันไง ว่าแต่… เธอมีทางเลือกสำรองที่จะใช้

คุณสมบัติประจำตัวทั้งหลายด้วยหรือ?"

ลานดาวยักไหล่

"จ๊ะทำอะไรก็ได้ สอนเปียโน สอนขับร้อง หรือถ้าอยากทำอย่างอื่น จ๊ะว่าจ๊ะใช้เวลาเรียนรู้นิดเดียว"

"ทำได้ แต่เบื่อจะทำในระยะยาวหรือเปล่าเท่านั้นแหละ การเป็นคนดังก็มีส่วนเสียเท่าๆกับส่วนดี ถ้าจ๊ะไม่อยากดังด้วยเหตุผลใดเหตุผลหนึ่งก็ใช่จะผิดปกติหรือแหวกแนวอะไร แต่ตามความเข้าใจของพี่ คุณสมบัติสุดขั้วของจ๊ะน่าจะเปรียบได้กับแรงดันของพลุ ที่มีกำลังพร้อมจะส่งพลุขึ้นฟ้าอยู่ทุกขณะจิต ขอเพียงยอมแกะสลัก หากจ๊ะสามารถทนความเย้ายวนของแรงดันนั้น ก็แปลว่าน่าจะมีเหตุผลที่ยิ่งใหญ่พอ เพราะไม่แต่เพียงฝืนดวงตัวเอง แต่ยังฝืนความปรารถนาจะเป็นคนสำคัญ ซึ่งมนุษย์ทั่วไปมีกันอีกด้วย"

"แรงขับดันมีอยู่หลายชนิดนี่คะ จ๊ะว่าจ๊ะรู้จักตัวเองดี... ดีมาก ขนาดบอกถูกได้ทันทีว่าต้องการอะไร สิ่งไหนมีความสำคัญก่อนหลัง อย่างเช่นถ้าถามเดี๋ยวนี้ว่าจะเลือกทางไหนระหว่างไปเป็นคนสำคัญบนเวทีในสเตเดียมจุคนร่วมหมื่นร่วมแสน กับมาอยู่ที่นี่เพื่อร้องเพลงให้พี่เอินฟังเพียงคนเดียว... จ๊ะจะเลือกมาอยู่ที่นี่!" มาวันทาสยายยิ้ม อำนาจเจตจำนงอันหนักแน่นของคนพูดจริงทำจริงมีผลให้คนฟังปลาบปลื้มล้นอก เพิ่งตระหนักว่าตนเองอ่อนไหวง่ายขึ้นทุกที ลานดาวมีอิทธิพลที่จะเปลี่ยนอารมณ์คนอื่นชนิดยากจะต้าน เพียงพูดสองสามคำ คนฟังอาจเห็นตนเองมีคุณค่าเกินจริงจนน่าตกใจทีเดียว

อยู่กับลานดาว บางขณะมาวันทาก็เห็นตัวเองเป็นพี่สาว แต่บางขณะก็เหมือนเพื่อนที่เสมอกัน และบางเวลาเช่นในขณะนี้ หล่อนก็สับสนและสะดุ้งไหวอยู่หน่อยๆ ที่ตนตัวอ่อน เอียงคอผุดยิ้มพึงใจราวกับได้รับมธุรสจากชายคนรัก!

"กลับบ้านเถอะ ดึกแล้ว"

มาวันทายืดตัวตรง ออกปากไล่ในลีลาอาทรเยี่ยงพี่สาวที่พึงเป็นห่วงน้อง ลานดาวหันมาทั้งหน้ามองอีกฝ่ายงงๆด้วยสำเหนียกการเปลี่ยนแปลงปุบปับผิดปกติ ทว่าก็ไม่คิดอะไรมาก พยักหน้าอย่างว่าง่าย

"ค่ะ"

สองสาวลุกจากที่ มาวันทาเดินมาส่งลานดาวถึงประตูรถ

"ราตรีสวัสดิ์ ขอบใจมากสำหรับทุกอย่างในวันนี้"

"เอ๊อ?... จ๊ะต้องเป็นฝ่ายขอบคุณพี่เอินก่อนสิคะ อุตส่าห์เหนื่อยเลือกฟลุตให้"

"แค่นั้นเรื่องเล็ก"

"ทุกอย่างที่จ๊ะทำให้พี่เอินยิ่งเล็กกว่านั้นค่ะ เพราะเป็นไปเพื่อความสุขส่วนตัวของจ๊ะเองล้วนๆ"

มาวันทาเหลือบมอง เห็นดวงตาดุจประกายพรึกกำลังเล็งนิ่งมายังตนพร้อมรอยยิ้มเก๊ไก๋บาดใจ ก็ออกปากไล่ซ้ำเหมือนจะต้องเร่งรีบไปทำอะไรสักอย่าง

"ขึ้นรถซิ มัวยืนเป็นหุ่นไล่กาอยู่ได้"

"ค่า... ขับไสไล่ส่งเหลือเกินนะค้า พอจ๊ะไปพี่เอินก็รีบขึ้นนอนด้วยล่ะ... ราตรีสวัสดิ์"

ลานดาวยกมือไหว้อย่างนอบน้อมแถมถอนสายบัวเสริม มาวันทารับไหว้ และเฝ้ามองอีกฝ่ายขึ้นรถขับจากไปจนลับตา

ตอนที่ ๙ สงครามความคิด

มาวันทาอาบน้ำใส่ชุดนอนเสร็จก็เข้าอินเตอร์เน็ตเนือยๆ อ่อนเพลียและง่วงกว่าเคยสำหรับช่วงเวลาเดียวกันนี้ แต่ติดกิจวัตรที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

"ทำไมมาช้าจัง พี่รอตั้งเกือบชั่วโมง"

ข้อความในรูปอักษรไทยนั้นส่งมาจากคนละซีกโลก

"มีน้องคนหนึ่งมาที่บ้านน่ะค่ะ ขอโทษ"

หญิงสาวพิมพ์ตอบค่อนข้างช้า ไม่รัวยิบด้วยความชำนาญพิมพ์อย่างเคย

"เพื่อนหมอเหรอ?"

"เปล่าค่ะ ยังเป็นนักศึกษา เอินสอนเขาเล่นฟลุต"

"วันนี้เอินดูเนือยๆนะ เหนื่อยหรือเปล่า?"

เขามักมีสัมผัสพิเศษ อ่านอาการหล่อนได้จากข้อความที่เขียน ซึ่งมาวันทาเลิกประหลาดใจนานแล้ว กับทั้งประสบการณ์เจอผู้วิเศษตัวจริงในวันนี้ก็ทำให้เห็นสัมผัสพิเศษของสามีนักบินเป็นเพียงของเล่นชิ้นเล็ก

"ก็นิดหน่อย"

"เล่นหมากรุกไหวไหม?"

ลัดธีร์พยายามทำให้หล่อนบ้าหมากรุกเหมือนเขา จะได้ใช้เป็นสื่อสัมพันธ์ยามกายห่าง ซึ่งก็ได้ผล จากที่มาวันทาต้องฝืนใจในช่วงแรก กลายเป็นความสนุก เสพรสบันเทิงแห่งการต่อสู้กันทางความคิดด้วยความสมัครใจ

ความจริงหล่อนเกลียดการแข่งขันเอาชนะ โดยเฉพาะเกมที่ต้องมีใจคิดฟาดฟันฝ่ายตรงข้ามให้ย่อยยับอับปางแบบเดียวกับการชกมวยที่ต้องทุบศัตรูให้ช้ำไปเรื่อยๆจนกว่าจะอ่อนกำลัง แล้วจึงเข้าถึงสุดยอดของความเมามัน เผด็จศึกให้ลงไปนอนกองแบบหมดสิทธิ์ลุก แต่ลัดธีร์ค่อยๆทำให้เห็นว่าเกมหมากรุกใช่จะเป็นไปเพื่อทำร้ายหรือชิงชัยกันท่าเดียว การประมือบ่อยๆยังทำให้คู่เล่นรู้เห็นมุมมอง วิธีคิด และใจคอของอีกฝ่ายกว้างขวางขึ้น มีความรู้สึกจดจ่ออยู่กับกันและกันมากขึ้น โดยรวมจึงทำให้ผูกพันกันมากขึ้น ซึ่งมาวันทาพบตามจริงว่าเป็นไปตามที่เขาพูดไว้ จึงเห็นค่า และถือเป็นกิจกรรมสำคัญระหว่างเขากับหล่อนยามห่าง

และการพัวพันกับใครในเกมหมากรุกนั้น ก็ทำให้อุปาทานไปว่าอยู่ใกล้คนนั้นแค่เอื้อมตลอดเวลาที่เล่น เนื่องจากสายตาและการใช้ความคิดมองตัวหมากในหน้าจอเป็นความรู้สึกเดียวกับเมื่อเผชิญหน้าเหนือกระดานจริงในระยะใกล้ ความเจ็บใจเมื่อถูกรุกฆาต ความปลาบปลื้มในชัยชนะ ความตื่นเต้นเมื่อเป็นฝ่ายไล่หรือถูกล่า ปราศจากความแบ่งแยกแตกต่างแม้แต่น้อยระหว่างเล่นออนไลน์กับออฟไลน์

พอเริ่มคล่องในเกม จากเดิมที่โรมรันกับลัดธีร์เพียงคนเดียว มาวันทาก็เริ่มออกกว้างขึ้น

อินเตอร์เน็ตมีนักหมากรุกรอเล่นด้วยตลอด ๒๔ ชั่วโมง ทุกระดับฝีมือ นับแต่มืออ่อนหัดเพิ่งเริ่มเตาะแตะไปจนกระทั่งมือพระกาฬบนหลังคาโลกหมากรุก ทำให้มือหล่อนแข็งขึ้นเรื่อยๆ และกลับมาเล่นกับลัดธีร์สนุกกว่าเดิม โดยเฉพาะเมื่อไปได้เทคนิคใหม่ๆมาเล่นงานเขา

คืนนี้เป็นครั้งแรกที่มาวันทาอยากทำอย่างอื่น ไม่ใช่เล่นหมากรุก หรืออาจกระทั่งไม่ใช่คุยกับลัดธีร์ทางอินเตอร์เน็ต หล่อนลองนึกถึงการยอมเสียค่าโทรศัพท์ทางไกลเพื่อฟังเสียงจริงของกันและกัน ก็ไม่รู้สึกถูกใจหรือสบอารมณ์อยู่ดี ทั้งที่ปกติจะคิดถึงสามีมาก และอยากมีสื่อสัมพันธ์ทางใดทางหนึ่งกับเขาตลอดเวลา

เหมือนจู่ๆทุกอย่างก็เปลี่ยนไป แล้วก็ไม่อยากตั้งคำถามกับตนเองว่าเพราะเหตุใดจึงเปลี่ยนไป เกือบพิมพ์ตอบเขาว่าเพลีย อยากนอน ทว่าก็รู้สึกผิด เพราะเหมือนโกหกกัน และทำตัวห่างเหินโดยปราศจากเหตุผล จึงฝืนมือพิมพ์แบบจำใจบอก

"เล่นไหวค่ะพี่อ๋อง ไม่ได้เหนื่อยขนาดนั้น"

แล้วก็เปิดโปรแกรมเชื่อมต่อกับเซิร์ฟเวอร์ซึ่งให้บริการเกมหมากรุกออนไลน์แห่งหนึ่ง ซึ่งหล่อนกับลัดธีร์พบกันที่นั่นประจำ ลัดธีร์รออยู่ก่อนแล้ว มาวันทาเรียกดูสถิติการเล่นล่าสุดของสามี ก็พบว่าระหว่างรอหล่อนเขาอาละวาดทั่ว ขย้ำเหยื่อไปไม่รู้กี่รายต่อกี่ราย

เกมปัจจุบันเป็นเกมเร็วที่ให้เวลาคิดเพียงฝ่ายละ ๓ นาที แพทย์สาวเข้าไปดูตามหน้าที่ ถือว่าเป็นขาเชียร์ส่วนตัว ที่ต้องแสดงการชื่นชมความเก่งกาจเมื่อเขาสามารถไล่บี้คู่อริด้วยลวดลายเหนือชั้น หรือร่วมแสดงความเสียดมเสียดายกับการพลาดท่าแพ้เพราะอ่านหมากผิด ลัดธีร์บอกว่าเล่นอย่างออกรสเป็นพิเศษทุกครั้งที่รู้ว่าหล่อนมาให้กำลังใจ ยิ่งกว่าสมัยเรียนที่เป็นศูนย์หน้าหวดบอลเข้าประตูแล้วกองเชียร์กรี๊ดทั้งสนามเสียอีก

ขณะนั้นสามีของหล่อนเหลือเวลาคิดหนึ่งนาทีครึ่ง แต่อีกฝ่ายเหลือแค่ ๕๐ วินาที แถมกำลังปวกเปียกป้อแป้ ออกอาการมั่วคล้ายคนเมาหมัดที่ชกซ้ายป่ายขวาอุตลุด ลัดธีร์กำลังเป็นต่อ เหมือนกระทิงดุที่ขวิดคู่อาฆาตจนเลือดโชกร่าง และยังคงมันเมาเข้ากระหน่ำ ชนเอาๆด้วยพลกำลังที่เหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัด หากใครอ่านหมากออก จะเห็นกระดานหมากรุกประดุจเวทีประลองกำลัง สามารถสำเหนียกถึงกลิ่นอายความพ่ายแพ้อันน่าสมเพชของหมูสนาม ซึ่งแตกต่างจากบรรยากาศสดชื่นตื่นเต็มด้วยกำลังวังชาหูตากว้างขวางของพยัคฆ์ร้าย เสมือนสภาพจิตใจของแต่ละฝ่ายถูกฉายให้เห็นผ่านรูปหมากที่กำลังปรับแปรคลี่คลายไปเรื่อยๆสู่จุดจบนั่นเอง

ไม่มีการพลิกล็อก ไม่มีการหลุดตาร้าย ลัดธีร์ทั้งเฆี่ยน ทั้งเฉือนปฏิปักษ์เป็นแผลเหวอะหวะจนออกอาการขาดใจตาย ตะกายกระดานยกมือยอมแพ้เสียก่อนจะต้องถูกรุกฆาต อันนับว่าเสียศักดิ์ศรีกว่ากัน

พอเสร็จจากทางนั้น ลัดธีร์ก็บ่ายหน้ามาหาคู่ปรับคนสำคัญของเขาทันที

"พร้อมหรือยังคนสวย?"

เขาถามมาทางโปรแกรมสนทนาต่างหากจากโปรแกรมเล่นหมากรุก มาวันทาเกิดความรู้สึกอย่างเคย คือตนกำลังจะเป็นเหยื่ออันโอชะรายต่อไปของเสือสนาม ชั้นเชิงและประสบการณ์ของหล่อนเทียบไม่ติดเลยกับคนเจนสังเวียน สามารถเอาชนะผู้ใหญ่มาตั้งแต่ก่อนสิบขวบอย่างลัดธีร์ ทว่าหล่อนก็มือแข็ง

พอจะไม่จนมุมง่ายๆ อย่างน้อยต้องต้อนกันแบบทุ่มเทพอสมควร และเขาออกปากเองว่าต้องใช้กำลังในการพิชิตหล่อนมากขึ้นเรื่อยๆ ชมว่าหล่อนพัฒนาฝีมือได้เร็ว ชั่วเวลาปีเศษก็มีเรตติ้งของเกมเร็วที่สูงกว่า ๑๙๐๐ แล้ว ทั้งที่นักหมากรุกมือสมัครเล่นส่วนใหญ่นั้น ต่อให้คร่ำหวอดกันหลายสิบปีก็มักไปติดแถวๆช่วง ๑๕๐๐ ถึง ๑๘๐๐ เป็นอย่างเก่ง

เรตติ้งหมากรุกเปรียบเสมือนค่าไอคิวเฉพาะทาง ที่บอกความโตและจำนวนหยักในสมองของแต่ละคน เรตติ้งที่เซิร์ฟเวอร์หมากรุกสาธารณะมีความน่าเชื่อถือสูง เนื่องจากใช้สูตรคำนวณปรับคะแนนหลังแพ้ชนะเป็นสากลแบบเดียวกับสมาพันธ์หมากรุกโลก แถมค่าบ่งบอกความแม่นยำก็มีตัวแปรเป็นผู้เล่นทั่วโลก ทุกเพศ ทุกวัย ทุกวรรณะ ทุกเผ่าพันธุ์ ใครแน่ที่นี่ ก็น่าจะแปลว่าแน่ไปทุกมุมโลกด้วย

อัตตาของลัดธีร์พุ่งโด่งด้วยเรตติ้งช่วง ๒๔๐๐ ถึง ๒๕๐๐ ซึ่งเข้าขั้นไร้เทียมทานสำหรับนักเล่นทั่วไป ทั้งในโลกอินเตอร์เน็ตและโลกความจริง ส่วนใหญ่ถ้ามือแข็งระดับนี้มักเป็นนักหมากรุกอาชีพที่เล่นหากินตามรายการสำคัญมากกว่าจะเป็นพวกสมัครเล่นที่เข้ามาไล่ล่าหาเหยื่อเอาสนุกไปวันๆ

กระดานแรกของการเล่นระหว่างสองสามีภรรยาในค่ำคืนนี้ เซิร์ฟเวอร์ให้ลัดธีร์ได้หมากขาว ซึ่งเชื่อกันทั่วไปว่าเป็นฝ่ายได้เปรียบเล็กน้อยในช่วงเปิด นักหมากรุกหนุ่มขึ้นเบี้ยหน้าคิง ส่วนนักหมากรุกสาวตอบด้วยการขึ้นเบี้ยหน้าบิช็อป กลายเป็นการเปิดแบบ Sicilian Defence ซึ่งถือว่าเป็นหมากอันตรายเพราะเริ่มตั้งเค้าสู้กันได้ตั้งแต่ตาแรกๆ

ดูเหมือนลัดธีร์กำลังคะนองชัยจากการห้ำหั่นที่เพิ่งผ่านมาหมาดๆ เขาขึ้นหมากสูง ละเลยการป้องกันตัวด้วยความประมาท เพียง ๗ ตาเดินแรกก็เห็นชัดว่าเป็นหมากเปิดใหม่ซึ่งหล่อนไม่เคยเจอที่ไหนมาก่อน บ่อยครั้งที่เขาคิดขึ้นเองสดๆแบบอ่อยให้หล่อนมีโอกาสจัดสร้างชัยภูมิดีๆ แล้วค่อยหาทางบุกเจาะให้ถล่มทลายภายหลัง

เช่นในครั้งนี้ เดินไปแค่ ๑๔ ตาลัดธีร์ก็ทำเรื่องน่าตกใจโดยการสละบิช็อปทิ้งแลกกับเบี้ย เพื่อเปิดช่องโหว่ในปราการที่คิงมาวันทาหลบซ่อนอยู่ คล้ายฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมาท่ามกลางอากาศปลอดโปร่งปราศจากเค้าเมฆฝนใดทั้งสิ้น เป็นการตัดสินใจที่เหี้ยมหาญแบบนักรบที่ไม่กลัวตาย ขอให้ได้เป็นฝ่ายเริ่มเข้าทะลวงฟันก่อนท่าเดียว

จากสายตาของมาวันทา สิ่งที่ลัดธีร์ทำในครั้งนี้น่าจะเป็นการทุ่มเสี่ยงแบบเล็งผลเลิศ เอาพิมเสนแลกกับเกลือด้วยใจระห่ำ หาใช่เกิดจากความรู้แจ้งรอบคอบ เขาคงเก็งด้วยสายตาคร่าวๆเท่านั้นว่าสละบิช็อปแล้วตำแหน่งด้านคิงของหล่อนจะอ่อนแอลง แต่ไม่มีอะไรประกันเลยว่ากำลังหนุนระลอกต่อไปจะสามารถรวมพลเข้าซ้ำเติมจนตีด่านแตกได้ ทว่าด้วยความจำกัดจำเขี่ยของเวลาคิด ก็ไม่มีความน่าเชื่อมั่นเช่นกันว่าหล่อนจะเลือกเดินถูก ไม่พลั้งเปิดเส้นทางลำเลียงพลหนุนของฝ่ายตรงข้ามเข้ามากระแทกอัด

หลายคราวที่ผ่านมา มีบ้างที่หล่อนเจอดี นึกว่าน่าจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ แต่เพียงพลาดหลงลืมระวังจุดตายเพียงน้อย สถานการณ์ก็พลิกเปลี่ยน เหมือนคนอยู่ในสมรภูมิเห็นฝูงเครื่องบินรบเหาะมาจากอากาศว่าง แล้วเข้าโหมกระหน่ำทิ้งระเบิดครึกโครม ไม่ให้โอกาสตั้งตัวรู้เหนือรู้ใต้เลยสักนิด จึงทำให้เข็ดและไม่ประมาทสามีเซียนหมากรุกง่ายๆ

ดังนั้นแม้สรุปในใจว่าการเซ่นสังเวยหมากสำคัญครั้งนี้เป็นจิตวิทยาของคนถือแต้มเหนือกว่ามา

ตลอด คือแกล้งฟาดสายฟ้าเข้าผ่าป้อมให้หล่อนเกิดความสับสนงงงันเล่น แต่พอคิดอีกทีมาวันทาก็ถอดใจ เกรงจะเป็นไพ่ตาย ไม่ใช่แค่ไพ่ขู่ เหมือนเช่นที่เขาพิสูจน์ครั้งแล้วครั้งเล่าว่าสามารถเห็นเส้นทางลึกลับที่หล่อนไม่เห็น

การเล่นแนวฟ้าผ่าปราศจากเมฆฝนเช่นนั้นของลัดธีร์ บันดาลให้มาวันทาตื่นตัว เกิดความไม่อยากเป็นหมูสนามเหมือนเหยื่อรายล่าสุดของเขา ใคร่ครวญอยู่นานว่าจะฮุบหรือไม่ฮุบเหยื่อ ต้องอ่านให้ออกเร็วๆว่าถ้ากินจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าไม่กินเขาจะพลิกแพลงด้วยไม้ไหนต่อ ตอนนี้หล่อนคือนางกวางที่ถูกสิงโตโดดเข้าขย้ำถึงตัวเป็นคำแรก หากขาดทางหนีทีไล่ที่ชัดเจน ก็อาจต้องนอนกองให้เขาแทะเล่นหมดทั้งตัวภายในไม่กี่ก้าวข้างหน้านี่เอง

หล่อนตัดสินใจไม่ฮุบเหยื่อ ยอมรับกับตนเองว่าเป็นการเลือกด้วยความขลาดมากกว่าเชื่อมั่นในสติปัญญา

“ฮ่ะๆ กลัวพี่ขนาดนั้นเลยหรือเอิน?”

มาวันทาย่นคิ้ว อ่านข้อความนั้นแล้วรู้สึกเหมือนเป็นยายโง่ให้เขาเยาะเย้ยถากถางเล่น ลัดธีร์ยอมเสียเวลาอันมีค่าหลายวินาทีเพื่อพิมพ์ประโยคเย้าแหย่ จัดเป็นการสะท้อนความใจเย็นของผู้มีภาษีเหนือกว่า หล่อนเงียบเฉยไม่โต้ตอบ รอดูว่าเขาจะทำอย่างไรต่อในกระดานสองมิติ ๘x๘ ตรงหน้า

แทนที่จะถอนบิชอปกลับ แบบแทงดาบเข้ามาแล้วชักออกเพื่อเอาไปใช้ประโยชน์ต่อ เขากลับเดินหมากอื่น ปล่อยบิชอปคาไว้ คล้ายแบะท่าให้หล่อนตัดสินใจใหม่อีกทีว่าจะกินหรือไม่กิน ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้นก็คิดได้สองทาง ทางแรกคือลัดธีร์ซ่อนไม้เด็ดไว้จริง ถ้าหล่อนกินบิชอปของเขา ก็ต้องมีอันเป็นไปอย่างหมดสิทธิ์หลีกเลี่ยง แต่อีกทางคือลัดธีร์เห็นหล่อนแหยแฝ่น เลยได้ทีขี่แพะไล่ ปล่อยตั้งเด่ค้างไว้เล่นๆเป็นมิเตอร์วัดความตาขาวของหล่อนต่อด้วยความขบขัน

เหลือเพียงสองนาที และยิ่งชั่งใจใคร่ครวญเวลาก็ยิ่งลดน้อยถอยลงตามลำดับ มาวันทาแพ้แรงฉิว ใช้อารมณ์ในการเลือก ลองดีดูซิถ้าฮุบเหยื่อจะเกิดอะไรขึ้น

แล้วมันก็เกิดขึ้นจริงๆ เป็นอีกครั้งที่มาวันทาเรียนรู้ถึงพลังอำนาจอันน่าพิศวงของการเกณฑ์พลผสมหมากในสงครามทางสมอง ว่ามีความพลิกแพลงล้ำลึกสุดหยั่งเพียงใด เพียงเขาขยับควีนกับม้าไปวางถูกจุด หล่อนก็เห็นล่วงหน้าแล้วว่ากำลังจะเกิดการประสานงานอันแยบยลเหนือชั้นเพียงใดในอนาคตอันสั้น!

เหมือนถูกบีบจนตัวเหลือเท่าลูกหนู ปาฏิหาริย์บนกระดานหมากรุกมีจริง ทั้งที่เป็นเกมแห่งตรรกะแท้ๆ บางครั้งเมื่อลัดธีร์เผยทีเด็ดราวกับมายากลของจอมคณิตชั้นสูง หล่อนจะยิ้มทึ่ง และปลื้มใจที่สามีเป็นพวกสมองเพชร แต่บางครั้งเช่นหนนี้ ที่โดนสัพยอกก่อนขยอกขย้ำ หล่อนก็นึกเกลียดขี้หน้าเขาขึ้นมารำไร จนต้องสะกดอารมณ์และหาทางแก้ไขสถานการณ์ลำบากด้วยความกดดันยิ่ง

ทว่ายิ่งคิดเวลายิ่งหดสั้นจนเหลือครึ่งนาทีสุดท้าย เขาวาดลวดลายฉีกหล่อนเป็นชิ้นๆ ทีละเปลาะ ทีละขั้นอย่างถูกต้องสมบูรณ์ หล่อนไม่อยากให้เขาสะใจกับการไล่ขยี้จนเข้าขั้นรุกฆาต จึงเลือกคำสั่งยอมแพ้เพื่อปิดเกมแต่เนิ่นๆ

“โอ๊! ไม่น่ายอมง่ายๆเลย กำลังมัน”

เขาบ่นผ่านข้อความไร้เสียง แต่คล้ายหล่อนเห็นลัดธีร์ยื่นหน้าหัวเราะเยาะหยันออกมาจากจอ

แก้วถนัด พอเห็นหล่อนเงียบและไม่ยอมเล่นเกมใหม่ที่เขาส่งคำขอมา ลัดธีร์ก็พูดต่อ

"เมื่อวานเพิ่งอ่านสัมภาษณ์นักหมากรุกหญิงคนหนึ่งแล้วคิดถึงเอินชะมัด แบบว่าผู้หญิงฝรั่งน่ะนะ เลยกล้าพูดหมดเปลือก สารภาพหน้าตาเฉยว่าใครชนะเธอได้บ่อยๆก็อยากนอนกะคนนั้น พูดทำนองว่าเป็นสัญชาตญาณพื้นฐานทางเพศ ที่ผู้หญิงอยากอ่อนแอ อยากเป็นฝ่ายถูกกระทำจากบุรุษเพศที่เหนือกว่า เพราะฉะนั้นยิ่งแพ้ใครมากก็ยิ่งเสียความต้านทานทางเพศต่อคนนั้นมากขึ้นทุกที

ข้อความจากเขาส่งมาต่อเนื่องเป็นสายราวกับฟังเสียงจริงทางโทรศัพท์

"พี่ว่าชายกับหญิงแข่งอะไรกันนี่ต้องมีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ รู้ไหม แต่ละครั้งที่ลิดกำลังของเอินออกจากกระดานได้ พี่ตื่นเต้นเหมือนถอดเสื้อผ้าเอินออกทีละชิ้นในวันแรกของเราเลยทีเดียวเชียว"

มาวันทาเอนหลังพิงพนัก อ่านข้อความของสามีเงียบๆ เป็นที่รู้กันระหว่างหล่อนกับลัดธีร์ว่าเขาเห็นเกมหมากรุกผูกโยงอยู่กับเซ็กซ์ คือหาความสำราญจากหมากของหล่อนแบบเดียวกับที่ชายสักคนหาความสำราญจากเรือนร่างหญิงอันน่าปรารถนาและท้าทาย

ในชีวิตคู่ผัวตัวเมีย เซ็กซ์อาจขอกันดีๆได้ แต่หมากรุกนั้นต้องออกแรงทุกครั้งถึงได้มา ลัดธีร์ทำให้หล่อนค่อยๆเชื่อผ่านประสบการณ์ตรงทีละน้อยว่าผู้หญิงควรเป็นเบี้ยล่างของผู้ชาย จึงจะเป็นธรรมชาติและมีความสุขด้วยกันทั้งสองฝ่าย

คืนนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ชัดเจนว่าแม้การเล่นหมากรุกก็คือการยอมเป็นเบี้ยล่างทางเพศของเขา!

"ทำไมเงียบจัง ติดใจนั่งจ้องอะไรอยู่หรือเปล่า?"

เขาถามหลังจากรอการโต้ตอบเก้อเปล่าอยู่นาน

"กำลังคิดอยู่ว่าจะพูดกับพี่อ๋องยังไงดีน่ะค่ะ"

มาวันทาตอบจนได้

"เรื่องอะไร มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า?"

"ค่ะ... มี!"

"'งั้นเอาเลย คุยเถอะ เราตกลงกันแล้วนี่ว่าจะคุยกันทุกเรื่อง"

"บางเรื่อง... คุยแล้วอาจทำลายความสุขของพี่อ๋องเปล่าๆ"

"เอ... ยังไงนี่ ช่างความสุขของพี่เถอะเอิน มีอะไรก็คุยกัน"

"แน่นะคะ"

"แน่ซี มีเรื่องอะไรหรือ?"

"เรื่องทฤษฎีทางเพศแบบแปลกๆของพี่น่ะค่ะ"

ลัดธีร์นิ่งอึ้งงุนงงอยู่เป็นครู่

"ทฤษฎีไหน?"

"อย่างที่พี่อ๋องเชื่อทั้งหมดนั่นแหละค่ะ เช่นเรื่องนักหมากรุกหญิงให้สัมภาษณ์ถูกใจพี่อ๋องคนนั้นเป็นอาทิ เรื่องกดขี่ทางเพศชัดๆ"

"อ๋อ… ฮะๆ ถ้าทำให้เขินก็ขออภัย"

"เปล่า!" มาวันทารีบพิมพ์ปฏิเสธไปรอบหนึ่ง แล้วอธิบายตามหลัง "นอนเตียงเดียวกันมานาน เอินเลิกเขินหรืออายแล้วค่ะ แต่วิธีที่พี่คิดเกี่ยวกับเรื่องพรรค์นี้ทั้งหมดทำให้เอินชักรู้สึกไม่ดี"

ลัดธีร์ต้องกอดอกเกาคางอยู่คนเดียว ที่ผ่านมาเขามั่นใจเสมอว่าเข้ากับมาวันทาได้ดี โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในห้องนอน หล่อนร่วมเป็นสุขสดชื่น เห็นดีเห็นงามตามเขาไปหมด แม้ก่อนเดินทางครั้งนี้ หากแต่งตั้งมาวันทาเป็นกรรมการให้คะแนนตัดเกรด พิจารณาจากสีหน้าและแววตาของหล่อนแล้ว เขาควรจะได้อะไรแถวๆ A บวกโน่น

"อือม์… พูดต่อสิเอิน พี่กำลังรอฟัง ให้พี่รับรู้ว่าทำอะไรผิดไป"

สองสามีภรรยาโต้ตอบข้อความกันช้าลง ด้วยความระมัดระวังการใช้ถ้อยคำมากขึ้น

"คือ… จู่ๆเอินก็รู้สึกว่าตัวเองเป็นแค่เครื่องรองรับอารมณ์สกปรกของผู้ชาย ผู้ชายเห็นผู้หญิงเป็นเพียงเครื่องสนองความใคร่ในรูปแบบที่ตัวเองต้องการเท่านั้น"

นาทีนั้นลัดธีร์สำเหนียกถึงบางสิ่งที่ผิดปกติไป มาวันทากำลังโกรธเขา และท่าทางจะมีคำบริภาษอัดอั้นอยู่ในหัวมากมาย สังหรณ์บางอย่างบอกเขาว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่จู่ๆมาวันทาก็คิดขึ้นเอง แต่ต้องมีต้นสายปลายเหตุแน่นอน

"มันเริ่มจากตรงไหนพอบอกพี่หน่อยได้ไหม?"

"อย่างเมื่อกี้ ที่พี่อ๋องบอกว่ากำจัดหมากของเอินออกจากกระดานแต่ละตัวแล้วเหมือนถอดเสื้อผ้าเอินทีละชิ้นในครั้งแรกของเรา มันสะกิดแผลเก่า ยังไม่ลืมที่พี่อ๋องใช้กำลังกับเอินตอนอายุแค่สิบหก ถึงวันนี้บางคืนยังนอนฝันร้ายอยู่ด้วยซ้ำ กับการเห็นพระเอกที่เคยปกป้องทะนุถนอมเรา กลับกลายเป็นโจรรังแกเด็กไม่มีทางสู้เสียเอง"

มาวันทานึกเปลี่ยนใจอยากยั้งไว้ เพราะรู้สึกว่านั่นอาจเป็นชนวนการมีปากเสียงที่จุดติดแล้วยากจะดับ แต่มือไวกดปุ่มส่งข้อความไปเสียก่อน จึงเลยตามเลย แล้วพิมพ์ข้อความไล่หลังเพื่อผ่อนบรรยากาศให้เบาลง

"ทบทวนย้อนไปต่างๆนานาเลยคิดมาก อาจเป็นแค่อารมณ์หนึ่งก็ได้นะคะ ประเภทแพ้แล้วพาลหรือห่างกันบ่อยจนหงุดหงิดกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง หากรบกวนความสุขของพี่ก็ขออภัย ลืมๆเสียเถอะ"

ลัดธีร์นั่งนิ่งประเมินสถานการณ์อยู่เกือบครึ่งนาที เขาอยากจับต้นชนปลายให้ติดก่อนพูดอะไรต่อ เพราะเท่าที่รู้จักมาวันทามาแปดปี หล่อนไม่ใช่ขี้แพ้ชวนตีเด็ดขาด และเขากับหล่อนก็คุยกันบ่อยเสียยิ่งกว่าผัวเมียทั่วไปที่เจอหน้ากันทุกวันเสียอีก ฉะนั้นลืมได้เรื่องเหงาจนหงุดหงิด ชนวนต้องเป็นบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่านั้น

"เอิน… เราพูดกันหลายครั้งแล้วเรื่องความผิดของพี่เมื่อเกือบแปดปีก่อน พี่ขอโทษที่อดใจไม่อยู่เพราะสถานการณ์พาไปนับครั้งไม่ถ้วน ตลอดแปดปีนี้พี่ก็พยายามไถ่โทษด้วยการเอาใจเอินสารพัด น่าจะพิสูจน์ธาตุแท้ของใจพี่ได้เกินพอ… ส่วนเรื่องหมากรุก ขอยอมรับว่าตัวเองมีอารมณ์ผยอง กระหยิ่มยิ้มย่องที่อยู่เหนือใครต่อใครอยู่บ้าง แต่ก็ไม่เคยเห็นหมากรุกเป็นเครื่องมือกดขี่ทางเพศเลยนะ เกมคือเกม ตอนเอินเอาชนะพี่ได้ เคยเห็นพี่ออกงิ้วสักครั้งไหม มีแต่หัวเราะชื่นชมแล้วๆเล่าๆไปทั้งวันด้วยซ้ำ"

“อย่าเลย! พอพี่แพ้ขึ้นมา พี่จะขอแก้มือทันที ถ้าเอาชนะคืนได้ถึงค่อยชมย้อนหลัง... บอกอะไรให้นะคะ ตอนเล่นใหม่หน้าตาพี่เครียดจัดเหมือนพวกโรคจิตดีๆนี่เอง!”

“เอาล่ะ ถ้าเรื่องสมัยเอินอยู่ปีหนึ่งยังเตือนให้เอินระลึกว่าพี่เป็นพวกชอบรังแกผู้หญิง พี่ก็ขอโทษ... ส่วนเรื่องแพ้ชนะ ถ้าพี่เผลอทำหน้าเหมือนพวกโรคจิต คราวหลังจะพยายามแผ่เมตตาก่อนเล่น หน้าตาจะได้อ่อนโยนลงกว่าเดิม”

ลัดธีร์พยายามโอ๋ด้วยการหยอดมุขตลกเมื่อเห็นเค้าว่านี่อาจบานปลายเป็นการถกเถียงยืดยาว เขากับมาวันทาไม่เคยทะเลาะกันชนิดหน้ามืดหูอื้อตาลาย หล่อนไม่เคยแง่งอนกระบึงกระบอนเกินเหตุเกินผล อย่างมากเขาแค่ต้องเหนื่อยใจใช้เวลาชี้แจงเพื่อยุติเรื่องขัดแย้งนานหน่อยเท่านั้น และเท่าที่ระลึกได้ นับแต่วันลั่นระฆังวิวาห์เป็นต้นมา ทุกเรื่องเออออกันสิ้น เขาตามใจหล่อน หล่อนตามใจเขา เป็นการผลัดกันยินยอมเพื่อปรับตัว แบบเดียวกับการรู้จักปรับจังหวะช้าเร็วทางดนตรีให้เสมอกันพอดี

เขาเรียนรู้ว่าการถกเถียงด้วยโวหารไม่อาจเอาแพ้เอาชนะกันได้ เพราะปราศจากกฎตายตัวให้ชี้ขาดเป็นแพ้ชนะอย่างเกมหมากรุก คนเราถ้าไม่ยอมกันเสียอย่าง งัดเหตุผลมาใช้จนตายก็ไม่สำเร็จ ถ้าอยากทำให้อีกฝ่ายยอมรับจริง ต้องอาศัยจิตวิทยาและความประนีประนอมมากกว่าความอยากชนะ หากเทียบเป็นเกมก็ต้องใช้หัวใจในการเล่น และมุ่งจะเอาผลเสมอกันมากกว่าอย่างอื่น

“คราวนี้รู้ตัวล่ะ สรุปคือต่อไปนี้พี่ไม่ควรพูดจาแทะโลมหาความบันเทิงส่วนตัวระหว่างเล่นหมากรุกกับเอินใช่ไหม?”

พอมาวันทาเห็นเขาเริ่มประโลม หล่อนก็ผ่อนท่าทีลงบ้าง

“คืนนี้เอินอาจจะแค่สับสน อึดอัด แต่ไม่ใช่อารมณ์อยากหาเรื่อง หรืออยากทำลายความสุขระหว่างเราหรอกนะคะ”

ลัดธีร์พยักหน้าอย่าพอใจขณะพิมพ์

“จำได้ไหม พี่เคยบอกว่าเห็นเอินเซ็กซี่ที่สุดตอนนั่งนิ่งก้มหน้าก้มตาพยายามเอาชนะพี่?”

“ค่ะ จำได้”

“แล้วก็ไม่ใช่ว่าชอบมองเฉพาะตอนเซ็กซี่ พี่ชอบมองเอินหลายๆมุม ทั้งตอนเอินทอดอารมณ์ตอนเอินจ๊ะจ๋า ตอนเอินเพลินเป่าฟลุต ดีออกที่นั่นแสดงว่าพี่เสน่หาเอินได้รอบด้าน ตอนเอินนั่งนิ่งทุ่มเทความคิดทั้งหมดลงในกระดานหมากรุก มันมีอะไรบางอย่างที่น่าพิศวาสกระจายออกมา ความเป็นหญิงเมื่อเข้าคู่กับกระแสความอยากชนะนี่ จะว่าไงล่ะ... เป็นการผสมผสานระหว่างรูปอิตถีที่สวยหวานเข้ากับพลังกระหายอยากมีชัย ดูเร้าใจดี อือม์... อ่านพี่ออกหรือยัง นี่ไม่ใช่เรื่องการกดขี่ทางเพศ แต่เป็นเรื่องการอยากได้ความเร้าใจชนิดหนึ่ง เอินควรภูมิใจที่มีหลายมุมให้พี่มอง”

“เอินอาจช่างอุปาทานไปเอง แต่ท่าทางพี่อ๋องมองเอินในมุมต่ำมากกว่ามุมสูงนะคะ อยู่ในครัวยังไม่เว้น! เอินไม่อยากเป็นผู้หญิงที่ถูกคิดในแง่วัตถุเร่าร้อนทางกามหรอก ไม่ภูมิใจเลย”

“ผู้หญิงที่ไหนไม่อยากเป็นที่น่าใคร่ของคนรัก?”

“ก็เอินไงคะ เอินจะรู้สึกว่าตัวเองมีค่ามาก ถ้าพี่อ๋องต้องการกอด หรือจับมือเอินด้วยใจถนอมรักษา ไม่ใช่เข้ามาด้วยผัสสะทางกามารมณ์”

คราวนี้ลัดธีร์เป็นฝ่ายเงียบยาว เหลือเพียงมาวันทาทำหน้าที่พิมพ์สนทนาอยู่คนเดียว

"รู้แต่ต้นแล้วว่าเซ็กซ์ระหว่างเราไม่พอดีกัน แถมที่ผ่านมาเอินกลัวพี่อ๋องเบื่อ กลัวว่าห่างกันจะทำให้พี่อ๋องอยากหาเศษหาเลย เอินถึงโอนอ่อนผ่อนตามตลอด บางทีพี่อ๋องเล่นแผลงๆ อย่างเช่นใส่กุญแจมือก็ยอมทน หลับหูหลับตาคิดเสียว่าตัวเองเป็นของเล่นชิ้นหนึ่ง เรื่องความอยากเป็นฝ่ายอ่อนแอ เป็นฝ่ายแพ้แรงอะไรที่พี่อ้างใครมาพูดนั่นอาจจะใช่สัญชาตญาณดิบของผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง แต่เชื่อเถอะค่ะว่าไม่ใช่ทั้งหมด เอินรู้จักความต้องการของตัวเองดี ตามนิยามของเอิน การร่วมรักคือความร่วมมือระหว่างสามีภรรยาที่มีใจเสมอกัน แต่ถ้ามีเรื่องการแสดงอำนาจหรือเอาสนุกตามอำเภอใจของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง อันนั้นคงเป็นได้เพียงการสมสู่ที่ถูกขับดันจากสัญชาตญาณในระดับเดียวกับ...สิ่งมีชีวิตทั่วไป"

ลัดธีร์เม้มปาก พิมพ์ตอบหลังเงียบเสียนาน

"ใช้คำตรงใจก็ได้ เอิน เสียเวลาพิมพ์ตั้งหลายคำทำไม สิ่งมีชีวิตทั่วไป...พิมพ์คำเดียวสั้นๆ พี่ไม่โกรธหรอก"

"ค่ะพี่อ๋อง เอินก็หวังว่าพี่อ๋องจะไม่โกรธ เอินรักพี่มาก และความจริงพี่ก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อเอินด้วยอาการรุกรานหรือป่าเถื่อนจนเหลือฝืน ตรงข้าม ครึ่งต่อครึ่งพี่สุภาพ นุ่มนวล แล้วก็ให้เกียรติกัน คุยคราวนี้เอินก็ไม่มีเจตนาประท้วง แต่พี่อ๋องถามเองว่ามีปัญหาคาใจหรือเปล่า เอินเลยแค่อยากระบายความอัดอั้นตันใจเสียบ้าง...ว่าบางทีเอินขยะแขยง"

ไม่อยากเดาว่าเขาจะมีสีหน้าอย่างไรเมื่ออ่านข้อความของหล่อน รู้แต่ว่าพิมพ์ส่งได้ก็โล่งเหมือนปลดปล่อยบางสิ่งที่เก็บกดไว้แน่นอกมานาน

ดูเหมือนเขาใช้เวลามากหน่อย กว่าจะเรียบเรียงคำพูดได้

"ลองคิดอย่างนี้นะ เอินเป็นของพี่มาหลายปี ถึงแม้ว่าก่อนแต่งจะยอมพี่แค่ปีละหนสองหนก็เถอะ แต่ขอให้ดูว่าพี่ยังเสมอต้นเสมอปลายอย่างไร เรื่องวอกแวก เรื่องหญิงอื่น แม้มาไกลหูไกลตาเพียงใด ก็ซื่อสัตย์กับเอินคนเดียว ทำไมพี่ถึงทำได้? เพราะพี่พิศวาสเอินอยู่คนเดียว โปรแกรมตัวเองไว้ด้วยเครื่องแวดล้อมทั้งปวง ไม่เฉพาะเรื่องบนเตียง แต่สร้างปัจจัยทั้งหมดที่จะจูงเราสองคนขึ้นเตียงด้วยความเรียกร้องตามธรรมชาติ"

"ด้วยการทำให้เอินเห็นตัวเองเป็นนางบำเรอ ต้องอยู่ใต้ฝ่าบาทพี่อ๋องตลอดเวลาหรือเปล่า?"

"สาบาน...พี่ไม่เคยเห็นเอินเป็นผ้าเช็ดเท้าเลยนะ แต่ยอมรับว่าในมุมมองของพี่ หน้าที่ของสามีบนเตียงก็คือทำให้ภรรยารู้สึกว่าเธอเป็นผู้หญิง ถ้าหากผู้ชายไม่สามารถเก่งกว่า วันหนึ่งผู้หญิงก็คงกลายเป็นทอมบอย คืออารมณ์แบบหญิงๆ จะหายไป ต่างฝ่ายต่างเป็นท่อนไม้แห้งที่ขาดแรงดึงดูดระหว่างกัน และนั่นก็เหมือนกับเรื่องนอกเตียง หากผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิงไม่ได้ ในที่สุดความนับถือก็จะค่อยๆ เหือดไปจากใจอารมณ์เพศก็ไม่ตามมา"

"ทำให้เป็นแบบเดียวกับเล่นดนตรี ที่ต่างเสมอกัน ยืนอยู่คนละตำแหน่ง แต่สามารถช่วยกันประสานให้ไพเราะเพราะพริ้งไม่ได้หรือคะ? พูดอย่างนี้พี่คงบอกอีกล่ะซีว่าดนตรีเป็นคนละเรื่องกับเซ็กซ์"

"ไม่ใช่คนละเรื่องหรอก ดนตรีเป็นสื่อที่ทำให้เรามีลีลากลมกลืนกัน ฟังไปในทางเดียวกัน เล่นไปในจังหวะเดียวกัน และที่สุดคือปรับใจให้อยู่ในกระแสเดียวกัน ความอ่อนโยนเป็นประตูไปสู่ความรัก

ชนิดหวาน ความรักอ่อนหวานเป็นฐานรองรับเซ็กซ์ที่ถึงใจ เอินดูด้วยว่าดนตรีระหว่างเรา ส่วนใหญ่ฟลุตจะเด่นกว่า มีปริยายของฐานะเป็นผู้นำมากกว่าผู้ตาม เห็นไหมว่าเราผลัดกัน ความละเมียดละไมเป็นธรรมชาติของเอิน ขณะที่ความกร้าวแกร่งเป็นธรรมชาติของพี่ เมื่อมาอยู่ร่วม เราก็ถ่ายเทสิ่งที่อีกฝ่ายขาดให้กันและกัน จนวันหนึ่งคงสมดุลบนฐานของความรักที่มีเสมอกัน”

ข้อความของเขาราวกับน้ำไหล ต่อเนื่องยืดยาวเป็นชุด

“ปัญหาสำคัญในชีวิตคู่ของเราจะเกี่ยวกับเวลา เอินเป็นหมอ อยู่เวรบ่อย ส่วนพี่ยิ่งแล้วใหญ่ หายหน้าทีละสองวันบ้าง สี่วันบ้าง บางทีซวยหน่อยสิบวันยังเคย สุดแล้วแต่เครื่องบินพาไป นับว่าโชคดีทุกวันนี้มีอินเตอร์เน็ตกับโทรศัพท์มือถือเป็นสื่อช่วยให้เราเหมือนใกล้กัน โจทย์ของเราคือจะใช้ประโยชน์จากเครื่องมือสื่อสารให้เต็มที่ได้อย่างไร ให้มันโยงเราทั้งใจ ทั้งคำพูด และเหมารวมมาถึงเซ็กซ์ ในส่วนของพี่ ในมุมที่พี่เห็นตัวเอง พี่ไม่เคยนอกใจเอินเพราะมีเรื่องเร้าอารมณ์บนกระดานหมากรุก และได้พูดแหย่เอินให้ครึ้มๆ ใจบ้าง หลายครั้งที่รุกชนะเอินได้ในตำแหน่งยากๆ ความรู้สึกพี่แทบไม่ต่างจากจังหวะที่พาเอินไปถึงยอดของความสุขได้ และเกมพวกนั้นก็มักทำให้อยากกลับมาหาเอินเร็วๆ ”

มาวันทามองกรอบข้อความของเขานิ่ง ลัดธีร์มักคิดได้แตก และทำให้หล่อนจำนนต่อเหตุผลได้ทุกครั้งที่มีเรื่องขัดใจ แม้ยังนึกต้านอยู่มากก็ตาม

“พี่อ๋อง...ฟังแล้วเอินคล้อยตามนะคะ แต่ทำไมความรู้สึกว่าภาวะข้าทาสหรือนางบำเรอยังค้างอยู่ในใจก็ไม่ทราบ”

“เพราะเอินไม่ได้เอาใจไปใส่ในที่ที่ควรใส่น่ะซี ลองทบทวนดีๆ ตั้งแต่เราคบกัน พี่ปฏิบัติต่อเอินเยี่ยงทาสหรือเจ้าหญิง? มีไหมลืมของขวัญวันเกิด มีไหมเอินอยากกินอะไรไกลแค่ไหนแล้วพี่ขัดใจ มีไหมเอินจะเอาโน่นเอานี่แล้วพี่ปฏิเสธ หรือพี่อ้างเหนื่อยอ้างขี้เกียจ แต่ในส่วนของเอิน พี่ขอสิบครั้งแล้วได้ตามต้องการกี่ครั้ง?”

ผู้เป็นภรรยาถลึงตาใส่จอมอนิเตอร์ รีบพิมพ์ตอบทันควัน

“ดูเหมือนจะทุกครั้งนะคะ”

“เหรอ? หยุดสองวันตรงกันคราวก่อนพี่อยากไปนอนเล่นชายทะเล แต่เอินบอกว่าไง ต้องไปเยี่ยมพ่อแม่ที่อยุธยา แถมอีกวันนัดกินข้าวกับเพื่อนจากอังกฤษของเอิน อันนี้แค่ยกตัวอย่างนะ ไม่ใช่ฟื้นฝอยหาตะเข็บ แค่อยากเอามาอ้างอิงว่าพี่ไม่อุทธรณ์เลย ถึงอยากไปทะเลกับเอินมากขนาดไหนก็ยอมเอินหมด”

“จะให้เอินปฏิเสธพ่อแม่บ่อยๆ ได้ไงคะ โดยเฉพาะคราวก่อนนี่วันเกิดย่าเอินด้วย ส่วนเรื่องเพื่อนสนิทของเอิน สองสามปีเขาถึงจะกลับมาสักครั้ง ช่วงเราแต่งเป็นจังหวะที่เขากำลังวุ่น พอว่างก็รีบมาทันที นี่ก็ไม่ใช่จะแก้ตัวกลบเกลื่อนนะ แค่ขอโอกาสชี้แจงนิดหนึ่ง ที่พี่อ๋องหาว่าเอินไม่ตามใจ ก็ใช่จะเป็นเพราะนิสัยเสีย ชอบเอาเปรียบ ไม่สมน้ำสมเนื้อกับที่พี่พะเน้าพะนอเอิน แต่เพราะเกิดเหตุจำเป็นหรอก”

ลัดธีร์เสียดายที่เท้าความถึงเรื่องจ้อย เพิ่งนึกออกว่ามีเรื่องใหญ่กว่านั้น แต่ก็คร้าน ขี้เกียจพิมพ์เสียแล้ว เพราะเกลียดบรรยากาศข้นหนักตอนถกเถียงกับมาวันทา แม้ต่างฝ่ายต่างเต็มไปด้วยเหตุผล ก็แตกประเด็นบานปลายได้ไร้ที่สิ้นสุด ไม่ต่างกันเลยกับคู่ที่ขาดเหตุผลทั้งหลาย เช่นคราวนี้ จากแรกที่เริ่มด้วยเรื่องการกดขี่ทางเพศ นี่กำลังจะเปลี่ยนเป็นเรื่องตามใจไม่ตามใจเสียแล้ว

"อย่าเถียงกันเลยนะเอิน พี่รักเอิน แล้วก็อยากอยู่กับเอิน เพราะฉะนั้นเพื่อให้มีเราอยู่ด้วยกันตลอดไป พบกันครึ่งทางได้ตรงไหนก็เอา ย้อนกลับไปที่ต้นเหตุก่อน พี่จะตามใจเอิน ต่อไปนี้ก็บอกเป็นครั้งๆ เลยแล้วกันว่าทำอะไรแล้วเอินเกลียด จะระหว่างเล่นหมากรุกหรือระหว่างอยู่บนเตียงก็ตาม"

"แค่อยากให้พี่อ๋องรู้ ผู้หญิงไม่เหมือนกันนะคะ ระหว่างความอยากได้ผู้นำกับความอยากได้คนช่างเอาใจ เอินอยากได้คนช่างเอาใจ ไม่ต้องเป็นผู้นำมากก็ได้ ตอนเสียตัวให้เผด็จการอย่างพี่ครั้งแรก รู้ไว้เลยว่าไม่มีความสุขสักนิด วันนั้นเอินไม่พร้อม ไม่สมยอม ห้ามแค่ไหนพี่ก็ไม่ฟัง จะดึงดันเอาให้ได้ แผลทางใจที่ถูกข่มขืนเป็นยังไงผู้ชายไม่มีทางรู้หรอก พี่อ๋องทำให้เอินมองมาตลอดว่าเพศผู้เป็นพวกเห็นแก่ตัว เอาแต่ได้สนุกกับการได้มาด้วยกำลัง บูชากามเป็นสรณะ ไม่ต่างจากยักษ์มาร!"

"แหม! เป็นชุดเชียวนะเอิน"

"รู้ไว้เถอะค่ะ ทุกวันนี้เอินก็ยังเกลียดผู้ชายอยู่ในส่วนลึก พี่อ๋องทำให้จิตใจเอินเต็มไปด้วยความขัดแย้งระหว่างรักกับชัง พี่อ๋องสนุกครั้งเดียว แต่เอินต้องฝันร้ายเป็นพันหนซ้ำแล้วซ้ำอีก นึกขึ้นมาทีไรก็ไม่เข้าใจทุกที ว่าทำกันลงคอได้ยังไง เอินยังเป็นเด็กอยู่แท้ๆ ความสัมพันธ์ที่เหมือนใสสะอาดระหว่างเราแท้จริงมีรอยเปื้อนอยู่จุดหนึ่ง ไม่เคยชะล้างได้หมด มองทีไรก็ยังเห็น"

ลัดธีร์ยกมือเกาศีรษะกรากๆ อย่างเริ่มหงุดหงิด เพราะภรรยาพูดแบบเอาโทษอะไรสมัยไหนก็ได้มาตั้งข้อหาเพื่อต้อนเขาไปสู่ความเป็นคนผิด แถมยิ่งพูดถ้อยคำก็ยิ่งเข้มข้นขึ้นทุกที

แต่ว่าไปก็ถูก ระหว่างเขากับหล่อนใช่จะอยู่บนทางโรยด้วยกลีบกุหลาบตลอดสายอย่างที่หลายคนคิด การถูกพร่าผลาญพรหมจรรย์ก่อนวัยอันควรทำให้มาวันทาเลิกคบกับเขาหลายเดือน และเมื่อกลับมาคบใหม่ก็ไม่ยอมให้แตะเนื้อต้องตัวแม้ปลายเล็บเป็นปี ยังจำแววร้าวเสมือนตราบาปในดวงตาหล่อนสมัยนั้นได้ดี ทุกอย่างเสียหายไปหมด มาวันทาเจ็บจริง เจ็บนานทั้งกายทั้งใจ นั่นเป็นสิ่งที่เขาตระหนัก

แต่เขาก็พยายามทำคุณไถ่โทษมาตลอด แม้ไม่มีโอกาสช่วยหล่อนให้รอดพ้นจากสถานการณ์คอขาดบาดตายแบบในหนัง ทว่าการจ้องเอาอกเอาใจ มอบความรักความสุขสุดความสามารถ รวมทั้งทำตัวเสมอต้นเสมอปลายเป็นเวลาเนิ่นนาน ก็ควรมีน้ำหนักเพียงพอชดใช้ และแน่ใจว่าไม่ได้เข้าข้างตัวเอง ในเมื่อหล่อนกลับมาเป็นฝ่ายให้ท่า ส่งสัญญาณขอร่วมอภิรมย์เองเมื่ออายุราวยี่สิบ

ที่จุดนั้นลัดธีร์ถือว่าทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปแล้ว เขาควรพ้นจากความรู้สึกผิดได้แล้ว บาดแผลทางกายใจของหล่อนสลายหายหนไปหมดแล้ว เขาเริ่มเป็นผู้ใหญ่ ทำงานทำการ เก็บเงินรอแต่ง และไม่ปล่อยให้ความสัมพันธ์ดำเนินไปในรูปลักลอบได้เสีย มีการขอผู้ใหญ่จัดพิธีหมั้นเป็นเรื่องเป็นราว มีแผนการชัดเจนว่าจะตบแต่งเมื่อใด

แล้วมาวันทาก็ไม่เคยย้อนอดีตชวนระลึกชาติสมัยเขาเป็นโจรปล้นสวาทอีกเลย จวบจนวันนี้ ที่ท่าทีหล่อนเริ่มประหลาดขึ้นมาใหม่

"เอิน...งั้นลองพูดแบบตรงไปตรงมากันไหมล่ะ พี่ว่าเอินแปลกไป ถือสาหาความกระทั่งฝอยเล็กฝอยน้อยหยุมหยิม ขนาดเรื่องเก่าตั้งแต่สมัยไหนยังขุดขึ้นมาถล่มพี่ วันนี้ต้องมีอะไรสักอย่างแน่ๆ ...ใช่ไหม?"

หน่วยตาของมาวันทาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย

“คิดไปเองแล้วนะคะ เอินอึดอัดและเก็บกดมานานต่างหาก!”

อธิบายตนเองไม่ได้เช่นกันว่าทำไมพิมพ์ข้อความครั้งนี้จึงมือสั่น จิ้มผิดจิ้มถูก ต้องแก้หลายหนกว่าจะสามารถส่ง

ลัดธีร์อ่านแล้วเงียบกริบ สำเหนียกได้ถึงอาการลนลานแปลกๆ ของภรรยา ส่วนมาวันทาเมื่อเห็นเขาไม่โต้ตอบใดๆ ก็นั่งมือสั่นอยู่คนเดียว จึงกลายเป็นช่วงพักยาวร่วม ๑๕ นาที กว่าที่ฝ่ายสามีจะสงบสติอารมณ์ลงและตั้งหลักใหม่

“เราต้องช่วยกันระวังกับดักทางธรรมชาติ รักกับชังใกล้กันนิดเดียว ยิ่งเรารักกันแรงๆ ก็เท่ากับเราเตรียมชิงชังกันมากๆ ด้วย ขอแค่สลับจาก ‘อย่างใจฉัน’ เป็น ‘ผิดใจฉัน’ เท่านั้น พี่มีความทุกข์ที่สุดก็ตอนเอินโกรธหรือเกลียดพี่นี่แหละ”

มาวันทาถอนใจยาว

“เอินง่วงแล้วค่ะ ขอตัวเข้านอนนะ”

“โอเค...แล้วพรุ่งนี้เย็นเจอกัน”

“พี่อ๋องคะ...มื้อเย็นพรุ่งนี้มีน้องคนหนึ่งร่วมโต๊ะด้วยได้ไหม?”

“ตามสบาย”

นักบินหนุ่มกัดฟันพิมพ์ตอบ

“ขอบคุณนะคะ ราตรีสวัสดิ์จากฝั่งไทยค่ะ”

ออกจากอินเตอร์เน็ต ปิดคอมพิวเตอร์ แพทย์หญิงมานั่งเงียบบนเตียงนอน มีความรุ่มร้อนตามราวีในอก บางครั้งคนเราประสบเหตุแห่งความกังวลใจหลายหลากเสียจนสับสนว่ากำลังเป็นทุกข์เพราะสิ่งใดแน่ บัดนี้เมื่อได้อยู่กับตนเองตามลำพัง มาวันทาเริ่มงุนงงกับความทุกข์ที่เกิดขึ้น เพราะสำรวจแล้วเจอแต่เรื่องไร้เหตุผลทั้งสิ้น

แทนการเข้านอนดังตั้งใจแต่แรก แพทย์สาวเลือกออกจากห้องมายืนที่หน้ามุขในอาการครึ่งเหม่อ แหงนมองห้วงฟ้ามืดแล้วตระหนักว่าหล่อนกำลังอยู่คนเดียวตามลำพัง สดับความเงียบงันรอบด้านราวกับไม่เคยมีใคร ไม่เคยแต่งงาน ไม่เคยเสียภาวะโสดไปไหน

ความทึบแน่นด้วยพายุฟุ้งซ่านเกี่ยวกับลัดธีร์ค่อยๆ เบาบางลงจนปลอดโปร่ง น่าแปลกที่คลื่นแทรกในหัวระลอกต่อมากลายเป็นสุ้มเสียงหวานซึ้งของลานดาวยามสาธยายความงามของฟ้าราตรีผ่านเพลงร้อง ริมฝีปากมาวันทาค่อยๆ คลี่ออกเป็นยิ้มกริ่ม เสน่ห์ลี้ลับของเพดานประดับดาราเบื้องบนอาจเทียบได้กับเสน่ห์ล้ำลึกของลานดาวผู้พราวพร้อมด้วยสมบัตินานาชนิด แม้ผู้หญิงด้วยกันยังต้องแอบหลง

พักหลังหล่อนห่างเพื่อนเก่าๆ ไป เพราะต้องกระจายออกต่างจังหวัดกัน ดีไม่น้อยที่มีลานดาวเข้ามาในชีวิตช่วงนี้ เพิ่งรู้ตัวว่าเหงา และอยากมีใครเป็นเพื่อนใกล้ตัวยามเดียวดาย

เพลินมองหมู่ดาว พรุ่งนี้หล่อนคงไม่เหงาอีกต่อไป

ตอนที่ ๑๐ หลากพันธะ

"ฮัลโหล"

"จ๊ะเหรอ? นี่โจ๊กนะ"

ลานดาวยิ้มเนือย ดีใจเล็กๆเมื่อรู้ว่าเป็นเขา นนทกานต์เป็นคนดี ในความหลงใหลและหวังรอการตอบรักจากหล่อนลมๆแล้งๆ เขามีใจจริงห่วงใยแบบไม่หวังผลอยู่ด้วย ราวกับเคยติดค้างบุญคุณมาแต่ปางก่อน จนยอมชดใช้อย่างปราศจากเงื่อนไข บอกตนเองว่าถ้ามีเรื่องลำบากต้องหันไปหาความช่วยเหลือจากใคร ห้วงเวลานี้นนทกานต์คงเป็นคนแรกที่หล่อนจะนึกถึง

"ว่าไงจ๊ะรูปหล่อ"

หญิงสาวอารมณ์ดีพอจะยั่วเย้า

"ฮ้า! หล่อจริงอ้ะ?"

“จริง”

“หล่อแล้วทำไมไม่รักล่ะ?”

ลานดาวยิ้มมุมปาก หากเขาอ่านใจหล่อนออกคงได้แต่กลอกหน้า เพราะกำลังคิดว่าหล่อมีหลายแบบ ทั้งหล่อกระจอก หล่อเรียบๆ หล่อเร้าใจ ไปจนถึงหล่อกระชากใจ อีกอย่างหล่อนไม่ได้เป็นคนแพ้ความหล่อง่ายนัก หากขาดคุณสมบัติที่ทำให้ตาตื่น หล่อนก็พร้อมจะเมินทันที

"วันนี้มีอะไรให้ข้าเจ้ารับใช้เจ้าคะ?"

"ถ้าจะโทร.มาคุยเล่นนี่มีปัญหาหรือเปล่า?"

"ปัญหาไม่มี แต่อาจมีรายงานให้ช่วยทำได้นะ"

"อยากคะแนนตกก็เอามาเลย ยินดีช่วย"

หญิงสาวยิ้มให้กระบอกโทรศัพท์

"ฉันเป็นได้แค่เพื่อนเธอนะ โจ๊ก"

อยู่ๆหล่อนก็นึกอยากพูดเช่นนั้น

"เข้าใจแล้ว ย้ำหลายครั้งแล้ว เบื่อฟังซ้ำซากแล้ว โจ๊กก็บอกแล้วไงว่าจะเป็นเพื่อนที่ดีของจ๊ะ"

"ฉันรู้ว่าเธอพูดแต่ปาก ใจยังรออยู่"

"ก็เป็นสิทธิ์ของเราที่จะมีความสุขกับการรอแบบหมดหวัง ถ้าเมื่อไหร่เราทำตัวเป็นเจ้าของจ๊ะหรือลุกขึ้นหือถือสิทธิ์อะไร ก็ค่อยเขี่ยเราไปให้พ้นทางแบบรายอื่นๆที่มากวนใจแล้วกัน"

ลานดาวยิ้มกว้างขึ้น

"ฉันสัญญาว่าจะรักษาเธอไว้เป็นเพื่อนตลอดไป"

"ขอบใจ รู้สึกเป็นเกียรติ"

"บางทีฉันก็เริ่มรู้สึกตัวว่าไม่สามารถมีเพื่อนสนิทได้ กี่คนๆก็ต้องห่างหายกันไปหมด เผลอๆก็กลายเป็นศัตรูกันไปเลย ซึ่งเหตุผลอาจเพราะ... ฉันมีเพื่อนสนิทผิดเพศ!"

"จริงแหละ ผู้หญิงด้วยกันคงอดริษยาจ๊ะไม่ได้ทั้งนั้น"

"ก็มีนะ ที่ไม่ริษยา แต่ต้องแบบน้อง หรือแบบพี่"

"อ๋อ... อือม์ ใช่ พอคนเราฐานะแตกต่างให้รู้ๆ ก็จะได้ไม่ต้องนึกอยากแข่งดีกัน"

"ถ้าฉันจะคบกับเธอเป็นเพื่อนสนิท แน่ใจไหมว่าจะไม่ฝันหวาน หวังลมแล้งเกินเลย"

"แน่ใจ!"

"ดี! ต่อไปนี้มีอะไรฉันจะระบายให้เธอฟัง ขอให้เธอเป็นคู่คิด ขณะเดียวกันจะพยายามเก็บๆ อาการหว่านเสน่ห์ไว้ เธอจะได้ไม่ต้องลำบาก อ้อ... ไม่ต้องพยายามชวนไปไหนต่อไหนนะ ลูกไม้พาไปดูหมอก็ไม่เอา คุยกันทางนี้ หรือเจอกันที่คณะพอ"

หล่อนพูดตรงไปตรงมาให้ฟังง่ายและจริงใจ ซึ่งนนทกานต์ก็รับฟังด้วยความลิงโลด

"ตกลง!" เขารับคำทันใด "จ๊ะมีความเป็นเพื่อนที่ดี โจ๊กอยากได้เพื่อนแบบจ๊ะมานาน"

ลานดาวยิ้มหยัน

"เลิกป้อยอฉันได้แล้วนายโจ๊ก ถ้าจะซี้กัน ก็จงเป็นกระจกเงาที่ไม่บิดเบี้ยวไว้ให้ฉันส่องตัวเอง ฉันไม่เคยเป็นเพื่อนที่ดีกับผู้ชายคนไหน ใจมีแต่นึกดูถูก อยากใช้เป็นเครื่องรองรับอารมณ์เกรี้ยวกราด หรืออยากทำตัวเป็นนางพญาที่มีข้ารับใช้ห้อมล้อมเท่านั้น"

นนทกานต์อึกอัก

"เอ่อ... โอเค แต่กลัวพูดตรงๆแล้วเธอจะโกรธน่ะซี"

"ถ้าโกรธแล้วคิดได้ เดี๋ยวฉันงอนเสร็จก็ตามไปกราบขอขมาเธอเอง"

ชายหนุ่มหัวเราะ

"ง้อคนเป็นด้วย?"

"เป็น!" หล่อนรับคำหนักแน่น "ถ้าบอกไว้แล้วว่าจะคบกับเธอแบบเพื่อน แปลว่าเธอจะเห็นอีกหลายแง่มุมที่ยังไม่เคยเห็น ต่อไปนี้เธอจะเห็นฉันรู้จักเสียสละแทนการเอารัดเอาเปรียบเป็นนังจอมงก เธอจะเห็นฉันเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมร้อนแทนการเสนอหน้าเฉพาะเวลาเป็นสุขอย่างเดียว"

"แหม้… ดีใจเธอใจดี"

"ฉันจะบอกเหตุผล… ฉันต้องการเธอเป็นเพื่อนสนิทเพราะเธอน่าไว้ใจ ยากจะทรยศใคร อีกอย่างเราคุยภาษาเดียวกัน ชอบความรื่นรมย์ตามสบายเหมือนกัน และฉันมีความเชื่อลึกๆว่าเธอเป็นคนไม่ทิ้งเพื่อนในสถานการณ์ไหนๆ... เอาล่ะคราวนี้ถึงตาเธอบอกมั่ง ทำไมถึงอยากได้ฉันเป็นเพื่อนสนิท"

"เนี่ยนะคนชอบความรื่นรมย์สบายๆ… สบายตายล่ะ ต้องรีดเหตุผลกันด้วย เกิดมาไม่เคยเป็นเพื่อนกับใครลำบากขนาดนี้เลยตู"

นนทกานต์ทำเสียงบ่น ยังผลให้ลานดาวขุ่นใจขึ้นมาวูบหนึ่ง ค่าที่หลีกเลี่ยงคำบัญชา แต่พอสำนึกได้ก็ทอดเสียงอ่อน

"ก็แค่อยากฟังเล่น บอกเสียหน่อยไม่ได้หรือไง เป็นนักจาระไนไม่ใช่รึ?"

"ก็ได้ สั้นๆเลยนะ เพราะฉันอยากอยู่ใกล้เธอ"

ลานดาวขมวดคิ้วย่น

"เหตุผลเหมือนจะเอาเป็นแฟนนี่"

นนทกานต์ถอนใจเฮือก

"จ๊ะ... เธอเคยคิดถึงใครมากๆ ชนิดที่แกะเขาออกจากหัวไม่ได้บ้างไหม? เหมือนมีหน้า เหมือนมีเสียงมาลอยอยู่ในหัวตลอดเวลาน่ะ… ถ้าเคย จำเป็นเสมอไปไหมว่าต้องดึงดันเอามาเป็นแฟนให้จงได้?"

ลานดาวสะอึกกับคำถามของนนทกานต์ ขณะนี้ในหัวหล่อนมีแต่พี่เอิน พี่เอิน และพี่เอิน ห่างมาแค่หนึ่งคืนกับครึ่งวัน ถึงขนาดกระวนกระวายเล็กๆ อยากแล่นไปหา ไปพูดคุย ไปเห็นหน้า แต่ติดตรงที่โทร.หาเมื่อเช้าทราบว่าต้องเข้าเวร กว่าจะเจอได้ก็คงมื้อค่ำ ซึ่งมาวันทาจะแนะนำให้รู้จักกับลัดธีร์ สามีนักบินของหล่อนด้วย

“ถ้าคิดถึงมากขนาดวนเวียนอยู่ในหัวตลอดก็มี แต่เป็นผู้หญิงด้วยกันย่ะ เสียใจ”

“นั่นแหละ อิทธิพลของรูปโฉมกับพลังเสียงของใครบางคนในโลกมีผลสะเทือนกับใจเราสูง ทำให้ฝังจำแน่นหนา ทำให้คิดถึงมาก พิศวาสมาก อยากอยู่ใกล้นานๆ แต่ไม่จำเป็นต้องหมายถึงอยากได้มาครอง ก็แค่มีสิทธิ์ได้เห็น ได้คุยบ่อยๆเพื่อปรับความทรงจำให้สดใหม่ตามวัน แค่นั้นพอแล้ว เข้าใจ๋?”

หญิงสาวตรองตามครู่หนึ่ง พยักหน้าตาสว่าง

“อือม์… โอเค ถ้าพูดอย่างนี้ก็สบายใจล่ะ”

นนทกานต์ไม่มีวันรู้เลยว่าลานดาวสบายใจเพราะได้คำตอบ ได้เหตุผลที่ดีไว้อธิบายตนเอง ว่าเหตุใดจนป่านนี้จึงยังคิดถึงแต่พี่เอินไม่เลิกสักที

คุยสัพเพเหระกับนนทกานต์อีกพักใหญ่ หล่อนยิ้มกริ่มอยู่ตลอดด้วยความพึงใจกับเหตุผลที่ทำให้คนเราคิดถึงใครสักคน ก็แค่อิทธิพลของรูปกับเสียง ไม่มีอะไรลึกลับไปกว่านั้น จะเป็นเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกันก็หาใช่เรื่องแปลกประหลาดอันใด!

กลับจากโรงพยาบาล มาวันทาเหลือเวลาบ้าง จึงทำแกงเขียวหวานไก่ที่ลัดธีร์บอกว่าชาตินี้จะขอถูกใจแต่ฝีมือหล่อนคนเดียว

ลานดาวเดินทางมาถึงตรงตามนัดทุ่มครึ่ง มาวันทากระวีกระวาดออกไปเปิดประตูรับ และเมื่อลงจากรถยกมือไหว้แล้ว ลานดาวก็ตรงเข้าสวมกอดหล่อนทันที

“คิดถึงพี่เอินจัง”

มาวันทากอดตอบเล็กน้อย

“พี่อ๋องเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ลงมาพอดีเมื่อกี้นี้เอง”

จูงมือน้องเข้าบ้าน พามาที่ห้องรับแขกซึ่งลัดธีร์นั่งไขว่ห้างอ่านหนังสือพิมพ์อยู่เงียบๆ

“พี่อ๋องคะ นี่น้องจ๊ะค่ะ”

เสียงแนะนำของมาวันทาสดใสเป็นพิเศษ ลัดธีร์ลดหนังสือพิมพ์ลง ทีแรกทำท่าซังกะตายเพราะยังค้างอารมณ์จากการถกเถียงกับมาวันทาทางอินเตอร์เน็ต แต่พอเห็นการปรากฏตัวของสาวน้อยหน้าใหม่ที่กำลังส่งยิ้มให้และพนมมือไหว้ ชายหนุ่มก็ออกอาการตะลึง ยกมือรับไหว้เงอะงะ

“สวัสดีค่ะพี่อ๋อง”

"ฮะ หวัดดี... สวัสดี"

ความเฉิดฉายอาภาของลานดาวมักมีผลต่ออากัปกิริยาของชายทุกรูปนาม เฉกเช่นความปรากฏแห่งนิมิตที่อยู่เหนือการต้านทานของจิตใจ อย่างน้อยก็ทำให้นักบินมาดสุขุมอย่างลัดธีร์ลุกขึ้นยืนด้วยอาการเก้ๆกังๆได้

"ไปทานกันเลยดีกว่านะ"

เขาเป็นคนออกปากชวน ลานดาวแค่ยิ้มรับนิดๆและเดินตามสองสามีภรรยามาที่โต๊ะทานข้าวซึ่งจัดสำรับไว้พร้อมแล้ว ลัดธีร์ทำหน้าที่ตักข้าวใส่จานทั้งสาม ส่วนมาวันทาเลยไปหยิบน้ำเย็นจากตู้เย็นมาริน

มื้อค่ำเริ่มต้นด้วยความอบอุ่น ลัดธีร์ตักแกงเขียวหวานไก่เข้าปากเป็นคำแรก และเอ่ยชมศรีภรรยาต่อหน้าผู้มาเยือน เพื่อประสานริ้วรอยทางใจให้เข้าที่

"รู้ใจดีจริง อยากกินอยู่พอดี เว้นมาตั้งเป็นเดือนแล้ว จ๊ะลองสิ กินที่ไหนก็ไม่เหมือนรสมือของเอินเลย"

ลานดาวเหลือบตามองแกงหน้าตาสวยในชามยิ้มๆ ใช้ช้อนกลางตักใส่จานชิมดูคำแรกก็ทราบว่ามาวันทาคัดเนื้อไก่อย่างดี เคี่ยวแกงในแบบมีสูตรเด็ดเคล็ดลับที่ทำให้เข้มข้นนุ่มลิ้น ชิมเสร็จก็ทำตาโตอุทานเพื่อให้เป็นแนวร่วมสนับสนุนคำชมของลัดธีร์ดังๆ

"โห! คืนนี้กลัวหน้ามืดเป็นชูชกจังเลยเรา นี่มันแกงเขียวหวานไก่ไล่ความเสียดายหุ่นชัดๆ"

ลัดธีร์หัวเราะร่า

"พี่ต้องห้ามเอินว่าอย่าเข้าครัวเองบ่อย อร่อยลืมโลกจนอ้วนปี๋ ต้องรีดน้ำหนักหลายทีแล้ว"

"เป็นรางวัลของคนตาแหลมไงคะ ได้อยู่ดีกินดีอย่างนี้แหละ"

แม่ครัวคนเก่งที่ถูกรุมชมเบะปากยิ้ม ก้มหน้าก้มตาตักปลาสำลีเผาเงียบๆ

"พี่เอินทำแกงเขียวหวานไก่อย่างเดียวใช่ไหมคะ? เห็นก็รู้ กับข้าวอื่นคนละชั้นเลย"

มาวันทายักคิ้ว

"อยากกินฝีมือทำเองทั้งหมดวันหลังก็มาช่วยกันสิ"

"ด้าย... มาเป็นลูกมือ มาดูดวิชา มาทำลายส่วนโค้งของเอวกันอย่างมีความสุข"

"เห็นเอินบอกว่าจ๊ะมาเรียนเป่าฟลุตกับเขาเหรอ?"

"ค่ะพี่อ๋อง พี่เอินใจดียอมมีลูกศิษย์หัวช้าอย่างจ๊ะ"

"ช้าที่ไหน" คุณครูขัด "เมื่อคืนทำลูกคลื่นได้แล้ว"

มาวันทาหมายถึงเทคนิกการใช้กล้ามเนื้อลำคอกับกะบังลม เพื่อส่งจังหวะอัดและคายความสะเทือนเป็นห้วงๆเข้าไปในลำเสียง ทำนองเดียวกับการลงลูกคอในการขับร้องเพลง สำหรับการเล่นฟลุตแล้ว ใครทำลูกคลื่นไม่ได้ถือว่าเป็นเพียงนักผลิตเสียงแห้ง ขาดชีวิตชีวาน่าสนใจ แบบเดียวกับออกงานราตรีแล้วขาดอาภรณ์งามกับเครื่องประดับแพรวเลยทีเดียว

ลานดาวมีลมหายใจที่แข็งแรงจากการฝึกขับร้องมานาน และร่างกายที่สมบูรณ์จากการเล่นกีฬาสม่ำเสมอ เพียงมาวันทาสอนคุมกล้ามเนื้อที่ต้องใช้แค่ครู่หนึ่ง ลานดาวก็เริ่มส่งกระแสลมก่อลูกคลื่นได้แบบ

อ่อนๆ อาจเป็นเพราะหล่อนชำนาญลงลูกคออยู่ก่อนหน้า จึงมีส่วนช่วยให้สำเร็จเร็วเป็นพิเศษด้วย

ลัดธีร์เปรย

“อ๊ะ! งั้นเหมาะ ไว้เราจะได้มีขาฟลุตเพิ่ม”

“กำลังหาซื้อโน้ตจากอินเตอร์เน็ตเตรียมไว้แล้วค่ะ ฟลุตสอง เปียโนหนึ่ง”

มาวันทาสานตาหวานกับสามี ลานดาวเห็นกระแสไมตรีในรักลึกซึ้งที่เชื่อมเข้าหากันสนิทชัด เคยพบเจอการสานตาระหว่างชายหญิงมามากต่อมาก แต่น้อยหนจะสัมผัสถึงความแรงในกระแสรัก กระแสความพิศวาสระดับนี้ อ่านด้วยตาเปล่าออกทีเดียวว่าสามีภรรยาคู่นี้รักและมีความสุขร่วมกันมากมายเพียงใด

สลดลงเล็กน้อย ลานดาวเบือนหน้าไปทางอื่น แต่พอหาเหตุผลว่าทำไมต้องเบือนหน้าหนีไม่ได้ก็หันกลับมาปั้นเสียงสดใสต่อ

“วันนี้จ๊ะแต่งเพลงไว้ให้พี่อ๋องกับพี่เอินด้วยค่ะ ทานข้าวเสร็จจะเอาโน้ตมาให้ดู เป็นแนวเซลติกง่ายๆระหว่างฟลุตกับกีตาร์”

มาวันทายิ้มให้ลานดาว แล้วพยักพเยิดกับลัดธีร์

“แล้วพี่อ๋องจะรู้ว่าแม่คนนี้ฝีมือดนตรีร้ายกาจขนาดไหน”

ลัดธีร์เอนหลังพิงพนัก มองลานดาวด้วยสายตาตรง

“เมื่อคืนเอินพูดถึงจ๊ะนิดเดียวว่ามาเรียนฟลุตด้วย สงสัยต้องสัมภาษณ์เองแล้วล่ะ หน่วยก้านไม่เบา เรียนมาทางดนตรีโดยเฉพาะหรือเปล่าเอ่ย?”

“ค่ะ”

“เอินเป็นคนที่คลั่งไคล้ฟลุตเอามากๆ เขาเคยสองจิตสองใจเลือกระหว่างเรียนหมอกับเรียนดนตรี ตอนเอนทรานซ์ก็เลือกหมอกับดนตรีอย่างละครึ่ง แบบให้ผลเป็นตัวชี้ว่าเขาควรจะเป็นอะไร ซึ่งก็ปรากฏว่าผลสอบส่งให้มาทางหมอ”

“ดีนะคะ ถ้าพี่เอินเรียนดนตรี อาจไม่มีหมอใจดีทางเน็ต แล้วชาตินี้จ๊ะก็อาจหมดช่องทางเจอพี่เอิน”

“คนเราถ้าต้องเจอ ยังไงก็ต้องเจออยู่ดีมั้ง”

“ถ้าถามคนเชื่อเรื่องกรรมเวร ก็ไม่รู้เขาจะบอกว่าอะไรเป็นปัจจัยหลักนะคะ ระหว่างต้องเจอคนมีกรรมสัมพันธ์กันแน่ๆ กับเพราะเลือกทางชีวิตแบบหนึ่งจึงเจอคนกลุ่มหนึ่ง อันไหนมีความสำคัญก่อนหลังคนหรือทาง”

ลานดาวเปรยไปทางมาวันทามากกว่าลัดธีร์ มาวันทาจึงออกความเห็น

“คนอาจทำให้เราเจอทาง ทางอาจทำให้เราเจอคน และกรรมเก่าอาจทำให้เราเจอทั้งคนและทาง พี่คิดว่าทุกอย่างผูกประสานเข้าไว้ด้วยกันมากกว่าอิงอย่างใดอย่างหนึ่งนะ”

ลัดธีร์หันมาถามลานดาวยิ้มๆ

“สงสัยได้คุยธรรมะกับแม่ชีเอินบ้างแล้วล่ะสิ รายนี้รู้เยอะนะ อ่านสารพัด ทั้งปรัชญาตะวันตกและศาสนาตะวันออก เขาชวนพี่คุยเหมือนกัน พี่ก็พยายามเปิดกระหม่อมรับแสงสว่างอยู่ แต่มักเสียความตั้งใจ ครึ่งหลับครึ่งตื่นก่อนแสงจะสาดมาถึงเสมอ บางทีเคลิ้มนึกไปว่าฟังวิทยุที่มีแม่ชีเทศน์อะไรแจ้วๆ”

ลานดาวหัวเราะ แล้วเล่าจากประสบการณ์

“พี่เอินคุยกับพระคล่องเชียวค่ะ”

ลัดธีร์ยิ้มพราย

“นั่นสิ ถ้าตกงานน่าให้ไปเป็นมัคนายกตามวัด คอยเป็นตัวแทนฆราวาสเจรจากับพระ”

“พี่เอินเล่าให้ฟังว่าเจอกับพี่อ๋องเพราะต้องเล่นดนตรีคู่กัน แปลว่าก่อนหน้านั้นใครจะเลือกเรียนคณะไหนไม่สำคัญ อย่างไรก็ต้องมาพบเจอด้วยสื่อคือดนตรีอยู่ดี”

“อ๋อ... พี่มองว่าเป็นจังหวะน่ะ เผอิญคนจัดกิจกรรมเขารู้จักเราทั้งคู่ เห็นว่ามีคาแร็กเตอร์เข้ากันได้สีสันดี แล้วก็พอจะเล่นแบบออกงานได้ เลยชักชวน และกลายเป็นพ่อสื่อไปโดยปริยาย ตอนนั้นเป็นกิจกรรมนักศึกษาร่วมช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วม คนต้นไอเดียรวมเอาความสามารถของนักศึกษาจากหลายคณะมาแสดงตลอดวัน”

“ประเดิมการพบกันด้วยงานบุญเลยนะคะ น่าอิจฉาจัง”

“รายนี้เขาใฝ่บุญอยู่แล้ว ลากพี่ไปสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า คนชรา วัดวาต่างๆเรื่อย”

“วันหลังพาจ๊ะไปมั่งนะคะ”

ลานดาวหันมาอ้อน

“เพิ่งไปกันมาเมื่อวานนี้ไง วัดน่ะ”

มาวันทาเตือนความจำ

“เอาที่อื่นๆด้วย”

คุยอย่างเป็นกันเองพอสมควรแล้วลัดธีร์ค่อยลดอาการหนุ่มตื่นสาวสวยลง และเริ่มสังเกตพินิจดวงหน้าเนียนแฉล้มด้วยสายตาของผู้ใหญ่เอ็นดูเด็กมากขึ้น แบบลานดาวน่าจะเหมาะกับการเป็นดารา คงรวยฉลุยจากการครองหัวใจหนุ่มน้อย หนุ่มใหญ่ ตลอดจนกระทั่งเฒ่าหัวงูทั่วประเทศ เสียอย่างเดียวถ้าให้ไปเป็นดาราจริง รับรองว่ายังไงก็ตีบทอาภัพอัปภาคย์ไม่แตก เพราะตั้งแต่เกิดมาคงไม่เคยมีเรื่องน่าสงสารเลยสักวัน หมดสิทธิ์ก่อกระแสเศร้าประทับลงบนแผ่นฟิล์มเป็นแน่

แม่สาวน้อยคงมีความถูกชะตากับภรรยาเขาอยู่มาก สังเกตยามหล่อนมองมาวันทา นัยน์ตาจะเปลี่ยนไป แตกต่างจากปกติ ลัดธีร์เห็นความนิยมบูชา เห็นความรักสะอาดใสซื่อแบบเด็กๆ และจะหาว่าอุปาทานหรือคิดมากเกินเหตุอย่างไรก็ยอม เขาว่าเมื่อครู่เขาเห็นแววหวงแหนอยู่แวบๆ ซึ่งคิดในแง่ดีก็อาจเป็นเรื่องธรรมดา คนเรามีภาคของเด็กหวงของเล่นใหม่ที่กำลังหลงปลื้มด้วยกันทั้งนั้น

เสร็จจากอาหารเย็น ลานดาวออกไปเอาโน้ตดนตรีในรถ งานของหล่อนซึ่งเกริ่นไว้ที่โต๊ะอาหารว่าประพันธ์ขึ้นเพื่อมอบให้ลัดธีร์กับมาวันทาโดยเฉพาะ หล่อนแต่งในขณะกำลังคิดถึงมาวันทาด้วยอารมณ์สุนทร และใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์สกอร์สำหรับฟลุตและเปียโนออกมาอย่างดี

นักประพันธ์สาวยื่นแผ่นกระดาษให้สองสามีภรรยา ๔ ชิ้น แล้วเอามือไพล่หลังอมยิ้มเหมือนรอดูว่าทั้งสองจะมีปฏิกิริยาเช่นใด มาวันทาตาเป็นประกายเล็กน้อย ชื่อเพลงที่เห็นในหน้าแรกคือ Marriage of Two Stars

ลัดธีร์เป็นคนชมด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

"ชื่อเก๋ดีจริง วิวาห์แห่งสองดาว... เสียดายน่าจะรู้จักกันตั้งแต่ครึ่งปีก่อน จะได้เอาไปเล่นในงานแต่ง"

"ถือว่าเป็นของขวัญวันแต่งงานที่ล้าหลังกว่าชาวบ้านชาวเมืองเขาก็ได้นะคะ จ๊ะทราบจากพี่เอินว่าพี่อ๋องเล่นกีตาร์คล่องยิ่งกว่าเปียโนเสียอีก เลยเลือกทำเพลงแนวเซลติก เหมือนเล่นกันรอบกองไฟที่ชายหาดในคืนฉลองระหว่างครอบครัวกันเอง"

ลัดธีร์ผงกศีรษะอย่างเข้าใจ ว่าเสียงกีตาร์จะเข้ากับบรรยากาศดนตรีเซลติกมากกว่าเปียโน และนั่นก็ทำให้เห็นไปในตัวว่าลานดาวมีความรู้ความเข้าใจเครื่องดนตรีหลากหลาย อย่างน้อยก็ต้องเล่นกีตาร์คลาสสิกเป็น มิฉะนั้นต่อให้มีหัวในทางประพันธ์เพลงอย่างไรก็ไม่สามารถใส่ทางดำเนินของกีตาร์ได้ถูกเลย

การเล่นเพลงแต่งเองมีข้อพิเศษอยู่ประการหนึ่งคือความรู้สึกในอภิสิทธิ์เฉพาะตัว เฉพาะอารมณ์ เช่นที่ลานดาวตั้งชื่อเพลงไว้เป็นความหมายให้เขากับภรรยา ลัดธีร์ชวนสองสาวเข้าห้องดนตรีทันทีด้วยความอยากฟัง และเป็นการเอาใจคนแต่งไปในตัว

"เจ้าของเพลงสาธิตก่อนเลยดีกว่า จ๊ะเล่นให้พี่ฟังสักเที่ยวแล้วกันว่าเป็นยังไง ให้พี่เล่นคงตะกุกตะกักแย่"

ว่าแล้วก็เดินไปนำกีตาร์กับขาตั้งโน้ตมาให้

"ก็ได้ค่ะ... แต่กีตาร์พี่อ๋องคอใหญ่สายแข็ง จ๊ะอาจเล่นบอดบ้างนะคะ"

ออกตัวเสร็จก็หันไปพยักยิ้มให้กับมาวันทา รับกีตาร์จากมือลัดธีร์นำมาพาดตัก ลานดาวนั่งตามสบายคือไขว่ห้าง แต่ก็มีภาพแห่งความเป็นนักดนตรีมืออาชีพปรากฏเด่นในลีลาตามสบายนั้น ชนิดที่มองปราดเดียวรู้สึกทันทีว่าเดี๋ยวจะได้ยินเสียงดีๆจากหล่อน

รูปกายภายนอกของลานดาวคล้ายถูกออกแบบให้เข้ากับโลกภิรมย์ทางดนตรีโดยเฉพาะ นับแต่กลุ่มผมเป็นเงามันยาวสลวย ความผุดผาดนวลลออของผิวพรรณ ไปจนกระทั่งอาภรณ์เนื้อดีนุ่มเบาบนร่าง ดูช่างเข้ากันเหมาะเจาะกับทรงกีตาร์บนตัก งามตาราวกับเทพธิดาแน่งน้อยใต้ต้นปาริชาตในสวนสวรรค์ ห้อมล้อมด้วยหมู่เพื่อนที่ให้ความสนใจรอฟังงานนิรมิตชิ้นใหม่ของเธอ

นักบินหนุ่มพิศภาพชวนพิสมัยนั้นแล้วทำให้นึกถึงที่มาของกีตาร์ เขาทราบว่าตอร์เรสซึ่งเป็นช่างไม้ชาวสเปนผู้ออกแบบกีตาร์ ได้แรงบันดาลใจสร้างสรรค์เครื่องดนตรีชนิดนี้จากส่วนโค้งส่วนเว้าของผู้หญิง ลัดธีร์จึงเกิดมุมมองขึ้นอย่างหนึ่ง คือนักกีตาร์ชายที่เล่นเก่งเปรียบเสมือนผู้สามารถครอบครองหญิงสาวไว้ในอ้อมกอดด้วยความเต็มใจของหล่อนเอง ส่วนนักกีตาร์หญิงคงเปรียบได้กับผู้สามารถนำอิตถีภาวะแห่งตนมาแสดงยวนตา พร้อมกันกับเล้าโลมโสตวิญญาณเพื่อนร่วมโลกไปด้วยครบวงจร

ความต้องตาน่าพิศวงของภาพตรงหน้าทวีแรงขึ้นเมื่อลานดาวเริ่มเปิดฉากนำเพลง การประสานงานระหว่างมือซ้ายที่กดและมือขวาที่เกาสายกีตาร์ทั้งหกเลื่อนไหลราบรื่น แสดงให้เห็นฝีไม้ลายมือชั้นเลิศของนักเรียนการดนตรีผู้มีอนาคตแจ่มจรัส ความสวยที่มาพร้อมกับความเก่งกาจมักมีอำนาจหยุดสายตาทุกคู่ให้จับจ้องพินิจเพลินนาน รูปหน้าและเรือนร่างโสภิตที่ตั้งนิ่งด้วยอาการใส่ใจบรรเลง ผนวกกับความเคลื่อนไหวประเปรียวแห่งเรียวลำนิ้วที่พลิ้วไปตามตำแหน่งต่างๆของคอกีตาร์ ยังผลให้ภาพที่ออกมาดึงดูดเกินถอนตาสำหรับผู้เพิ่งมีโอกาสยลเช่นลัดธีร์

เพลงแนวเซลติกมักเรียบง่ายและส่องสะท้อนชีวิตอันเป็นภราดรภาพ เหมือนคนในครอบครัวชวนบรรเลงอย่างเป็นกันเองในยามว่างมากกว่าเพื่อออกงานแสดงใหญ่ เพลงวิวาห์แห่งสองดาวดำเนินไปตามครรลองเซลติก ที่เหมือนลานดาวพยายามประกาศว่าหล่อนสอดสานใจเข้ากับห้วงจินตนาการอวลไอรักในวันสมรส วันเริ่มต้นชีวิตคู่ และวันอยู่ด้วยกันตามสัญญามั่นหมายว่าจะเป็นเช่นนี้ไปชั่วนิรันดร์

บางลีลา บทบาทของกีตาร์คล้ายบรรยายถึงสิ่งละอันพันละน้อยในบ้านแสนสุข ขณะเดียวกันสำเนียงของฟลุตก็ส่ออาการร่าเริงเหมือนดีใจกับการพบดวงหน้าที่ตนรัก ทั้งเพลงฟังใสสะอาดเหมือนรินน้ำบริสุทธิ์ลงรดดอกไม้หลากสี ลัดธีร์เคยรู้สึกจืดชืดกับแนวเพลงเซลติกอันเป็นดนตรีพื้นเมืองเรียบง่ายเอื่อยเฉื่อยแบบของชาวเซ็ลต์ซึ่งเคยอาศัยอยู่ในหมู่เกาะอังกฤษ ทว่าครั้งนี้ ทั้งภาพและเสียงรวมกันออกมาทำความตื่นหูตื่นตาแหวกความจำเจ ชวนชื่นมื่นเกินบรรยาย

ช่วงจบมีลูกเล่นฉีกแนวเซลติกไปบ้าง คือกระโดดโลดโผนกระตุกอารมณ์ แสดงความซุกซนเล็กๆในจิตใจเจ้าของงานประพันธ์ ทว่าขณะเดียวกันก็ฟังกลมกลืน แบบเรื่องหักมุมที่ไม่เสียอรรถรส รวมแล้วสรุปลงด้วยจิตใจชื่นบานทั้งคนเล่นและคนฟัง

ลัดธีร์ตบมือดังๆหลายแป๊ะ แถมท้ายด้วยการใช้นิ้วบีบปากเป่าเปี๊ยวแบบโก๋รุ่นเดอะ แสดงความชื่นชมเป็นอย่างสูง และนั่นก็คือสัญญาณบ่งบอกให้รู้ว่าลานดาวแทรกตัวเข้ามามีส่วนร่วมกับครอบครัวน้อยแห่งนี้แล้วเต็มภาคภูมินับแต่นาทีนั้น

หลายชั่วโมงผ่านไปโดยไม่มีใครใส่ใจนาฬิกาบนผนัง มีแต่สรรพสำเนียงแห่งดนตรีการและเสียงพูดคุยหัวเราะหยอกล้อ กระทั่งเสียงโทรศัพท์มือถือของลานดาวดังขึ้น

“ฮัลโหล… ค่ะ… ยังอยู่บ้านพี่เอินเลย… อุ๊ย! เกือบเที่ยงคืนแล้วหรือคะ? ตายจริง!”

หล่อนเหลือบตามองนาฬิกา ก็พบว่าเข็มชี้บอกเวลาเลยห้าทุ่มครึ่งแล้วจริงๆ

“กลับเดี๋ยวนี้แหละค่ะ สิบนาทีก็ถึง รับรอง สวัสดีค่ะแม่”

ลานดาวกดสวิตช์วางสายเพียงเท่านั้น มาวันทาลุกจากฝั่งตรงข้ามมานั่งเบียดและโอบไหล่

“ขอแม่นอนค้างที่นี่ดีกว่าไหม ดึกเกินไปแล้วล่ะ พี่ก็ลืมเวลาไปสนิท นี่นึกว่าสักสี่ทุ่มครึ่ง ใช้เสื้อผ้าพี่ได้ ตัวพอๆกันอยู่แล้ว”

เด็กในปกครองของพ่อแม่ทำตาละห้อย

“คุณแม่เสียงเขียวอ้ะค่ะ ถ้าค้างข้างนอกโดยไม่ขออนุญาตเสียก่อนจะโดนเอ็ดใหญ่ ถัดจากนั้นจะปั้นหน้าเข้มงวดไปอีกเป็นอาทิตย์”

มาวันทาหัวเราะ

“โอเค งั้นวันหลังค่อยขอ เดี๋ยววันนี้พี่อ๋องกับพี่ขับตามไปส่งละกัน”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ แค่นี้เอง ปลอดภัยหายห่วง”

สองสามีภรรยาเดินออกมาส่งผู้เป็นเสมือนสมาชิกใหม่ของบ้าน

“ดีใจที่ได้รู้จักคนเก่งอย่างจ๊ะนะ และขอบใจมากสำหรับเพลงดีๆที่แต่งให้พี่กับเอิน”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่อ๋อง”

ลานดาวสยายยิ้มตอบอย่างดี มาวันทาสั่งเสีย

“ขับรถระวังล่ะ ต่อให้จานบินตกก็ห้ามจอดดูนะ”

“แวะขอลายเซ็นแป๊บไม่ได้เหรอคะ?”

หนุ่มสาวเจ้าของบ้านหัวเราะพร้อมกัน

“ขอบคุณนะคะสำหรับอาหารและความสุขมื้อค่ำ... ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

พนมมือไหว้พี่ๆทั้งสอง ซึ่งต่างก็รับไหว้ด้วยกิริยาอ่อนโยนเปี่ยมไมตรี

แล้วลานดาวก็เปิดประตูย่อกายเข้ารถ แต่สายตายังแวะเวียนมาประสานกับมาวันทาต่อ ลัดธีร์เผอิญเห็นเข้า ก็นึกอยากทดลองขึ้นมาเล่นๆ ทำทีทอดแขนโอบตระกองมาวันทาด้วยมาดเจ้าของสมบัติ แถมเอียงหน้าก้มลงจุมพิตขมับภรรยาคล้ายอยากแสดงความรักท่วมอกกะทันหัน

กระแสเศร้าเป็นสิ่งยากจะปิดบัง โดยเฉพาะสำหรับคนที่เห็นภาพบาดตาแบบฉับพลันทันด่วน เหมือนถูกทิ่มแทงด้วยเข็มแหลมขณะเผลอ แม้ถูกพรางอยู่หลังกระจกรถและเงามืดของค่ำคืน ลัดธีร์ซึ่งปรายตาสังเกตตลอดเวลาก็จับอาการชะงักงันได้ถนัด อย่างน้อยก็ชั่วอึดใจสั้นๆ ก่อนลานดาวจะถอยรถแล้วขับจากไป

ชายหนุ่มทอดมองจนลับตา ก่อนเอ่ยด้วยสุ้มเสียงของคนผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก

“เพลงที่น้องจ๊ะแต่งเนี่ยนะ มาจากปีติที่ได้รู้จักเอินแท้ๆเลย ชื่อวิวาห์แห่งสองดาวอะไรนั่นมาคิดขึ้นเพื่อใช้บังหน้าในภายหลังเท่านั้น”

มาวันทาถึงกับเกร็งและขืนตัวออกจากอ้อมแขนสามีราวกับคนมีพิรุธติดตัว

“หมายความว่ายังไงคะ?”

ลัดธีร์ชำเลืองภรรยาด้วยหางตา พูดตอบราบเรียบเป็นปกติ

“หมายความว่ายังไง? หมายความว่าน้องเขาดีใจที่รู้จักเอินน่ะซี คนถูกอัธยาศัยได้รู้จักกันน่ะ... ว่าแต่ทำไมต้องขึ้นเสียงกับพี่อย่างนั้นด้วยล่ะ?”

พอถูกทักจี้จุด ผู้เป็นภรรยาจึงสำนึกว่าออกอาการเกินงามไปหน่อย จึงลดเสียงลง

“พี่อ๋องหาว่าจ๊ะคิดตั้งชื่อเพลงบังหน้า ทำไมต้องใช้คำว่า ‘บังหน้า’ ด้วยล่ะคะ?”

“เอ๊!... ก็เปล่ามีความหมายพิเศษซักหน่อยนิ พี่แค่รำพึงว่าเนื้อแท้แล้วเขาแต่งสนองปีติของตัวเอง แต่พอจะเอามาให้เราเล่น และมอบเป็นของขวัญ ก็ตั้งชื่อเพลงให้เข้าทำนองชีวิตคู่ของเราเท่านั้นแหม... เดี๋ยวนี้หยุมหยิมคิดเล็กคิดน้อยเสียจริง พี่แค่เลือกใช้คำผิดหูหน่อยเดียว”

มาวันทาอึกอัก

“เปล่านี่คะ แค่งงๆก็ถาม”

แล้วหล่อนก็เงยหน้าจ้องเขม็ง พอนึกถึงความผิดของเขาออกก็เล่นงานทันที

“เอินบอกหลายครั้งแล้วใช่ไหมว่าไม่ชอบให้มาเกาะแกะรุ่มร่ามต่อหน้าคนอื่น คราวหลังไม่ยืนจูบปากอวดเจ้าจ๊ะเสียเลยล่ะคะ เก็บค่าดูด้วย!”

แล้วหล่อนสะบัดหน้าเดินเข้าบ้านทันที ทิ้งให้ลัดธีร์ยืนถอนใจอยู่ตามลำพัง ณ จุดเดิม หากสังเกตก็จะเห็นเขาเงยหน้ามองฟ้ามืดหม่นด้วยท่าทีเซื่องซึม แตกต่างจากกิริยาร่าเริงเมื่อครู่แทบเป็นคนละคน

ตอนที่ ๑๑ รู้ตัว

เปิดตาขึ้นเต็มตื่นในยามเช้าอันว่างเปล่าและเงียบเชียบ พลิกกายเชื่องช้า วาดท่อนแขนให้ผิวเนื้อไล้ฟูกนิ่มละไมราวกับกวาดหาสิ่งยึดเหนี่ยวไม่ให้เคว้งคว้าง แต่ที่พบคือความราบเรียบว่างเปล่า ปราศจากวัตถุในฝัน ปราศจากวัตถุในโลกความจริงใดให้ไขว่คว้า จึงหยุดสงบตะแคงหน้าน้ำตาซึมกับหมอน แสงสว่างแห่งรุ่งสางกับไอฉ่ำเย็นในห้องนอนเคยปลุกหล่อนจากความหลับใหลสู่การลืมตาตื่นสบาย ทว่าครั้งนี้ทุกอย่างต่างไป ลานดาวพบตนเองทอดร่างสะอื้นเงียบ เช้านี้อาจแปลกที่สุดในชีวิต เสมือนสิ่งรอบตัวที่เคยช่วยกันบันดาลรอยยิ้ม กลายเป็นท่อนหินต้องคำสาปคุมขังหล่อนให้ติดอยู่กับความเหงาเศร้าหดหู่ดุจเดียวกับคุกทะมึน

ความทรงจำ… หากไร้ความทรงจำ คงไม่มีที่เก็บภาพบาดใจ ไม่มีหนามแหลมทิ่มแทง ไม่มีสำเนียงหลอกหลอนในหัว คนเราอาจหนีการไล่ล่าของสัตว์ร้ายด้วยกำลังขา หรือแหกคุกหลบอาญาได้ด้วยเล่ห์กลพิสดาร แต่ใครเล่าจะหลุดพ้นจากการเกาะกุมของความทรงจำแห่งตนได้ด้วยกำลังกายหรือเล่ห์กลอันใด?

ยอดสุดของหลังคาโลกไม่มีอะไรต้องกลัวนอกจากความเหงา และที่ยอดสุดของความเหงาไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนและความอยากตาย คนอื่นอาจใช้เวลาในการนอนซมหลายวัน หรือเป็นแรมเดือนแรมปีกว่าจะทนเจ็บไม่ไหว แต่สำหรับหล่อนผู้ไม่เคยมีภูมิต้านทานทุกข์ เพียงสองสามชั่วโมงก็เพียงพอแล้วต่อการสิ้นสุดความอดทน

สิ่งที่เคยหวาดกลัวในส่วนลึกเดินทางมาถึงแล้วกระมัง? คำทำนายของหมอดูอุปการะ!

สัญญาณโทรศัพท์ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ลานดาวสะดุ้งไหวเล็กน้อย ชายตามองไปทางต้นเสียงด้วยแววละห้อยหงอยอย่างรู้ว่านั่นจะไม่ใช่เสียงอรุณสวัสดิ์ทักทายจากมาวันทา ปล่อยให้สัญญาณดังอยู่หลายครั้ง ตั้งใจจะไม่รับ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจลุกขึ้นหยิบกระบอกโทรศัพท์จากแป้น คิดว่าการได้คุยกับใครสักคนอาจช่วยให้สภาพแช่จมซมซานบรรเทาบ้าง

"สวัสดีค่ะ"

"นี่โจ๊กพูด"

ครั้งนี้ลานดาวนึกดีใจอย่างประหลาดที่ได้ยินเสียงสดใสของเพื่อนหนุ่ม หล่อนถือกระบอกไร้สายติดตัวมานอนคุยบนเตียง และตอบรับด้วยหัวใจนิ่มนวลกว่าเคย

"สวัสดีค่ะโจ๊ก"

"เอ๊ะ! นั่นใคร? เสียงนุ่มนิ่มเหมือนนางชี ช่วยตามจ๊ะมาคุยหน่อย"

ลานดาวหัวเราะออกมาได้ วิธีพูดเล่นทักทายของเพื่อนหนุ่มช่วยปลุกสติให้กระเตื้องขึ้น

"จ๊ะเอง"

"จริงเหรอะ? งั้นสงสัยเพิ่งเข้าห้องพระสวดมนต์แผ่เมตตาให้พวกเปรต สุ้มเสียงถึงปรานีผิดปกติ"

หญิงสาวหัวเราะขำอีก พยายามแต่งเสียงให้เข้าร่องเข้ารอย

"คนเพิ่งตื่นนอนก็ซึมเซาบ้างสิเธอ... โทร.มามีอะไรหรือเปล่า?"

"ขอเบอร์มือถือยายเอ๋ยหน่อยซี มีแต่เบอร์เครื่องเก่า น้องที่ชมรมเขาตามหาตัวกัน แม่นี่นัดไม่เป็นนัด"

ลานดาวบอกเบอร์เพื่อนสาวไปเพราะเห็นว่าคงเป็นธุระด่วน

"เธอต้องโทร.เองนะโจ๊ก อย่าให้คนอื่น เดี๋ยวเอ๋ยมาว่าฉัน ที่เปลี่ยนเครื่องนี่เห็นว่าเพราะหลบใครบางคนอยู่"

"โอเค ขอบใจมาก แค่นี้ก่อนนะ"

"เดี๋ยว..."

"หือ?"

"วันนี้ว่างหรือเปล่า?"

นนทกานต์ชะงักไป ใจเต้นระทึกขึ้นมาปุบปับ

"กำลังอยู่ที่ชมรม แต่สองสามชั่วโมงคงเสร็จ"

"งั้นทานข้าวเที่ยงด้วยกันไหม?"

ความจริงมีนัดกับพรรคพวก แต่อารามดีใจได้รับการชักชวนจากลานดาวทำให้ยอมเบี้ยวทันทีตอบรับหล่อนโดยไม่มีการคิดหน้าคิดหลังหรือลำดับความสำคัญกับนัดเก่าแต่อย่างใดทั้งสิ้น

"ที่ไหนดีล่ะ?"

"มารับจ๊ะหน่อยแล้วกัน แล้วค่อยคิดทีหลัง"

นนทกานต์มาถึงก่อนเที่ยง ลานดาวปรากฏตัวยืนต้อนรับเขาในชุดเสื้อยืดแขนกุดกับกางเกงยีนรัดรูป อวดผิวเนียนงามกับสัดส่วนไร้ที่ติซึ่งเขาไม่มีโอกาสได้เห็นบ่อยนัก ชายหนุ่มลงจากรถมาไหว้พ่อแม่ของลานดาวพอเป็นพิธีครู่หนึ่งก็ชักชวนกันออกจากบ้าน

"หิวไหม?"

ถามไถ่หญิงสาวอย่างเอาใจใส่ขณะบิดกุญแจสตาร์ทเครื่อง

"ก็เรื่อยๆ"

"กินที่ไหนดี?"

"ในเมืองชักเบื่อ ไปบางแสนกันเถอะ ชมชายฝั่งแกล้มอาหารทะเล เปลี่ยนบรรยากาศมั่ง"

นนทกานต์เลิกคิ้วสูงอย่างสุดฉงน เพิ่งดูดวงประจำวันในหนังสือพิมพ์กรอบเช้า ถูกทำนายทายทักว่าวันนี้ลาภหายหรือได้แห้วอย่างใดอย่างหนึ่ง ไฉนจึงพลิกกลับตาลปัตรกลายเป็นฤกษ์มหาเฮงไปเสียนี่

"อารมณ์ดีอะไรมาเนี่ย?"

"ตรงข้ามเลย กำลังเซ็งสุดขีดต่างหาก"

ชายหนุ่มหัวเราะ ความจริงเขาถามให้กลับขั้วไปอย่างนั้นเอง ดูหน้าเพื่อนสาวก็รู้ว่าจืดกว่าทุกวันในรอบปีที่ผ่านมา เกือบนึกน้อยใจที่ตนเองเป็นได้เพียงตะกร้าทิ้งอารมณ์เซ็ง แต่พอคิดใหม่ แค่มีโอกาสเห็นเรียวแขนเปลือยกับท่อนขาสลักเสลาในยีนรัดรูปของลานดาวตั้งครึ่งวันอย่างนี้ก็สุดคุ้มแล้ว จะด้วยฐานะ

อะไรก็ช่างหัวเถอะ

“โจ๊กยังไปหาหมอดูอุปการะอยู่หรือเปล่า?”

หญิงสาวถามเหมือนโปรยข้อสนทนาฆ่าเวลาเล่นเมื่อรถแล่นออกมาได้ไม่นานนัก

“ก็ไปอยู่เหมือนกัน ตอนนี้แกกลายเป็นคนดังแล้วจ๊ะเอ๊ย คนเก่ายังมาหา แถมคนใหม่มาเพิ่มอีก เพราะปากต่อปาก ล่าสุดเราต้องรับบัตรคิวเลยนะ เชื่อเขาเลย นี่เห็นสิ้นเดือนจะย้ายไปเปิดสำนักเป็นหลักแหล่งแล้ว”

“คงเพราะมีลูกค้ารายใหญ่อย่างเธอเยอะน่ะซี พาสาวไปช่วยอุดหนุนพ่อหมอกี่คนแล้วล่ะ?”

“ฮึ้! สาวเสิวอะไร้”

นนทกานต์อ้อมแอ้มเสียงหนีบ ลานดาวฟังทีเดียวรู้เลยว่าหล่อนแซวแม่น จึงหยิกต่อ

“พาไปบ่อยๆเถอะ แกคงทายว่าเป็นเนื้อคู่เข้าสักคน”

ชายหนุ่มทำเป็นไม่ได้ยิน

“โจ๊กก็ชักนึกเลื่อมใสหมออุปการะเพิ่มขึ้นทุกทีนะ ไม่ใช่ทายแม่นอย่างเดียว เจอแต่ละทีเหมือนไปให้แกเขี่ยผงออกจากตา ขูดสนิมออกจากความคิดเราทีละนิดทีละหน่อย”

ลานดาวทอดตามองไกลและยิ้มเนือย

“ผงในตาแบบไหน ยกตัวอย่างซิ”

“ผงแบบจ๊ะนั่นแหละ! ล่าสุดกำชับซ้ำว่าอย่าหวังลมๆแล้งๆ พูดทำนองว่าชาตินี้ไม่มีวันได้แอ้มหรอก”

นนทกานต์เล่าไปเรื่อย ทว่ายังผลให้นัยน์ตาหญิงสาวทอประกายของกระรอกที่ถูกชี้โพรงขึ้นมาแวบหนึ่ง เป็นอารมณ์ของคนเคยหวังนักหวังหนาว่าจะมีสักครั้งที่หมอดูอุปการะทำนายทายทักผิดพลาดจังๆ

“เขาพูดคำนี้เลยหรือ?”

เพื่อนหนุ่มหัวเราะแหะๆ สารภาพว่า

“ก็ไม่เชิงหรอก ฉันพูดให้เป็นภาษาวัยสะรุ่น ถ้าจะเอาเป๊ะๆ คือพอฉันถามแวะเวียนมาเกี่ยวกับเธอ หมออุปการะก็บอกว่าถ้ายังเก็บความหวังไว้ เท่ากับยอมรักษาทุกข์ส่วนหนึ่งไว้อย่างเปล่าประโยชน์ แกชี้ให้เห็นว่าฉันหลงรูปมากกว่าอย่างอื่น และถ้าลงว่าหลงผู้หญิงที่ความสวย ก็แปลว่ากำลังหลงความดีในอดีตของเขาซึ่งเราสู้ไม่ได้ หลักการอันดีคืออย่าสู้ในสนามที่ต้องแพ้เพราะเป็นรองเกินไป”

ลานดาวนิ่วหน้าหน่อยๆ

“ไม่เข้าใจ... หลงแต่ความสวยแปลว่ากำลังหลงความดีในอดีต เป็นยังไง?”

“อ๋อ... แกอธิบายทำนองว่าคนเราสวยไม่ใช่เพราะฟลุก ไม่ใช่เพราะมีใครลำเอียงให้คุณสมบัติติดตัวเรามาเปล่าๆ ของทุกอย่างมันมีเหตุในตัวเอง อย่างชาติก่อนเธอมีจิตใจงดงาม ทำดีมีศีลสัตย์ วิญญาณก็เคลื่อนมาครองอัตภาพที่สอดคล้อง กรรมเก่าส่งมาสู่กำเนิดที่สุขุม และคุมรูปให้สวยสมน้ำสมเนื้อกับความดีเดิมนั้นจนกว่าจะหมดแรงส่ง แกให้มองหาความดีในชาตินี้ของจ๊ะด้วยสายตาของมิตรที่คิดเกื้อกูลกันยิ่งๆขึ้น แล้วทุกอย่างจะลงเอยในทางมงคล ทั้งปัจจุบันและอนาคต”

“แล้วชาตินี้ในสายตาของเธอ ฉันมีความดีอะไรบ้าง?”

"จ๊ะน่ะเหรอ อือม์ ก็เป็นคน..."

นนทกานต์พยายามตอบทันทีแบบเอาใจ จะได้เป็นการแสดงว่าสายตาของเขาสอดส่องและแลเห็นความดีของหล่อนอยู่เสมอ ถามปุ๊บตอบได้ปั๊บไม่ต้องเสียเวลาขุดค้นจากซอกหลืบความจำใด ทว่าพอพูดสามคำแรก ก็เกิดอาการตีบตัน ไม่ทราบจะสรรคำยอที่ตรงตามจริงอันใดมากล่าวให้เร็วทันปากที่โพล่งนำเป็นสายฟ้าแลบไปแล้ว

"เป็นคน..."

พอเขาซ้ำคำนำเดิมแบบแผ่นเสียงตกร่อง ลานดาวก็โบกมือขึ้นลง

"เอาล่ะๆ ช่างเถอะ... อย่างกับถูกบังคับให้ฝืนอมแตงโมไว้ทั้งลูก ทีหลังพูดสบายๆเหอะนะ นึกไม่ออกก็บอกว่านึกไม่ออก ฉันรับได้ ที่ถามไม่ใช่เพราะอยู่ในอารมณ์อยากฟังคำสรรเสริญเสียหน่อย"

นนทกานต์รู้สึกขายหน้าแปลกๆที่ค้นหาคำตอบไม่เจอ อาจเพราะมัวพุ่งเป้าจะเอาความดีชนิดล้ำเลิศประเสริฐศรีมายกยอให้ฟังเป็นที่ชื่นใจ ประโลมให้อุ่นใจว่าชาติหน้ามีจริงก็ต้องสวยอย่างนี้อีก ความจริงถ้าเพียงแต่จะเขี่ยๆความดีของลานดาวชนิดดาษๆออกมากองก็คงได้หลายอยู่ ทว่านี่ช้าเกินไปแล้ว จะคุ้ยออกมาก็คงเหมือนแกล้งเอาใจกันแบบบื้อๆไร้รสนิยมเปล่า จึงเล่าเรื่องที่คุยกับหมออุปการะต่อเพื่อกลบเกลื่อนอาการคิดช้าของตน

"โจ๊กถามหมออุปการะเรื่องคู่แท้ด้วย ว่าเพราะกรรมอะไรจึงทำให้หญิงชายกลายเป็นคู่แท้ถาวร หมออุปการะบอกว่าคู่แท้ถาวรไม่มีหรอก มันขึ้นอยู่กับว่าเราเคยทำบุญมากับใคร หรือติดหนี้ใครไว้บ้าง สลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนไปเรื่อย ถ้าชาติใกล้ทำบุญกับใครมากก็อยู่เย็นเป็นสุขกับคนนั้นยืดหน่อย แต่หากติดหนี้ใครไว้เยอะก็ต้องทนสภาพเหมือนเข้าคุกร่วมกับเขานานปีเช่นกัน เสร็จแล้วพอตายจากก็ทางใครทางมัน เว้นแต่ระหว่างอยู่ด้วยกันได้ร่วมบุญหรือก่อบาปไว้เสมอกันอีก ก็มีสิทธิ์ไปพบกันใหม่ในปรโลกด้วยแรงดึงดูดของบุญและบาปนั้นๆ"

ลานดาวถอนใจ อย่างหล่อนมีสติรู้จริงได้แค่ว่าลมหายใจเดี๋ยวนี้เป็นขาออกแน่ๆเท่านั้น ให้รู้ล้ำไปในอนาคตกาล หรือรู้ย้อนกลับไปยังอดีตชาติล้วนบอดสนิท โดยเฉพาะการเวียนว่ายตายเกิดและเหตุผลต้นปลายเกี่ยวกับกรรมเวรทั้งหลาย หญิงสาวแค่ตระหนักว่าตนเองไม่รู้ ขณะเดียวกันก็เกลียดการจำใจเชื่อคนที่อ้างว่ารู้ โดยหล่อนไม่มีสิทธิ์พิสูจน์เท็จจริงด้วยสติสัมปชัญญะของตนเองเลย

"ฟังเรื่องเวียนว่ายตายเกิดกับบุญทำกรรมแต่งแล้ววังเวงแฮะ สติสตังแบบมนุษย์ธรรมดาเราทำได้อย่างมากก็เพียงสมัครใจเลือกเชื่อหรือไม่เชื่อ ส่วนถ้าให้พิสูจน์ด้วยตาทิพย์หรือหูทองของสำนักไหน ก็ลือกันว่าเพี้ยนมากเพี้ยนน้อยทั้งนั้น"

"งั้นก็เลือกเชื่อหลักง่ายๆสิ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำอะไรได้อย่างนั้น ถ้าภพชาติคล้อยตามกฎนี้ เราก็ได้ชื่อว่าเลือกเชื่ออย่างมีเหตุผล แต่ถ้าภพชาติไม่คล้อยตามกฎนี้ เราก็ยังได้ชื่อว่าเลือกเชื่อด้วยมโนธรรมประจำใจของมนุษย์ ไม่ใช่เชื่อด้วยสัญชาตญาณสัตว์ร้ายที่เห็นผิดเป็นชอบและพร้อมบูชาความชั่วเป็นสรณะ"

นนทกานต์แปลกใจตนเองที่สามารถท่องคำของหมอดูอุปการะพูดได้เกือบทุกคำ กับทั้งแปลกใจที่ลานดาวสงสัยแบบเดียวกับเขา และเคยไถ่ถามหมอดูอุปการะไว้ก่อนแล้ว

หรือว่าที่แท้คนเราสงสัยเกี่ยวกับตัวเองเหมือนๆกันหมด?

"มันก็ไม่หมูนักหรอกนะ" ลานดาวขัดคอ "แค่บอกว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ฟังเหมือนง่าย แต่พอลองเจาะลึกไปในรายละเอียด ใครบ้างตัดสินถูกว่าแค่ไหนเรียกทำดี จัดเป็นการเมตตากรุณากัน ใครชี้ได้แม่นๆว่าแค่ไหนเรียกทำชั่ว เข้าข่ายจองเวรเบียดเบียน"

"เผอิญฉันถามหมออุปกาะข้อนี้เหมือนกันแหละ แกบอกมาสั้นๆแค่ว่าเครื่องวัดอย่างง่ายคือใจทำอะไรเป็นประจำแล้วโล่งอก หรือกระทั่งเกิดปีติโสมนัสกับพฤติกรรมนั้นๆเพราะเห็นชัดว่าเป็นไปเพื่อเกื้อกูลทั้งตัวเองและคนอื่น ไม่มีใครเดือดเนื้อร้อนใจในภายหลัง อย่างนั้นคือกรรมดี รายละเอียดเป็นอย่างไรไม่สำคัญกว่าใจในขณะก่อกรรมและรับกรรม"

ลานดาวหรี่ตาเล็กน้อย ทำเสียงเหมือนพาดพิงบุคคลสมมุติอื่นไกลตัว

"อ้ะ! อย่างพวกเกย์ พวกเลสเบี้ยนล่ะ รักเพศเดียวกันก็ทำให้หัวใจพองโต เกิดปีติโสมนัสเหมือนกัน แถมอยู่ร่วมเพื่อเกื้อกูลกันฉันคนรักได้ถนัดขึ้น เราจะเอาอะไรไปตัดสินว่าใจที่ยอมเป็นรักร่วมเพศนั้นคือการก่อกรรมดีหรือกรรมชั่ว บางประเทศหรือบางศาสนาพิพากษาไว้ว่าเป็นบาปผิดอย่างมหันต์ต้องลงทัณฑ์สถานหนักทีเดียว โทษฐานกวนสังคมให้เกิดความวิปริต หรือข้อหาเบากว่านั้นหน่อยคือไม่ยอมทำตามกติกาสากลของพระเป็นเจ้าผู้สร้าง"

นนทกานต์ทำหน้าครุ่นคิด

"อือม์... ใครจะว่าอย่างไร มีบทบัญญัติไว้กว้างหรือแคบแค่ไหนไม่รู้นะ แต่เท่าที่รู้จักและมองพวกรักร่วมเพศด้วยตาเปล่า โจ๊กว่างานนี้เป็น 'การรับกรรม' มากกว่า 'การก่อกรรม' เพราะรักร่วมเพศยืนพื้นอยู่บนความชอบใจ ไม่ใช่ยืนพื้นอยู่บนเจตนาเลือกเอาลอยๆว่าข้าจะเป็นรักร่วมเพศ เปรียบเทียบแล้วคงคล้ายกับที่ไม่มีใครชอบกินแอปเปิ้ลแล้วได้รับคำชมว่าประเสริฐ ไม่มีใครรังเกียจองุ่นแล้วโดนหาว่าชั่วช้า เขาแค่ลองลิ้มผลไม้แต่ละอย่างแล้วเกิดความถูกใจหรือไม่ถูกใจ มนุษย์ที่ไหนล่ะเจตนาสั่งให้ตัวเองรักหรือเกลียดอะไรได้?"

"สรุปคือกรรมชั่วบางอย่างดลใจให้เราชอบในสิ่งที่ไม่ควรชอบ หรือชอบเพื่อทนทุกข์ทรมานในภายหลังอย่างนั้นหรือ?"

นนทกานต์หัวเราะตาใส เพราะไม่เคยได้ยินคำนั้นมาก่อน เมื่อคิดตามแล้วก็เห็นจริง กรรมชั่วบางอย่างอาจดลใจคนให้ชอบในสิ่งที่ไม่ควรชอบ ชอบแล้วเป็นไปเพื่อความทุกข์ ความทรมานเพียงถ่ายเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงดึงดูดทางเพศน่าจะเป็นหมากกลล่อให้ติดกับง่ายที่สุด

"น่าจะใช่นะ แม้แต่ความชอบใจก็เป็นเครื่องมือเล่นงานเราได้ อย่างบางคู่เจอกันก็เห็นแต่แรกแล้วว่าไปไม่รอดแน่ ทั้งเกิดลางร้ายสารพัด ทั้งอึดอัดหรือขนลุกเมื่ออยู่ใกล้กัน แต่ก็ทนแรงดึงดูดไม่ไหว มีอันต้องได้ถึงเนื้อถึงตัวกันรวดเร็วผิดปกติ แล้วก็แยกกันไม่ขาดตั้งแต่นั้น ทนทุกข์ทรมานสาหัสร่วมกันเป็นปีหรือเป็นชาติกว่าระฆังหมดยกจะดังขึ้น อย่างนี้ถ้าไม่ใช่เพราะบาปเวรแต่หนหลังดลใจหรือเป็นกาวยึดให้แปะติดกัน ก็ไม่รู้จะโทษอะไรดีกว่านั้น"

"แปลว่า... ลงถ้ากรรมเก่าจะให้ผล อย่างไรเราก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตายอมรับเคราะห์กรรม และงอมืองอเท้ารอจนกว่ากรรมเก่าจะหมดแรงส่งใช่ไหม?"

"อันนี้ยังไงไม่รู้นะ แต่เรามองโลกด้วยตาเปล่า เราว่าเคราะห์กรรมมีอยู่สองประเภท ประเภทแรกคือเข้าจู่โจมถึงตัวแบบไม่ต้องเสียเวลาคิดหาทางหนี เช่นกำลังอ้าปากจะงับข้าวอยู่ดีๆ ตึกดันถล่มครืนลงมาเพราะวิศวกรโกงวัสดุก่อสร้าง อย่างนี้ต้องปล่อยเลยตามเลย ในเมื่อกรรมเก่าเขาจะมาขอลดอายุหรือทำให้บาดเจ็บพิการด้วยการส่งเราไปติดอยู่ในตึกนั้นเวลานั้น...

"แต่ประเภทที่สองจะค่อยๆคืบคลานเข้ามาแบบเปิดโอกาสให้ตั้งสติ เตรียมตัวหลบหนีหรือป้องกันผ่อนหนักเป็นเบา เช่นกรรมเก่าดลใจให้ชอบเล่นพนันและต้องหมดตัวเพราะการพนัน ถ้าชาตินี้กัดฟันทน ไม่เล่นเสียอย่าง แบบเดียวกับขี้ยายอมลงแดงตายดีกว่ากลับไปเป็นทาสยา กรรมที่ต้องหมดตัวเพราะการพนันจะมาทำอะไรเราได้ยังไง...

"เราว่าในโลกความเป็นจริง มนุษย์ประสบเคราะห์กรรมที่พอทนสู้ไหวมากกว่าเคราะห์กรรมประเภทหมดสิทธิ์รับมืออย่างสิ้นเชิง แต่เรื่องของเรื่องคือคนเรามักปล่อยเลยตามเลย ไม่ทำอะไรสักแอะ แม้กระทั่งฝืนใจสู้กับตัวเอง หรือพอเชื่อเรื่องกรรมก็เชื่อแค่อิทธิพลของพลังลึกลับจากชาติปางก่อน แล้วแทบเลิกศรัทธาพลังที่เปิดเผยให้หวังได้ในชาตินี้ ยิ่งฟังหมออุปการะแจกแจงกรรมเก่ากรรมใหม่ของเราที่เราเองลืมไปแล้ว ก็ยิ่งเห็นจริงว่ากรรมเก่าอาจทำหน้าที่สร้างฉากละครตอนแรก แต่กรรมใหม่ก็สามารถเป็นตัวกำหนดว่าจะให้เหตุการณ์ดำเนินไปจนถึงตอนจบได้อย่างไร"

หน้าผากของลานดาวคลายจากอาการตึงเล็กๆ เมื่อจับใจความสำคัญได้ว่า **ถ้าให้สตินำหน้าอารมณ์เสียอย่างเดียว กรรมเก่าทำหน้าที่ได้มากสุดก็แค่ยั่วยวนให้หลงผิด โดยเราไม่จำเป็นต้องถลำตัวเห็นผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี หรือเห็นกงจักรเป็นดอกบัว** เรื่องเลวร้ายส่วนใหญ่ในชีวิตคนอาจไม่เกิดขึ้น ขอเพียงไม่ตามใจตัวเองเกินขอบเขตทำนองคลองธรรมเท่านั้น

คำพูดของนนทกานต์มักพาหล่อนออกจากกรงขังทางความคิดได้อยู่เรื่อย เขาจึงมีความน่าเข้าใกล้ น่าให้เวลาเสวนา แม้ถูกจัดไว้เป็นม้านอกสายตาที่ไม่มีแรงพอจะวิ่งมาถึงเส้นชัย ก็ทำให้หล่อนแวะเวียนสายตามาชมด้วยความสนใจลักษณะเด่นอยู่เสมอ

ลักษณะเด่นของผู้ชายในบางครั้งก็ชักใยหรือไขลานให้กลจักรทางเพศทำงานได้เหมือนกัน ลานดาวค่อยๆรู้จักตนเองมากขึ้น และพบว่าสำหรับหล่อนแล้ว วาจาของชายเร้าใจได้มากกว่ารูปร่างหน้าตา หลายครั้งใกล้ชิดกับหนุ่มเซ็กซี่สุดๆแล้วรู้สึกจืดชืดอย่าบอกใคร แต่ยืนชมจันทร์อยู่เดียวเปลี่ยวกายแล้วกลับปรารถนาอ้อมกอดจากนนทกานต์ขึ้นมาได้ เคยงุนงงกับเหตุผลต้นปลาย แต่เมื่อสังเกตตัวเองบ่อยๆขณะอยู่กับผู้ชายแต่ละคน ก็พอเข้าใจชัดขึ้นทุกที นั่นคือหล่อนจะไม่ยอมเป็นของผู้ชายไอคิวต่ำกว่าตนเองเด็ดขาด!

นนทกานต์ดูอ่อนแอ ซื่อๆเซื่องๆตอนอยู่ในอารมณ์หลง กับทั้งขาดความมั่นใจในรูปโฉมและฐานะ แต่กะพริบตาทีเดียว พอให้โอกาสเขาแสดงสติปัญญา ด้วยความเชื่อมั่นว่าหล่อนจะเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ เขาก็แปลงร่างเป็นหนุ่มอีกคนที่คมคาย ดูอบอุ่นน่าฝากใจขึ้นมาได้ทันทีเหมือนกัน คำพูดหลายต่อหลายคำของเขาฝังอยู่ในส่วนลึกและส่วนตื้นของความทรงจำไม่รู้เลือน จึงนับว่าเขามีความฉลาดทางวาจาเป็นเสน่ห์ เป็นความเซ็กซี่ และเป็นเหตุผลที่หล่อนเลือกอยู่ด้วยในยามเคว้งคว้างสุดทนเช่นวันนี้

หล่อนอาจมีเวรกับเขาอย่างหนึ่ง คือเลี้ยงเหมือนม้าใช้เอาไว้ขี่หลัง เวลากำลังอารมณ์ร้ายหาที่ระบายไม่ได้ก็ไปลงเอากับเขา หรืออีกทีก็เลี้ยงไว้เป็นหินลับเขี้ยวเสน่ห์ แบบเดียวกับแม่มดที่ต้องหมั่นซ้อมใช้เวทมนต์กันลืม ไม่ทราบเป็นโรคจิตชนิดใดเหมือนกัน ดูเหมือนหล่อนสนุกสนานเป็นพิเศษกับการแกล้งทรมานเขา เห็นหน้าเศร้าๆที่ยังคงจงรักภักดีไม่เสื่อมคลายแม้ถูกทำทารุณสารพัดแล้วสะใจพิลึก ชีวิตเหมือนอิ่มเอมเปรมสุขยิ่งกับการมีเขาไว้เป็นลูกบอล นึกอยากอุ้มก็อุ้ม นึกอยากเลี้ยงก็เลี้ยง นึกอยากเตะก็เตะ แรงเบาแค่ไหนก็เห็นยังทนมือทนเท้าอยู่ในสภาพเดิมเสมอ

คบกับหล่อนเขาเป็นฝ่ายสูญเสียมาตลอด หล่อนอาจต้องชดใช้ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งให้เขาเป็นฝ่าย ‘ได้’ เสียบ้างกระมัง...

ลานดาวมองเหม่อออกไปนอกรถ ครู่หนึ่งก็พึมพำถามอีก

“แล้วเธอว่าพวกหญิงรักหญิงที่อยู่กินกันจริงจังนี่น่ารังเกียจไหม?”

“อือม์...” นนทกานต์เม้มปากตรองโดยปราศจากการเฉลียวคิดว่าเป็นเรื่องใกล้หรือไกลตัวแต่อย่างใดทั้งสิ้น “ใจหนึ่งก็สงสาร อีกใจก็รู้สึกแปลกๆนะ จะบอกว่ารังเกียจไหม... คงไม่ถึงขั้นนั้น เป็นผู้หญิงยังดี ไม่ถูกด่าเท่าไหร่ เห็นคลอเคลียหยาดเยิ้มแบบแฟนแล้ว สมัยนี้อาจจะแค่ทำให้ยิ้มมุมปากหน่อยๆ เพราะภาพไม่ชวนคลื่นไส้นัก แต่ถ้าเป็นผู้ชายก็อาจเคราะห์ร้าย สังคมจะพากันส่งสายตารังเกียจโดยไม่ต้องนัดหมาย มีแต่คนสนิทที่ได้รู้จัก ได้พูดคุย ได้เห็นแง่มุมอื่นๆในชีวิตของเขา ภาพของความเป็นมนุษย์ที่น่าเห็นใจถึงจะปรากฏชัดกว่าภาพของรักร่วมเพศที่ทำอะไรน่าสะอิดสะเอียน”

“ลองแจกแจงให้ฉันฟังได้ไหมว่าทำไมรักร่วมเพศถึงน่ารังเกียจ?”

จนแล้วจนรอดนนทกานต์ก็ไม่สำเหนียกความขรึมผิดปกติในน้ำเสียงของเพื่อนสาวอยู่นั่นเอง นั่นเป็นธรรมชาติของเขา เวลาได้รับโจทย์ให้คิดก็คิดไป และมักให้คำตอบได้ดีมากด้วย แต่พอไม่ต้องคิดก็จะขาดความสังเกตสังกา และบ้ารักไปตามแรงขับของวัย

“เรื่องของเรื่องคือมันฝืนธรรมชาติ อะไรที่ฝืนธรรมชาติย่อมก่อความรู้สึกผิดปกติ ความรู้สึกผิดปกติอาจจี้เส้นให้ขำ หรืออาจทำให้มวนท้องอยากแหวะ สำหรับหญิงกับหญิงนั้นกวนความรู้สึกให้ปั่นป่วนน้อยหน่อย เพราะเป็นเพศที่ไม่ต้องเปลี่ยนบุคลิกมากนัก ถึงแม้กิริยาวาจาแข็งโป๊กยังไงก็พอเห็นได้ในหญิงทั่วไปอยู่แล้ว อีกอย่างเพศหญิงมีธรรมชาติน่าหลงใหล หากถูกหลงโดยเพศเดียวกันก็นับว่าแปลกน้อย ทางโหราศาสตร์ระบุด้วยซ้ำว่าดาวประจำดวงของผู้หญิงบางคนส่งกระแสให้เจ้าตัวทรงเสน่ห์ มีอิทธิพลแม้กับเพศเดียวกัน อย่างจ๊ะไง น้องปีหนึ่งปีสองกรี๊ดกันอย่างกับแข่งเป่านกหวีด ทั้งที่เธอก็ไม่เคยมีมาดทอมบอยกับเขาเลย แค่เท่กว่าเลดี้หน่อยเดียว”

ลานดาวเบนหน้าไปลอบยิ้ม ใจชื้นอย่างประหลาดเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเสน่ห์ของตนมีอิทธิพลต่อผู้หญิงด้วยกัน โดยอาศัยหลักฐานแวดล้อมเป็นตัวเป็นตนมาชี้ได้มากมาย

“แล้วชายกับชายล่ะทำไมถึงน่ารังเกียจ?”

ประโยคคำถามนั้นยิงมาเพื่อไม่ให้นนทกานต์รู้สึกว่าหล่อนสนใจปัญหาหญิงรักหญิงเป็นพิเศษ

“อือ... ชายกับชายนี่ถ้าออกแนวตุ๊ดแนวแต๋วก็ซวยเลย เพราะบุคลิกจะถูกปรับให้กระตุ้งกระติ้งผิดแผกจากธรรมชาติอย่างเห็นได้ชัด ธรรมชาติในรูปกายของเพศชายไม่ค่อยมีส่วนนุ่มนวลให้นึกอยาก

อะลุ้มอล่วยหรือทำใจรับได้เท่าไหร่ โจ๊กคิดว่าหากกรรมร้ายๆเกี่ยวกับเรื่องทางเพศอยากเล่นงานใครแรงสุด ก็จะเลือกจังหวะที่กำลังเป็นชายนั่นแหละ ทุกข์ถนัดกว่าจังหวะเป็นหญิงมากนัก”

“ก็จริงนะ เป็นหญิงโชคดีกว่าชายหน่อย ในกรณีที่มีความเบี่ยงเบน”

“หญิงรักหญิงโชคดีกว่าชายรักชาย แต่ก็โชคร้ายกว่าหญิงรักชายตามธรรมชาติวันยังค่ำ”

หญิงสาวเอียงหน้าอิงศีรษะกับบ่าของพนัก นัยน์ตาซึมเศร้าลงอีก

“เธอว่าฉันเป็นคนเอาแต่ใจตัวเองมากไหม?”

อยู่ๆหล่อนก็นึกอยากเปลี่ยนเรื่อง

“จะให้ตอบแบบเพลาๆหรือแบบเอาขวานจาม?”

หญิงสาวหัวเราะ ก่อนตอบหนักแน่นเพื่อสื่อว่าต้องการตามนั้น

“เอาขวานจาม!”

นนทกานต์หัวเราะหึหึ

“จ๊ะรู้ตัวเองอยู่แล้วนี่ แต่ก็ถือว่าปกตินะ ความเอาแต่ใจเป็นของคู่กันกับความสวยอยู่แล้ว ยิ่งสวยระดับเธอยิ่งไปกันใหญ่ ไม่รู้เรื่องอื่นใดในโลกกับใครเขาหรอก ที่เห็นเป็นอันดับหนึ่งคือความอยากหรือไม่อยากเอาอะไรเท่านั้น”

ลานดาวปิดตาลง ถามตนเองเงียบๆว่าถ้อยคำของนนทกานต์เป็นความจริงในทุกสถานการณ์หรือไม่ หากขัดกับศีลธรรม หล่อนจะยังมีสำนึกผิดชอบชั่วดีอยู่มากน้อยเพียงใด?

รถแล่นเรื่อยบนทางด่วนข้ามจังหวัดพักใหญ่ สองหนุ่มสาวก็มานั่งทานอาหารทะเลที่ร้านริมหาดบางแสน ลานดาวมองขอบฟ้าไกลลิบตาอย่างเหม่อลอยมากกว่าร่วมจ้อไปกับเพื่อนชาย ช่างเป็นวันที่แตกต่าง หล่อนเคยนั่งรถนนทกานต์ด้วยอัตตาของเจ้านาย เคยผูกขาดการสนทนาหันเหทิศทางไปตามใจตนเอง แต่วันนี้หล่อนเห็นเงาร่างตนเป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง เป็นฝ่ายรับฟัง เป็นฝ่ายคิดตามเกือบตลอด

ฝ่ายนนทกานต์จ้อเอาๆไม่ต่างจากปลากระดี่ได้น้ำ เขานึกในใจว่าการเป็นเพื่อนสนิทกับคนสวยก็ดีอย่างนี้ มีโอกาสฟลุกคล้ายถูกเลขท้ายสามตัวโดยไม่คาดฝันเข้าได้เหมือนกัน และถ้าให้แลกจริงๆระหว่างควงลานดาวเที่ยวทะเลกับถูกเลขท้ายสามตัว เขายอมเสียเลขท้ายสิบงวดดีกว่าเสียโอกาสมากับหล่อน!

นนทกานต์ไม่รู้ตัวเอาเลยว่าอีกไม่กี่นาทีต่อมาจะต้องลืมเรื่องเลขท้ายสามตัวลงสิ้น ในเมื่อเจอโชคระดับลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่งหวดเข้าใส่เต็มเหนี่ยวเสียแล้ว!

“โจ๊ก...” ลานดาวหันจากทะเลมาพูดกับเขาแบบปลงใจหลังใคร่ครวญครั้งสุดท้าย “จำบังกะโลที่พวกเรากับเพื่อนๆเคยมาค้างคืนกันเมื่อหลายเดือนก่อนได้ใช่ไหม? เลยไปห้าร้อยเมตรนี่น่ะ จ๊ะเหนื่อย แล้วก็อยากขับไปงีบพักสักสิบนาที เดี๋ยวโจ๊กช่วยเดินตามไปทีหลังได้หรือเปล่า หาเอาแล้วกันว่าจ๊ะจอดรถไว้หลังไหน เคาะประตูเรียกแล้วจะมาเปิดให้”

ชายหนุ่มตกตะลึงจนข้าวหล่นจากปากหลายเม็ด มองหน้าเพื่อนสาวเหมือนนักมวยเจอหมัดตรงเต็มเบ้าตา กลืนข้าวก้อนโตเกือบไม่เคี้ยว และเพื่อความเชื่อมั่นว่าไม่หลอกตัวเองด้วยความเข้าใจผิด นนทกานต์ก็เอ่ยตะกุกตะกัก

“จ๊ะนั่งรถมาเหนื่อย โจ๊กก็ขับรถมานาน น่า... น่าจะยิ่งเหนื่อยกว่า ถ้าเอ่อ... ของีบอยู่ข้างๆจ๊ะมั่ง แต่หลายชั่วโมงหน่อยจะว่าอะไรไหม?”

ลานดาวหลบตาไปทางอื่นขณะกระซิบตอบเหมือนต้องการให้ตั้งใจอ่านเพียงริมฝีปาก

“ไม่ว่า...”

แล้วก็แบมือขอกุญแจรถอย่างเงียบเชียบ

ตอนที่ ๑๒ ความขัดแย้ง

นนทกานต์เดินแบบใจเต้นไม่เป็นส่ำ เนื้อตัวเกร็งแน่นเยี่ยงหนุ่มกลัดมันที่รู้ว่าวิมานฉิมพลีรออยู่ข้างหน้า ด้วยลมหายใจฟืดฟาดยามนี้ ต่อให้ช้างสารมาฉุดก็คงหยุดเขาไม่ไหวแล้ว เผลอๆช้างนั่นแหละจะโดนลากถูลู่ถูกังไปจนถึงบังกะโลโน่น

พอเข้าเขตที่พักอันเป็นจุดนัดหมายยิ่งจ้ำอ้าวแทบขาขวิด ตระเวนเยี่ยมหา สอดตาเล็งรถของตนว่าไปจอดอยู่ตรงไหนมุมใด เยี่ยมซ้ายเยี่ยมขวามาจนถึงบริเวณลึกสุดของสถานที่จึงพบ เขาระบายลมหายใจโล่งอก อย่างน้อยก็สบายใจไปเปลาะหนึ่ง คือนางฟ้าไม่เหาะหนีกลับกรุงเทพฯดื้อๆอย่างที่เมื่อครู่เริ่มวิตกเพราะหารถไม่เจอสักที

มายืนหน้าประตูบังกะโล เป็นอีกนาทีแห่งสุดยอดความรู้สึก เขาต้องหายใจแรงๆเหมือนคนเป็นโรคหอบหืดครู่หนึ่งก่อนยกมือขึ้นเคาะเรียก

"จ๊ะ... นี่โจ๊กเอง"

สำเนียงออดอ้อนและติดสั่น รอนานร่วมครึ่งนาที กว่าประตูจะแง้มเปิด ชายหนุ่มพยายามปั้นมาดเชื่อมั่นขณะก้าวเท้าล่วงเข้าไปข้างในและหับประตูกดล็อกด้วยมือสั่นเทา ห้องเย็นฉ่ำชื่นราวกับถ้ำครึ้มแสงสว่างกระจายเพียงครึ่งเดียวเพราะม่านปิดหมดทุกด้าน

ลานดาวเดินมาเปิดประตูให้แล้วก็กลับไปที่เตียงเพื่อเอนลงปิดตานอนหันข้าง สมดังหล่อนบอกไว้ว่าจะของีบ ชายหนุ่มเม้มปากแน่น เพิ่งมีโอกาสเห็นร่างงามทอดยาวบนเตียงนอนเป็นครั้งแรก หากเชื่อว่าหล่อนมาที่นี่เพียงอยากขอพักหลับครู่เดียวจริงๆ เขาก็ควรเอาร่างโค่งๆกลับไปนั่งเรียนหนังสือกับพวกเด็กอนุบาลดีกว่า

ก้าวมานั่งขอบเตียงติดกับร่างตะแคงนอนของหญิงสาว แม้ผ่านสนามกามกรีฑามาพอคุ้น ก็ไม่ใช่ระดับคล่องแคล่วอาชาไนย โดยเฉพาะเมื่อตรงหน้าคือเรือนกายอันเป็นที่ปรารถนาของชายทั้งโลก หากเป็นสมัยพันปีก่อนก็ต้องเรียกว่าค่าควรเมือง แถมหล่อนยังเป็นหญิงที่เขารักและปรารถนาด้วยหัวใจมาแรมปี เพียงปล่อยให้สัมผัสมือหน่อยเดียวเขายังเก็บไปฝันหวานแทบลืมกินลืมนอน แต่นี่ถึงขั้นทอดร่างให้เชยชม จะให้เก็บซ่อนอาการหลุกหลิกใจเต้นรัวได้อย่างไรไหว

เริ่มนับหนึ่งท่าไหนดีหว่า? เม้มปากกลืนน้ำลายถามตนเอง จะชวนคุยเพื่อสร้างบรรยากาศสนิทสนม แกล้งนอนแล้วค่อยๆกระแซะ หรือรอเวลาให้สุกงอมกว่านี้หน่อย เฮ้อ! เหมือนมือใหม่หัดขับไม่มีผิด หากเลือกชวนคุย ก็รับประกันว่าเสียงเขาคงปร่าพร่าฟังไม่จืด อาจน่าขบขันชวนรำคาญขนาดเจอลานดาวตวาดแว้ดให้หุบปากก็ได้ หรือถ้าแกล้งนอนเบียดชิมลางทีละน้อย ก็เกรงจะช้า สายป่านอารมณ์รอของลานดาวหมดเสียก่อน อาจชวดเอาง่ายๆ

ปลงใจกับตนเองว่าชักช้าจะเสียการแบบไก่อ่อนสอนขัน นนทกานต์เลือกที่จะเริ่มด้วยการลูบศีรษะอย่างถนอม พักหนึ่งเห็นไม่ว่าอะไรก็ก้มลงจูบหน้าผาก ตามด้วยการหอมแก้ม แล้วฝังจมูกลงกับซอกคอ ซึ่งบัดนั้นเองลานดาวจึงลืมตาดึงตัวขึ้นนั่งหันหนีไปอีกทาง และก้มหน้าส่งเสียงถามเขาแผ่วเบา

"บอกซิว่าจ๊ะมีเหตุผลอะไร"

นอกจากเสียงเบาแล้ว ตัวคำถามยังมีความกำกวมแบบที่ต้องฉลาดหาความหมายเอาเอง กับทั้งต้องคิดเร็วๆให้ได้คำตอบเหมาะสม ป้องกันความอับอายของหล่อนได้ด้วย

"เอ้อ..."

นนทกานต์เปล่งเสียงคล้ายกับอาบังกินข้าวอิ่มแล้วเรอดังๆ พอเป็นการขัดตาทัพระหว่างงงติ้ว เพราะเร่งคิดหาคำตอบ เดิมใจเต้นรัวอยู่แล้ว มาพบคำถามชิงไหวชิงพริบเอารางวัลใหญ่เข้าให้อีก ชายหนุ่มถึงกับต้องลอบทำตาเหลือก

"อาจจะ... เป็นเพราะจ๊ะรู้ว่าจะได้ฟังเหตุผลที่ดีจากโจ๊กก่อนเราจะ... เอ้อ... เราจะมีความสุขด้วยกัน แท้จริงแล้วนี่ไม่ใช่เรื่องผิดหรือถูก ไม่ใช่เรื่องที่ต้องเก็บไปคิดในภายหลังว่าควรแล้วแน่หรือ แต่คือเรื่องทางธรรมชาติระหว่างจ๊ะกับคนที่เป็นเพื่อน คนที่เข้าใจเหตุผลของจ๊ะ คนที่มองจ๊ะในทางดีเสมอ"

หญิงสาวส่ายหน้าให้คำตอบลิ้นไก่สั่นคล้ายคนเมาของเขา

"ฉันว่าไม่ใช่นะ"

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายเอื๊อกอย่างคนเสียความมั่นใจ แต่ยังดีที่เมื่อสตาร์ทเครื่องติด ก็สามารถเดินเครื่องต่อได้ง่ายกว่าเดิม

"จ๊ะรู้ว่าโจ๊กไม่ใช่พวกหื่นที่มาคบด้วยเพราะจ้องตะครุบจ๊ะท่าเดียว เราเป็นเพื่อนกัน และนั่นก็จะไม่ทำให้รู้สึกว่าจ๊ะเป็นฝ่ายสูญเสีย อีกอย่างโจ๊กไม่เคยจีบจ๊ะแบบชิงชัยกับใคร หรือพยายามเอาชนะจ๊ะเพื่อพิสูจน์ความเจ๋ง ฉะนั้นถ้าเรามีความสุขร่วมกัน ก็ไม่ใช่เรื่องเสียฟอร์มของจ๊ะ ว่าที่สุดก็แพ้ทางคนมีเสน่ห์เหนือกว่า จ๊ะเพียงได้สิ่งที่จ๊ะต้องการจากคนเสมอกันต่างหาก"

"ก็มีส่วน แต่ยังไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงอยู่ดี"

นนทกานต์เงยหน้ามองฝ้าเพดาน ฉีกปากแยกเขี้ยว นึกด่าในใจว่ามันจะเหตุผลบ้าบออะไรล่ะเว้ย! ให้บอกตรงๆไหมล่ะว่าพอคนเราอยาก มันก็ต้องหาทางระบายให้หายอยาก จะมีเบื้องหลังอะไรมากมายกว่านั้นนักเล่า?

แต่การแสดงบทโอ้โลมปฏิโลมต้องดำเนินต่อไป นนทกานต์พยายามแต่งเสียงกลมกล่อมสุดชีวิตชนิดต้องเกร็งตัวแขม่วพุงบิดก้นไปด้วย

"งั้นเพราะ... จ๊ะรู้ว่าโจ๊กมีใจจริง โจ๊กพิสูจน์ตัวมามากพอว่าที่แท้ก็รักจ๊ะเหนือสิ่งอื่นใด จ๊ะเห็นแล้วว่าจะไม่มีวันทอดทิ้งจ๊ะเด็ดขาด"

ลานดาวหัวเราะหึหึและส่ายหน้า ซึ่งนั่นทำให้นนทกานต์ชักหงุดหงิดแบบเหลืออดขึ้นมารำไร เพราะนอกจากทีท่าที่เหมือนดูถูกเขาแล้ว ยังส่องให้เห็นว่าหล่อนไม่มีวันคิดเอาหน้าอย่างเขามาเป็นเครื่องประดับชีวิตถาวรอย่างเด็ดขาด

ชายหนุ่มนั่งมองเพื่อนสาวนิ่งอย่างเริ่มอับจน ร่ำๆจะปลุกปล้ำเสียเลยสิ้นเรื่องสิ้นราว แต่คำนวณแล้วบรรยากาศดีๆอาจล่มสลายแบบกลับบ้านมือเปล่า จึงนั่งกัดริมฝีปากขบคิดต่ออย่างอดทน ทบทวนนับแต่เมื่อหล่อนชวนเขากินข้าวเที่ยง จำเพาะเจาะจงต้องเป็นชายหาดบางแสน ซึ่งมาถึงบัดนี้เป็นที่แน่นอนว่าต้องวางแผนไว้ก่อนแล้วล่วงหน้า

อยู่ในรถคุยเรื่องอะไรบ้าง... เรื่องกรรมเวร เรื่องหมอดูอุปการะ เรื่อง... ตายโหง! หรือว่า...

"จ๊ะอยากพิสูจน์ใช่ไหมว่าตัวเองชอบผู้ชายได้หรือเปล่า?"

พูดจบก็รอผลด้วยความระทึก คิดว่าคราวนี้เขาปาลูกดอกเข้าเป้าเสียที เพราะลานดาวนั่งนิ่งขึงและไม่ตอบอะไรมาแม้แต่คำเดียว

นนทกานต์ค่อยๆเคลื่อนเข้าประชิด โน้มตัวเข้าหอมแก้มนวล ที่ทั้งนิ่ม ทั้งรวยรินกลิ่นละมุนก่อจินตนาการฝันลึกซึ้ง หากเป็นเวลาปกติเขาคงปรารถนาเพียงนั่งจับมือหล่อนดูพระอาทิตย์ตกน้ำด้วยกัน แต่ยามนี้มีแต่คิดว่าทำอย่างไรจะกำจัดเสื้อผ้าทิ้งไปพ้นๆ

ยกฝ่ามือเสยผมหล่อน ยื่นหน้าเข้าประกบจูบ กลีบปากนิ่มอุ่นและเสน่ห์น่ารักน่าใคร่ในเรือนกายของเพื่อนสาวทำให้รู้สึกเหมือนศีรษะกำลังจะถูกเป่าให้ระเบิด พยายามเหนี่ยวไหล่หล่อนลงทอดนอน ลานดาวก็โอนอ่อนผ่อนตามโดยดี เมื่อย่ามใจลากฝ่ามือไล้ไปทั่วเรือนร่าง เฟ้นฟอนจากภายนอก หล่อนก็ไม่ว่าอะไรอีก แต่พอจะปลดกระดุมกางเกงยีน คราวนี้ลานดาวกัดปาก และดึงตัวลุกขึ้นพ้นเขตเตียง ก้าวไปยืนเต็มสัดส่วนกลางห้อง

"พอแล้ว"

นนทกานต์ถอนใจเฮือก นึกๆอยู่ว่าต้องมาท่านี้ ในที่สุดก็เอาเข้าจริงๆ เขาส่ายหน้าเหลือบตามองพื้นเป็นครู่ ก่อนพยายามปรุงบรรยากาศให้ดีขึ้น

"จ๊ะ... เราอาจจมูกโตไปหน่อย ทำให้หล่อสู้แฟนๆเธอไม่ได้ แล้วก็อาจทำให้เธอรำคาญตอนจูบ เพราะฉะนั้นเอามีดไปเลย เรายอมให้เธอเฉือนจมูกทิ้ง!"

ลานดาวไม่ขำถ้อยคำติดตลก แต่ยังคงยืนปักหลักนิ่งไม่โต้ตอบ อย่างน้อยเขาก็พอมีหวัง ตราบใดยังอยู่ด้วยกันในห้อง นนทกานต์ลุกขึ้นคว้าเอวหล่อน และค่อยๆดึงกลับมานั่งที่ขอบเตียงด้วยกันอย่างทะนุถนอม ความจริงแค่มีโอกาสโอบกอดและจับโน่นนิดนี่หน่อยก็ถือเป็นพระคุณอย่างสูงแล้ว เขาพบว่าเมื่อสัมผัสของตนไม่ส่อแววรุกรานเกินไป ลานดาวก็ยอมนั่งเฉยให้อ้อนต่อ

"เอ่อ... จ๊ะจ๋า... จ๊ะต้องการคำตอบ แต่เสื้อผ้าบดบังคำตอบอยู่นี่หน่า"

"โจ๊ก... ขอโทษนะ แต่ดูเหมือนจ๊ะได้คำตอบแล้ว จ๊ะรังเกียจทุกสัมผัสจากมือโจ๊ก และเพิ่งระลึกได้ว่าความหื่นกระหายที่ลอยออกมาจากหน้าตาและอากัปกิริยาของผู้ชายนี่เอง ที่ทำให้จ๊ะรักใครไม่ลงสักราย กายเราอยู่ในห้องเดียวกัน แต่ใจเหมือนอยู่คนละโลก ขณะที่โจ๊กสนุกมือเต็มที่ จ๊ะกลับรู้สึกขมเหมือนใกล้ตกนรกเข้าไปทุกที!"

ลานดาวพูดตรงไปตรงมาแบบคนมีสติเต็มตื่น เปล่งคำชัด จังหวะจะโคนถูกต้อง สะท้อนสภาพจิตใจภายในที่ยังคงเป็นปกติทุกประการ ปราศจากอารมณ์ใคร่ ปราศจากความสะเทิ้นอายของอิสตรี ต่างจากนนทกานต์ที่พูดเสียงกระเส่า สะท้อนอารมณ์กระสันแทบระเบิด

"คงผิดพลาดที่ไหนสักแห่ง โจ๊กขอแก้ตัวหน่อยเถอะ"

ชายหนุ่มพยายามเข้าคลอเคลีย ลานดาวขืนตัว แต่ไม่ขนาดถอยหนีเสียทีเดียว

"ไม่ใช่ความผิดของเธอหรอกโจ๊ก แต่ขอหยุดแค่นี้ก่อนได้ไหม?"

"เถอะน่า ลองอยู่เฉยๆซักแป๊บเดียว"

พอนนทกานต์มันเขี้ยวจะดันไหล่หล่อนลงนอนอีก คราวนี้เหมือนหนังจบจริง หล่อนส่ายหน้าและปัดมือเขาทิ้งอย่างสุภาพ

"ขอโทษนะโจ๊ก... จ๊ะไม่รู้สึกอะไรเลย"

"โธ่! จ๊ะ... ทำใจสบายๆหน่อยไม่ได้หรือ?"

ชายหนุ่มชักหัวเสียและออกอาการงุ่นง่าน คันไม้คันมือชนิดที่ขาดความยับยั้งอีกนิดเดียวคงไม่สนแล้วว่าหล่อนจะยอมดีๆหรือต่อต้านขัดขืน

"จ๊ะพยายามแล้ว แต่มันขยะแขยง เพิ่งรู้ตัวว่ารังเกียจสัมผัสของผู้ชายขนาดนี้ พอเธอจะถอดเสื้อผ้าฉัน มันสุดทนเหมือนยกรังกิ้งกือไส้เดือนมาใส่ จะบอกเหตุผลให้ว่าทำไมถึงเลือกเธอเป็นคนแรก เพราะฉันจะมีอารมณ์บ้างก็เฉพาะเมื่ออยู่กับเธอเท่านั้น คนอื่นอาจมีวูบวาบ แต่ไม่ถึงขนาดอยากลอง... จะด้วยเหตุผลกลใดก็ตามแต่ ฉันรู้แค่เธอไม่ใช่คนรัก แต่แปลกตรงเกือบๆเป็นคนเดียวที่ทำให้เกิดความเรียกร้องพรรค์นี้ เพราะฉะนั้นถ้าจะพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้หญิงเต็มร้อยหรือเปล่า ก็คงต้องอาศัยเธอ และที่เลือกวันนี้ ก็เพราะประจำเดือนเพิ่งหมด โอกาสท้องไม่มี"

ลานดาวหันกลับมาเผชิญหน้าเพื่อนชาย มองเขาเต็มสายตาตรง

"ฉันอยู่ในช่วงเวลาของการค้นหาตัวเองด้วยความทุกข์ทรมานใจ ถ้าหากเธอเป็นมิตรแท้ ก็ขอให้เห็นแก่ความเป็นเพื่อนที่มีน้ำใจคิดช่วยเหลือ ไม่ถือโอกาสฝืนใจกัน รู้ว่าเธออารมณ์ค้างและอยากใช้กำลัง ฉันคงสู้ไม่ได้และไม่รอด เธอจะเอามันไปก็ได้ พรหมจารีไร้ค่านี่น่ะ ไม่โทษกันหรอก เพราะฉันเป็นฝ่ายเสนอเอง แต่หลังจากนี้เราจบความเป็นเพื่อนกัน ไม่ต้องคุยกันอีก!"

"เฮ้อ!..." นนทกานต์นิ่วหน้าร้องดังๆ "ไม่ต้องใช้จิตวิทยาหรอกน่าจ๊ะ ขอดีๆก็ได้ เราอาจรวบรัดรวดเร็วกันเกินเหตุ จ๊ะเลยเสียความรู้สึกไป ยอมรับว่าอยากฟัดเธอใจจะขาดทุกครั้งที่อยู่ใกล้ ตอนนี้ก็ร่อแร่แทบระเบิดปุ้งอยู่แล้ว แต่เพื่อพิสูจน์ความเป็นเพื่อนแท้ เพื่อทำให้เธอเห็นความเป็นสุภาพบุรุษผู้มีจิตวิญญาณสูงส่งอันหาได้ยากเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร เราจะไม่แตะต้องเธอแม้แต่ปลายเล็บ สาบานถ้าผิดคำพูดขอให้วิ่งเล่นตามระเบียงอยู่ดีๆสะดุดขาตัวเองพลัดตกจากตึกลงมากระแทกรถดูดส้วมตาย ง่า... แต่ขอโอบนิดโอบหน่อยก็ไม่เลวเหมือนกัน เพราะกำลังจะลงแดงเต็มแก่"

นนทกานต์พูดด้วยอาการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เหมือนนึกอะไรได้ก็พูดแบบคนสติเลอะเลือน ฟังไม่ค่อยปะติดปะต่อเท่าไหร่ เพราะจำเป็นต้องรักษาความเพียรต้านอารมณ์แรงๆที่ยังคงพลุ่งพล่านขึ้นมาระลอกแล้วระลอกเล่า ยิ่งคิดถึงความนิ่มแน่นและกลิ่นเนื้อสาวแล้วยิ่งมันเขี้ยว ความดันแทบทะลุปรอทแตก

"มามะ! ขอกอดหน่อย"

ชายหนุ่มลุกขึ้นจะคว้าเอวหล่อนอีก แต่คราวนี้ลานดาวปล่อยให้มือเขาจ้วงอากาศวืดด้วยการเบี่ยงตัวหลบได้ไวกว่า แล้วหลีกไปนั่งไขว่ห้างที่มุมอื่นของห้อง

"ห่างๆเถอะ ถ้ายังอยากอยู่ในนี้ด้วยกันต่อ"

"อุ๊บ๊ะ! ก็บอกแล้วจะไม่ทำอะไรไง"

"ขนาดพูดจายังขัดกันเอง เพิ่งบอกแหม็บๆว่าจะไม่แตะต้องแม้ปลายเล็บ ประโยคต่อมาขอโอบล่าสุดเพิ่มเป็นขอกอดแล้ว ถ้ายอมนิดเดียวคงต้องเกินกว่านั้น และลามยิ่งขึ้นไปเรื่อย"

"โว้ย!!"

นนทกานต์ร้องดังๆแล้วหงายหลังฟาดเตียงอย่างแรงแทนการลุกขึ้นถีบโต๊ะเตะเก้าอี้อย่างใจบงการขึ้นมาชั่ววูบ ลานดาวผงะกะพริบตาทีหนึ่งกับโว้ยดังราวกับฟ้าร้องของเพื่อน ก่อนเอาน้ำเย็นเข้าลูบในอึดใจต่อมา

"โจ๊ก... ฉันขอโทษ ฉันจะถือเป็นบุญคุณสำหรับความช่วยเหลือ ถ้ามีโอกาสจะทดแทนสุดกำลัง"

ชายหนุ่มฟังแล้วแทนที่จะรู้สึกปลื้ม กลับทำท่าคล้ายชักดิ้นชักงอ ราวกับลมบ้าหมูกำเริบ สิ้นสุดความอดทนฝืนสุภาพนิ่มนวล ความในใจพรั่งพรูออกมาจากหลังอัดอั้นไว้เนิ่นนานแรมปี

"เธอนี่มันนังแม่มดในคราบนางฟ้าจริงๆ ฉันคงมีเวรมีกรรมกับเธอมาเยอะ อยู่ใกล้แล้วทรมานเหมือนถูกย่างในนรก นี่เจอกันชาติไหนอีกก็คงต้องชดใช้หนี้จนกว่าจะหมดมั้ง"

"เอาเถอะ ไว้ถ้าเจอกันใหม่ชาติหน้า อะไรๆอาจดีขึ้น"

ความจริงหล่อนแค่ตั้งใจพูดให้เอออวยไปกับเขา แต่นนทกานต์โมโหจี๊ดยิ่งกว่าเดิมราวกับเอาเข็มแหลมมาไชหู

"รู้ไว้เถอะจ๊ะ เธอน่ะทำเลวๆโดยไม่รู้สึกตัวไว้มาก โดยเฉพาะแกล้งให้คนอื่นเขาเจ็บช้ำน้ำใจเหมือนหลอกล่อจะดึงขึ้นเรือ ให้ความหวัง ให้ความยินดีปรีดา เสร็จแล้วถีบหัวส่งกลับลงน้ำต่อ เห็นเป็นเรื่องสนุก เห็นเป็นช่วงเวลาบริหารเสน่ห์ วันหนึ่งเถอะจะต้องชดใช้!"

เขาพ่นอย่างมีอารมณ์ ลานดาวรับฟังด้วยอาการสงบ ไม่นึกโกรธนนทกานต์แม้แต่นิดเดียว

"ฉันอาจกำลังชดใช้อยู่ก็ได้นะโจ๊ก..."

น้ำตาหล่อนเริ่มเอ่อขึ้นคลอเบ้า ชายหนุ่มเพ่งจ้องเพดานอยู่ครู่ ก่อนสะบัดหน้ามามองเพื่อนสาวเมื่อได้ยินเสียงสะอื้น เป็นครั้งแรกที่เห็น และนั่นก็ทำให้ใจอ่อนยวบลง ประกายตาทอแววอาทรของเพื่อนอีกครั้ง

ถอนใจเฮือก แม้ใจยังโกรธ แต่อีกภาคก็ทำงานเป็นอัตโนมัติ ลุกขึ้นและก้าวเข้าหา วางมือบนไหล่มนฉันมิตรที่พร้อมยืนเคียงข้างยามอีกฝ่ายเกิดทุกข์ร้อน

"ขอโทษนะ โจ๊กพูดแบบไม่ทันคิด"

ลานดาวข่มสะอื้นและกรีดน้ำตาทิ้ง

"ด่าฉันเถอะ ชดใช้ด้วยการถูกด่าเจ็บๆเสียบ้าง กรรมเวรอาจหมดไวขึ้น"

"ไม่มีเวรไหนล้างได้ด้วยเวรหรอก จ๊ะ"

เขาลดมือแล้วลงนั่งด้านข้าง อยู่ๆก็นึกถึงคำพูดของหมอดูขึ้นมา

"หมออุปการะคงพูดถูกอีกแล้ว"

"พูดอะไร?"

"เอาตรงๆไม่อ้อมค้อมเลยนะ"

ลานดาวพยักหน้า

"ตั้งแต่ครั้งแรกที่ฉันไปดูหมอเรื่องเธอ หมออุปการะบอกว่าฉันกับเธอเคยเป็นคู่กันมาก่อน เจอกันถึงมีความรู้สึกผูกพัน... แต่เอ้อ... ท่าทางจะหนักไปทางเซ็กซ์"

"เพราะอะไร?"

"เพราะชาติใกล้ที่เป็นคู่ เราไม่ได้เป็นมนุษย์น่ะซี นึกออกไหม พอเจอกันถึงมีแต่สัญชาตญาณเก่าๆทำหน้าที่ หมออุปการะบอกทำนองว่าถ้าเคยเป็นคู่ครองกันแบบมนุษย์ จะมีสายใยละเอียดอ่อนกว่านั้น ยกระดับความผูกพันขึ้นสูงกว่าสัญชาตญาณชั้นต่ำ นี่เพิ่งรู้วันนี้จากปากเธอเองนะว่าเธอก็มีฟีลลิ่งแบบนั้นกับฉันเหมือนกัน นึกว่าเป็นอยู่คนเดียวเสียอีก แต่สำหรับเธอคงมีความขัดแย้งซับซ้อนมั้ง อุตส่าห์เลือกฉันมาเปิดโลกทัศน์ให้แล้ว ยังเปลี่ยนใจจนได้ แบบหมออุปการะทำนายว่าฉันไม่มีวันได้แอ้มนั่นแหละ"

หญิงสาวย่นคิ้ว แวบแรกคือฉุนขึ้นมาทันทีที่โดนหมอดูคู่อาฆาตหาว่าเคยเป็นสัตว์ แต่อึดใจเดียวก็สลดลง เพราะปฏิเสธยากกับความรู้สึกตกต่ำไร้ค่าในบังกะโล บรรยากาศยามนี้ว่ายเวียนอยู่แถวๆเตียงกับเจตนาเสพสม ปราศจากพิธียกระดับความรู้สึกให้สมเกียรติตามธรรมเนียมสังคมอารยะเยี่ยงมนุษย์ สัมพันธภาพเก่าๆระหว่างหล่อนกับนนทกานต์กระมัง ที่เป็นตัวชักจูงมาสู่ภิรมย์สถานแห่งนี้ หล่อนไม่ได้รักเขา เขาไม่ได้จัดพิธีสู่ขอ ไม่มีการตระเตรียมงานวิวาห์ ไม่มีสัญญาแห่งอนาคตเรืองรองใดๆ มีแต่เนื้อหนังและกลิ่นกามที่ชวนให้นึกดูถูกตัวเอง

"ขอบใจที่บอก ทำให้จ๊ะเข้าใจภาวะความเป็นมนุษย์เพิ่มขึ้นอีกนิด แม้แต่ลำดับก่อนหลังระหว่างรักก่อนใคร่ กับใคร่ก่อนรัก ก็เป็นเครื่องแบ่งชั้นจิตใจได้ว่าแบบไหนคือมนุษย์ แบบไหนใกล้เคียงสัตว์ คิดๆก็เข้าเค้านะ กรรมที่ผู้คนสมัยนี้สำส่อนไม่เลือกหน้ากันมาก ทำให้ขาดสำนึกแบบมนุษย์มากขึ้นทุกที"

นนทกานต์ทำตาปรอยยิ้มเซ็งโลก ไม่มีแก่ใจวิจารณ์มนุษย์อื่นร่วมไปกับหล่อน เพราะอารมณ์ยังค้างเติ่งอยู่กับความอนาถตัวเองมากกว่า

"แต่เราก็รักจ๊ะนะ ไม่ใช่แบบที่ตัณหาราคะเป็นหัวหมู่ทะลวงฟันท่าเดียว เรารักจ๊ะแบบที่ทำให้เดินช้าลงและสังเกตตัวเองละเอียดขึ้น เพื่อยอมรับให้ได้ว่าความสุขไม่ใช่จะมาจากความสมหวังเสมอไป รักข้างเดียวถ้าเป็นรักจริงพอก็สุขอยู่กับตัวเองได้ ยังโชคดีกว่าคนที่เกิดมารักใครไม่เป็นตั้งเยอะ"

ลานดาวเหลือบตาลงต่ำหงอยๆ เพราะเหมือนประโยคสุดท้ายของนนทกานต์คือการด่ากระทบ

"ว่าจ๊ะเหรอ?"

"ฮึ้ย! เปล่าน่า" ชายหนุ่มรีบปฏิเสธ "เราพูดเหวี่ยงๆทั่วๆไปต่างหาก"

"แต่จ๊ะก็เป็นอย่างนั้น จ๊ะสับสนตัวเอง ทำไมจ๊ะรักผู้ชายไม่ลงซักคน ผู้ชายไม่ดีพอ หรือใจจ๊ะไม่พอดี ทำไงถึงจะรู้ได้ล่ะ?"

"อย่าเพิ่งตีโพยตีพายเหมือนเรื่องคอขาดบาดตายไปเลย จ๊ะอาจรังเกียจความรักความหลงเกินงาม หรือสายตาหื่นกระหายไม่ปิดบังของบรรดาแมงหวี่แมงวันที่เข้ามารุมตอมก็ได้ วันหนึ่งเจอคนดีพอ จ๊ะคงรักเขาแบบที่หญิงรักชายเป็น"

นนทกานต์ทอดเสียงด้วยความแสบหัวใจที่ตระหนักว่าเขาจะไม่มีวันใช่คนนั้นของหล่อน

ขณะนั้นเป็นนาทีแรกที่ลานดาวร่วมรับรู้ความทุกข์และความน้อยเนื้อต่ำใจของนนทกานต์

รวมทั้งบังเกิดความสงสารเขาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่มากที่สุดก็คือสงสารเยี่ยงเพื่อนผู้มีความไยดีต่อกันเท่านั้น

“สรุปว่าถ้าจะมีเซ็กซ์กันด้วยจิตสำนึกแบบมนุษย์ อย่างน้อยต้องเป็นสุขในรักด้วยกันทั้งสองฝ่ายนำหน้าเสียก่อนจริงไหม?”

ลานดาวเบนประเด็นแบบปลอบไปในตัว นนทกานต์ยกมือลูบหน้า

“งั้นมั้ง... ยิ่งถ้าสู่ขอเสียก่อนฟัน ก็คงได้ชื่อว่าเป็นผู้รักษาศีล แบ่งวรรณะให้สูงขึ้นไปอีก คือเป็นจิตสำนึกแบบเทวดาไปเลย ส่วนพวกชอบฟันลูกเมียชาวบ้านคะ ก็กลายเป็นพวกทุศีล ได้วรรณะใหม่เป็นสัตว์... ฮ่ะๆ”

“เมื่อกี้เพิ่งรู้สึกเหมือนกันแหละว่ายังไม่มีสิทธิ์เป็นตัวของตัวเองเต็มที่ ถึงแม้บรรลุนิติภาวะ เป็นผู้ใหญ่ตามกฎหมาย แต่ฉันก็ยังเป็นลูกมีพ่อมีแม่ มีผู้ปกครองเลี้ยงดู จึงยังเป็นสิทธิ์ของท่านอยู่”

“ขึ้นอยู่กับพ่อแม่หวงด้วยหรือเปล่า?”

“พ่อแม่ที่ไหนไม่หวงลูกสาวล่ะ”

“โอ๊ย! ขายกินก็มี!”

“เอาเป็นว่าพ่อแม่จ๊ะหวงก็แล้วกัน และหวงมากด้วย กว่าจะไว้เนื้อเชื่อใจปล่อยให้ไปไหนต่อไหนก็ต้องใช้เวลาพิสูจน์ตัวเองนาน นี่คงเสียใจ อยากตีจ๊ะให้ตายถ้ารู้ว่ามาทำตัวเหลวแหลกแบบนี้”

“สมัยนี้เขาเห็นเป็นเรื่องธรรมดากันแล้ว แลกคู่สวิงกิ้งกันสนุกสุดเดชยังเห็นเป็นเรื่องธรรมดาด้วยซ้ำ ถ้าเรามีความสุขกันตามปกติอย่างมากท่านคงปลงๆ”

“ไม่หรอก จ๊ะรู้จักพ่อแม่ตัวเองดี พวกท่านยังหัวโบราณ และมองของพรรค์นี้เป็นเรื่องสำส่อน พ่อเคยให้เหตุผลว่าเซ็กซ์ก่อนแต่งมักนำไปสู่ความติดใจทดลองแสวงหาความแปลกใหม่อีกเรื่อยๆ สำคัญคือความรู้สึกดีๆที่จะ **มอบกาย** ให้กับคนพิเศษต้องหายไปอย่างไม่มีทางเรียกคืนจนวันตาย”

ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนัก ประสานสองมือรองท้ายทอยหัวเราะหึหึกับแนวคิดแนวเชื่อเก่าๆของผู้ใหญ่

“ถ้าการเวียนว่ายตายเกิดเป็นเรื่องจริง เราจะต้องไปแคร์ทำไมเนาะ ในเมื่อเกิดตายแต่ละทีต้องผลัดเปลี่ยนเวียนคู่ไปเรื่อย ซึ่งก็เท่ากับพวกเรามีความสำส่อนทางวิญญาณกันอยู่แล้ว คงไม่มีใครติดตามกันเป็นปาท่องโก๋ไปทุกภพทุกชาติหรอก”

“อย่างน้อยเกิดใหม่เราก็ลืมชาติเก่าไง เหมือนเพิ่งมีตัวเราแค่หนึ่งเดียว ตนเดียว ธรรมชาติกำหนดให้ลืมอดีตก็เพื่อจะได้ไม่ต้องเอาของเก่ามาตีกับของใหม่ให้เปรอะ”

นนทกานต์มีอารมณ์พอจะพยักหน้าเออออไปด้วย

“อือ... ไม่ต้องรู้ตัว ไม่ต้องรู้ความจริงว่าแต่ละคนเป็นวิญญาณนักเดินทางผู้โดดเดี่ยว ถ้าชาติต่อๆไปเราเกิดเป็นนกถึดทือด้วยกัน โจ๊กค่อยมีสิทธิ์แอ้มจ๊ะมั้ง เฮ่อ! สรุปแล้วอุปาทานทั้งนั้น ถึงชาติภพเป็นเรื่องจริง เราก็ไม่ได้มีเนื้อคู่ตุนาหงันตายตัวกันเล้ย ฉันกับเธอเคยมีอะไรกันมา ชาตินี้จะขอแตะก็หวงเนื้อหวงตัวเสียแล้ว”

ลานดาวคิดตาม แล้วขณะหนึ่งของการหยั่งจิตเข้าไปในความไม่รู้ หล่อนก็ยะเยือกขึ้นมาเฉยๆ

"ถ้าภพชาติเป็นเรื่องจริง ต้องเวียนว่ายไปเกิดเป็นสัตว์ เป็นมนุษย์ เป็นเทวดา แล้วแปรสภาพจากความเป็นเช่นนั้น ตายทีก็ลืมทีสลับสับเปลี่ยนไปที... งั้นพวกเราเป็นอะไรกันแน่?"

นนทกานต์เหลือบตามองประตูด้วยอาการครุ่นคิดอยู่ครู่ แล้วจู่ๆก็สยองเกล้าขึ้นมาเหมือนกัน

ไม่ใช่อะไรเลย แต่ก็ติดอยู่ในความไม่ใช่อะไรเลยนี่เอง!

"ช่างมันเถอะจ๊ะ เอาเป็นว่าตอนนี้เราเป็นมนุษย์ก็แล้วกัน"

กล่าวทั้งยังขนลุกอยู่กับแขนขาเนื้อตัวแห่งความเป็นมนุษย์ร่างปัจจุบัน

"แต่โตมาป่านนี้ เรายังไม่รู้ด้วยซ้ำนะว่าเป็นมนุษย์ควรทำอะไรบ้าง บางทีต้องทำบาปแล้วสำนึกผิดเสียก่อน หรือปล่อยให้อะไรเลยตามเลยไปแล้ว ถึงค่อยรู้ตัวว่าเราเป็นปกติหรือผิดปกติจากภาวะมนุษย์"

ชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ ชั่วโมงก่อนยังนึกว่าจะได้ขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น ตอนนี้กลายเป็นถูกต้อนมานั่งเกาหัวงุนงงกับธรรมชาติชวนฉงนเสียแล้ว คิดไปคิดมาอับตันเข้าก็หาทางออกจากห้วงแห่งความฟุ้งซ่านด้วยการช่วยเพื่อนสาววิเคราะห์ปัญหาที่ยังค้างคาใจ

"จ๊ะรู้ตัวเมื่อไหร่ว่าชอบผู้หญิงด้วยกัน?"

"เร็วๆนี้เอง..."

"ถึงป่านนี้คงไว้ใจเล่าให้เราฟังได้ใช่ไหม? ถ้าเป็นเพื่อนที่เรารู้จักก็ไม่เป็นไรนะ เก็บเป็นความลับต่อไป"

"ไม่ได้อยู่ในแวดวงใกล้ตัวหรอก คนอื่นน่ะ... ฉันคลำพบก้อนเนื้อในอก วิตกว่าจะเป็นมะเร็งเลยพยายามหาหมอผู้หญิง..."

เล่าสั้นๆเพียงเท่านั้นนนทกานต์ก็เข้าใจ

"เป็นอารมณ์ที่ตามมาจากการถูกสัมผัสครั้งแรกหรือเปล่า?"

ลานดาวหน้าแดงเรื่อขึ้นมานิดหนึ่งแล้วกลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว

"คงไม่ใช่หรอก ฉันเคยอาบน้ำกับยายเอ๋ย ตอนนั้นที่พักต่างจังหวัดตัดน้ำอุ่นสี่ทุ่ม กำลังจวนเจียนเลยต้องทำเวลา โดนมันแกล้งจับยิ่งกว่านั้นอีก ยังตีมือแทบหัก แล้วก็ไม่รู้สึกติดค้างคาใจอะไรเลยจนนิดเดียว เห็นเป็นเรื่องตลกคะนอง บัดสีบัดเถลิงเท่านั้น"

"งั้นเอ่อ... โทษนะ... สมัยเด็กเคยถูกทำร้ายมาหรือเปล่า จากคนในบ้านหรือญาติที่ใกล้ชิด?"

"ไม่มีทาง! ตอนอายุสิบสี่ ขนาดฉันจะขอนอนเตียงเดียวกับพ่อแม่เหมือนยังเล็ก พ่อเองเป็นคนห้ามขาด บอกว่าเป็นสาวแล้วก็ต้องอยู่อย่างสาว อีกอย่างฉันถูกเลี้ยงมาแบบมดไม่ให้ไต่ไรไม่ให้ตอม ประคบประหงมกันยิ่งกว่าไข่ในหิน เรื่องอัปยศพรรค์นั้นลืมไปได้ จะจากมือใครก็เถอะ"

"อือม์... หรือว่าจะเพราะขาดฮอร์โมนประจำเพศบางอย่าง เคมีในสมองไม่สมดุล ระบบประสาทบกพร่อง... เคยอ่านๆมาน่ะ"

"อย่างที่ยอมสารภาพไง ว่าฉันก็มีความรู้สึกทางนั้นกับเธออยู่... มีกับผู้ชายอื่นๆด้วย แต่ไม่มากเท่า เพราะงั้นเคมีหรือประสาททั้งหลายคงยังทำงานตามปกติ"

"ว้า! อย่างนั้นอะไรเป็นเหตุล่ะ เธอเคยเป็นคู่ครองของพี่หมอคนนั้นมั้ง ผิดจากเขาก็อาจไม่มีปัญหาหรอก"

"ถ้าจะว่ากันเรื่องเหตุผลที่เร้นลับชาติก่อนชาติหลัง ก็คงเกินความสามารถของฉันจะล่วงรู้ คุยแล้วป่วยการเปล่า ฉันลองถามหมอดู... ไม่ใช่หมออุปการะหรอกนะ... เขาบอกถ้าอยากรู้ว่าใครมีสิทธิ์ชอบเพศเดียวกันหรือเปล่า ต้องดูว่ามี ๕ หรือ ๐ อยู่ร่วมภพเดียวกันกับดาวจิตใจไหม อยู่ในราศีเมถุนไหม มีดาวส่งกระแสให้เจ้าชะตาอาภัพคู่ครองที่เป็นเพศตรงข้ามไหม ดาวบังคับให้รักชอบเพศเดียวกันไหม หรือดาวส่งให้เป็นคนมีเสน่ห์ต่อคนเพศเดียวกันไหม... พอลองตรวจดู ฉันก็ไม่ได้ร่วมเกณฑ์เข้าเค้าเอาเลย"

นนทกานต์ยิ้มเผล่

"เข้าซี... เธอมีเสน่ห์ต่อทุกเพศนั่นแหละจ๊ะ ดวงดาว ณ องศาฟ้าใดจะส่งอิทธิพลท่าไหนเราไม่รู้ รู้แต่รูปโฉมเธอน่ะส่งทุกท่าแน่ๆ โดนน้ำมันพรายป้ายเปลือกตายังอาจจะแย่น้อยกว่าเจอเธอพรมมนต์เสน่ห์อย่างสายตางี้ มีแรงดึงดูดให้วาบหวามที่สุดเท่าที่เราเคยเห็นมา เนื้อตัวทรวดทรงองค์เอวก็... ฮื้อ! อย่าบรรยายให้น้ำลายหกเลย เอาเป็นว่าผู้หญิงด้วยกันจ้องตาวาวก็ไม่น่าประหลาดใจ"

"ฉันก็ไม่เห็นพี่เขาหลงเสน่ห์อะไรฉันนี่ น่าจะเห็นเป็นน้องสาวที่คอยรบตามเคล้าแข้งเคล้าขามากกว่าอย่างอื่น"

"แน่ใจเหรอว่าเธอรู้ใจเขาจริง?"

ลานดาวอ้ำอึ้ง

"ทำไงจะรู้ล่ะ?"

"ต้องให้สอนตะเข้ว่ายน้ำด้วย?" แล้วเขาก็ปลอบเมื่อนึกถึงข้อมูลบางอย่างขึ้นได้ "เอาเป็นว่าจ๊ะอย่าเป็นทุกข์เพราะสงสัยว่าตัวเองเป็นหญิงรักหญิงเลย องค์การอนามัยโลกแยกรักร่วมเพศออกจากกลุ่มผู้มีความผิดปกติทางจิตนานแล้ว และถือว่าเป็นเพียงความชอบใจเฉพาะตัวเท่านั้น เพราะอัตราส่วนค่อนข้างโตถึงหนึ่งในสิบของคนทั่วไป บางแหล่งก็บอกแบบโคมลอยว่าอาจจะถึงหนึ่งในสี่ด้วยซ้ำ ประเภทมีอาการแฝงอยู่อ่อนๆน่ะ หลายคนมีความสุขดี และแทบไม่เคยเห็นตัวเองผิดปกติที่ชอบเพศเดียวกัน"

หญิงสาวก้มหน้ากุมขมับ

"ฉันไม่แคร์สังคม ขณะเดียวกันก็อาจไม่สนด้วยว่าองค์การอนามัยโลกจะรับรองว่ารักร่วมเพศเป็นเรื่องปกติยังไง ในเมื่อใจฉันรู้สึกว่ามันผิดปกติ ฉันก็เป็นทุกข์ของฉัน ไม่ต้องให้ใครกะเกณฑ์ว่าควรทุกข์หรือไม่ควรทุกข์... ฉันเป็นคนช่างฝันนะโจ๊ก อยากเจอเจ้าชาย อยากมีความรักที่สมบูรณ์แบบ อยากใช้ชีวิตปกติเหมือนแม่ของลูกทั้งหลาย ถ้าความผิดปกติทางจิตใจของฉันจะเกิดขึ้นตลอดชีวิต ก็คงอยากขอตายมากกว่าอยู่ต่อ"

"อย่าเพิ่งพูดเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตไปขนาดนั้น ลองปรึกษาจิตแพทย์ดูก่อนไหมล่ะ?"

"นึกว่ามียารักษาหรือ? หรือให้เขานั่งซักฉันเหมือนที่เธอกำลังทำ ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันจ่ายค่าปรึกษาให้เธอแทนดีกว่า ไม่ต้องอายคนแปลกหน้าเปล่าๆ"

เม้มปากครู่ใหญ่ ก่อนตัดสินใจเผยความลับอีกข้อ

"ที่น่ากลุ้มและทำให้เครียดไม่แพ้เรื่องหญิงรักหญิง คือเรื่องที่พี่เขา... แต่งงานแล้วด้วยน่ะซี"

นนทกานต์ลืมตาโพลง เผลออุทานดังๆ

"มีผัวแล้วด้วย?"

ลานดาวทำหน้าเศร้าก้มมองพื้น ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนักอย่างพลอยหมดแรงตาม ภาพหญิงสาวตรงหน้าแปลกเปลี่ยนไปจากเดิมมาก ที่เคยมองแล้วเห็นแต่ความพรั่งพร้อมก็กลายเป็นสิ้นไร้ ที่เคยมองแล้วเห็นโดดเด่นด้วยรัศมีจรัสก็กลายเป็นคนอมทุกข์ดาษๆ ที่เคยมองแล้วเห็นเป็นนางสาวถูกตลอดกาลก็กลายเป็นยายเพี้ยนผิดถนัด เออหนอ... คนเรามีหลายจังหวะ หลายมิติให้ดูเป็นตรงข้ามสุดขั้วได้ขนาดนี้

แต่แล้วนนทกานต์ก็ตาใสโพล่งออกมา

“เออ! ถามหมออุปการะสิ ว่ากรรมอะไรทำให้เป็นอย่างนี้ แก้ยังไงถึงหาย”

ลานดาวนึกถึงใบหน้าอิ่มเอิบของชายกลางคน และพลอยเบิกตากว้างอย่างระลึกขึ้นได้

“หมออุปการะเคยบอกจ๊ะว่าต้องเจ็บจากรักสองครั้ง สำหรับครั้งแรก เป็นเพราะไป... เอ้อ... หลอกผู้ชายให้เจ็บช้ำไว้มาก”

นนทกานต์ตบเข่าฉาด

“นั่นไง!”

ร้องหนักๆแล้วก็แหกปากหัวเราะก๊ากแบบไม่กลัวเพื่อนสาวเสียใจ ลานดาวหน้าเจื่อนลงด้วยความสำนึก

“ตอนนั้นจ๊ะฟังเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปเฉยๆ ไม่เชื่อเอาเลย”

“มันก็สมเหตุสมผล มีน้ำหนักสมน้ำสมเนื้อกันดีแล้ว ความจริงเธออาจไม่มีความผิดปกติทางเพศหรอก แต่เรื่องของเรื่องคือต้องใช้กรรม ต้องเจ็บปวดคืนบ้าง หลังจากสนุกบนความทุกข์ของผู้อื่นมานาน”

“ฉันยังไม่เข้าใจว่าการทำให้คนอื่นเจ็บใจแล้วทำไมต้องชดใช้ด้วยการรักผู้หญิงด้วยกัน”

“มันเป็นแค่รูปแบบของการชดใช้ ลองมองให้ละเอียดแบบจิตวิทยาก็ได้ กรรมที่เธอดูถูกผู้ชายอย่างแรง เห็นมีแต่ใครต่อใครมาหลง เลยมองว่ามันโง่กันทั้งโลก การดูถูกคนนั้น สั่งสมมากเข้าก็กลายเป็นความเหยียด กลายเป็นเกลียดชัง พอเห็น พอแตะต้องก็รังเกียจ ทั้งที่อารมณ์เพศก็ปะปนอยู่ในส่วนลึกนั่นแหละ”

ชายหนุ่มยกมือลูบคางคิดเรียบเรียงคำครู่หนึ่งก่อนเอ่ยต่อ

“แล้วความหยิ่งลำพองในรูปสมบัติกับคุณสมบัติ หรือพูดง่ายๆว่าความหลงตัวก็มีส่วนสำคัญด้วย คนเราหลงตัวมากๆเข้าก็หลุดโลก เหมือนไปลอยเท้งเต้งอยู่คนเดียวในอวกาศ หัวคนอื่นถูกมองเป็นใบไม้ใบหญ้าบนดินไป สรุปคือใจเธอกันเอาผู้ชายทั้งปวงออกไปเป็นสิ่งมีชีวิตคลาสต่ำกว่า ทีนี้พอถึงจังหวะกรรมให้ผล ถึงเวลาเสวยวิบาก พอกรรมหาผู้ชายเจ๋งๆไม่ทัน เลยจัดสรรผู้หญิงด้วยกันมาแทน นี่แสดงชัดว่าเวลากรรมทำงาน ไม่จำเป็นต้องกระทำเราจากภายนอกเท่านั้น แต่บางทีก็ทำจากภายใน อย่างเช่นบีบคั้นให้จ๊ะหลงรักคนที่ไม่ควรจะรัก เหมือนเธอพูดตอนอยู่ในรถจริงๆนั่นแหละ”

ลานดาวเริ่มเห็นคล้อยตาม ใจหนึ่งรู้สึกเศร้ากับช่วงเวลาของการเสวยวิบาก แต่อีกใจก็นึกโล่งไปที ถ้าเป็นตามคำอธิบายของนนทกานต์ ก็แปลว่าหล่อนไม่ใช่พวกหญิงรักหญิงจริงแท้ ก็แค่ช่วงหนึ่งที่จะผ่านไป พอหมดวาระแล้วกลับใจใหม่ได้

“แล้วฉันจะต้องชดใช้กรรมอีกนานแค่ไหน?”

"ก็คงจนกว่ากระแสกรรมชุดนี้ส่งผลหมดมั้ง คงคำนวณเป็นเวลาที่ใช้ในการเสวยทุกข์นั่นแหละ เคยได้ยินว่าบางทีทำให้คนอื่นทุกข์หนักหลายราย พอสำนึกผิด ถูกตีหัวเลือดอาบโดยไม่โต้ตอบ ยินยอมโดยดุษณี ด้วยความสำนึกผิดที่ทำไว้กับหลายๆคน แค่นั้นก็เป็นการชดใช้กรรมแล้ว ไม่ต้องจ่ายหนี้ในนรกแล้ว... หากจ๊ะเป็นทุกข์แล้วสำนึกผิดย้อนหลัง ไม่ก่อกรรมใหม่ขึ้นอีก โจ๊กว่าพักเดียวทุกอย่างจะกลับสู่สภาพปกติ"

ลานดาวระบายยิ้ม แลมองเพื่อนชายด้วยความนิยมยอมรับนับถือมากขึ้น

"สงสัยเพราะเธอไปหาหมออุปการะบ่อยๆ กลายเป็นใครอีกคนไปแล้วมั้ง รู้รอบตอบจะแจ้งราวกับเป็นหมออุปการะเสียเอง"

"ฮะๆ นั่นซี สงสัยตัวเองเหมือนกัน ตูพูดออกไปได้ไงเนี่ย... คงลอกหมออุปการะมานั่นแหละ"

"ขอบใจมากนะโจ๊ก ที่ช่วยขจัดปมขัดแย้งให้หลายๆเรื่อง จ๊ะรู้สึกโล่งขึ้นเยอะเลย"

กล่าวคำขอบคุณจากหัวใจ นนทกานต์เบะปากยิ้ม เอานิ้วชี้ของมืออีกข้างเขี่ยหว่างคิ้วตนเองด้วยความภูมิใจที่มีส่วนช่วยหญิงที่เขารักได้

"ไม่เป็นไร"

แล้วเขาก็ลุกขึ้น ก้าวมายืนจังก้าค้ำหัวหล่อน รู้สึกดีเสียจนเป็นฝ่ายชวน

"งั้นกลับกรุงเทพฯกันเถอะ อยู่อย่างนี้เดี๋ยวฉันเปลี่ยนใจ อดไม่ได้ต้องปลุกปล้ำเธอเข้าให้"

ลานดาวเหลือบตาขึ้นสบกับเขา มือจับแขนเก้าอี้แน่นขึ้นเล็กน้อยอย่างตั้งท่าระวัง

"ดีเหมือนกัน... ถอยสิ จะได้ลุก"

"ถ้าออกจากห้องนี้ ฉันคงไม่มีวันได้แตะต้องเธออีกแล้วใช่ไหม?"

"ก็เราเป็นเพื่อนกัน"

หญิงสาวตอบเบาหวิวอย่างเห็นท่า

"ได้... งั้นทำบุญทำทานอีกหนเถอะ แล้วรับรองจะไม่รบกวนอีก"

พูดจบก็หย่อนตัวลงนั่งตักหล่อนเป็นการทับไว้ไม่ให้หนี สองมือประคองใบหน้างามที่พยายามเบือนหลบให้ตั้งตรงและรับประทับจูบจากเขาโดยดี

นนทกานต์ใช่จะมีฝีไม้ลายมือขนาดทำให้ลานดาวยอมโอนอ่อน แต่เมื่อหญิงสาวทราบผ่านภาษากายว่านั่นเป็นเพียงการขอจิบน้ำแก้กระหาย มิใช่การตะกรุมตะกรามซดด้วยความละโมบโลภมาก เลยลดอาการแข็งขืนลง ถือว่ายอมเสียน้อยดีกว่าต่อต้านแล้วยิ่งเสียมากขึ้น

แต่ธรรมชาติของชายแท้นั้น ได้หนึ่งต้องเอาสอง ครองคืบจะกระดืบต่อให้ครบศอก นนทกานต์ลิ้มความหวานจากริมฝีปากเพื่อนสาวแล้วอารมณ์ไม่จบ จะลดใบหน้าลงฝังจมูกกับซอกคอเป็นลำดับต่อไป ลานดาวจึงผลักไหล่เขาแรงๆและทำเสียงแข็งแบบผู้เคยชินกับการเป็นนาย

"พอเถอะโจ๊ก!"

นนทกานต์ชะงักกึก จุปากจิ๊กหนึ่งเคืองๆที่ถูกขัดจังหวะ เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าตนไม่มีเจตนาก้ำกรายเกินการหอมปากหอมคอ แต่พอเงยหน้าขึ้นเห็นลานดาวกำลังขึงตาดุ ก็ทราบว่าถ้าฝืนใจต่ออาจเจอหล่อนต้านจริงจัง ซึ่งเป็นบรรยากาศปิดฉากที่ไม่ค่อยสวยเท่าไหร่นัก

มองใบหน้างามงอนที่ตนรักแสนรักมาช้านาน อารมณ์ฝ่ายต่ำค่อยๆถูกแทรกแซงด้วยกระแสใจละเอียดอ่อน กระทั่งรู้สึกเป็นปกติในที่สุด จึงพยักหน้าลุกขึ้นยืนด้วยท่าทีจำนน แต่ไม่วายถาม

"แค่นี้ก็รังเกียจเหรอ?"

"รังเกียจ!"

ลานดาวตอบหนักแน่น นนทกานต์พยักหน้าอีกครั้งอย่างเงียบเชียบ แต่คราวนี้หญิงสาวสกัดกั้นความสงสาร ใจแข็งบอก

"ไปกันเถอะ ขอฉันขับรถออกไปก่อน เดี๋ยวคืนกุญแจแล้วจะรอเธอทางซ้ายมือห่างจากรั้วไม่เกินร้อยเมตร เดินตามไปได้เลย"

ชายหนุ่มก้มหน้าล้วงกระเป๋า ระบายลมหายใจยาวยืดด้วยความสมเพชตนเอง หล่อนมีสิทธิ์เลือกและออกคำสั่งอยู่คนเดียวเสมอ

"โอเค"

หญิงสาวลุกขึ้นยืน นัยน์ตาทอแววอ่อนโยนลง

"ขอบใจมากนะโจ๊ก สัญญาว่าต่อแต่นี้จะไม่ทำร้ายจิตใจเธออีก และจะนับเธอเป็นเพื่อนที่จ๊ะวางใจสนิท ถ้ามีอะไรตอบแทนโจ๊กได้ จ๊ะจะไม่ลังเลเลย"

นนทกานต์เบะปากหัวเราะขื่นๆ

"ขอบคุณนะครับเจ้านาย!"

ลานดาวฟังคำประชดนั้นแล้วคอแข็งหน่อยๆ แต่ในที่สุดก็เชิดคางรับหน้าตาเฉย

"อือม์... ไม่เป็นไร!"

ตอนที่ ๑๓ มลทิน

หลังกลับจากบางแสน ลานดาวพยายามทำใจคิดปลีกตัวออกห่างจากมาวันทา เนื่องจากรู้ตัวชัดแล้วว่าตนมีอารมณ์เร้นลึกน่าละอายกับผู้ที่ควรอยู่ในฐานะพี่สาว จะเพราะกรรมที่หล่อนหลอกผู้ชายให้หวังอย่างเป็นไปไม่ได้มามาก หรือจะผนวกกับเพราะเคยมีกรรมสัมพันธ์ลี้ลับยากจะรู้กับมาวันทาอย่างไรก็แล้วแต่ ที่แน่นอนคือใจหล่อนเจ็บลึกกับความขัดแย้งในปัจจุบันยิ่ง และไม่ปรารถนาจะทนทรมานนานต่อไป

แต่มาวันทาก็โทร.ตามเรื่อย ชวนทานข้าวบ้าง ไถ่ถามความคืบหน้าเรื่องฟลุตบ้าง ซึ่งถ้ามองตามมุมของคนไม่มีอะไรในใจก็นับว่าปกติ คนเราถูกคอกันเสียอย่าง ใครบ้างไม่อยากติดต่อสานไมตรีโดยเฉพาะเป็นเพศเดียวกันที่น่าจะไร้คำครหา ทว่าสำหรับคนทราบอยู่แก่ใจว่าอะไรเป็นอะไร ความรู้สึกย่อมแตกต่างไป ทั้งดีใจ ทั้งทรมานใจ คละเคล้ากันจนยิ้มก็ยิ้มเฝื่อน หัวเราะก็หัวเราะฝืน

เพิ่งรู้จักรสชาติที่คนไทยเรียกกันว่าหวานอมขมกลืน หน้าชื่นอกตรม ตกที่นั่งกลืนไม่เข้าคายไม่ออกก็คราวนี้ เคยแต่ปล้นอัตตาผู้อื่นมาเป็นของตน บัดนี้ถูกชะตาริบคืนเข้าบ้าง ภาพอดีตความทรงจำเก่าๆ ค่อยๆผุดขึ้นเป็นระลอก รับกันกับความสุขระคนทุกข์ในนาทีปัจจุบัน เป็นต้นว่าพอฟังหล่อนเล่นเปียโนบางเพลงจบ มาวันทาก็เอ่ยถึงลัดธีร์ด้วยแววตาหวานฉ่ำว่าเขาเล่นเพลงนั้นบ่อย ฟังทีไรเคลิ้มและอยากเต้นรำกับคนเล่นเหลือเกิน ลานดาวได้ยินแล้วแทบอยากลุกหนีออกจากบ้านเดี๋ยวนั้น มันช่างเตือนให้นึกถึงหลายต่อหลายครั้งที่หล่อนเบื่อผู้ชายคนหนึ่ง ก็มักใช้วิธีเปรยถึงผู้ชายอีกคนหนึ่งในเชิงชื่นชม คล้ายใบ้ว่าหัวใจหล่อนอยู่ในกำมือของเขาคนนั้น ต่อให้ทำดีแค่ไหนก็ไม่มีวันมาแทนที่เขาได้

ถ้าตัดรูปแบบและเหตุการณ์ทิ้ง คงเหลือไว้แต่ก้อนสุข ก้อนทุกข์ ความเริงรื่น และความขมขื่น ลานดาวก็เห็นเงากรรมไล่ตามหล่อนมาทันแล้ว สิ่งที่หล่อนทำเป็นประจำ สิ่งที่หล่อนหยิบยื่นให้คนอื่น เสมอคล้ายกับลูกบอลที่ปาเข้าผนัง แล้วเพิ่งได้เวลาเด้งกลับมาโดนตัว ณ บัดนี้

บางเช้าลานดาวก็ฮึกหาญ ตื่นนอนขึ้นมาด้วยการขบฟันสั่งตัวเองให้เลิกคบ เลิกติดต่อ เลิกพูดคุยกับมาวันทาอย่างเด็ดขาด ผลของเจตนาที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ยิ่งนั้น ทำให้ชั่วโมงต่อมาต้องร้องไห้ตัวโยนเป็นวรรคเป็นเวร นึกถึงวันแรกที่สวมกอดมาวันทา นึกถึงเสียงฟลุตในห้องดนตรีที่ไพเราะจับจิตเหมือนเพลงสวรรค์ นึกถึงถ้อยคำจำนรรจาต่างๆระหว่างคุยกันอย่างถูกคอกว่าใครอื่นไหน และแล้วมือเจ้ากรรมก็คว้าโทรศัพท์กดเบอร์หาพี่สาวที่แสนรักทันที ทั้งที่อาการสะอื้นยังไม่เหือดสนิทนั่นเอง พูดๆๆด้วยความคิดถึงเหมือนใจจะขาดจนมาวันทาฉงนฉงายไปหลายตลบ

เมื่อลานดาวตระหนักว่าตนไม่อาจตัดใจเลิกคบหามาวันทาแน่แล้ว หล่อนก็ไปเรียนฟลุตกับคุณครูตามปกติ ว่างตรงกันวันไหนก็นัดวันนั้น หล่อนพยายามเก็บทุกอาการอันอาจสะท้อนใจปฏิพัทธ์ขณะเดียวกันก็ยังทำตัวน่ารักอย่างเคย ยิ้มและหัวเราะร่าเริงเป็นปกติ วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ภายในเดือนเดียวความสามารถของลานดาวในการเป่าเครื่องลมชิ้นเก๋ก็รุดหน้าแบบก้าวกระโดด จนมาวันทาถึงกับเอ่ยว่าลานดาวเล่นเป็นเร็วกว่าทุกคนที่หล่อนเคยพบมา

เมื่อฝีมือลานดาวเริ่มเข้าฝัก สองสาวก็เริ่มเล่นฟลุตคู่กันได้ ชนิดที่สามารถเป่าให้พลิ้วคลอเคียงพร้อมทั้งเอียงคอฝากยิ้มหวานผ่านกระแสตาถึงกันในท่ามกลางสำเสียงประสานเสนาะโสต ทั้งสองรู้จักกับรูปแบบความสุขชนิดที่แม้นักดนตรีทั่วไปก็ยากนักจะเข้าถึง

ทว่ายิ่งใกล้กันเท่าไหร่ สุขล้ำยิ่งขึ้นปานใด ยามห่างลานดาวก็ยิ่งเป็นทุกข์และถวิลหามาวันทามากขึ้นเพียงนั้น เห็นชัดว่าพายุแห่งทุกข์ใหญ่ก่อตัววิ่งไล่หลังสายลมแห่งความสุขกระชั้นเข้ามาทุกที สายเสียแล้วหากคิดจะหยุด หรือคาดว่าวันหนึ่งความอาลัยเชิงชู้สาวจะตายไปเอง

และในห้วงเวลานั้นก็กล่าวได้เต็มปากว่าพี่หมอคนสวยมาติดหล่อนแจ ติดอย่างผิดปกติ หาใช่หล่อนเป็นฝ่ายคลั่งไคล้อยู่ฝ่ายเดียว ลานดาวทดลองออกอาการดื้อดึง แกล้งอาละวาดไปสองสามครั้ง ดูใจว่าพี่สาวจะโอ๋หล่อนแค่ไหน เห็นความสำคัญเพียงใด ก็ปรากฏว่ามาวันทาตามมาพะเน้าพะนอถึงบ้าน ทั้งที่หล่อนเป็นฝ่ายผิด และธรรมดาผู้หญิงอาละวาดแล้วถูกโอ๋ได้หนหนึ่ง ก็จะกลายเป็นความเคยตัว บ้าอำนาจเอาอะไรต้องได้อย่างใจ ไม่เช่นนั้นเกิดเรื่อง

ท่าทียอมโอนอ่อนผ่อนตามในทุกกรณีของมาวันทายิ่งทำให้ลานดาวหลงเตลิด บางครั้งชักเพลินอารมณ์เสียจนลืมว่ามีเงาทะมึนของลัดธีร์ประกบติดเบื้องหลังมาวันทา แต่พอนึกขึ้นมาได้ก็ซึมเศร้า นั่งเท้าคางคิดไม่ตกบ่อยๆ ความสัมพันธ์ยังดำเนินไปโดยปราศจากข้อครหานินทาก็เพราะไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็นข้างในหัวใจหล่อน ในเมื่อเปลือกนอกคือหญิงด้วยกัน และแสดงออกหวานจ๋อยแบบพี่สาวน้องสาวที่รักแสนรัก เห็นดาษดื่นเป็นปกติ มิใช่พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ใครจับได้ไล่ทันง่ายๆ

แต่ถึงแม้คนทั้งโลกไม่รู้ ขอแค่หล่อนรู้อยู่คนเดียวก็เพียงพอต่อการรู้สึกผิดกับตนเอง ความผิดเกิดขึ้นในใจ รู้ได้เพราะใจไม่ปกติ หาใช่เพราะสังคมบอกว่าถูกหรือผิด บางวันที่สำนึกผิดก็ตั้งสัตย์ย้ำกับตนเอง ว่าจะปรับหัวใจให้รักมาวันทาฉันพี่น้องที่คลานตามมา แต่เจ้ากรรมยิ่งเวลาผ่านนานขึ้นเท่าใด หัวใจก็ยิ่งสำแดงเดชมากขึ้นเพียงนั้น คล้ายมันแผดเสียงตะคอกทุกค่ำเช้าว่าหล่อนไม่มีสิทธิ์ไปบงการบังคับบัญชามัน ว่าจะให้ชอบชังใครแบบไหน

คนเราถ้าไม่ใช่เจ้าของหัวใจตัวเอง แล้วจะเป็นเจ้าของอะไรได้จริงบ้าง?

นรกที่ก่อขึ้นจากไฟรักเป็นอย่างไร บัดนี้หล่อนรู้แล้ว ยังดีที่มีนนทกานต์เป็นเพื่อนให้ระบายทุกข์ได้ เพื่อนหนุ่มกลายเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญ หล่อนซึ้งใจในน้ำมิตรที่เขามีให้มากขึ้นเรื่อยๆ ฝ่ายนั้นไม่เคยถือสิทธิ์แสดงความเป็นเจ้าของ ไม่เคยอ้างเหตุการณ์ถึงเนื้อถึงตัว และที่สำคัญไม่เคยลำเลิกบุญคุณเรียกร้องให้ประกาศตัวเป็นแฟน ไม่ว่าต้องทุ่มเวลาให้คำปรึกษากับหล่อนไปมากมายเพียงใด

ลานดาวไว้ใจเขาขนาดเล่ารายละเอียดทุกชนิดที่เกิดขึ้น เพื่อให้ช่วยวิเคราะห์ว่าใจหล่อนคลี่คลายมาถึงไหนแล้ว นนทกานต์เป็นความอุ่นใจ เป็นหลักประกัน เป็นเข็มทิศว่าหล่อนจะไม่หลงทางตามลำพัง คนเราจะเห็นค่าของเพื่อนแท้ก็ขณะเผชิญสถานการณ์แก้ไม่ตกนี่เอง เขาแนะนำหลายอย่างที่หล่อนเชื่อฟังแล้วเห็นผลดี มีความสบายใจ เช่นให้หลีกเลี่ยงการแตะเนื้อต้องตัว เพื่อความโปร่งใส ถึงผิดอย่างไรก็ไม่มีวันละเมิดศีลธรรม และธรรมดาพอหักห้ามใจห่างเนื้อห่างตัวนานไป ใจจะค่อยๆสงบจากความวาบหวามได้เอง แม้มีบ้างก็ไม่ขนาดรุนแรงเกินทน

แต่คำแนะนำบางอย่างของนนทกานต์ก็ส่งผลสะเทือนใจอย่างแรง เช่นแนะให้หล่อนเล่นละครบ้าง โดยการแกล้งควงผู้ชายไปอวด เหมือนประกาศว่าหล่อนมีใจกับชายเยี่ยงหญิงปกติทั้งหลาย หาได้มาเกาะเกี่ยวผูกสนิทกับมาวันทาเพราะความพิศวาสเชิงชู้สาวไม่ อาจทำให้ขั้วความปฏิพัทธ์ทั้งสองฝั่งฝ่อตัวลงได้

ลานดาวเชื่อนนทกานต์ แต่ด้วยเหตุผลส่วนตัวคืออยากแบไพ่ตายทดสอบใจมาวันทาว่าคิดอย่างไรกับตนแน่ หล่อนเลือกเขานั่นเองไปเล่นละคร แถมร่วมกันแสดงได้สมบทบาทเสียด้วย เพราะมีความสนิทสนมที่สายตาภายนอกยากจะแยกได้ว่านั่นคือเพื่อนแท้หรือคนรัก

ผลคือมาวันทาซึมหงอยทันตาเห็นตั้งแต่นาทีแรกที่ลานดาวเกาะแขนนนทกานต์พลางแนะนำให้รู้จัก ซึ่งพอมาวันทาเศร้าสร้อย ทำตาแดงๆเพียงอึดใจเดียว ลานดาวก็ถึงกับกลั้นไม่อยู่ ต้องยกมือปิดปากวิ่งหนีไปร้องไห้ไกลๆเสียเอง เหมือนนักแสดงมือใหม่ผู้ไม่อาจควบคุมตนเองให้อยู่ในบทลวงตาได้จนจบตอน

สรุปคือแทนที่ใจจะห่างกันได้มากขึ้น กลับกลายเป็นการก่อบรรยากาศรันทดหดหู่ เปิดเผยหัวใจกันและกันชัดเจนต่อหน้าพยานบุคคลไป และเป็นเครื่องบอกว่าจะไม่มีใครทำให้อะไรดีขึ้นได้ด้วยละครตบตาชั่วคราวเลย

ชายหนุ่มถูกดึงเข้ามาร่วมเล่นเกมแห่งความเจ็บปวดเพียงสามเดือนก็ต้องโบกมืออำลา ปฏิเสธการให้คำแนะนำปรึกษาใดๆกับลานดาวต่ออย่างสิ้นเชิง เขาพูดตรงไปตรงมาในวันจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยว่าขอปลีกตัวออกห่าง โดยให้เหตุผลว่าไม่อาจห้ามใจกับความผูกพันใกล้ชิดชนิดคุยกันทุกวันแล้วบอกว่าเป็นเพื่อน เป็นแค่ที่ปรึกษาหัวใจให้หล่อน

นนทกานต์เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก แต่ก่อนเขาอ่อนแอและฟุ้งซ่านจัด ในหัวมีแต่ลานดาวทั้งวันทั้งคืน เคยกระทั่งคิดวูบๆวาบๆ อยากประชดด้วยการฆ่าตัวตายตอนลานดาวปฏิเสธรักอย่างไร้เยื่อใย ทว่าเมื่อเข้ามาสนิทสนม เห็นความคิด เห็นปัญหาทางใจ รวมทั้งช่วยเป็นธุระปะปังให้สารพัด เรียกว่าเอาตัวเข้ามาอยู่กับความจริงอันเป็นทุกข์มากกว่าความฝันอันอุดมสุข วิธีคิดแบบใหม่ก็เกิดขึ้น ความฟุ้งซ่านสลายตัวลงกลายเป็นความหนักแน่น รู้จักชีวิตตามจริงแทน แม้ยังรักลึกซึ้งเหลือจะบรรยายถูก ก็ไม่มีเมฆหมอกแห่งความโง่หลงห่อหุ้มจิตใจอีกต่อไป

ลานดาวตระหนกกับการบอกลาของนนทกานต์ ณ เวลานั้นหล่อนพร้อมจะควงไปไหนต่อไหนด้วย กับทั้งยอมประกาศกับใครต่อใครว่าเป็นแฟนกันก็ยังได้ ด้วยความดีที่สั่งสมมามากพอของเขา แต่ชายหนุ่มปฏิเสธอีก เขาอยู่ใกล้และรู้เห็นรายละเอียดทางใจของลานดาวกระทั่งตระหนักว่าหล่อนไม่มีทางรักเขาเกินเพื่อน เพราะมีแต่มาวันทาอยู่คนเดียวทุกลมหายใจเข้าออก เกินจะฝืนให้เอาเขาหรือใครอื่นไปแทนที่ได้ด้วยวิธีการใดๆ

พอขาดนนทกานต์ ลานดาวก็เคว้งไป หล่อนคิดถึงเขา แต่ไม่ใช่ด้วยความวาบหวามใจแบบเดียวกับที่คิดถึงมาวันทา ห่างจากนนทกานต์ไปทั้งอาทิตย์ยังแย่น้อยกว่าห่างจากมาวันทาไปเพียงสิบนาที ฉะนั้นวันๆจึงไม่ต้องทำอะไร เอาแต่ขลุกอยู่กับมาวันทา บางทีก็นั่งแช่รอที่โรงพยาบาลถึงหกชั่วโมง ซึ่งนับเป็นอาการเสพติดเข้าขั้นวิกฤตแล้ว

ยิ่งเมื่อปราศจากพี่เลี้ยงดูแลกำกับความเรียบร้อยประจำวัน แนวต้านกิเลสของลานดาวยิ่งอ่อนแอลงทุกที หล่อนประชดความไร้เยื่อใยของนนทกานต์ด้วยการหันมาตามใจตัวเองมากขึ้น มลทินเริ่มก่อตัวจากการขอนอนหนุนตักในบ้าน ซบไหล่ในโรงหนัง ตลอดจนกอดรัดและหอมแก้มทุกเวลาที่ต้องการ ซึ่งความจริงยังไม่ใช่สัมผัสต้องห้ามเท่าใดนักสำหรับพี่สาวน้องสาวที่คบหาสนิทสนมกันมาหลายเดือน

แต่ความสัมพันธ์เริ่มโลดโผนและต้องวัดใจกันมากขึ้นในคืนหนึ่งที่ลัดธีร์ไม่อยู่...

ลานดาวเดินเข้าบ้านมาวันทาด้วยท่าทีปั้นปึ่ง ขณะที่เจ้าของบ้านเดินออกมาต้อนรับด้วยการทักทายอ่อนหวาน

"จ๊ะ... ไหนว่าจะมาทุ่มนึงไง นี่เพิ่งหกโมงเอง พี่ยังทำกับข้าวไม่เสร็จเลย"

"ก็จะมาช่วยไง ไม่ดีเหรอ"

หล่อนตอบเสียงห้วนคล้ายเพิ่งหงุดหงิดอะไรมา

"ดีซี" คุณหมอคนสวยตอบด้วยสำเนียงสดใส "ว่าแต่ทำไมหน้าบึ้งนักล่ะ?"

ลานดาวเดินนำเข้าครัวเฉย ไม่ตอบคำถาม แต่โวยวายแทนเมื่อมาเห็นเครื่องแกงบนโต๊ะกลางครัว

"โอ๊! ทำแกงเขียวหวานไก่อีกละ เบื่อจริงๆเลย! จ๊ะไม่อยากหน้าเป็นไก่ตอนแบบพี่อ๋องนะคะ เปลี่ยนโฉมสามีไปแล้วรายหนึ่ง นี่จะหาเหยื่อรายต่อไป มาทำให้เราหน้าเหมือนไก่อีกคน!"

ว่าแล้วก็ยืนเท้าเอวหน้างํ้าอยู่ตรงกลางห้อง มาวันทาตามเข้ามาถึงก็ก้มหน้านิ่ง นับวันลานดาวยิ่งแสดงความเป็นปฏิปักษ์ลับหลังลัดธีร์บ่อยขึ้นเรื่อยๆ ของอะไรที่เขาชอบ หล่อนจะบอกว่าเกลียด ติว่ารสนิยมเลว หรือไม่ก็ค่อนแคะจุดด้อยสักอย่างเพื่อโจมตีคนไกล เป็นการทิ่มตำคนใกล้เสียอย่างนั้น

พอสำเหนียกว่ามาวันทาเอาแต่ยืนเงียบหงอย ลานดาวก็รู้สึกตัว ทีแรกปรายตามองเงาร่างอีกฝ่าย แล้วเปลี่ยนเป็นตกใจปราดเข้าหา เมื่อเห็นว่าที่แท้มาวันทากำลังยืนร้องไห้อยู่เงียบๆ

"เป็นอะไรไปคะพี่เอิน?"

ลานดาวต่างไปเป็นคนละคนภายในพริบตาเดียวทั้งน้ำเสียงและท่าที มาวันทาหันหลังกลับและเดินหนี ซึ่งลานดาวก็ตามต้อย มาทันกันเมื่อถึงห้องรับแขก และต่างนั่งลงบนโซฟาใหญ่

"เป็นอะไร?"

ถามซ้ำร้อนรน ยื่นมือหยิบทิชชูจากโต๊ะกลางมาซับน้ำตาให้

"จ๊ะเปลี่ยนไปมากนะ รู้ตัวไหม?"

มาวันทาปริปากแถลงด้วยเสียงสั่นเครือ ลานดาวอึ้ง สำนึกได้ว่ามาถึงตนก็พาลหาเรื่อง จึงโอดส่งเดชเอาตัวรอดไว้ก่อน

"ก็คนเพิ่งถูกแฟนทิ้งนี่คะ เห็นใจหน่อยซี ขวางหูขวางตาง่ายอย่างนี้แหละ"

"อย่าพูดเลย เธอไม่เคยนับนายโจ๊กเป็นแฟนหรอก... หลังๆเธอเอาพี่เป็นถังขยะทิ้งอารมณ์ประจำ ทั้งที่พี่พยายามทำดีกับเธอทุกอย่าง"

"เฮ้อ!... ปัดโธ่เอ๊ย! ขี้แยจัง เรื่องแค่นี้... ขอโทษค่ะขอโทษ เล่าก็ได้ เมื่อกี้ก่อนออกจากบ้านแม่เรียกไปเทศนา เร่งรัดให้ทำงานทำการ จ๊ะอยากตาย..."

มาวันทาข่มสะอื้น พอทราบต้นสายปลายเหตุก็ทำเสียงเป็นปกติ

"ทำไมต้องอยากตายด้วย? แค่ทำงาน ค่ายเพลงก็เร่งรัดเช้าเย็น"

"ก็นั่นแหละ ทำงานแล้วกลัวจะไม่ได้เจอหน้าพี่เอินน่ะซี จ๊ะสังเกตการณ์มาแล้ว เซ็นสัญญาเมื่อไหร่น่ะ เป็นจับเรามัดมือมัดเท้า กระดิกกระเดี้ยไปไหนไม่ได้เลย โดยเฉพาะถ้าเป็นหน้าใหม่ในวงการ เรื่องทำงานตัวเป็นเกลียวตลอดเจ็ดวันน่ะ ปกติ"

"อยากดังก็ต้องแลกกันหน่อยสิ ใครบ้างอยู่เฉยๆงอมืองอเท้าแล้วประสพความสำเร็จ"

"ชีวิตจ๊ะ จ๊ะต้องการความรัก ไม่ใช่ความดัง"

ว่าแล้วก็กอดประจบ มาวันทาผลักเบาๆ แต่พออีกฝ่ายกระชับวงรัดแน่นขึ้นก็ยอมนั่งเฉย

"ยังไงก็ต้องทำงาน ถ้าไม่อยากเป็นนักร้อง ก็ไปสอนเปียโนตามโรงเรียนหรือตระเวนสอนตามบ้านซะ"

"อยู่แบบนี้ไปเรื่อยๆไม่ได้เหรอ พ่อมีตังค์ตั้งเยอะ ทำไมต้องทำมาหากินเพิ่ม แล้วแข่งเปียโนแต่ละที ก็ได้เงินรางวัลเยอะแยะ"

"เธอได้รางวัลมาก็เอาไปซื้อของหมด คนเราถ้าไม่ทำงาน ไม่ดิ้นรนหาเงินประจำ ได้เงินจากคนอื่นง่ายๆ ในที่สุดก็ดูถูกค่าของเงิน แถมกลายเป็นคนสมองเฉื่อย เหนื่อยง่าย เบื่อชีวิตในระยะยาวได้นะ อีกอย่างค่ายเพลงเขาง้อเราเพราะความสามารถและรูปร่างหน้าตา แต่ก็อาจเปลี่ยนใจเพราะเห็นความกระตือรือร้นต่ำหรือสังขารเราโรยราได้เหมือนกัน"

"เทศน์อีกคนแล้ว!" หญิงสาวดึงตัวขึ้นนั่งตรงบ่นกระฟัดกระเฟียด "ทำน่ะทำแน่ ไม่ต้องเร่งหรอก ตอนนี้เพิ่งเรียนจบ ขอเสวยสุขสงบๆซักพักไม่ได้หรือไง เหนื่อยมาตั้งกี่ชาติ ผู้ใหญ่ทำไมชอบว่าเด็กนัก เห็นเราทำผิดเสมอ ขนาดอยู่เฉยๆไม่เบียดเบียนใครให้เดือดร้อนยังโดน อีกหน่อยหาเรื่องเลยซี ทำไมตอนหายใจไม่ยอมป่องท้องมากๆ"

มาวันทาโดนทำเสียงแข็งใส่ก็เงียบสนิท ซึ่งพอลานดาวเห็นพี่สาวสุดที่รักกลับหน้าหมองลงอีกก็เปลี่ยนกิริยาเสียใหม่อย่างรู้ทางลม

"จ๊ะคิดถึงพี่เอินนี่คะ อย่างน้อยช่วงนี้ก็อยากขออยู่ใกล้ๆให้ช่ำปอดก่อน"

"ทำงานแล้วก็เจอกันได้"

"เดี๋ยวหยุดไม่ตรงกัน ดูอย่างพี่อ๋องซิ ลองนับดีๆเถอะ ปีหนึ่งเจอหน้ากันกี่วัน"

มาวันทาทอดถอนใจยอมแพ้

"ตามใจนะ ถ้าเห็นความห่วงใยของคนอื่นเป็นเรื่องน่ารำคาญ ต่อไปพี่ก็จะเลิกยุ่ง เลิกพูดเรื่องของจ๊ะแล้ว"

"ทำไมต้องห่วงด้วยคะ คิดเสียว่าจ๊ะเป็นเด็กขายพวงมาลัยละกัน เห็นวิ่งตุหรัดตุเหร่ตามสี่แยกไฟแดง ผ่านไปกี่วันๆก็ยังโผล่หน้ามาเคาะกระจกเหมือนเดิม ไม่ถูกรถทับง่ายๆหรอก แต่ถ้าอดห่วงไม่ได้ก็ขอให้ทำใจบุญรับขึ้นรถมาเลี้ยงดูที่บ้านให้เป็นเรื่องเป็นราวซะ"

อ้อนพลางกระแซะเอนศีรษะซบไหล่แพทย์สาว

"ทำเป็นเฉไฉออกนอกเรื่องนอกราวดีไปเถอะ ประมาทในชีวิตเข้านะ แก่ตัวลงไม่มีใครอยากจ้างเดี๋ยวจะได้ขายพวงมาลัยจริงๆ"

"เรื่องอะไรจะไปขาย เอ๊อ!... หมดทางก็มาเกาะพี่เอินกินดิ้"

มาวันทาขยับตัว

"ลุกเถอะ ไปทำกับข้าวต่อ"

"เดี๋ยวก่อน"

"อะไรอีก?"

"ตั้งแต่คราวก่อน จ๊ะก็ยังหมั่นเช็กหน้าอกอยู่เรื่อยๆ สองสามวันที่ผ่านมาชักน่ากังวลอีกแล้วล่ะพี่เอิน"

"จริงหรือ?"

มาวันทาเป็นห่วงเป็นใยตาม เพราะคำนวณตามระยะเวลา หากมีสิ่งแปลกปลอมใหม่ก็นับว่าน่าเป็นห่วงมาก อาจเป็นเนื้อร้ายขึ้นมาได้จริงๆ

"พี่เอินช่วยดูเองแล้วกันค่ะ เดี๋ยวหาว่าจ๊ะอุปาทานอีก"

หล่อนแกะกระดุมเสื้อทีละเม็ด แล้วปลดสายบราเซียร์ข้างซ้าย

"ด้านเนี้ยค่ะ"

แพทย์สาวเหลือบลงมองของสงวนชิ้นงามที่เปิดเผยกระจะตาต่อหน้านั้น ความเป็นเขตรโหฐานลับแลและความคุ้นเคยเป็นส่วนตัวระหว่างกัน ทำให้เกิดความปรุงแต่งจิตนอกเหนือจากวิสัยพินิจแบบหมอขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ทว่ามาวันทาก็ขจัดส่วนเกินทางอารมณ์ทิ้ง ยื่นมือไปคลำชิ้นเนื้อหน้าอกด้านที่ลานดาวระบุว่าเป็นจุดต้องสงสัยตามหน้าที่

ย่นคิ้วฉงนเมื่อไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆแม้แต่น้อย พอเงยขึ้นขยับปากจะถาม ก็เห็นใบหน้าของลานดาวยื่นเข้ามาใกล้พร้อมกระซิบเรียก

"พี่เอิน..."

กลิ่นไอหอมกรุ่น ความนุ่มนิ่ม และริมฝีปากที่ประกบกันสนิท เป็นความกะทันหันเกินกว่าจะตั้งตัว มาวันทาตกใจนิดหนึ่ง ทว่าด้วยอ้อมอุ่นเปี่ยมอำนาจดำฤษณาที่จู่โจมปุบปับ สะกดให้ลืมสิ้นทุกสิ่งและตอบสนองออกมาจากความปรารถนาอันแฝงเร้นแรมเดือน

แต่เมื่อจะถูกผลักลงนอน ก่อนสำนึกผิดชอบชั่วดีจะขาดผึง ก็คล้ายแว่วเสียงกระซิบเตือนจากหมอดูอุปการะซึ่งฝากไว้เมื่อหลายเดือนก่อน

"ถ้ารักษาศีลได้บริสุทธิ์สะอาด ก็เป็นความอุ่นใจว่าเราไม่มีวันสร้างเหตุแห่งความเดือดร้อนแก่ตนเองในภายหลัง"

มาวันทาขืนตัว และผลักร่างลานดาวอย่างแรง

"อย่า!... จ๊ะ!"

ฝ่ายรุกชะงักนิ่ง มองฝ่ายปฏิเสธด้วยหัวคิ้วขมวด

"ทำไมคะ?"

"ก็เธอทำบ้าอะไร..."

ลานดาวตาวาวขึ้นมาหน่อยหนึ่ง

"แล้วเมื่อกี้พี่เอินทำบ้าอะไร ทั้งจูบตอบ ทั้งลูบคลำจ๊ะไปทั้งตัวอย่างนั้น?"

มาวันทาหน้าแดง เบือนหลบสภาพเปลือยอกขาวอมชมพูครึ่งซีก เผยเม็ดทับทิมยวนสวาทเด่นตาของลานดาว ที่เห็นแล้วชวนให้ปั่นป่วนอุทธัจยิ่ง

"มันไม่ควรจะเป็นอย่างนี้"

"แล้วควรเป็นแบบไหนคะ?"

พอเห็นมาวันทาเงียบนาน ลานดาวก็กระแทกเสียงต่อ

"ใครบอกหรือ ว่าควรหรือไม่ควร เป็นผู้หญิงด้วยกันมันจะเสียหายสักแค่ไหน"

"ก็แค่เป็นชู้น่ะ! ควรจะเสียหายแค่ไหนล่ะ?!?"

ได้ยินเช่นนั้น ลานดาวก็ยิ่งออกอาการฉุนเฉียว

"ชู้เช้ออะไร จ๊ะไม่ได้เป็นผู้ชายซักหน่อย!"

มาวันทาลอบกลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ ใจเต้นไม่เป็นส่ำ เพราะตกอยู่ในสถานการณ์คลี่คลายยาก ในเมื่อเผลอตัวตอบสนองไปบ้างแล้ว จะแก้ตัวอย่างไรก็หมดสิทธิ์ปฏิเสธมลทินที่มีแก่ตน

"จ๊ะ... ถ้าเธอมีสามี เธอจะเข้าใจเหมือนอย่างที่พี่เข้าใจ พี่เป็นสมบัติถูกตีตราแล้วของเขา การแต่งงานคือพันธสัญญาว่าจะมีเพศสัมพันธ์กับเขาเพียงคนเดียว อารมณ์พรรค์นี้จะเกิดขึ้นกับหญิงหรือชาย มันก็คืออารมณ์ทางกายใจแบบเดียวกัน ให้ความรู้สึกผิดเหมือนๆกัน"

ลานดาวแค่นหัวเราะ

"แปลว่าที่เราคบกันอยู่ตั้งนานนี่ ไม่มีความผิดเลยใช่ไหม?"

มาวันทาเงียบ ลานดาวยิ้มเย้ย

"น่า... เห็นๆอยู่ว่ามีความผิดกันมาแต่ไหนแต่ไร ทางกายนิด ทางใจหน่อย แล้วแปลกอะไรหากจะเลยเถิดอีกสองสามกระเบียด ถ้าร่างกายพี่เอินเป็นกลีบบัว ก็รับรองเลยว่าพี่อ๋องกลับมาจะไม่พบรอยช้ำแม้เท่าจุดเข็ม... คิดดูนะ ใครจะทำให้ผู้หญิงมีความสุขได้เท่าผู้หญิงด้วยกัน แตะต้องตรงไหน ก็เข้าใจตรงกันไปหมดว่ารู้สึกยังไง มีหรือผู้ชายจะรู้ได้เท่า!"

หญิงมีเจ้าของฟังแล้วเม้มปากครู่ใหญ่

"ท่าทางรู้ดีเหลือเกินนะ ฟังใครมา หรือลองแล้วด้วยตัวเอง?"

"จ๊ะอยากกับพี่เอินคนเดียว ถ้าพี่เอินไม่ช่วยจ๊ะ จ๊ะก็ไม่มีใคร"

มาวันทาส่ายหน้าอัดอั้น

"พี่มีเจ้าของแล้ว..."

"เอาไหมล่ะ จ๊ะยอมเป็นเมียน้อยพี่อ๋อง คราวนี้จะได้มีเจ้าของเดียวกัน ไม่ต้องรู้สึกผิดอีก"

เสียงกดดันบีบคั้นของลานดาวเค้นให้มาวันทาเหลือฝืน ต้องซบหน้าลงกับฝ่ามือ จะสะอื้นก็สะอื้นไม่ออก เก็บกดทรมานค้างคาจุกอกอยู่อย่างนั้น

"พี่เอิน..."

ลานดาวเรียกพลางยื่นมือบีบต้นแขนกลมกลึงเบาๆ ตั้งต้นใช้ไม้นวมใหม่

"จ๊ะรักพี่เอินค่ะ"

"พี่ก็รักจ๊ะ แต่เราทำแบบนี้มันผิด"

"เลยเถิดมาจนป่านนี้แล้ว พูดเรื่องถูกเรื่องผิดไปทำไม บอกอยู่นี่ไง จ๊ะพูดจริงๆนะ ถ้าหากพี่เอินยินยอม จ๊ะจะมาเป็นเมียลับๆของพี่อ๋อง ถึงเขารู้เรื่องเราก็คงไม่ถือสาอีก ผู้ชายที่ไหนไม่ชอบ ได้หนึ่งแถมหนึ่งโดยไม่ต้องลงทุนลงแรงเพิ่ม เชื่อมือเถอะ อย่างพี่อ๋องน่ะ จ๊ะหลิ่วตาให้หน่อยเดียวทุกอย่างก็เรียบร้อย"

มาวันทาฟังแล้วเกิดความหึงหวงสามีจนสุดทน เพียงเสี้ยววินาทีเดียวตัดสินใจได้ทันทีว่าระหว่างชายกับหญิงตนเลือกใช้ชีวิตกับเพศไหน จึงหลุดโพล่งออกมาเหมือนสปริงดีดอัตโนมัติ

"นึกว่าจะมียางอายบ้างนะ! พี่คงเป็นโรคจิตวิปริตไปด้วยถ้าคล้อยตามเธออย่างนั้น!"

ลานดาวคอแข็งด้วยความผิดคาดกับปฏิกิริยาของมาวันทา ความโกรธแล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ แต่พยายามสะกดไว้

"ถ้าทำใจยากนัก ก็หย่ากับพี่อ๋องซะสิ"

"พูดง่ายนี่ พี่อ๋องไม่ผิดอะไร ทำไมต้องทำให้เขาเสียใจ"

"แล้วจะเอายังไงคะ อย่าบอกนะว่าคบกันอย่างพี่อย่างน้องต่อไป ทุกอย่างชัดเจนเกินกว่าจะเสแสร้งแกล้งพูดท่านั้นแล้ว"

"เธอทำให้เรามาถึงจุดนี้กันเองต่างหาก ถ้าคบกันดีๆ ทุกอย่างก็เหมือนเดิม ใครจะไปว่า"

"**จุดนี้?...**" ลานดาวเค้นเสียงสูง "หมายความว่ายังไง?"

สำเนียงเกรี้ยวนั้นทำให้มาวันทานิ่งซึมอยู่เกือบสองนาที ก่อนตอบแผ่วคล้ายคนทรมานเจียนสิ้นลม

"เราน่าจะหยุดพบกันได้แล้ว..."

ดวงตาลานดาวลุกวาวขึ้นวาบหนึ่ง กริ้วจัดจนลืมตัว

"ฮึ่ยย์!!"

ผุดยืนขึ้น ใช้มือข้างหนึ่งเค้นคอมาวันทา ออกกำลังกดแล้วรุนผลักสุดแรงจนฝ่ายนั้นถลำ แล้วจ้องร่างแบบบางตรงหน้านัยน์ตาแทบถลน ยังไม่หนำใจ เหมือนมีพลังไร้ตนบังคับขับไสให้อยากทุบตีมาวันทาจนน่วม แต่ยังดีที่สติตามมาทันเสียก่อนจะลงมือเอาจริง ได้แต่ยืนเป็นเงาทะมึนค้ำหัวอีกฝ่ายอยู่อย่างนั้น

มาวันทาไม่หันมา และไม่ตอบโต้ใดๆ ซ่อนหน้าไว้เบื้องหลังม่านผมยาวที่บังข้างแน่นิ่ง คล้ายสิ่งที่หล่อนต้องกล่าว ได้หลุดจากปากออกมาหมดแล้ว

"เสียแรงที่จ๊ะรักและนับถือ"

ลานดาวเค้นเสียง เมฆหมอกแห่งความคั่งแค้นทำให้นึกไม่ออกว่าจะด่าอย่างไรให้เจ็บใจยิ่งกว่านั้น รวบรวมสติอยู่เกือบครึ่งนาทีจึงคิดออก

"นึกว่าตัวเองยังบริสุทธิ์ไร้มลทินอยู่ล่ะสิ โธ่เอ๊ย! จี๋จ๋ากับเค้ามาตั้งเท่าไหร่แล้ว เกิดจะมาสำนึกเป็นแม่พระขึ้นมาคืนนี้เอง... อี๋ย... ทุเรศ!"

ด่าเสร็จก็เอื้อมมือผลักศีรษะมาวันทาอย่างแรงอีกครั้ง แพทย์หญิงผู้พลอยมัวหมองเริ่มร้องไห้กระซิก เพราะเจ็บทั้งใจที่ถูกว่า และสะเทือนทั้งกายที่ถูกข่มขี่ แถมพื้นนิสัยก็อ่อนเกินกว่าจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบขืนสู้

"อยากฆ่าให้ตายนัก!"

เสียงคำรามนั้นส่องให้เห็นวิญญาณนางมารร้ายเข้าสิงไปกว่าครึ่งตัว ลานดาวเดินงุ่นง่านครู่ใหญ่ พอเห็นมาวันทายังเอาแต่ร้องไห้ก็สืบเท้าปราดเข้าประชิด

"ก็ได้! จ๊ะจะไม่มาให้เห็นอีก มองกันดีๆอีกสักครั้งซิคะ"

คนถูกคุกคามค่อยๆเงยหน้า เผยให้เห็นน้ำตาแห่งความรักความอาลัยนองเปื้อน ลานดาวยิ้มหยัน เพราะเห็นถนัดว่าความรู้สึกแท้จริงจากก้นบึ้งหัวใจของมาวันทาเป็นอย่างไร

"จำไว้นะว่าพี่เอินเป็นคนไล่จ๊ะเอง"

"จ๊ะ…"

แพทย์สาวเรียกและพยายามฉวยข้อมืออีกฝ่ายไว้ แต่ถูกสะบัด ลานดาวเดินฉับๆเข้าห้องดนตรีพลางส่งเสียงน่ากลัว

"ฟิล์มยังอยู่ คงไม่เป็นไรนะ ขอสะใจ ทำอะไรให้สมอยากมานานทีเถอะ!"

ก้าวขึ้นยืนบนม้านั่งเปียโน กระชากกรอบรูปคู่วิวาห์ขนาดใหญ่ออกจากผนังด้วยกำลังโทสะแล้วฟาดเปรี้ยงลงบนขอบเปียโน ก่อให้เกิดเสียงครืมตอบจากเส้นสายเครื่องเคาะ แต่นั่นแค่บทเริ่มต้นเบาะๆ ลานดาวเหวี่ยงกรอบรูปลงพื้น ดีดเท้าโผนจากม้านั่งด้วยความประเปรียวดุจนางเสือดาวทะยานคว้ากีตาร์กลับมาเงื้อสุดง้างแล้วหวดโครมเต็มแรงลงกลางรูปกังวานกระหึ่ม สะท้านสะเทือนหลอนหูเจ้าของบ้านผู้นั่งมองเฉยอย่างปลงตกอยู่อีกห้อง

พอพบว่าโครงกีตาร์แข็งแรงดี ไม่แตกเป็นเสี่ยงง่ายๆให้กลายเป็นอาวุธฉีกรูปได้แบบฉับพลัน ลานดาวก็เปลี่ยนใจ โยนทิ้งแล้วเดินออกจากห้องดนตรี ผ่านมาวันทาก็เชิดใส่อย่างปราศจากความไยดีเกรงใจ บ่ายหน้าไปหาอุปกรณ์ชิ้นใหม่ ได้เป็นดาบสั้นตั้งแท่นบนโต๊ะวางโชว์กลางห้อง หล่อนจับด้ามชักออกจากปลอกฝังมุกในฉับเดียว มันเป็นดาบเนื้อเหล็กน้ำพี้ที่ถูกแกะสลักอย่างดี ซึ่งหล่อนนั่นเองคือคนซื้อเป็นของขวัญวันเกิดให้ลัดธีร์ด้วยราคาเหยียบหมื่น

กลับหลังหันรุดเข้าห้องดนตรีด้วยรังสีทำลายล้าง มาถึงที่ลานดาวก็ตวัดปลายดาบกรีดรูปควากๆ กลายเป็นริ้วกระดาษที่ขาดจากกันย่อยยับ หนำใจแล้วจึงเหวี่ยงดาบทิ้งลงพื้นเปรื่อง ยกมือเสยผม จัดเสื้อแสงกลัดกระดุมเรียบร้อย ผันผายเนิบนาบออกมาหามาวันทาด้วยสีหน้าปกติ

"ลาล่ะนะคะ"

หญิงสาวพนมมือไหว้ถอนสายบัวงดงามละไมตา แล้วสะบัดหน้าเดินออกประตูไป มาวันทาได้ยินเสียงสตาร์ทรถ แต่สังหรณ์ว่าลานดาวจะกลับเข้ามาอีก แล้วก็กลับมาจริงๆ ประตูถูกเปิดผาง ร่างโปร่งระหงย่ำพื้นทั้งรองเท้าตัดตรงไปยังห้องครัว เกิดเสียงคว่ำโต๊ะขึ้นที่นั่นโครมคราม ถ้วยโถโอชามแตกวินาศโพล้งเพล้ง

ความจริงนางตัวแสบจะกลับเข้ามาคว้าลูกกุญแจไขประตูรั้วเท่านั้น แต่ดันนึกถึงแกงเขียวหวานไก่ที่ตนเกลียดเข้ากระดูกขึ้นมาได้ เลยเข้าไปก่อวินาศกรรมเป็นของแถมรายการราตรีสวัสดิ์ชุดใหญ่

มาวันทาเงี่ยฟังเสียงรถออกจากบ้านตนด้วยความใจจดใจจ่อ เมื่อได้ยินเพียงร่องรอยการขับเคลื่อนที่นิ่มนวลเป็นปกติก็เบาใจลง เพราะเกรงอยู่ว่าลานดาวจะหุนหันพลันแล่นด้วยแรงฉุดกระชากของอารมณ์ร้ายจนเกิดอันตรายบนท้องถนน แต่เมื่อท่าทางยังครองสติดีอยู่ก็เหมาะแล้ว หล่อนจะได้นั่งร้องไห้กับที่โดยไม่ต้องพะวงตามไปช่วยดูแลความปลอดภัยให้น้องอีก

ตอนที่ ๑๔ ทางออก

ลานดาวเคยเข้าใจว่ายอดแห่งทุกข์คือรักที่เป็นไปไม่ได้ แต่มาบัดนี้หล่อนพบเจอสิ่งที่เหนือกว่านั้น คือทุกข์เพราะถูกคนรักขับไล่ไสส่ง มันทำให้เป็นตายเท่ากัน... หรือตายไปตกนรกหมกไหม้ยังอาจจะดีเสียกว่า

หล่อนกลายเป็นคนโมโหร้าย หมกตัวอยู่แต่ในห้อง ข้าวปลาตกถึงท้องนิดเดียว วันๆเอาแต่มองเหม่อออกไปนอกหน้าต่าง ขยับเขยื้อนบ้างก็มักหยิบฟลุตขึ้นมาเป่า แต่เป่าทั้งน้ำตามากกว่าด้วยสีหน้าแช่มชื่นเยี่ยงนักดนตรีผู้เป็นสุขอยู่ในโลกแห่งกระแสเสียงละเวงเสนาะที่ตนสร้างขึ้น ถ้าใครมาเคาะประตูเรียกให้ไปทานข้าวก็เงียบเฉยหรือส่งเสียงปฏิเสธสั้นๆ ยิ่งหากเด็กรับใช้ดวงซวยคนใดถูกส่งขึ้นมาเซ้าซี้มากๆ ก็อาจเจอหล่อนเอาของขว้างประตูแตกเปรื่องและกรีดเสียงแหลมไล่เหมือนแม่มดวิกลจริต

มารดาของลานดาวแจ้งมาวันทาถึงพฤติกรรมอันน่าเป็นห่วงนี้ โดยทีแรกไม่รู้ว่าจุดไต้ตำตอ แพทย์สาวโทร.มาหลายครั้ง ขอร้องให้น้องรักกินข้าวกินปลาด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้มเป็นทุกข์ราวกับถูกเผาทั้งเป็น แต่นั่นยิ่งกลายเป็นทำให้ลานดาวเลิกแตะต้องอาหารอย่างเด็ดขาด หล่อนปล่อยให้มาวันทาพูดอ้อนวอน พูดขอโทษชักชวนกลับมาคบกันเหมือนเดิมจนเสียงแหบแห้งเก้อเปล่า แม้กระทั่งอุตส่าห์มาถึงหน้าห้องเคาะประตู ลานดาวก็ไม่เปิดรับ เพียงส่งเสียงเยียบเย็นสั่งมาวันทาให้หย่ากับลัดธีร์เสียก่อนแล้วค่อยคุยกันใหม่

และเพราะมารดาของลานดาวตามมาวันทาขึ้นมาร่วมได้ยินเสียงสั่งนั้น จึงทำให้ผู้ใหญ่รู้เรื่องกันหมด ทุกคนตกใจ ประหลาดใจ และวุ่นวายกันจนรุ่มร้อนไปทั่ว ลานดาวขู่ว่าถ้าพังประตูเข้ามา จะไม่มีใครพบตัวเป็นๆของหล่อนอีก และยิ่งมาวันทาแสดงความกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ขอความเห็นใจมากเท่าไหร่ ลานดาวก็ยิ่งพูดน้อยลงเท่านั้น กระทั่งที่สุดแม้มาวันทาโทร.หาก็รับแล้วปิดสวิทช์หนีไปเฉยๆ

คืนวันแห่งความอึมครึมดำเนินไปท่ามกลางความทุกข์ถ้วนหน้า แล้ววันหนึ่งลานดาวก็ทำเรื่องที่ไม่มีใครนึกถึง คือแอบย่องเอารถออกจากบ้านตั้งแต่เช้าตรู่ ต่อเมื่อท้ายรถลับตา ประตูเปิดอ้าอยู่นั่นเองจึงค่อยรู้กันว่าคุณหนูตัวร้ายของบ้านก็อันตรธานไปเสียแล้ว

ลานดาวนำรถมาจอดเงียบเชียบหน้ารั้วบ้านมาวันทา เวลานั้นไล่เลี่ยกับที่แพทย์สาวเพิ่งตื่นขึ้นและเตรียมตัวทำกับข้าวให้สามีนักบิน เหลี่ยมท้ายรถยุโรปคันแพงเข้าตาโดยบังเอิญขณะกำลังเปิดประตูเรือน มาวันทาเบิกตาตะลึง ก่อนเข้าบ้านเอากุญแจ แล้วครึ่งวิ่งครึ่งเดินอย่างร้อนรนไปเปิดรั้ว และปราดไปยืนข้างกระจกด้านคนขับ

"จ๊ะ!"

ร้องเรียกอยู่สองสามหน รวมทั้งยกมือเคาะหลายป๊อก กระจกจึงเลื่อนลงมา

เห็นหน้าเซียวหมองของลานดาวแล้วใจหายลึก เนื้อหนังที่เคยผุดผาดนวลลออเป็นยองใย บัดนี้ซูบซีดขาดน้ำขาดนวลเพราะอดอาหารหลายวันผสมกับความตรอมใจ ใบหน้าที่เคยสวยสะดุดตา ยามนี้กลับหมองคล้ำอย่างน่าใจหาย แก้มตอบตาโหลเหมือนอดนอนและเอาแต่หมกมุ่นซุ่มทุกข์

ลานดาวเบนหน้ามองพี่สาวเชื่องช้า ริมฝีปากแห้งผากเพราะขาดน้ำขยับเผยเพื่อทักทาย

“หวัดดี พี่เอิน...”

น้ำเสียงของลานดาวยังทรงสติเต็มดีทุกประการ ความรัก ความห่วงใยอาทรที่รู้กันว่ายังล้นใจทั้งสองฝ่ายทำให้มาวันทาน้ำตารื้น หล่อนเอื้อมมือเขย่าแขนน้องสาวและวอนเสียงพร่า

“จ๊ะ เลิกทำร้ายตัวเองเถอะนะ”

ลานดาวเบนสายตากลับไปมองถนนตามเดิม

“แค่อยากมาบอกว่าขอโทษสำหรับความเอาแต่ใจตัว ขอโทษสำหรับการอาละวาดทำลายของรักของหวงของพี่เอิน และ... ขอให้พี่เอินกับพี่อ๋องมีความสุขตลอดไป”

ได้ยินเช่นนั้นมาวันทาถึงกับโหวงลึก เพราะฟังออกว่าลานดาวส่งสัญญาณอะไรมา

“จ๊ะ เธออย่าทำบ้าๆนะ!”

ลานดาวบิดกุญแจสตาร์ทเครื่อง กระจกไฟฟ้าเลื่อนขึ้น

“จ๊ะ!!”

มาวันทากรีดเรียกลั่นถนน พอรถเริ่มเคลื่อนที่ หล่อนก็รีบวิ่งอ้อมไปขวางหน้ารถอย่างไม่คิดชีวิต ทำให้ลานดาวต้องหยุดกึก เขม่นมองหาทางออกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจถอยรถหนี ซึ่งมาวันทาก็ถลาเข้าโถมตัวเกาะฝากระโปรงเพราะเกรงว่าจะวิ่งตามไม่ทัน

“อย่าทำอย่างนี้... จ๊ะ หยุดเถอะ!”

เสียงของแพทย์สาวดังพอจะเรียกคนละแวกนั้นให้เยี่ยมหน้าออกมาดู ลานดาวจำต้องหยุดรถเพราะเกรงมาวันทาจะหลุดมือลงกระแทกพื้นได้รับบาดเจ็บ อีกอย่างเผอิญมีรถคันหนึ่งเพิ่งโผล่ออกมาจากบ้าน ขวางทางไว้ด้วย

“คุณเอกขา! อย่าเพิ่งไปไหนนะคะ ช่วยจอดขวางไว้ก่อน”

มาวันทาตะโกนบอกเจ้าของรถคันนั้นเสียงหลง ซึ่งชายหนุ่มบนที่นั่งคนขับก็ลงจากรถมาดูเหตุการณ์งงๆ ลานดาวขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด กดปุ่มเลื่อนกระจกลง และร้องบอกพี่สาวด้วยเสียงอันดัง

“หลีกไปพี่เอิน ไม่งั้นจ๊ะจะขับพุ่งไปเลย ถ้าตกลงมาโดนทับอย่าว่ากันนะ”

ผู้ขวางทางสั่นศีรษะ ยังคงใช้สองแขนโอบหน้ารถไว้แน่นด้วยสำนึกรู้ว่านั่นคือเรี่ยวแรงทั้งหมดที่อาจสกัดกั้นทางมรณะไว้ได้ พ้นจากนี้จะไม่มีการเจอกันอีกสถานเดียว

“ลงมาคุยกันก่อนเถอะจ๊ะ ได้โปรด”

หล่อนวิงวอนอย่างน่าสงสาร แต่ลานดาวทำเป็นไม่ได้ยิน หล่อนเหยียบคันเร่งให้รถพุ่งเล็กน้อยแล้วกดเบรกกึก กะพอให้ร่างแบบบางหลุดจากการเกาะ มาวันทาเสียหลักตามแรงผลัก ผงะซวนเซเกือบล้มแต่ก็กลับมายืนกางแขนขวางใหม่ คนขับจึงถอยสั้น แล้วหยุดเหยียบคันเร่งย้ำๆหลายครั้งในเกียร์ว่าง เพ่งตาตรงเหมือนขู่ว่าคราวนี้จะพุ่งไปชนอย่างแรงจริงๆถ้าขืนตื๊อไม่เลิกอยู่อีก แต่มาวันทาก็ยืนเฉย ประหนึ่งแทนคำท้าว่าเอาเลย ขอให้เอาชีวิตหล่อนไป ถ้าต้องการขับผ่านตำแหน่งที่ยืนอยู่นั้น

บางบ้านเริ่มออกมายืนสังเกตการณ์ใกล้ๆ และนั่นก็ทำให้ลานดาวรำคาญเหลืออด เปิดประตูรถก้าวมาข้างนอก

“จะเอาอะไร? จ๊ะจะไปของจ๊ะน่ะ มายืนยักแย่ยักยันเป็นหุ่นไล่กาอยู่ได้ กลับไปดูแลผัวไป๊!”

ตะเพิดให้โกรธ อาย และเกิดมานะปล่อยหล่อนไปตามทาง ทว่านั่นกลับกลายเป็นการสบช่องของมาวันทา แพทย์สาวรีบปราดเข้าเปิดประตู แทรกตัวเข้าไปนั่งเบาะข้างคนขับ ดึงเข็มขัดใส่ล็อกแน่นหนา ลานดาวก้าวกลับกระแทกตัวนั่งตะแคงเข้าหาคนถือวิสาสะด้วยท่าทีโมโหจัด

"ลงไปนะ!"

เสียงตวาดกราดเกรี้ยวไม่ได้ทำให้มาวันทาสะดุ้งสะเทือน

"ให้พี่ไปด้วย..."

"จะไปทำไม รู้หรือเปล่าว่าเค้าจะไปไหน?"

มาวันทาก้มหน้านิ่งเงียบ คล้ายตอบอยู่ในทีว่าไปไหนไปเถอะ จะไม่ถามไถ่เลย

"นั่งทำหน้าเหมือนคนปัญญาอ่อนเข้านะ สูดยาในโรงพยาบาลจนเอ๋อหรือไง... บอกให้ลงไป!"

"จ๊ะ... พี่รักเธอ พี่อยากอยู่กับเธอ..."

มาวันทาพูดเสียงสั่นเครือ หล่อนเคยกล่าวเช่นนั้นหลายครั้ง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ส่องสะท้อนความในใจ มิใช่ด้วยสำเนียงรักแกมเอ็นดูแบบพี่สาวเหมือนที่ผ่านๆมา และนั่นทำให้ลานดาวชะงักกิริยาขับไล่ไสส่งลงได้ชั่วคราว

"จะมีประโยชน์อะไรคะ ผัวพี่เอินยังอยู่ทั้งคน"

พอพูดถึง ก็เผอิญเจ้าตัวโผล่หน้าออกมาพอดี ซึ่งเมื่อลานดาวเหลียวเห็นเข้า ก็ดึงประตูรถปิดปังกับทั้งเข้าเกียร์พุ่งรถปราดออกไปแบบไม่ต้องคิด ลัดธีร์เลี่ยงตัวหลบนิดหนึ่ง รู้ว่าคนขับไม่กะชน แต่ก็จงใจเฉียดให้เสียวพุงเล่นด้วยความแม่นระยะ

ทิ้งผู้คนให้ยืนงุนงงประหลาดใจไว้เบื้องหลัง รถวิ่งฉิวออกนอกหมู่บ้าน แล้วออกนอกเขตเมืองมาแล่นลิ่วบนถนนหลวงเส้นทางพาลงใต้ มาวันทาเห็นลานดาวขับอย่างมีสติ ไม่ออกอาการห้อตะบึงน่าหวาดเสียวก็โล่งอกไปเปลาะหนึ่ง

"พี่อยากออกต่างจังหวัดไกลๆกับจ๊ะอย่างนี้นานแล้ว"

แพทย์หญิงเอ่ยเป็นคำแรกหลังจากปล่อยให้ความเงียบงันครองอากาศอยู่ร่วมชั่วโมง

"รู้ได้ยังไงว่าจะไปไกล?"

ลานดาวกระชากเสียงถามห้วน มาวันทาไม่ตอบ แต่กล่าวอีกทาง

"คิดไม่ถึงเลยนะ ว่าเช้านี้จะได้เดินทางไกลกับจ๊ะ โดยไม่มีโอกาสเตรียมตัว"

ลานดาวแค่นหัวเราะ

"อย่าทำเป็นพยายามญาติดีหาทางกลับมาผูกสนิทเลยพี่เอิน เหมือนจ๊ะตายไปแล้ว ตอนโดนพี่เอินไล่!"

มาวันทาน้ำตารื้น

"พี่ขอโทษ จะให้บอกกี่ครั้ง เธอไม่เคยพลั้งปากด้วยอารมณ์ชั่ววูบบ้างหรือ?"

"อย่า... อย่าแก้ตัว ตอนนั้นพี่เอินคิดจริงๆ แล้วก็อาจจะชั่งใจมานานแล้วด้วย ไม่ใช่กิริยาพูดจาของคนคิดชั่ววูบสักนิด กลัวใช่ไหม ถ้าเลยเถิดกว่าที่เป็นอยู่จะสายเกินขอเลิกคบ?"

มาวันทาอึ้งงันเพราะถูกจี้ใจดำ ครู่ใหญ่ก็ก้มหน้า เผลอรำพึงด้วยความอกไหม้ไส้ขม

"เราไม่น่ารู้จักกันเลย"

"ช่วยไม่ได้ค่ะ อยากใจดี หว่านความช่วยเหลือไปทั่ว ก็ต้องเจอคนน่ารักที่แสนร้ายเข้าบ้าง"

แล้วลานดาวก็บีบเสียงให้เข้มขึ้นกะทันหัน

"กลัวงามหน้า กลัวเสื่อมเสียชื่อเสียงถึงวงศ์ตระกูลเพราะหลงรักผู้หญิงด้วยกันนักใช่ไหม? อิโธ่เอ๊ย! ดูจีบปากพูดเข้าซิ... เราไม่น่ารู้จักกันเลย... ฟังแล้วอยากขับรถเสยหลักกิโลจัง"

หัวรถเบนกินขวาออกนอกเส้นทางหลัก อัตราเร่งทวีตัวขึ้นฉับพลันตามแรงกดของเท้าคนขับ มาวันทาเงยหน้าขึ้นมองความผิดปกตินั้น แล้วก็ได้เห็นภาพหลักกิโลเมตรถูกดูดใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็วจนต้องเกร็งตะลึง ตัวหล่อนเหมือนลูกธนูที่พุ่งเข้าเป้ามรณะด้วยแรงดีดมหาศาล เบื้องหน้ากลายเป็นฉากน่าพรั่นพรึงปุบปับ แตกต่างจากหนทางโล่งลิ่วดูปลอดภัยไร้กังวลเมื่อครู่เป็นคนละมิติ

แต่แล้วก่อนจะเกิดโศกนาฏกรรมด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ลานดาวก็ตบพวงมาลัยกลับเข้าถนนตามเดิม ท้ายปัดเอี๊ยด มุมกันชนเฉียดหลักกิโลไปนิดเดียว มาวันทายกมือปิดปากอย่างอกสั่นขวัญแขวน บางสิ่งในอากาศบอกว่าพริบตาเมื่อครู่คือของจริงอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง ไม่ใช่แค่แกล้งขู่ให้ใจแป้วเล่นด้วยฤทธิ์คะนองร้ายกาจประการเดียว

เหลียวดูเห็นแม่ตัวร้ายยังหน้าตาถมึงทึง มีเค้าเมฆหมอกอารมณ์มืดค้างคาอยู่ จึงตระหนักในบัดนั้นว่านั่งรถมากับตีนผีที่มีจิตใจแปรปรวนเป็นอันตราย จะทำเล่นหรือทำจริงเมื่อใดไม่อาจคำนวณถูก นึกขยาดจนต้องปรับใจให้เข้าสู่ภาวะเลิกสงสารตนเอง ตั้งสติใหม่ และพยายามพูดเฉพาะสิ่งที่ลานดาวอยากได้ยิน

"เรื่องชื่อเสียงน่ะ ย่อยยับไปนานแล้วล่ะจ๊ะ ไม่มีอะไรให้เสียอีกแล้ว นึกว่าเธอไปนั่งที่โรงพยาบาลเป็นวันๆน่ะ คนเขาซุบซิบกันยังไง และถ้าพี่กลัวเสียหน้า เมื่อกี้พี่ปล่อยเธอขับหายไปเฉยๆไม่ดีหรือ? มองให้มันตรงความจริงบ้าง คนเขาห่วง เขารักเธอยังไง เธอกำลังผิดปกติ อาจทำอะไรน่ากลัวขึ้นได้ทุกวินาที พี่ยังตามขึ้นรถมากับเธอ แค่นี้ยังไม่พอหรือ ต้องพิสูจน์อะไรให้มากขึ้นไปอีก?"

ลานดาวเชิดคางเล็กน้อย ถามมาวันทาเสียงราบเรียบเป็นปกติทุกประการ

"รู้ไหมถ้าคนเลือดกรุ๊ปบีกับกรุ๊ปโอมารักกัน ผลจะเป็นยังไง?"

มาวันทากะพริบตาอึ้งกับการเปลี่ยนอารมณ์กะทันหันของลานดาว

"อะไรนะ?"

"ถ้าคนเลือดกรุ๊ปบีกับกรุ๊ปโอรักกัน จะเป็นยังไงรู้ไหม?"

มาวันทาระบายลมหายใจยาว ก่อนตอบตามตรง

"ไม่รู้"

"จ๊ะไปค้นมาแล้ว สองกรุ๊ปนี้จะไปกันได้สวย ถ้าเชื่อใจกัน..."

ลานดาวถามเองแล้วก็ต้องเฉลยเอง

"คนเลือดกรุ๊ปบีมักทระนง แล้วก็ห่วงชื่อเสียง ในขณะที่คนกรุ๊ปเลือดโอไม่ชอบเพ้อฝัน จริงจังต่อชีวิต ฉะนั้นถ้าจับคู่เป็นคนรักกันก็จัดว่าเป็นคู่สร้างคู่สม เพราะถือว่ามีเหตุที่บวกกันแล้วกลายเป็นส่วนผสมที่เสริมรักษามากกว่าจะยอมมักง่ายทำลายความรักด้วยเหตุเพียงเล็กน้อย"

"เธอมั่วเอาเองหรือเปล่า?"

"เอ๊ะ! ทำไมกล่าวหาอย่างนี้ล่ะคะ ทีตอนพี่เอินพูดในร้านอาหารวันแรกที่เราเจอกัน จ๊ะยังเชื่อสนิท สาบานได้ว่าอ่านมาอย่างนี้ ลองค้นในอินเตอร์เน็ตก็ได้… ยังไม่จบนะ เขายังบอกอีกว่ามีข้อแม้นิดหนึ่ง คือคนกรุ๊ปบีจะต้องมีความจริงใจ มอบกายมอบใจให้กับคนกรุ๊ปโอด้วยความศรัทธา พยายามทำให้คนกรุ๊ปโอเกิดความมั่นใจ แล้วความรักถึงจะสดใส ยิ่งกว่านั้นให้พึงระวังไว้ว่าพวกเลือดกรุ๊ปบีจะไวต่อความรู้สึกและอดทนได้น้อยกับเรื่องไม่สบอารมณ์ จึงมักมีเรื่องบาดหมางหรือทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นอยู่เสมอ ฉะนั้นใครที่เป็นคู่ชีวิตของคนกรุ๊ปบีจึงควรเตรียมตัวเตรียมใจกับเรื่องปวดเศียรเวียนเกล้าไว้บ้าง…"

มาวันทาฟังแล้วหัวเราะไม่ออก ความเครียดแล่นขึ้นศีรษะเป็นริ้วๆ

"แล้วแหล่งข้อมูลเขาบอกจ๊ะหรือเปล่า ถ้ากรุ๊ปเลือดเป็นอย่างนั้นต้องปล่อยเลยตามเลยไปตลอดไหม? บอกไหมว่ามีวิธีไหนพัฒนาตัวเองให้ดีกว่าข้อด้อยข้อเสียของกรุ๊ปเลือดตัวเองบ้าง?"

"บอก…"

"ว่าไง?"

"ให้หาคนรักที่ตนเทิดทูนได้มาดัดนิสัย"

มาวันทาหัวเราะหึๆอย่างรู้ว่านั่นเป็นข้อมูลอำ

"น่าเสียดายเธอยังไม่เจอคนที่เทิดทูนได้"

"ก็พี่เอินไง"

"เธอทำกับคนที่เธอเทิดทูนอย่างนี้น่ะนะ? ทั้งด่าสาดเสียเทเสีย ทั้งผลักหัว ทั้งแกล้งขับรถลงข้างทางจะให้ตาย"

"จ๊ะทำไปด้วยความน้อยใจนี่คะ ถ้าเป็นเวลาปกติก็ไม่ทำหรอก"

"แล้วตอนนี้ปกติหรือยัง?"

"ปกติแล้ว"

มาวันทาหรี่ตา ซ่อนความเจ็บช้ำไว้ภายใต้เสียงเค้น

"ถ้าพี่เทิดทูนใครนะ พี่จะไม่มีวันยอมให้โทสะมามีอำนาจแม้คิดลบหลู่เขาเด็ดขาด อย่าว่าแต่ทำสักครึ่งที่เธอทำกับพี่ ดูซิ เวลานี้เธอแยแสพี่สักนิดไหมว่าต้องทรมานทรกรรมยังไงบ้าง มีแต่ทำตามความต้องการของตัวเองท่าเดียว"

"ก็ฝึกจ๊ะ ขัดเกลาจ๊ะให้เป็นอย่างพี่เอินซีคะ"

น้ำคำคล้ายยอมอ่อนข้อ และจะกลับมาญาติดีกันดังเดิม ทว่าเมื่อมาวันทาเหลือบมองด้วยหางตาแล้ว บอกตนเองว่าลานดาวยังมีความเย็นชา และเจตนามุ่งไปหาจุดจบเบื้องหน้าอยู่เหมือนเดิม สักแต่พูดตามบทเพื่อให้หล่อนตายใจเท่านั้นเอง

มาวันทาเม้มปากก่อนเอ่ย

"จะขัดเกลาเธอ เราต้องใช้เวลากันหลายปีนะ…"

หลายปีกับลานดาว… แค่พูดเองก็กลัวเองแล้ว หล่อนคงทรมานยืดเยื้ออยู่กับรสสุขสุดหวานอมทุกข์ขมขื่นจนแทบอยากคลุ้มคลั่ง

"ค่ะ... และต้องอยู่ด้วยกันตามลำพังด้วย ไม่อย่างนั้นถ้าผัวพี่เอินห้ามมาหา ทำให้จ๊ะเกิดความว้าเหว่ ขาดความอบอุ่น อาการคลั่งอาละวาดอาจกำเริบได้ตลอดเวลา"

แพทย์สาวถอนใจเฮือก พูดไปพูดมาก็วกวนกลับมาจุดเดิมนี่เอง จะสั่งให้หย่ากับลัดธีร์ ไม่ยอมเป็นเบอร์สองรองใคร

"จ๊ะ... ถ้าพี่อ๋องขอหย่า พี่ก็จะหย่า เพราะถือว่าพี่มีความด่างพร้อย แต่ระหว่างนี้ก็ขอทำหน้าที่ภรรยาที่ไม่บกพร่องและอยู่ในกรอบศีลธรรมไปก่อนไม่ได้หรือ? เธอจะให้พี่ทำร้ายพี่อ๋องได้ยังไง เขาไม่ผิดอะไรเลย แล้วก็ซื่อสัตย์กับพี่มาตลอด ถึงแม้จะต้องบินไกลๆเป็นประจำ"

"รู้ได้ยังไงว่าซื่อสัตย์?"

"แปดปีที่รู้จักกัน เขาไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่เคยทำอะไรให้พี่ระแคะระคาย จะไปไกลแค่ไหนพี่ก็รู้สึกชัดว่าเขาจดจ่ออยู่กับพี่ตลอด ไม่เคยละเลยทั้งโทรศัพท์ ทั้งอินเตอร์เน็ต เวลาว่างของเขาจะเป็นของพี่เสมอ"

"แต่จ๊ะพร้อมจะให้เวลาทั้งหมดในชีวิตอยู่ในมือพี่เอิน!"

"ขอบใจมาก พี่เชื่อจ๊ะ" แล้วก็เห็นช่องในการต่อความหวังให้น้อง "อาชีพนักบินของพี่อ๋องยังไงก็เหมือนแบ่งเวลาให้เธอครึ่งหนึ่งอยู่แล้ว ตอนพี่อ๋องไม่อยู่ เวลาทั้งหมดของพี่ก็ทุ่มให้เธอคนเดียวเหมือนกัน เธอก็เห็น... ช่วงนี้พี่ขอแค่ซื่อสัตย์กับเขา ไม่ทำอะไรเกินเลย แต่บอกพี่อ๋องไว้แล้วว่าหากเบื่อพี่เมื่อไหร่ ก็ขอให้บอกเลิกได้ทันที อย่ากลัวพี่เสียใจ ถึงเวลานั้นเราค่อยอยู่ด้วยกันเถอะนะ"

พอพูดถึงการเลิกกับลัดธีร์ ตาลานดาวก็เป็นประกายยินดีขึ้นวูบหนึ่ง ทว่าด้วยความฉลาดทันคนมาแต่ไหนแต่ไร หล่อนก็รู้ว่านั่นเป็นเพียงวิธีให้ความหวังของมาวันทา เพื่อระงับความเศร้าโศกอาดูรของหล่อนยามนี้ มากกว่าจะมีความหวังแท้จริงข้างหน้า

"ขอบคุณนะคะที่อุตส่าห์คิดวิธีพูดให้คอย ช่างมันเถอะ ถ้าจ๊ะไปตามทางของจ๊ะ ทุกอย่างคงจะดีขึ้นสำหรับทุกฝ่าย"

"จ๊ะอย่าพูดอย่างนี้ได้ไหม ไปตามทางของเธอน่ะคืออะไร ลาโลกงั้นหรือ? พี่ก็ยังอยู่กับเธอทั้งคนนะ ทำไมต้องเอาให้ได้อย่างใจไปทุกอย่าง เราอยู่ในโลกความจริงที่ไม่เคยมีใครสมหวังเต็มร้อย ทำไมเธอไม่ยอมปล่อยให้ชีวิตแสดงตัวของมันเองว่าอะไรคือกรอบ อะไรคือข้อจำกัด แล้วเสพสุขในส่วนที่พึงมีพึงได้... ถ้าพี่ถามมั่งว่าทีเธอล่ะ ทำไมถึงเข้ามาในชีวิตพี่ช้านัก ช้ากว่าพี่อ๋องตั้งแปดปี แต่พอมาถึง จู่ๆจะมัดมือชกให้ทำนั่นทำนี่ เหมือนเห็นพี่อ๋องถือของเล่นไว้ในมือก็จะไปยื้อแย่งมาดื้อๆ เธอเคยเอาใจเขามาใส่ใจเราบ้างไหม?"

ลานดาวเชิดหน้า

"จ๊ะติดนิสัยของจ๊ะอย่างนี้ อยากได้อะไรต้องได้! ถ้าว่าจ๊ะเลวก็อย่ามาขวางทางจ๊ะ จ๊ะฝืนใจให้พี่เอินขึ้นมานั่งรถเที่ยวสุดท้ายนี่เหรอ? เรากะหายไปคนเดียว เลิกทำความเดือดร้อนยุ่งยากให้ใครแล้วแท้ๆ แต่พี่เอินเสนอหน้าตามขึ้นมาง้อจ๊ะเองทำไม? จ๊ะเป็นเด็กเจ้าอารมณ์ จ๊ะรู้ตัว แล้วก็เกลียดตัวเองเหมือนกัน ถึงอยากล้างไพ่ใหม่ให้สิ้นเรื่องสิ้นราว เพราะฉะนั้นเลิกตามตอแยได้แล้ว เดี๋ยวจ๊ะจอดส่งในเมืองหรือที่สถานีรถไฟให้พี่เอินกลับกรุงเทพฯนะคะ"

พอถูกขู่ท่านี้ มาวันทาก็เสียงอ่อย

"พี่มาตัวเปล่า แม้แต่ชั้นในก็ยังไม่ได้ใส่ อย่าไล่พี่ลงเลย"

ลานดาวเพิ่งหันไปสังเกตแวบหนึ่ง ก่อนหัวเราะหึๆ

"เหรอ..."

แกล้งเอื้อมมือซ้ายไปลูบสะโพกและแตะๆหน้าอกคุณหมอคนสวย ทีแรกมาวันทานั่งเฉยให้พิสูจน์ แต่แล้วก็ต้องกระถดตัวหนีและปัดมืออีกฝ่ายทิ้งอย่างแรง เมื่อมือนักพิสูจน์เริ่มลามปามซุกซน

"ไม่เป็นไรหรอก ชุดกระโปรงมิดชิด ผ้าอย่างหนา สอดตาทะลุเข้ามาไม่ได้หรอก แต่ความจริงถ้าใครช่างสังเกต จะเห็นมั่งก็ช่างปะไร ถือว่าทำบุญกับสายตาเขา จ๊ะยังอยากเห็นมาตั้งนานแล้ว"

มาวันทาหน้าแดงเหมือนถูกบุรุษเพศแทะโลม

"หน้าตาเธอเหมือนเคยทำบุญไว้เลอเลิศมาแต่ปางไหน แต่ทำไมความคิดจิตใจถึงได้เหลือขออย่างนี้นะ"

ลานดาวหัวเราะอีก

"อะไร... แค่บอกว่าอยากดูเนี่ยนะ ถูกประณามเป็นเด็กเลวแล้ว พี่เอินน่ะชอบว่าจ๊ะ แล้วตัวเองเป็นยังไง เคยแอบมองหน้าอกเขาตอนก้มๆเงยๆ นึกว่าไม่รู้เหรอ"

"ไม่เคย!"

มาวันทาถลึงตาเสียงเขียว แต่แล้วเหมือนนึกอะไรได้ก็อ้อมแอ้ม

"ถ้ามีบ้างก็รับรองว่าไม่ใช่เจตนาแบบเธอแล้วกัน"

"พี่เอินน่ะ ทุกอย่างดีหมด เสียอย่างเดียวไม่ค่อยยอมรับความจริง"

"ก็ถ้าถูกปรักปรำ จะให้รับได้ไงล่ะ"

"งั้นยอมรับไหมล่ะว่าพี่เอินก็อยากนอนกับจ๊ะ"

ลานดาวรุกอย่างตรงไปตรงมา เพราะไม่เห็นความจำเป็นต้องอ้อมค้อมกันอีก มาวันทาเม้มปาก หล่อนจะเปิดใจยอมสารภาพ เผยความปรารถนาที่แท้จริงออกมาไม่ได้เด็ดขาด ขณะเดียวกันก็ต้องฉลาดพอจะไม่ทำให้เด็กเห็นว่าตนปากกับใจไม่ตรงกันด้วย

"ต่อให้อยากจริง คนเราก็ต้องรู้จักเส้นแบ่งของศีลธรรมว่าอยู่ที่ตรงไหน ควรก้าวข้ามหรือหยุดอยู่ แม้เพียงด้วยอารมณ์และความรู้สึกนึกคิด การยับยั้งชั่งใจจะทำให้คนเราเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์"

"เป็นไปทำไมคะ มนุษย์ที่สมบูรณ์?"

"ก็ถ้าเผื่อชาติหน้ามีจริง อย่างน้อยจิตวิญญาณเราจะได้เหมาะสมกับอัตภาพมนุษย์อีก หรือดีกว่านั้นคือเลื่อนชั้นอัตภาพให้สูงยิ่งๆขึ้นไป"

"สงสัยซวยแหงเลยเรา ไม่ค่อยมีหิริโอตตัปปะกับเขา เรื่องบาปเรื่องกรรมนี่ อายก็ไม่อาย กลัวก็ไม่กลัว อยากนอนกับเมียชาวบ้านอย่างนี้ตายไปลืมตาอีกทีมีหวังเจอต้นงิ้วรอให้ปีนแน่นอน"

มาวันทาทำหน้าสลด

"เราจะรักกันแบบพี่แบบน้องไม่ได้เหรอจ๊ะ พี่ว่ายังไม่สายนะถ้ารีบคิดปรับใจเสียใหม่"

“อุ๊ย! มาชวนอะไรตอนนี้พี่ ตัวเองน่ะแน่สักแค่ไหน เค้าแกล้งควงผู้ชายมาหาก็ทำตาแดงๆเป็นเด็กขี้แย แถมยอมถลำตัวกับจ๊ะมาตั้งเยอะ จูบก็จูบแล้ว อะไรๆล่วงเลยไปตั้งครึ่งทางแล้ว จะสั่งให้แกล้งลืม เสแสร้งปรับใจใหม่ได้ไงคะ อดกลั้นได้แล้วค่อยมีสิทธิ์พูดเถอะ! คืนนั้นทำให้จ๊ะอารมณ์ค้างแค่ไหนพี่เอินไม่รู้หรอก เพราะสำหรับพี่เอิน วันเดียวพี่อ๋องก็กลับมาแล้ว แต่จ๊ะล่ะ?”

“ก็เธอเริ่มก่อนนี่ ทั้งวางแผนต้มตุ๋น ทั้งถือโอกาสทีเผลอ พี่ไม่ทันตั้งตัวก็หลงตามไปวูบหนึ่ง จะโทษพี่ได้ไง”

“ตบมือข้างเดียวคงดังหรอก เรื่องแบบนี้อย่าพูดให้ยาก ถ้าผิดก็ต้องผิดทั้งสองคนวันยังค่ำ”

“เอาเถอะ อยากให้พี่รับผิดพี่ก็จะรับผิด พี่เป็นผู้ใหญ่กว่าเธอ แต่แพ้ทาง ยอมคล้อยตามเธอทุกอย่าง ต่อไปนี้มาร่วมมือกัน เราเลิกคิดต่อกันในแง่นั้นเสีย พี่จะพยายามทำตัวเป็นพี่สาวที่ดีให้เธอนับถือ”

“ถ้าอยากได้พี่สาวแสนดีน่านับถือเมื่อไหร่ จ๊ะไปหาเอาจากงานวัดแถวไหนก็ได้ค่ะ ไม่ต้องทำเป็นเสนอตัว สิ่งที่จ๊ะต้องการจากพี่เอินคือความรักซึ่งหาจากไหนไม่ได้อีกแล้วเท่านั้น”

“อายุเพิ่งเท่าไหร่เอง ทำไมชอบตีตนไปก่อนไข้ เจ้าชายในฝันอาจรอเจอเธออยู่แค่สองสามวันข้างหน้านี้ก็ได้”

ลานดาวกะพริบตาวับหนึ่ง เล็งแลไปไกลด้วยแววดึงดัน

“ไม่เอา! ถ้าไม่ใช่พี่เอิน จ๊ะก็ไม่เอาใครแล้ว!”

มาวันทายกมือกุมหน้าผาก สั่นศีรษะไปมา

“เมื่อไหร่ทุกอย่างจะลงเอยนะ ความรักพี่ก็มีให้เธอไม่ขาดตกบกพร่อง ทำไมต้องแถมกามารมณ์พ่วงเข้ามาด้วย ให้มันเป็นความรักที่บริสุทธิ์เหนือมลทินใดๆไม่ได้หรือ?”

“ไม่ได้ค่ะ!”

“จริงๆนะ... หลายครั้งพี่ค้นหาเหมือนกันว่าทำไมถึงเกลียดเรื่องบนเตียง คำตอบอยู่ใกล้ๆนี่เอง ราคะเป็นเหตุใกล้ให้เกิดความเห็นแก่ตัวและบาปกรรมทั้งปวง เมื่อไหร่เราปล่อยให้มันเกาะกุมหัวใจชนิดหน้ามืดตามัว เมื่อนั้นเท้าข้างหนึ่งก็ก้าวประชิดทางทรมานแล้ว”

“อย่าพูดเลยพี่เอิน ไม่อยากฟังเทศน์ ถึงป่านนี้แล้วพี่เอินควรมีหน้าที่แบบคนลงเรือลำเดียวกัน ไม่ใช่ทำทีเหมือนคนยืนบนฝั่ง จะยื่นมือช่วยฉุดเขา”

มาวันทานึกขอบคุณตัวเอง ขอบคุณอะไรก็ได้ ที่คืนนั้นหล่อนไม่ถึงขั้นล้ำเส้นศีลธรรม เพราะมิฉะนั้นคงมีชนักปักหลังหรือบ่วงรัดคอแน่นกว่านี้ เหตุการณ์อาจเลวร้ายสุดเยียวยายิ่งกว่าที่เป็นอยู่ อย่างน้อยหล่อนยังพอพึมพำโต้ตอบอย่างเป็นตัวของตัวเอง เพราะมีความนับถือตนเองเหลืออยู่บ้าง

“จ๊ะ... เรายังไม่ล่วงเลยจนสายเกินไปหรอก แค่เกือบน่ะ ถ้าจ๊ะสมมุติว่าเราอยู่ในเรือลำเดียวกัน ก็น่าจะช่วยกันพายหาฝั่งที่ปลอดภัย ไม่ใช่ทอดหุ่ยเรื่อยเฉื่อย หรือกระทั่งเอาเท้าราน้ำปล่อยให้เรือไหลร่วงลงเหว!”

“งั้นก็คิดซะว่าจ๊ะเสียสละโดดลงจากเรือ ไหลลงเหวคนเดียว เรือจะได้เบาลง เปิดโอกาสให้พี่เอินเอาตัวรอดไง อย่ามายุ่งกับจ๊ะอีก!”

มาวันทาส่ายหน้า ใช้ปลายนิ้วกดขมับเป็นจังหวะคลายความตึงเครียด เถียงกับคนพาลต้องเหนื่อยหนักอย่างนี้เอง นึกในใจว่ากรรมเวรอะไรหนอพาหล่อนกับลานดาวมาพบกัน

พอลานดาวเห็นพี่สาวแสดงท่าอับจนก็ยิ้มเยาะ แกล้งพึมพำรำพึง

"กรรมเวรอะไรพาจ๊ะกับพี่เอินมาเจอกันก็ไม่รู้เนอะ"

มาวันทาสะดุ้ง เหลียวไปมองลานดาวทั้งหน้าด้วยความผวาว่าเดี๋ยวนี้แม่ตัวดีมีญาณอ่านความคิดในหัวคนได้แล้วหรืออย่างไร แต่ก็ปลอบตัวเองว่าคงบังเอิญมากกว่าอย่างอื่น

"กรรมเก่าที่พี่ทำกับเธอแต่ปางไหน เป็นมาอย่างไรพี่ไม่รู้ ยังระลึกชาติไม่ได้ แต่กรรมใหม่ในชาตินี้พี่รู้ดี พี่พยายามมีกุศลจิตในทุกความคิด ทุกคำพูด และทุกการกระทำกับเธอ เรื่องราวระหว่างเราคือความรักความผูกพัน ไม่ใช่ความอาฆาตมาดร้ายก็นับว่าน่ายินดีพออยู่แล้ว แต่ของแบบนี้ใครๆเขามีกันทั้งโลก ไม่แปลกอะไร ที่น่าให้ความสนใจกว่านั้นคือจะช่วยกันดูแลความรักให้ปราศจากมลทินได้ยังไงต่างหาก ถ้าเราเลือกที่จะไม่ทำผิดร่วมกันในสถานการณ์ยั่วยวนให้ทำผิด ก็ได้ชื่อว่าพร้อมใจสร้างสัมพันธภาพอันงดงาม ไม่ก่อเหตุแห่งความเดือดเนื้อร้อนใจในภายหลัง หากสามารถผ่านบททดสอบสำเร็จก็อาจอธิษฐานร่วมกันได้เต็มปากว่าขอให้เราเป็นสุขร่วมกันตลอดไป ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติไหนๆ"

"ชิ! ทำดีไปคนเดียวเถอะ ชาตินี้จ๊ะมันเลว!"

"นี่ไง... พิสูจน์แล้วใช่ไหมว่าชาตินี้พี่รักเธออย่างบริสุทธิ์ใจ ทำอะไรให้เธอได้ทุกอย่าง ส่วนเธอแค่แสวงหาประโยชน์ หรืออย่างดีก็ลุ่มหลงพี่ประเดี๋ยวประด๋าวเท่านั้น ตอนเริ่มหลงใหม่ๆถึงกับเสนอตัวเป็นข้ารับใช้ ให้เก็บขี้หมาก็ยอม แล้วตอนนี้ล่ะ... พอหาประโยชน์ตามใจไม่ได้ จะขอให้ร่วมทุกข์ร่วมสุขตามกรอบตามเกณฑ์สักนิดก็ไม่เอา ประกาศตัวเป็นคนเลวได้อย่างหน้าไม่อาย!"

ลานดาวหัวเราะหึหึ ขณะนั้นเรี่ยวแรงชักเหือดหาย เพราะไหนจะอดอาหาร ไหนจะขับรถทางไกล ไหนจะต้องคิดเถียงมาวันทาแบบเด็กดื้อด้าน จึงเงียบเสียงตอบ และออกอาการโงนเงนเล็กๆ แพทย์สาวคอยเหลือบตาสังเกตอยู่แล้ว เมื่อเห็นว่าถึงจังหวะก็รีบอาสา

"จ๊ะผอมลงมากนะ อดมันทำไมไม่รู้ ข้าวปลา... ให้พี่ขับแทนนะจ๊ะ"

"กลัวตายแล้วขึ้นรถมาด้วยทำไม บอกแต่แรกแล้วไม่ให้ขึ้น"

"ไม่ได้กลัวตาย แต่จ๊ะน่ะยังไงล่ะ อยากไปถึงที่หมายหรือเปล่า?"

ลานดาวเหยียดยิ้ม

"ที่หมายของคนยังมีความหวังอย่างพี่เอินอาจอยู่สุดถนน แต่สำหรับคนสิ้นหวังอย่างจ๊ะ อาจอยู่กลางถนนก็ได้!"

ฟังลานดาวเล่นลิ้นแล้วมาวันทาชักใจไม่ดี แม่น้องสาวจะแกล้งหรือเปล่าไม่ทราบ รถจึงเริ่มส่ายเป็นงูเลื้อย จนคันหลังต้องบีบแตรเตือน

"เปลี่ยนมือกันเถอะจ๊ะ เธอมาหลับเสียที่เบาะนี้"

"ยอมรับมาก่อนว่ากลัวตาย"

มาวันทาฉิวจนกลายเป็นขำ

“เออๆๆ… พี่กลัวตายเหลือเกิน ปอดอักเสบเชื้อกระจายขึ้นไปถึงเยื่อหุ้มสมองแล้ว ชักชาไปทั้งตัวจนแทบหมดสติอยู่เนี่ย ไหว้ล่ะจ้ะ สงเคราะห์คนนัยน์ตาสีกะทิหน่อยเถอะ”

ลานดาวอดหัวเราะไม่ได้กับตลกฝืดแบบนักวิชาการ

“อะไร… นัยน์ตาสีกะทิ… ตาขาวเหรอ?”

สองสาวหัวเราะเบาๆด้วยกัน สถานการณ์ล่อแหลมจึงค่อยคลี่คลายลง ลานดาวทำดื้อต่ออีกสองนาที จึงยอมชะลอรถลงจอดข้างทาง ทำให้มาวันทาถึงกับถอนใจเฮือกใหญ่ด้วยความโล่งอก แพทย์หญิงเป็นฝ่ายลงเดินอ้อมรถ ขณะที่จอมดื้อใช้วิธีกระเถิบร่างย้ายเบาะ

“เธอตั้งใจไปไหนล่ะ?”

“โรงแรมชายทะเลสักแห่ง จ๊ะอยากนั่งมองทะเลลงมาจากมุมสูง เห็นกว้างๆ”

“ตกลง พี่จะเลือกให้อย่างหรูเลย”

“ถ้าพี่เอินยูเทิร์นกลับกรุงเทพฯ เราจะได้เห็นดีกันนะคะ…”

ลานดาวขู่ก่อนจะปิดตาหลับด้วยความอ่อนเพลียเต็มแก่

ตอนที่ ๑๕ นับถอยหลัง

มาวันทาพอจะรู้จักที่ทางแถวหัวหินอยู่บ้าง จึงเลือกโรงแรมตามความประสงค์ของลานดาวได้เร็ว คือขับตรงดิ่งไปถึงโดยไม่ต้องเสียเวลาเลือกหาก่อน

ทิวทัศน์เวิ้งว้างไพศาลของอ่าวไทยปรากฏอยู่เบื้องล่าง ขอบฟ้าครามกว้างเสียจนแม้เสี้ยวแห่งเส้นรอบวงของโลกใบยักษ์นี้ ก็เกินกว่าที่สายตามนุษย์จะเห็นครอบคลุมทั่วในการเล็งแลคราวเดียว ความโล่งลิบของห้วงฟ้าและผืนน้ำก่ออารมณ์ละลิ่วล่องล้ำลึกแก่ผู้ทอดทัศนาเสมอ เสมือนเป็นทางลัดที่ธรรมชาติมอบไว้ยลเพื่อคลี่จิตให้เปิดแผ่ออกกว้าง คลายความอึดอัดสับสนด้วยความดื่มด่ำจากอิสรภาพไร้ขอบเขต

บรรยากาศห้องพักเปิดโล่ง เงียบสงบเป็นส่วนตัว ล่างลงไปที่มองเห็นขนานกับโรงแรมคือแนวหาดทรายขาวยาวเหยียดแผ่รับแดดอุ่นจากดวงอาทิตย์ จัดเป็นมุมมองบรรเจิดยิ่งของหัวหินแห่งหนึ่ง มาวันทาภาวนาให้บรรยากาศสุดวิเศษมีส่วนช่วยการเจรจาปัญหาหัวใจได้ลงเอยด้วยดีเถิด เพราะหล่อนรู้ชัดหลังลงจากรถแล้วว่าลานดาวเจตนามาเพียงเที่ยวเดียวไม่กลับจริงๆ ดูจากการไม่เอาเสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ตลอดจนกระทั่งโทรศัพท์มือถือติดตัวมาด้วยแม้สักชิ้น จะมีก็แค่กระเป๋าสตางค์ใบย่อมซึ่งบรรจุเงินสดกับบัตรเครดิตเท่านั้น

แพทย์สาวต่อโทรศัพท์ถึงสามีขณะลานดาวอาบน้ำ หล่อนบอกเขาว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี กับทั้งฝากข้อความถึงที่บ้านแม่ตัวดีด้วย ว่าขออย่าได้เป็นห่วง หล่อนจะพยายามนำเด็กเอาแต่ใจกลับกรุงเทพฯให้เร็วที่สุด

ลานดาวเดินออกจากห้องน้ำ ปล่อยผมเปียกชื้นสยายยาวอยู่ในชุดเดิม คางเชิดเล็กน้อยเมื่อผ่านหน้ามาวันทา เลื่อนประตูกระจกก้าวออกไปลงนั่งเอกเขนกบนเก้าอี้ผ้าใบหน้ามุข

“จ๊ะ… กินอะไรกันดี?”

มาวันทาตามออกมายื่นหน้ายิ้มถาม ความจริงหล่อนถามตั้งแต่ก่อนลานดาวเข้าห้องน้ำ ทว่าได้รับคำตอบเป็นความเงียบ ซึ่งแพทย์สาวก็ไม่อยากเซ้าซี้ให้รำคาญใจกัน รอกระทั่งอาบน้ำเสร็จจึงตามมาขอคำตอบอีกครั้ง

“ไม่กินค่ะ เชิญพี่เอินเถอะ”

ผู้พี่ได้ยินแล้วแทบหมดแรง เพราะทีแรกเข้าใจว่าผู้น้องยอมอ่อนข้อลงบ้างแล้ว

“จ๊ะน่า… อย่าทำเป็นเด็กๆซี่”

ลานดาวเลิกคิ้วสูง พูดโต้ตอบทั้งมองออกทะเลไม่เหลียวมา

“เด็กๆไม่รู้เรื่องหลักการบริโภคอย่างจ๊ะหรอกพี่เอิน อดน่ะดี เพื่อสุขภาพ เรากินเข้าไปแต่ละคำเอาพิษเข้าร่างทั้งนั้น พักท้องให้ร่างกายมีเวลาขับพิษเสียบ้าง อย่างที่เขาเรียกอดอาหารล้างพิษน่ะ เคยได้ยินไหม? ต้องเป็นผู้ใหญ่เสียก่อนถึงจะเข้าใจนะ เรื่องนี้”

“เข้าใจอะไร ไปเชื่อใครเขา”

“เชื่อตัวเองนี่แหละ จ๊ะทดลองก็ได้ผลอย่างเขาว่า ตกเย็นวันแรกอาจหิวมาก ทั้งปวดหัว ทั้งแสบท้อง ทั้งเนื้อตัวหนักอึ้ง แต่พอรุ่งขึ้นวันที่สองและวันต่อๆมา ทุกอย่างก็เบาลงเป็นปลิดทิ้ง ร่างกายดึงไขมันส่วนเกินออกมาใช้ หายใจโล่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ถ้าไม่ตีโพยตีพายทุกข์ร้อนด้วยอุปาทานว่าอดข้าวหลายวันต้องแย่แน่ ทำใจสบายๆกับมัน ก็อาจมีความสุขกว่าปกติอีก พี่เอินลองดูสิ เรายังสาวๆกันอยู่ ไม่เป็นลมเป็นแล้งหรอก”

อันที่จริงมาวันทาเคยศึกษาแนวคิดอดอาหารล้างพิษมาบ้าง ทว่าด้วยความเป็นแพทย์ทำให้ไม่เชื่อถึงผลดีด้านเดียวง่ายนัก แค่รับทราบว่ามีการบันทึกสถิติที่น่าเชื่อถือในระดับกว้าง บ่งว่าการอดอาหารอย่างถูกต้องสามารถรักษา หรือทำให้โรคหลายๆชนิดทุเลาลงได้จริง นับแต่ภูมิแพ้ไปจนกระทั่งมะเร็ง เพราะเมื่อขาดพิษหล่อเลี้ยงโรคสักวันสองวันเป็นระยะๆ จะเปิดโอกาสให้ร่างกายชำระล้าง ขับสารพิษทั้งหลายได้เองตามกลไกธรรมชาติ ในที่สุดตัวโรคย่อมฝ่อลงเป็นธรรมดา

แต่เห็นได้ชัดว่าเจตนาของลานดาวเป็นไปอีกอย่างหนึ่ง หล่อนมิได้เข้าแผนอดอาหารล้างพิษ แต่เป็นแผนอดอาหารล้างชีวิต!

“ถ้าอดอย่างถูกต้องก็น่าจะผ่องใสไม่ใช่หรือ ทำไมเธอดูโทรมนักล่ะ? มองด้วยตาเปล่ารู้สึกเลยว่าเหมือนยายแก่อมโรค”

แกล้งกระทุ้งไปทางนั้น ผู้หญิงห่วงสวยห่วงงามอย่างลานดาวน่าจะสะดุ้งสะเทือนบ้าง แต่ก็หาได้เป็นเช่นที่คิดไม่

“ช่างมันเถอะค่ะ ไม่รู้จะสวยไว้ล่อตาใครแล้ว ทำตัวสวยๆหอมๆแล้วโดนไล่ ลองทำตัวโทรมๆดูเผื่อจะได้รับการเหลียวแลมั่ง”

“จ๊ะ...” มาวันทาขานเรียกน้องสาวเสียงระโหย “พี่ก็อยู่นี่แล้ว จ๊ะยังต้องการอะไรอีก?”

“ถ้ายืนอยู่นี่แต่ขาดใบหย่าก็ไม่มีความหมาย”

ลานดาวตอบเสียงเย็นชา แพทย์หญิงเอนกายพิงขอบประตู ทำหน้าเหมือนอยากพุ่งหลาวลงจากระเบียงเดี๋ยวนั้น

“โธ่เอ๊ย! เธอพูดจาเหมือนเด็กไม่รู้ภาษาจริงๆเลยจ๊ะ จะบ้าหรือไง ให้พี่หย่ากับพี่อ๋องแล้วบอกใครต่อใครว่าทำไปเพื่อมาอยู่กับเธองั้นหรือ?”

“ใช่!”

ตอบหน้าตาเฉย สุ้มเสียงจริงจังหนักแน่นจนมาวันทารู้สึกคล้ายถูกยั่วให้เป็นโรคประสาท ต้องเค้นเสียงถามด้วยความคับแค้นเสียดแน่น

“ความรักของเธอทำไมมันดำมืดอย่างนี้หือ?”

“อุเหม่!” ลานดาวเลิกคิ้วอุทานเสียงสูงโดยปราศจากวี่แววร้อนอาสน์ “เสียภาพพจน์เลยเราคล้ายกลายเป็นยายเตี้ยล่ำดำปี๋ไม่มีน้ำใจ ใครๆก็รู้กันทั่วว่าหัวใจจ๊ะขาวสะอาดขนาดนมเด็กเรียกพี่”

คนถูกยวนกำลังรันทด จึงไม่อาจร่วมอารมณ์ตลกไปกับจอมยั่ว

“จ๊ะ... พี่เสียใจเหลือเกินที่รักเธอ โดยที่เธอไม่ได้รัก ไม่ได้สงสาร ไม่ได้เห็นใจว่าพี่ต้องทุกข์แทบตายดับอย่างไร”

“อย่างกับตัวเองเห็นใจเค้านักนี่ ความรักของตัวเองสว่างโร่นักหรือ? ขับไล่ไสส่งไม่ดูดำดูดี จะบอกให้ว่าคืนนั้นจ๊ะเกือบตัดสินใจขับรถพุ่งใส่สิบล้อแล้ว!”

“จะให้ขอโทษกี่ครั้งเธอถึงจะพอใจ พูดผิดครั้งเดียวไม่ให้อภัยกันเลยหรือ?”

ลานดาวระบายยิ้มเย็น แต่หากสังเกตแววตาจะเห็นความน้อยใจฉายอยู่ไม่จาง

“คำบางคำที่เผยความในใจออกมา อาจเป็นได้มากกว่าการพูดผิดหรือพูดถูกนะคะพี่เอิน ใครเอามีดแทงจ๊ะ จ๊ะยังให้พี่เอินรักษาได้ แต่ถ้าพี่เอินพูดเสียดแทงให้จ๊ะเจ็บไปถึงขั้วหัวใจเสียเอง จ๊ะจะเอาหมอที่ไหนมารักษา?”

“ก็ตัวพี่เองไง จะชดใช้ด้วยการทำดีกับเธอตลอดไป ยังไม่พออีกหรือ?”

“ทำดีกับจ๊ะ ทำยังไง?”

“อยากได้อะไร เว้นใบหย่ากับเรื่องบนเตียง พี่ยอมทุกอย่าง”

“แค่ทำดีก็ต้องมียกเว้น ลำบากนักก็อย่าทำดีมันเลยพี่เอิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เว้นไว้คือทั้งหมดที่จ๊ะต้องการ!”

“ทำดีกับเธอแบบที่ต้องเลวกับคนอื่น อาจหมายถึงบาปเวรและความเดือดร้อนที่ต้องร่วมกันรับผลภายหลัง เธออยากให้เราตกอยู่ในสภาพจับคู่อยู่ด้วยกันแบบอีหลักอีเหลื่อไปจนชั่วชีวิตนักหรือไง?”

“เถอะน่า รับรองว่าถ้าพี่เอินยอม จ๊ะไม่ปล่อยให้พี่เอินอีหลักอีเหลื่อเหมือนเล่นอีหลัดถัดทาตามกลองหรอก เราหนีไปอยู่เมืองนอก ในที่ที่ไม่มีคนไทย ไม่มีใครรู้จักเราก็ได้”

แพทย์สาวโคลงศีรษะ

“เธอพูดออกมาแต่ละคำ เห็นชีวิตเป็นเรื่องง่ายไปหมด โลกนี้ไม่ได้มีแต่วังกับตะเกียงวิเศษไปทุกแห่งหรอกนะ”

“แล้วจ๊ะเคยเจอตะเกียงวิเศษเหรอ? หาแฟนกี่ปีก็ไม่เจอที่ถูกใจ รอจนเหงือกแห้ง พอเจอถูกใจก็ดันเป็นผู้หญิง แถมมีพันธะอีกต่างหาก แต่เจอแล้วก็เอาคนนี้แหละ จ๊ะไม่มีทางรักใครได้อีกแล้ว”

“อะไรจะเป็นประกันว่าถ้าพี่หย่าเพื่อเธอวันนี้ อีกปีหนึ่งข้างหน้าเธอจะไม่ทิ้งพี่ไปอยู่กับผู้ชาย? เธอรู้จักตัวเองดีพอแค่ไหน มั่นใจว่าจะเป็นหญิงรักหญิงตลอดไปแน่หรือ? ถ้าเกิดพี่เสี่ยงตัวเองยอมอยู่กับเธอวันหนึ่งเธอลุกขึ้นมาประกาศทิ้งขว้างกัน หัวเด็ดตีนขาดก็จะเอาอย่างใจในวันนั้น แล้วพี่จะเหลืออะไร?”

“ไม่เชื่อใจก็ไม่ต้องมาพูดกัน!”

“เถอะนะ” มาวันทากลั้นใจประโลมทั้งฝืดฝืนเต็มที “คบกันอย่างที่เคยอยู่กันดีๆไม่ได้เหรอ?”

ลานดาวเม้มปากเป็นครู่ก่อนเอ่ย

“บอกตามตรง ถ้าคืนนั้นพี่เอินไม่ไล่จ๊ะ ก็คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอก ต่อให้ถูกพี่เอินตบตีหรือด่าทอจนอายไปสามบ้านเจ็ดบ้าน อย่างมากคงโกรธกันเดี๋ยวเดียว จ๊ะขอมีความสุขแค่ที่เป็นอยู่นั่นแหละ แต่พี่เอินเล่นลั่นปากออกมาแล้วว่าในที่สุดจะไม่เลือกจ๊ะ ไม่เห็นหัวจ๊ะ จ๊ะก็เอาอย่างนี้แหละ” หรี่ตามองสุดขอบฟ้าเบื้องไกลด้วยประกายเข้ม “อายุที่เหลือของพี่เอินจะได้ทบทวนว่าทิ้งใครไปจากชีวิตอย่างไม่มีวันเรียกคืน!”

มาวันทาหายใจไม่ทั่วท้อง เพราะรู้ว่าสาเหตุหนึ่งของการฆ่าตัวตายมาจากอารมณ์ชนิดนี้จริงๆ แค่ต้องการให้คนรักรู้สึกผิดไปจนชั่วชีวิต...

"จ๊ะ..." ทอดเสียงขานชื่ออีกฝ่ายอย่างอ่อนหวานขณะใจเริ่มสั่นระทึกด้วยอารมณ์หวาดกลัวการสูญเสีย "ส่องกระจกดูตัวเอง แล้วถามเงาเถอะว่าค่าของเธอมีมากที่สุดแค่สังเวยพิษรักเท่านี้หรือ?"

ลานดาวยิ้มหยัน

"เคยแล้ว พี่เอิน ก่อนขับรถออกจากบ้านนี่แหละ มองสารรูปตัวเองในกระจกแล้วเข้าใจชีวิตอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จ๊ะไม่เคยเห็นตัวเองอยู่ในสภาพเสื่อมโทรมขนาดนั้น เกือบเจ็ดวันอาบน้ำแก้รำคาญไปหนเดียว ความภูมิใจในรูปโฉมไม่รู้หายไปไหนหมด เกิดมาเพิ่งรู้จริงๆว่าความสวยเป็นสิ่งที่ต้องรักษาไว้ด้วยน้ำกับสบู่ และใจผ่องใสเป็นสิ่งที่ต้องหล่อเลี้ยงไว้ด้วยความสมหวัง เช้านี้จ๊ะมีแต่ร่างสกปรกกับวิญญาณที่มืดสนิท คิดถึงพี่เอิน อยากเห็นหน้าพี่เอิน แล้วก็ผิดหวังเสียใจไม่เลิกกับคำไล่ของพี่เอิน เลยนึกอยากพูดกับเงากระจกเป็นครั้งแรกด้วยคำถามสั้นๆว่า... รู้แล้วใช่ไหม ความรักเป็นยังไง?"

มาวันทาฝืนกล้ำกลืนก้อนขมลงคอ

"คำตอบไม่มาจากเงาลวงตาในกระจกหรอกจ้ะ"

"ทำไมจะไม่ใช่" ลานดาวสวนทันควัน "จ๊ะเห็นเงาตัวเองยิ้มสวยที่สุดในวันที่พี่เอินบอกว่ารักจ๊ะ แล้วก็เห็นเงาตัวเองดำมืดที่สุดในวันที่พี่เอินทิ้งขว้าง... พี่เอินเก็บไว้คิดอนาถใจในตัวจ๊ะ และภูมิใจในตัวพี่เอินเองตลอดไปเถอะค่ะ ยอมรับว่าค่าของชีวิตจ๊ะฝากไว้กับพี่เอินคนเดียว!"

"ทั้งชีวิตเธออยากรู้จักแค่ความรัก แต่อาจจะยังไม่รู้จักมันเลยสักนิด ทำไมเธอไม่เห็นอย่างที่พี่เห็น ความเอาแต่ได้อย่างนี้หรือที่เรียกว่ารัก? ท้องเธอแห้งไม่ใช่แค่ตัวเองหิว แต่พลอยทำให้พี่กินไม่ได้นอนไม่หลับ ทำให้อกพ่อแม่เธอร้อนเป็นไฟ ใครต่อใครต้องทุกข์กันทั่วหน้าเพราะเธอคนเดียว เธอรู้จักรักคนอื่นพอจะห่วงใยใครเป็นบ้างหรือยัง?"

วาจาของพี่สาวคล้ายเป็นแสงอ่อนๆที่สว่างพอจะวาบขึ้นท่ามกลางความมืดในดวงจิตของเด็กเห็นแก่ตัว อย่างน้อยก็ส่งผลให้สะอึกอึ้ง นิ่งเงียบมองทะเลเป็นนานราวกับกลายเป็นส่วนหนึ่งของอิฐปูนไร้ชีวิต

ปฏิกิริยาของลานดาวทำให้มาวันทาเริ่มจับทางถูก

"เธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่พี่เอ็นดู รัก พิศวาส ไม่เคยมีใครอยู่ในใจเหมือนอย่างที่เธอเป็น และด้วยความรู้สึกทุกๆชนิดรวมกัน ก็ทำให้โลกเหมือนมีกลิ่นหอมหวานแปลกไป พี่ไม่โทษตัวเองที่รู้สึกกับเธอแบบนี้ ตราบใดที่ใจหนึ่งยังเห็นเธอเป็นน้องอยู่จริงๆ บอกมาคำเดียวพี่ทำให้เธอได้ทุกอย่างถ้าอยู่ในขอบเขตกติกาอันควร แต่เธอล่ะ? คิดดีๆพี่แค่เป็นของเล่นแปลกใหม่ที่เธอถูกใจกว่าของเล่นชิ้นอื่น เธอปักใจเรียกความรู้สึกที่มีต่อพี่ว่าเป็นความรัก แล้วความรักของเธอทำอะไรให้พี่บ้าง? มีการให้อภัยสักครั้งหรือเปล่าเวลาพี่พูดผิด? ใส่ใจไยดีสักนิดไหมตอนพี่วิงวอนร้องขออะไรสักอย่าง? ถ้าเปรียบพี่เป็นของเล่น เธอก็ไม่ดูดำดูดีหรอกว่าตัวเองเล่นพังไปถึงไหนแล้ว"

ลานดาวก้มหน้านิดๆ กระแสเสียงทอดอ่อนลง

"พี่เอิน... จ๊ะอาจกำลังคิดผิดและทำผิด แต่ขอให้รู้ไว้ว่านี่ไม่ใช่การเรียกร้องอะไรอีกแล้วจริงๆ จ๊ะเจ็บที่ถูกพี่เอินไล่ จ๊ะทำทุกอย่างพังหมด จะให้กลับไปแกล้งตีหน้าตายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นคงยาก จ๊ะอายทุกคน แล้วก็ทรมานเกินกว่าจะบรรยายให้พี่เอินเข้าใจ หลายวันมานี้จ๊ะคิดฆ่าตัวตายเกือบร้อยหน อยากเป็นศพที่นอนในสภาพสวยๆรอพี่เอินมาดู อยากให้พี่เอินสงสาร อยากเห็นพี่เอินร้องไห้คิดถึงจ๊ะตลอดไป ไม่รู้ว่าทำไมแค้นพี่เอินขนาดนั้น รู้แต่ว่าจ๊ะใช้ชีวิตตัวเองซื้อความฝังใจจดจำจากพี่เอินได้จริงๆ"

มาวันทาขบริมฝีปากสะกดก้อนสะอื้นที่แล่นมาจุกคอหอย

"ทำไมคำว่า **ให้** ถึงไม่อยู่ในนิยามรักของเธอบ้าง? ฟังมามีแต่จะเอา จะเอา... แม้ฆ่าตัวตายก็เพื่อฝังตัวเองไว้ในความทรงจำของคนอื่น"

"พี่เอินยอมรับเถอะ ความรักไม่ใช่แค่การเสียสละหรือให้ไปหมด แต่บางครั้งมันหมายถึงการชิงเอาทุกสิ่งทุกอย่างในคนรักมาเป็นของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดและความทรงจำ! ถ้าจ๊ะอยู่ต่อ พอห่างกันปีเดียวพี่เอินก็ลืมจ๊ะแล้ว แต่ถ้าจ๊ะตายเร็ว พี่เอินจะมีจ๊ะอยู่ทุกลมหายใจจนวันสุดท้าย ต่อให้กำลังระเริงรักกับใครก็ตาม!"

"โง่จริงๆเลย จ๊ะ..."

"จ๊ะบูชาความรัก และเชื่อว่ารักถึงที่สุดคือยอมโง่ได้ทุกอย่าง เพิ่งนึกออกเร็วๆนี้แหละว่าทำไมเจอหน้าพี่เอินวันแรกถึงรู้สึกลึกซึ้ง ทั้งหวาน ทั้งแฝงความอาลัยรุนแรงจนน่าแปลกใจขนาดนั้น เราอาจตายจากกันด้วยความอาลัยมาก่อน พอพบกันเลยเหมือนมีเสียงเรียก เสียงโหยหา และเสียงกระซิบว่าวันหนึ่งคงต้องจากกันอีก แค่นึกว่าต้องมีวันพรากจากก็อยากร้องไห้แล้ว แต่ดีเหมือนกัน จากพรากในวัยสาว ความรักยังไม่โรยรา ยังมีไฟรุนแรง คราวหน้าเจอกันใหม่จะได้ย้อนฉากเริ่มดีๆซึ้งใจแบบชาตินี้อีก"

"เธอหลงติดอยู่ในบาปทางความคิด แล้วหน้าที่หนึ่งของบาปกรรมก็ทำจิตให้อยู่ในสภาพไม่รู้ไปทุกอย่าง ถามตัวเองซิ ถามผ่านม่านหมอกความไม่รู้ที่หนาทึบของมนุษย์เราแล้วได้คำตอบอะไรบ้าง ตายจากกันคราวนี้เมื่อไหร่เราจะเจอกันอีก? ร้ายกว่านั้นคือตายแล้วเธอต้องไปอยู่ที่ไหน? หลงติดอยู่ในป่ายังหาทางออกลำบากยากเย็น แต่ถ้าพลาดพลัดหล่นลงไปติดภพติดภูมิอบายล่ะ กี่กัปกี่กัลป์ถึงจะหลุดพ้นขึ้นมาเป็นมนุษย์อีก เธอรู้หรือเปล่า? ในหัวมีแต่คิดเจอกับพี่อีกแค่นั้นเอง"

ลานดาวกะพริบตา สีหน้าเรียบเฉยอย่างไม่อนาทรร้อนใจ

"นอกจากเชื่อ จะให้จ๊ะทำอะไรได้ดีกว่านั้น? ชาติหน้ามีหรือเปล่าจ๊ะยังไม่รู้เลยพี่เอิน ทำบุญให้ผ่องแผ้วขนาดไหน หรือมีใจตกต่ำขนาดนี้ จ๊ะก็ไม่ใช่ผู้วิเศษไปหยั่งรู้ได้อยู่ดี ทำไมจ๊ะต้องไปแคร์ ถ้าชาติหน้ามีจริงก็ไม่ใช่นังจ๊ะตัวนี้แล้ว ถือว่าตัวอะไรในอนาคตมันซวยไปก็แล้วกัน อันที่จริงก็ดีออก จ๊ะอาจตกต่ำลงไม่สวยรวยเก่งเป็นอีนังครอบจักรวาลเหมือนปัจจุบัน อาจทำให้สันดานดีขึ้น พอขี้เหร่เซซังงั่งโง่จนเข็ด ก็อาจเกิดแรงฮึดที่จะขยันทำความดีใส่ตัว เอาชั่วทิ้งน้ำเสียบ้าง หมดสง่าราศีก็หมดพยศ หมดสิทธิ์เอาแต่ใจ ถ้าจ๊ะเป็นจ๊ะอย่างในปัจจุบัน เลือดเลวคงไหลวนไปก็เวียนมาหาที่สิ้นสุดไม่เจอหรอก สู้ให้จ๊ะพ้นๆหน้าพี่เอินไปลำบากตามยถากรรมดีกว่า"

“เธอกำลังอวดดีแบบเดียวกับคนบนหอคอยงาช้าง ไม่เคยย่างกรายไปเจอแม้แต่ฝุ่นทราย แต่สำคัญตัวว่าเก่งพอจะสมบุกสมบันกับป่าดงดิบได้ทุกท่า พูดตอนนี้ขณะที่มีหนังมนุษย์นุ่มนิ่มห่อหุ้ม แห้งสะอาดสบายตัว ก็ท้าทายได้ทุกอย่างน่ะซี ถ้าต้องมีเนื้อตัวเป็นหนามไหน่ เล็บแหลมยาวเป็นคืบจะยังทะนงไหวอีกไหม? พรุ่งนี้ลองง่ายๆ แค่ไปอยู่ในคุกร่วมกับนักโทษหญิงดูสักวันก็พอ โลกนี้มีนรกขุมย่อยให้ลองก่อนตายมากมายก่ายกอง ลองไปลิ้มสักขุมก่อนพูดว่าไม่กลัว!”

“จ๊ะยังไม่มีความผิดพอจะติดคุกนี่พี่เอิน คนเรานี่ชอบแช่ง ชอบลงโทษกันซะจริงๆ พอจ๊ะดื้อกับพี่เอิน พี่เอินก็ขู่เรื่องไปอบายมั่ง สมมุติจะส่งไปอยู่ในคุกมั่ง ตัวเองคุยได้ถนัดหรือเปล่าว่าเห็นจริงมาแล้ว? ขู่กันด้วยเรื่องที่ไม่รู้จริงถือว่าผิดหลักการเกลี้ยกล่อมคนคิดสั้นนะคะ ถ้าอยากให้จ๊ะกลับใจ พี่เอินควรหาจุดอ่อนของจ๊ะให้เจอ จุดที่สะกิดแล้วเกิดความสำนึกผิด จุดที่ฟังแล้วเกิดจินตนาการอยากกัดฟันมีชีวิตอยู่ ทนดิ้นกระแด่วๆต่อ จ๊ะช่วยคิดอุบายเอาไหม? ตอนนี้นะ ถ้าพี่เอินอาศัยจิตวิทยาโกหกพกลมหน่อย หลอกว่ากลับกรุงเทพฯจะรีบหย่ากับพี่อ๋องโดยเร็ว จ๊ะคงหูผึ่ง กลับมาฝันลมๆแล้งๆใหม่หลังจากเลิกฝันไปแล้ว พอจ๊ะหลงเชื่อยอมกลับกรุงเทพฯด้วย พี่เอินค่อยซื้อเวลา พูดจาผัดผ่อนไปเรื่อยๆ หวังว่าวันหนึ่งจ๊ะจะเบื่อรอไปเอง”

แพทย์สาวมือเท้าอ่อนเปลี้ย การพยายามเอาชนะความโง่หลงของคนฉลาดพูดเป็นเรื่องน่าเหนื่อยแทบด่าวดิ้น ลานดาวทำให้หล่อนตระหนักว่าการปะทะคารมระหว่างคนคิดเป็นเหมือนๆกันไม่อาจนำไปสู่การชี้ถูกชี้ผิด ฝ่ายใดเป็นบัณฑิต ฝ่ายใดเป็นพาล พูดไปพูดมาก็เสมอกันอยู่นั่น

“จ๊ะ... กลับบ้านกับพี่นะ”

หมดท่าเข้าพี่สาวก็ขอดื้อๆ ผู้เป็นน้องได้ยินแล้วหัวเราะแหลมเยาะเย้ย

“ให้จ๊ะอยู่มองทะเลในช่วงสุดท้ายเถอะพี่เอิน เผื่อว่าจบฉากชีวิตมนุษย์จะได้เป็นนกนางนวลที่มีความสุขกับมุมมองโลกสูงขึ้น... เอากุญแจรถไปเลย จ๊ะยกให้ แล้วอีกซักอาทิตย์ค่อยแวะกลับมาดูว่ายายเบื๊อกนี่นอนเป็นลมตายท่าไหน”

มาวันทาสุดจะทานทนกับถ้อยคำยืนกรานของอีกฝ่าย อับจนปัญญากระทั่งเข่าอ่อน ปล่อยร่างให้รูดทรุดลงนั่งแปะกับพื้น ปิดหน้าร้องไห้โฮ

“พี่ก็รักจ๊ะ อยากอยู่กับจ๊ะ แต่เธอจะให้พี่ทำยังไง จะให้พี่เลือกรู้สึกผิดไปจนชั่วชีวิตเพราะทำร้ายสามีที่ซื่อสัตย์ หรือเพราะไม่ยอมเอาใบหย่ามาประเคนเธอจนเธอต้องฆ่าตัวตาย?”

ลานดาวย่นคิ้วเล็กน้อย จุปากจิ๊กหนึ่ง ปรายตาแลอีกฝ่ายด้วยความรำคาญ

“จะรู้สึกผิดทำไมเล้า? ไม่ให้ก็ไม่เอาแล้ว ได้ยินไหม ไม่เอาแล้ว ใบหย่าน่ะ คนหน้าโง่มันรนหาเรื่องอยากฆ่าตัวตาย เดี๋ยวก็เจอดีเองแหละ ทำไมต้องเดือดร้อนนักหนาในเมื่อพี่เอินไม่ได้เป็นคนยุซักหน่อย”

มาวันทาหมดคำพูด เอาแต่สะอื้นฮักน้ำตาพรั่งพรูเหมือนจะขาดใจ ลานดาวส่ายหน้าระอา ก่อนลุกไปแกะมือที่ปิดบังใบหน้าอันนองน้ำ แล้วเกลี่ยเช็ดให้ด้วยปลายนิ้ว

“โอ๋... นิ่งซะนะคนสวย”

พูดเหมือนปลอบเด็กพลางใช้สองมือประคองแก้มฝ่ายนั้นบีบให้ยู่ ปากจู๋เหมือนปลาบู่

"เฮ้อ! ใครต้องโอ๋ใครกันแน่เนี่ย เอาเถอะพี่เอิน เดี๋ยวจ๊ะหิวมากๆอาจลืมความตั้งใจเดิม โทร.สั่งข้าวขึ้นมากินเองก็ได้ บางคนเขาอดเก่งๆยังทำสถิติไว้เป็นเดือนๆโดยไม่มีอะไรตกถึงท้อง นี่จ๊ะแค่เพิ่งกี่วันกั๊น อย่าตีตนไปก่อนไข้เลยน่า จะบอกความลับให้ จ๊ะเพิ่งเลิกกินข้าวจริงๆแค่สามวัน แล้วก็ยังกินน้ำจากตู้เย็นในห้องนอนวันละสองแก้ว เพราะฉะนั้นน่าจะยังอยู่ให้เปลี่ยนใจได้อีกนาน"

มาวันทาผลักมือลานดาวออกจากหน้าตน ข่มสะอื้น ยังไม่ละความเพียรในการอ้อนวอน โดยเฉพาะเมื่อเห็นนัยน์ตาลานดาวเริ่มทอประกายห่วงใย

"ทานข้าวกันเถอะจ๊ะ ขอให้พี่สบายใจขึ้นบ้าง มื้อเดียวก็ยังดี"

จอมรั้นเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ยิ้มมุมปากหน้าตาเจ้าเล่ห์

"เอางี้ ถ้าพี่เอินจูบข้อศอกตัวเองได้หนึ่งที ซ้ายหรือขวาก็ตามใจ จ๊ะจะยอมกินหนึ่งมื้อ"

มาวันทามองหน้าลานดาว กะพริบตาทีหนึ่ง ขยับแขนซ้ายเล็กน้อยคล้ายจะยกขึ้นลอง แต่แล้วหยุดเฉย เพราะคำนวณในใจก็รู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้

"ถ้าเธออยากเห็นพี่เป็นตัวตลก พี่ก็จะทำตลกให้ดู แต่ต้องกินข้าวนะ"

"โอ๊ย!... ช่างตื๊อจริงวุ้ย!"

ลานดาวร้องดังๆ แล้วกลับหลังหันพิงกระจกประตูเคียงข้างมาวันทา ไหล่เกยไหล่ ระบายลมหายใจยาว ทอดตามองไกลอย่างไร้จุดหมาย

"ก่อนตายชมวิวทิวทัศน์ที่ชวนให้นึกถึงสวรรค์ก็อาจได้ไปสวรรค์เนอะพี่เอิน ใจผูกพันกับความงามแบบไหน น่าจะไปเกิดในความงามแบบนั้น"

"ใครบอก" แพทย์สาวหันมามองตรง "สิ่งที่ตาเห็นไม่ใช่ทาง แต่จิตต่างหากที่ใช่! ตายสว่างไปสว่าง และมีแต่บุญเท่านั้นตกแต่งจิตให้สว่างได้ เธอคิดฆ่าตัวตายหนีปัญหาอย่างนี้ ต่อให้ก่อนขาดใจใครเนรมิตอุโมงค์สวรรค์ให้ดู จิตก็ไม่มีกำลังพอจะแล่นตามไปได้เลย"

"ทำไม... จิตจ๊ะมืดตื๋อนักหรือไง แค่ทำไม่ถูกใจพี่เอินก็โดนสาปแช่งต่างๆนานา อ้ะไหนบอกซิฆ่าตัวตายมันบาปอะไรนักหนา? จ๊ะฆ่าตัวเอง ไม่ได้ฆ่าใคร ไม่แม้แต่เบียดเบียนชาวบ้านให้เดือดร้อนสักปลายเล็บ"

"เธอเข้าใจคำว่า 'เบียดเบียน' แค่ไหน? เมื่อกี้สารภาพออกมาเองว่าอยากให้พี่บาดเจ็บทางใจทนทุกข์ทรมานไปจนชั่วชีวิตกับความตายของเธอ **จิตขณะคิดกับหลังคิดอย่างนี้มืดหรือสว่าง?**"

เจอย้อนเช่นนั้น ลานดาวก็อึ้งไปพักหนึ่งอย่างจำใจยอมรับ กรรมนั้นเพียงแค่มีเจตนา แม้ไม่ต้องบอกว่าฉันจะทำให้เธอเจ็บใจ ขอเพียงตระหนักรู้ว่าทำแล้วจะมีผู้เจ็บใจ ก็จัดเป็นมโนกรรม จัดเป็นความคิดเบียดเบียนไปเรียบร้อย ก่อเงาบาปติดตัวไว้แล้ว

"จริงด้วยเนอะ" เลิกคิ้วแล้วยักไหล่ "งั้นถอนความคิดก็ได้ พี่เอินอย่าเสียใจกับน้องไม่รักดีอย่างจ๊ะเลยนะคะ เดี๋ยวจ๊ะใกล้หมดแรงเฮือกสุดท้ายจะคิดขอให้พี่เอินเป็นสุข ถ้าเป็นนางฟ้าจะมาเข้าฝันแล้วยิ้มให้พี่เอินสวยๆ จะได้หมดห่วงหมดใยไปที"

"ต่อให้เลิกคิดเบียดเบียนพี่ ก็ถือว่าทำลายทรัพย์สินคือเลือดเนื้อเชื้อไขที่พ่อแม่เธอสร้างขึ้น จ๊ะเคยเห็นเด็กตั้งแต่ยังแบเบาะหรือเปล่า? รู้ไหมต้องประคับประคองไม่คลาดสายตาขนาดไหน? กว่าจะป้อนข้าวป้อนน้ำให้โตขึ้นมาทีละวันทีละคืน ถ้ารวมเอาความรัก ความห่วงใย และการเสียเวลาดูแลของพ่อแม่ตลอดยี่สิบปีมากองตรงหน้า เธอจะเห็นว่าสิทธิ์การครอบครองกายนี้ไม่ใช่ของเธอคนเดียว เธอไม่ได้ทำให้มันเกิดขึ้น ไม่ได้ป้อนอาหารให้มันเติบโต ไม่ได้ส่งเสียให้ตัวเองเล่าเรียนสักบาท ถ้ายังขาดสำนึกคิดอ่านตอบแทนก็ไม่เป็นไร แต่อย่างน้อยควรรักษาเนื้อรักษาตัวไว้เอาใจพ่อแม่บ้างก็ยังดี"

"พี่เอินน่าไปแต่งสุภาษิตสอนเด็กแบบสุนทรภู่นะคะ นี่ชมจริงๆ เปล่าประชด จ๊ะฟังแล้วน้ำตาจะไหล ต่อไปเด็กไทยจะได้ไม่เป็นลูกอกตัญญูอย่างจ๊ะ"

สุ้มเสียงเรื่อยเฉื่อยของลานดาวบอกชัดว่าไร้ความยินยลไยดีโลกอย่างสิ้นเชิง แต่ลานดาวก็ยังกล่าวสืบต่อด้วยความอดทนจากหัวใจ

"ต่อให้เธอไม่คิดทำให้พี่เจ็บปวด และสมมุติว่าเธอไม่มีพ่อแม่ มีแต่ตัวคนเดียวไร้ญาติ การฆ่าตัวตายก็เป็นการเบียดเบียนตัวเองอยู่ดี ชีวิตนี้ไม่ใช่แค่อาหารหรอกนะที่เลี้ยงเราไว้ ยังมีกรรมเป็นส่วนสำคัญในการพยุงรักษารูปร่างหน้าตา รวมทั้งก่อเรื่องราวต่างๆอีกด้วย ถ้าฆ่าตัวตายก็เท่ากับทำลายทั้งกรรมที่ให้ความคุ้มครอง และหนีกรรมที่กำลังตามเล่นงานล้างผลาญเราอยู่ ต้องไปใช้หนี้ในสภาพที่อาจไม่มีสมองมนุษย์ช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบา"

"สมองมนุษย์น่ะตัวดีเลยพี่เอิน บงการสารโน้นสารนี้หลั่ง ต่อให้จิตใจสงบอยู่ดีๆ เดี๋ยวมันก็ยุให้ลุกขึ้นไปทำบาปเพิ่ม ใครรีบตายอาจโชคดี ไม่ต้องสั่งสมอาญามากกว่าเดิมก็ได้นะ พี่เอินเห็นใครใช้สมองผ่อนเรื่องหนักให้เป็นเบาบ้าง? มีแต่ทำเบาให้เป็นหนัก หรือทำหนักให้ยิ่งสาหัสขึ้นกว่าเดิมกันทั้งนั้น"

มาวันทาเริ่มคร้านกับเด็กเหลือขอผู้ถนัดด้านเถียงคำไม่ตกฟาก จึงยุติการเจรจาลง ซึ่งเมื่อหล่อนเงียบลานดาวก็เงียบตาม อย่างมากแค่ฮัมเพลงเรื่อยเปื่อยเพียงแผ่วพอเป็นที่รู้ว่ายังอยู่เคียงกัน แต่สิบนาทีให้หลังก็เงียบสนิท ศีรษะที่อิงซบไหล่หนักขึ้นเล็กน้อย แสดงว่าเจ้าตัวเริ่มหลับปุ๋ย

แพทย์สาวจึงเหมือนอยู่ตัวคนเดียวกับความคิดวกวนหาทางออกตามลำพัง หล่อนทอดตามองสุดขอบฟ้า นาทีแล้วนาทีเล่า เฝ้าอธิษฐานอย่าให้เรื่องลงเอยด้วยโศกนาฏกรรมอันใดเลย นึกย้อนไปในครั้งที่ลานดาวพยายามทำดี เอาใจหล่อนสารพัด แล้วมาหยุดที่คืนวิบัติเมื่อหล่อนออกปากไล่เหมือนสิ้นเยื่อใยต่อกัน ก็ยิ่งเกิดความเศร้าสร้อยสำนึกผิด หากย้อนเวลากลับไปแก้ไขได้ หล่อนจะใจเย็นและหาทางเลี่ยงสถานการณ์ลำบากให้ดีกว่านั้น

แล้วนี่ถ้าหากลานดาวตายไปจริงๆ หล่อนจะต้องคร่ำครวญเสียดายอาลัยรัก และอยากย้อนกลับมาทุ่มเทกำลังความคิดยื้อชีวิตน้องสาวสักกี่ทวีคูณ?

เกือบครึ่งชั่วโมงที่มาวันทาปล่อยให้น้องอาศัยไหล่เป็นหมอนหนุนนอนอันแสนสบาย ลานดาวก็ตื่นขึ้นด้วยอาการกระตุกผวา งัวเงียอึดใจก่อนหันมาพึมพำ

"ฝันถึงพี่เอินอีกแล้ว" ยกมือเสยผมและบิดขี้เกียจ "คราวนี้ดีแฮะ ตื่นมาก็เจอหน้าเลย เอ้อ… ตอนกำลังฝันก็พิงไหล่เจ้าตัวอยู่ในความเป็นจริงด้วย"

"ฝันว่าไง?"

"ฝันว่านอนหนุนตักพี่เอินแต่งกลอน... เอ๊ย! แต่งโคลงสี่สุภาพ แปลกดี ฝันแบบนี้เป็นหนที่สามหรือสี่แล้ว"

มาวันทามองหน้าน้องยิ้มๆ

"จำได้หรือเปล่าว่าเขียนยังไงบ้าง?"

ลานดาวกะพริบตาปริบๆ สติเริ่มตื่นเต็ม

"พอจำเป็นเค้า... ตอนฝันนี่สมองเราทำงานหรือเปล่าไม่รู้นะ แต่คิดได้เร็วมากเลย ผูกคำเป็นเรื่องเป็นราวต่อเนื่องเหมือนน้ำไหล"

"ชักอยากอ่านโคลงสี่ที่เธอแต่งในฝันแล้วซี"

"ได้... จ๊ะจะลองทบทวนดีๆ ถึงแหว่งวิ่นมั่งก็อาจคิดเรียบเรียงขึ้นใหม่ เดี๋ยวขอไปเอากระดาษปากกาก่อน เผอิญมีติดกระเป๋าตังค์อยู่"

ขยับจะลุก แต่ถูกกดไหล่ไว้

"เดี๋ยวพี่ไปเอาให้เอง"

มาวันทาเคลื่อนไหวได้รวดเร็วกว่าเพราะกำลังวังชายังเต็มแน่น ต่างจากลานดาวที่เชื่องช้าลงเรื่อยๆเพราะถอยแรงลงทุกที ลานดาวไม่ปฏิเสธ เนื่องจากปกติชอบที่มีคนทำอะไรให้อยู่แล้ว

พี่สาวกลับออกมาพร้อมกระเป๋าสตางค์ทั้งใบ นั่งลงที่เดิมและยื่นถึงมือ

"ขอบคุณค่ะ"

รับมาและเปิดหยิบสมุดฉีกกับปากกา หล่อนเป็นคนชอบแต่งเพลง แต่งร้อยกรองชนิดต่างๆประสาศิลปินผู้มุ่งหมายเอาดีจากงานสร้างสรรค์ จึงพกสมุดไว้จดไอเดียระหว่างวันขณะอยู่นอกบ้านเสมอ

"ขอหนุนตักพี่เอินด้วยนะ ให้เหมือนในฝัน"

ขอแล้วก็จับท่อนขามาวันทายืดออกวางแทนหมอน เอนร่างลงนอนเหยียดยกเท้าพาดเก้าอี้ เปิดสมุดฉีกจรดปากกาด้วยความรู้สึกประหลาดเยี่ยงฝันที่เป็นจริง ค่อยๆเขียนทุกคำอย่างบรรจง

เสียงลือว่ารักแท้ หอมหวาน
ลือว่าแสนทรมาน หากไร้
ใจหายป่านนี้นาน ยืนเดี่ยว เดียวดาย
ดึกดื่นแหงนเงียบใบ้ อยู่เฝ้าเดือนดาว

หว่านรักใช่หว่านพืชหวังผล
เสี่ยงหว่านซื้อใจคน สุดหล้า
ใช่โจรหมั่นหลอกปล้น ใจแห่ง ใครนา
แสนเหนื่อยเพียงขอข้า หนึ่งรักตราตรึง

วังเวงวาดดอกรัก ลมแล้ง
วันหนึ่งคล้ายถูกแกล้ง สบรัก
แต่อาจได้ชื่อแย่ง คู่แห่ง ใครมา
นางบาปหน้าด้านนัก ผิดนี้ควรตาย

ตั้งจิตบุญฤทธิ์ส่ง ชาติหน้า
ขอห้วงแห่งสัตยา ข้านี้
สั่งใจให้เสน่หา ตาตื่น เพียงเธอ
ตามเกิดไปทุกที่ อยู่คู่ทำบุญ...

สี่บทนั้นใช้พื้นที่สองหน้า มาวันทาไล่สายตาอ่านตามทุกคำ แม้ลานดาวเขียนค่อนข้างเชื่องช้าและมีหยุดบ้าง แต่น้ำคำก็รินไหลออกมาเรื่อยๆจากปลายปากกา เรียกน้ำตาให้รินไหลออกมาจากดวงเนตรที่พยายามกะพริบสกัดแต่กลั้นไม่อยู่

มาวันทาใช้ฝ่ามือลูบศีรษะที่พาดหนุนบนตักตนอย่างทะนุถนอม เลือกที่จะเงียบแทนคำชมและการวิจารณ์ใด เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ลานดาวทราบว่าหล่อนกำลังแอบสะอื้น แต่พอลานดาวลดกระดาษปากกาเหลือบตาช้อนขึ้นมองหน้า ความทุกอย่างก็เปิดเผย เพราะนัยน์ตาของหล่อนกำลังช้ำและรื้นน้ำ

เห็นเช่นนั้นลานดาวก็ดึงตัวขึ้นนั่งซ่อนหน้า เกือบร้องไห้ตาม แต่กัดริมฝีปากสะกัดกั้นความอ่อนแอไว้ทัน หายใจลึกๆทีหนึ่งก่อนทำเสียงขรึม

“จ๊ะนี่ท่าทางเป็นตัววิบัติจริงๆ ก่อนคบกันพี่เอินดูมีราศีสง่า น่าอบอุ่น แล้วก็ยิ้มใสทั้งวัน พอจ๊ะเข้ามาทีเดียวทุกอย่างเปลี่ยนไปหมดเลย กลายเป็นคนช่างตื๊อ อมทุกข์ แถมขี้แยอยู่เรื่อย สรุปแล้วจ๊ะมีโทษสมควรตาย พี่เอินอย่ามาร้องไห้ให้คนอย่างจ๊ะเลย”

มาวันทาทำตาปรอย ยกมือแตะบ่าน้อง

“ใช้ความเก่งของเธออย่างคุ้มค่าเถอะจ๊ะ ทำให้โลกมีความสุข อย่าใช้ความเก่งอย่างไร้ความหมาย แค่เห็นเป็นเรื่องสนุกที่ทำให้คนรักของเธอตรอมใจได้”

ลานดาวคอแข็ง เหลียวมาจ้องฉงน

“อะไร... ใครสนุกตั้งแต่เมื่อไหร่?”

มาวันทาใช้นิ้วกรีดน้ำจากหางตา

“จะให้พี่กราบเท้าเธอก็ได้นะ พี่เหนื่อยเต็มที ไม่เหลือแรงอ้อนวอนเธออีกแล้ว หยุดเอาแต่ใจกลับกรุงเทพฯกัน”

ลานดาวขมวดคิ้วย่น ท่าทางมาวันทาคงมีลูกตื๊อใหม่ๆทยอยมาได้ทั้งวันทั้งคืน ชักกลัวใจและเริ่มเบื่อการเจรจาวกวนเป็นพายเรือในอ่างหนักเข้าเลยพูดส่งเดช

“ชักจะใจอ่อนแล้วล่ะ ขอเข้าไปหลับซักตื่นแล้วจะคิดอีกทีนะ”

มาวันทายิ้มสดชื่นอย่างมีความหวัง เขย่าแขนน้องสาวด้วยความยินดี

“สัญญานะ”

คนมีสิทธิ์ตัดสินใจเงียบไปครู่ใหญ่ก่อนเอ่ยเยียบเย็น

“ก็ได้” ตวัดหางตาคมปลาบขึ้นเล็งแลปุยเมฆขาวแน่วนิ่ง “แต่กลับถึงบ้านภายในเจ็ดวัน ถ้าพี่เอินยังไม่หย่ากับพี่อ๋อง จ๊ะจะหายไปโดยไม่มีการล่ำลากันอีก!”

แพทย์สาวหน้าซีดเผือด มือตกแขนตกด้วยความวิงเวียนคล้ายจะเป็นลม ความแข็งขืนของลานดาวราวกำแพงคุกที่หล่อนไม่มีสิทธิ์ป่ายปีนหนีได้พ้น

จากความว่างโหวงที่สะท้อนด้วยแววทดท้อ แปรเป็นความรู้สึกคุมแค้นที่ส่องด้วยสายตาขุ่นขึ้งอย่างไม่เคยมีให้ใครเท่า

“พี่อาจกำลังถูกอำนาจของเธอครอบงำ หลงรักหลงห่วงใยเธออย่างสูญเปล่า พรุ่งนี้ถ้าหลุดจากอำนาจร้ายๆนี่ได้คงตาสว่าง เห็นว่าไม่ควรเสียเวลากับคนอย่างเธอเลยแม้แต่นิดเดียว!”

ลานดาวทำหน้างง แสร้งขยับปากพะงาบๆอยู่ครู่ก่อนเอ่ย

"เอ๋อ… อะไรเนี่ย ตูไปนอนดีกว่า"

ยั่วเสร็จก็ลุกขึ้น ตั้งท่าจะผละจากที่นั้น แต่อาจเร็วไปนิดหนึ่งสำหรับคนอดอาหารมาหลายวันจึงหน้ามืดโผเผเล็กน้อย แล้วพยายามทรงตัวโดยใช้แขนยันขอบประตูยืนนิ่ง

"เป็นอะไรหรือเปล่า จ๊ะ?"

มาวันทารีบลุกตามประคอง ลานดาวพึมพำตอบ

"สงสัยธรรมชาติลงโทษ ยียวนคนที่รักและห่วงใยเรามากไปหน่อย ช่างเถอะ เดี๋ยวคงล้มลงไปนอนกองแล้วไม่ตื่นอีก"

ประคองกันเข้ามาข้างใน มาวันทาปล่อยให้ลานดาวเอนร่างนอนบนเตียงนุ่ม ซึ่งพอหัวถึงหมอนก็เข้าสู่นิทรารมณ์อย่างรวดเร็ว มีหล่อนนั่งมองด้วยสายตาอาทรของพี่สาวเนิ่นนานนับชั่วโมง

ตอนที่ ๑๖ อัตวินิบาตกรรม

อาทิตย์ลาเหลี่ยมโลก ความมืดเคลื่อนเข้าปกคลุมฟ้าดิน ลานดาวลืมตาตื่นขึ้นด้วยเสียงช้อนส้อมและจานชามกระทบกัน หญิงสาวกวาดมองรอบตัวอย่างมึนงงเพราะร่างกายเริ่มคล้ายท่อนไม้ตายซากไส้กลวงเข้าไปทุกทีจากการไร้สารอาหารหล่อเลี้ยง กะพริบตาถี่ๆเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้ฝัน บัดนี้ตัวหล่อนมาอยู่ต่างจังหวัดกับบุคคลอันเป็นที่รักจริงๆ

"ตื่นแล้วเหรอ?"

มาวันทาปรากฏกายในอีกชุดหนึ่ง ต่างจากเมื่อแรก หล่อนคงลงไปซื้อข้าวของเครื่องใช้จากตลาด โต๊ะเล็กกับเก้าอี้ที่ถูกลากมาตั้งกลางห้องถูกแปลงสภาพเป็นโต๊ะอาหารชั่วคราว กลิ่นไก่ย่าง ทอดมัน ปลากราย ต้มยำกุ้ง กับปูนึ่ง ชวนให้น้ำลายไหลสอดีแท้สำหรับคนอดอาหารมาหลายวัน น่ากินทั้งนั้น ชิวหาประสาทถูกปลุกให้ตื่นเพริดอย่างช่วยไม่ได้

ลานดาวแปรสายตาจากหมู่อาหารไปจับจ้องมาวันทา เห็นยิ้มของพี่สาวแล้วบอกตนเองว่ารักจับใจ เสียแต่ว่าดวงหน้าอันเป็นที่รักนั้นไม่ใช่สมบัติของหล่อน ความหวานดุจน้ำผึ้งเลยเหมือนเจือความขมแห่งสภาพต้องห้ามเข้าไว้ด้วย

"ไปตลาดทำไมไม่บอก จะได้แลกชุดกัน"

"ช่างเถอะ ลงไปแค่นี้เอง... พรุ่งนี้เราไปเที่ยวไหนกันดีล่ะ น้ำตกป่าละอู วังไกลกังวล หรือว่าเขาตะเกียบ?"

"จ๊ะไม่ไป บอกแล้วว่าอยากอยู่ดูทะเลจนกว่าจะหมดแรง"

"ทำผิดอะไรนักหนาถึงต้องกักบริเวณตัวเองหือ?"

"ประมาณรักคนมีเจ้าของมั้ง สมควรถูกลงโทษให้สำนึกเข็ดหลาบ แล้วสงบเสงี่ยมเจียมตนลงบ้างในชาติหน้า"

"พรุ่งนี้ไม่ไปเที่ยวแน่นะ?"

"ค่ะ... ไม่ไป"

"ก็ได้... งั้นทานข้าวกันเถอะ อุตส่าห์ซื้อของที่เธอชอบมาทั้งนั้นเลย"

ลานดาวดึงกายขึ้นนั่งเต็มตัว ทำทีชะโงกมองอาหารบนโต๊ะ

"ใส่ยาพิษหรือเปล่าคะ?"

"เปล่า"

"ถ้ามื้อหน้าใส่ค่อยเรียกก็แล้วกัน"

มาวันทายิ้มใจเย็น พยักหน้ารับสบายๆ ดูเปลี่ยนท่าทีเป็นอีกแบบ เหมือนไม่อีนังขังขอบ เลิกกระโตกกระตากโวยวายอย่างสิ้นเชิง หล่อนหย่อนตัวนั่งและเริ่มลงมือรับประทานด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย ยั่วน้ำลายคนมองชะงัด

"นาฬิกาชีวิตเธอนับถอยหลังลงมาถึงไหนแล้วก็ไม่รู้เนาะ"

ลานดาวยักไหล่

"ใครจะรู้คะ มันให้อยู่แค่ไหนก็เอาแค่นั้น"

มาวันทาพยักหน้า

"ตายเมื่อไหร่มาเข้าฝันพี่ด้วย มื้อไหนอยากกินอะไรจะได้ใส่บาตรพระส่งไปให้"

ลานดาวยิ้มเฉื่อย มองมาวันทาด้วยแววรู้ทัน ว่าพี่สาวกำลังมามุขเพิกเฉยไม่สนใจไยดี จึงทำตาเชื่อมลากเสียงหวานตัดพ้อ

"พี่เอินเลิกใส่ใจความเป็นความตายของจ๊ะแล้วเหรอค้า?"

"ชีวิตคนเปราะบาง ถึงเวลาแตกพังก็สุดที่ใครจะห่วงหรือหวงไว้... เมื่อกี้เธอนอนอ้าปากค้างด้วยล่ะ ดูไม่เป็นกุลสตรีเอาเลย คืนนี้ถ้าทำน่าเกลียดอย่างนั้นอีก อาจมีตุ๊กแกตกใส่ปาก ติดคอตายตอนหลับก็ได้"

"อ๊าย! ไม่จริ๊ง เอาอะไรมาพูด จ๊ะไม่เคยนอนปากหวอซักหน่อย"

"รู้ได้ไง ลืมตาขึ้นมาดูปากตัวเองตอนหลับเหรอ?"

ลานดาวครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

"เกิดมาไม่เคยเสียกิริยานางเอกค่ะ นอนอ้าปากหลงลืมสติอย่างนั้นมันอาการบ่าวไพร่"

"ดูละครมากไปแล้ว ใครๆก็มีสิทธิ์นอนอ้าปากกันทั้งนั้นแหละถ้าเพลียจัดๆ อีกอย่างพี่ยังไม่เคยเห็นนิยามที่ไหนบอกเลยว่านางเอกคือผู้หญิงแสนดื้อ ขาดเหตุผล ทำให้พ่อแม่กับพี่เชื้อเสียใจ กรรมที่เธอก่ออยู่มันส่อแววนางร้ายมากกว่า ทีหลังส่องกระจกเลิกคิดเองเออเองเสียทีนะว่านั่นคือเงาของนางเอก"

"เอ้า! ก็นางเอกจริงๆง่ะ" ยืดคอทำตาโตเถียงเสียงสูง ราวกับฉงนฉงายเต็มประดาที่อีกฝ่ายไม่ยอมรับ "คิดดูซิทั้งสวยทั้งหวานขนาดนี้ ไปสมัครแสดงละครที่ไหนใครเขาจะให้เล่นบทอื่นนอกจากนางเอก?"

แพทย์สาวช่วยพยักหน้ารับหงึกหนึ่ง

"ควานหาบทที่ไม่ต้องขยับปากพูดหน่อยก็แล้วกัน"

นางเอกอดหัวเราะไม่ได้ หัวเราะเสร็จก็ยืดตัวตรงสำรวมกิริยาเสงี่ยมหงิม เอียงคออ่อนช้อยจีบปากอธิบายเสียงเนียนนุ่มน่าพิสมัย

"จริตจะก้านจ๊ะมีค่ะ พูดจาเหมือนเจ้าหญิงในนิทานก็เป็น"

"เนิบนาบยังไงก็ไม่แนบเนียนพอหรอก พี่เห็นตั้งแต่ที่เจอกันในห้องตรวจวันแรกแล้ว ถึงมาในมาดเจรจาสุภาพอ่อนหวาน พอเผลอตัวเธอจะชอบเลิกคิ้วข้างเดียวปรายตาชำเลืองแลทางโน้นทีทางนี้ทีหน้าตาเจ้าเล่ห์มากเลย"

ลานดาวอมยิ้มตาวาว

"ไปเอาที่ไหนมาพูดฮึ ติดนิสัยเลิกคิ้วข้างเดียวแปลว่าเจ้าเล่ห์?"

"เธอไม่ได้เลิกคิ้วอย่างเดียว ส่วนใหญ่ยิ้มพรายทั้งปากทั้งตาแฝงเลศนัยไปด้วย"

"โธ่เอ๊ย! แบบนั้นเค้าเรียกประกายซุกซนเยี่ยงดรุณีวัยกำดัดหรอกน่า หัดมองคนในแง่ดีมั่ง"

"แง่ดี? ไม่รู้จะมองยังไงเลย กิริยาตอนนอนก็ไร้สติไม่สมเป็นกุลสตรี ตื่นขึ้นมาก็ดื้อตาใสหาเหตุหาผลไม่ได้อย่างนี้"

สาธยายจบก็ส่ายหน้าดิกประกอบนิดๆ ลานดาวแค่นหัวเราะ เล็งแลพี่สาวด้วยสายตามาดหมาย

"ไม่รู้ล่ะ เดี๋ยวคืนนี้จ๊ะจะลองถ่างตาเฝ้าสังเกตพี่เอิน ถ้าปากแง้มออกมานิดเดียวพรุ่งนี้เช้าจะล้อให้สนุก คอยดู!"

มาวันทาวางสีหน้าเรียบเฉย เคี้ยวข้าวเนิบๆมองไปทางอื่น ลานดาวเห็นแล้วเอียงคอยิ้มถามเสียงอ้อน

"ไม่ตื๊อจ๊ะทานข้าวแล้วจริงๆอ้ะ?"

"คนกำลังอยากตาย ต่อให้ง้างปากจับกรอกก็คงบ้วนออกมา พี่ไม่อยากเหนื่อยฟรี"

"ดีนะ เลิกห่วงใย เปลี่ยนมาใจดีปล่อยให้จ๊ะตายตามยถากรรมแล้ว เกิดปัญญาสว่างไสวอย่างไรขึ้นมาเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมเอ่ย?"

"อ๋อ... ไม่มีอะไรหรอก เผอิญตอนอยู่ที่ตลาดเห็นหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นลงข่าวผู้หญิงโดนฟ้าผ่าตายแล้วฉุกใจคิดได้ คนเราตายง่าย เขาไม่อยากตายยังต้องตาย เธออยากตายน่าจะมีภาษียิ่งกว่า... จ๊ะรู้ไหม มนุษย์ในโลกเราโดนฟ้าผ่าไปเฉลี่ยวันละเกือบสามคน พี่เคยรับอยู่เคสหนึ่งด้วย ต้องไปชันสูตรศพเพราะโดนอยู่ใกล้ๆโรงพยาบาล เห็นแล้วอนาถ และก็ได้แง่คิดเป็นคติมา คนเราตายเมื่อไหร่ไม่อาจรู้ อยู่ดีๆอาจโดนฟ้าผ่าตาย เรียกว่าตายไวเป็นสายฟ้าแลบนี่มีจริง ของจริง ถ้าหากจ๊ะกำหนดว่าจะตายท่าไหนเมื่อไหร่เอาเองได้ก็ไม่เลวนักหรอก ถือเป็นการสร้างสิทธิ์พิเศษเหนือคนอื่นนิดนึง"

นอกจากเลิกเซ้าซี้แล้วยังเหมือนยุส่งเล็กๆ ลานดาวหัวเราะเสียงแหลมเป็นกังวาน ด้วยความขำที่มาวันทานึกว่าไม้นี้จะใช้กับหล่อนได้ผล

"แหม!... ชักเสียใจแล้วสิ นี่แหละน้า พอรำคาญเราจัดๆก็หมดรักหมดอาลัย ไม่มีใครยอมเสียเวลาหน้ามืดตามัวกับเราสักกี่น้ำหรอก เกิดใหม่จะหาคนรักเราจริงได้สักคนหรือเปล่ายังไม่รู้เลย กว่าจะซ้อมหว่านเสน่ห์จนชำนาญล่อคนมาติดกับง่ายเหมือนเดี๋ยวนี้ คงต้องใช้เวลาหลายปีดีดักด้วย เฮ้อ!"

"เอาแค่ให้แน่ใจว่าจะเกิดเป็นคนเถอะ"

"แช่งอีกแล้วนะพี่เอิน! เชอะ! ฆ่าตัวตายด้วยความเสียสละบูชารัก ถ้าต้องไปอยู่ภูมิต่ำกว่าคนก็ให้มันรู้ไป"

"เธอไม่ได้เสียสละบูชารักบูชาเริ้กอะไรเลย จ๊ะฆ่าตัวตายด้วยความเห็นแก่ตัว เพราะไม่ได้กามที่ใคร่ต่างหาก เธอไปด้วยอกุศลนะ ไม่ใช่ด้วยกุศล มโนสำนึกของจิตที่สูงเต็มภูมิมนุษย์น่าจะอยู่เหนือกาม แต่ถ้ายังหลงมืดบอดเพราะกามได้ ทำความเดือดร้อนให้ตนเองและคนอื่นได้ พี่ว่าธรรมชาติกฎแห่งกรรมคงให้แต้มเธอต่ำกว่าภูมิมนุษย์ที่ควรมีปัญญายับยั้งชั่งใจเยอะ"

เจอขู่รอบสองหลังนอนเต็มตื่น ก็ชักทำให้ลานดาวชะงักคิดตาม สัญชาตญาณประจำภูมิสูงเยี่ยงมนุษย์ในปัจจุบันสะกิดหล่อนว่ามาวันทาอาจพูดถูกจริงๆ แต่ให้อ่อนข้อง่ายๆคงไม่ใช่ลานดาวคนเดิมแน่ จึงแสดงบท 'ฉันไม่กลัวซะอย่าง' ดังเคย

"ไม่เป็นไร เที่ยวเป็นสัตว์บ้างก็ดี ถือว่าเปิดหูเปิดตา จ๊ะว่าจ๊ะคงเป็นนางฟ้าสลับกับเป็นมนุษย์มาจนเบื่อ เกิดสว่าง ไปสว่างมาหลายครั้ง หนนี้ถึงคิวอยากไปแบบมืดๆมั่ง"

มาวันทาส่ายหน้าให้กับเมฆหมอกความหลงตัวของลานดาว

"เท่าที่พี่อ่านหนังสือธรรมะของพระป่าที่ท่านระลึกชาติได้มาบ้าง ถ้าถอยหลังเข้าคลองแล้วก็มักกลับขึ้นมาเป็นมนุษย์ลำบากนะ พระท่านว่าบางทีเป็นสัตว์นานก็เพราะติดกามแบบสัตว์นั่นแหละ ซึ่งถ้าอาศัยความรู้ในปัจจุบันประกอบก็เข้าเค้า เธอรู้ไหม สิงโตบางตัวสมสู่ได้ ๕๐ ครั้งต่อวัน แล้วพวกหมูก็ถึงสุดยอดได้นานตั้ง ๓๐ นาที ธรรมชาติมีเครื่องล่อใจให้อยู่ในภพภูมิต่ำๆได้สารพัดอย่างนี้เอง"

ลานดาวยิ้มเยาะ

"แต่เห็นนักวิทยาศาสตร์บอกว่ามนุษย์กับปลาโลมาเท่านั้นนี่คะ ที่มีเซ็กซ์เพื่อความบันเทิงไม่เลือกฤดู"

"นั่นไม่ได้แปลว่าพวกสัตว์อื่นไม่สนุกเวลามีเซ็กซ์นี่ อย่างหมาแมวตอนถึงฤดูติดสัด พวกตัวผู้ก็หน้าตาเหมือนชายหื่นทั้งหลาย ลองสังเกตดูสิ"

"อุ๊ย! พี่เอินสนใจเรื่องพรรค์นี้ด้วย"

ลานดาวทำตาล้อ

"ก็ไม่ได้สนใจ ออกจะเกลียดด้วยซ้ำ แต่พี่เป็นหมอ ถ้าตื้นเขินในความรู้จำพวกนี้จะรักษาคนไข้ได้ไง"

"รูปร่างหน้าตาพี่เอินไม่ค่อยเหมือนหมอนี่คะ เหมือนนางในวรรณคดีขี้อายมากกว่า"

"รูปร่างหน้าตาจ๊ะตอนดื้อไม่ทานข้าวก็ไม่ค่อยเหมือนคนเพิ่งเรียนจบปริญญาตรีเลยนะ เหมือนเด็กอมมือสิ้นคิดมากกว่า"

โดนว่าเป็นเด็กสิ้นคิดถึงกับสะอึกตาลุกวาบหน่อยๆ แต่แล้วก็กลับเปลี่ยนเป็นประกายยิ้มกริ่มตามเดิม

"จ๊ะสงสัยมานานแล้ว ทำไมหลายศาสนาถึงปลูกฝังกันนักว่าเซ็กซ์เป็นเรื่องต่ำช้า เป็นเรื่องโสมมของอกุศลจิต ทั้งที่น่าจะบอกว่าของมันธรรมดา ธรรมชาติ แค่อาจต้องควบคุมหน่อยเช่นภาวะมีเด็กก่อนพร้อมเท่านั้น"

ทีแรกมาวันทาคิดจะเงียบก้มหน้าก้มตาทานอาหารเฉย แต่พอนึกออกว่าสามารถเชื่อมโยงมาถึงเรื่องใกล้ตัวได้ก็ตอบไป

"ธรรมชาติพยายามบอกเราว่าเซ็กซ์เป็นเรื่องต่ำผ่านความจริงหลายๆอย่าง อย่างแรกคือเป็นของทิ่มแทงใจให้เกิดแผลใหญ่ได้ เช่นกรณีนอกใจกันถ้าเห็นตำตาขณะอยู่บนเตียง คนเห็นอาจบันดาลโทสะหยิบอาวุธขึ้นฆ่าแกงกัน แม้แต่ศาลยังยกให้เป็นเหตุควรปรานีลดหย่อนโทษ อย่างที่สองคือเซ็กซ์เป็นสิ่งที่เสพมากแล้วสุขภาพเสื่อมโทรม ยิ่งหมกมุ่นเท่าไหร่จิตใจยิ่งหม่นมืดลงเท่านั้น ลองคิดอะไรตอนนั้นจะเห็นเป็นอกุศลไปหมด อย่างที่สามคือเซ็กซ์เต็มไปด้วยข้อแม้ เราทุกคนรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณหรือสามัญสำนึก เช่นเป็นของต้องห้ามระหว่างสายเลือดเดียวกัน หากฝ่าฝืน ธรรมชาติจะทำโทษด้วยกำเนิดเด็กปัญญาอ่อนมาให้เรารับผิดชอบเลี้ยงดู... จุดสรุปรวบยอดคือเมื่อเรายอมเป็นทาสของเซ็กซ์ ใจเราก็เริ่มตกต่ำ มีแนวโน้มจะทำ

อะไรต่ำๆเพื่อรับใช้มันได้ทั้งนั้น จนในที่สุดสำนึกแบบมนุษย์ก็เลือนลง นั่นแหละคือการลดภูมิจิตไปอยู่ในภพที่ต่ำกว่ามนุษย์”

พูดด้วยเสียงเรียบเรื่อย ระวังไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกถูกกระทบกระแทกนัก แต่ก็ให้ผลพอสมควร อย่างน้อยลานดาวก็ซึมลงสองสามวินาทีก่อนทำตาใสขึ้นมาใหม่

“อย่างนี้ถ้าพี่อ๋องทำให้พี่เอินติดใจเซ็กซ์ วันๆหมกมุ่นครุ่นคิดถึงแต่เรื่องบนเตียง แปลว่าพี่อ๋องทำให้จิตใจพี่เอินลดภูมิลงมาอยู่ต่ำกว่ามนุษย์หรือเปล่า?”

“ตราบใดไม่ผิดศีลข้อกาเม พี่ก็ว่ายังเสมอตัวอยู่นะ หมกมุ่นมากๆอาจทำให้จิตใจหมองหน่อย แต่ถ้าพอมีกุศลกรรมอื่นๆเป็นน้ำหนักให้ความชุ่มชื่นถ่วงดุลคุ้มกัน หรือทำความดีสว่างแรงเกินความมืดเทือกนี้ ก็เสมอตัวอยู่ในความเป็นมนุษย์ หรือกระทั่งมีแนวโน้มจะไปเกิดในวรรณะสูงกว่ามนุษย์ ธรรมชาติของกำเนิดตามภพภูมินี่มองง่ายๆได้อย่างหนึ่ง คือจิตถูกดูดติดอยู่กับเรื่องพรรค์ไหนมากหน่อย ก็มักไปเกิดในภพภูมิพรรค์นั้น อย่างภพที่ข้องติดกับเซ็กซ์โดยเฉพาะน่ะเยอะ วันๆไม่ต้องทำอะไร มีหน้าที่สมสู่อย่างเดียว จินตนาการดูคงเดาได้นะว่าไม่ใช่ครองอัตภาพดีๆ มีสิ่งแวดล้อมสบายๆอย่างพวกเราหรอก ในเมื่อเอาแต่หมกมุ่นเรื่องต่ำ จิตก็ไหลลงต่ำ มีความมืดตื้อ หมดกำลังทวนกระแสขึ้นสูงเป็นธรรมดา”

“งั้นถามดีๆ อันนี้อยากรู้จริงๆนะ พี่อ๋องทำให้พี่เอินติดใจเขาตอนอยู่บนเตียงได้ไหม?”

มาวันทากะพริบตาคิดตรองอยู่ครู่ก่อนตอบ

“บางทีพี่อ๋องก็เปลี่ยนพี่จากหญิงไร้เดียงสาให้กลายเป็นคนมีความต้องการสูงตามเขาได้ แต่มีหลายครั้งพี่อึดอัดทรมาน ทั้งทางกายและทางใจ ถ้าหากเราเป็นทาสในเรือนเบี้ยหรือนางในฮาเร็มก็อาจก้มหน้าก้มตายอมไป แต่นี่เราเกิดในยุคที่ผู้หญิงเป็นไท เลี้ยงตัวได้ และมีความคิดอ่านทัดเทียมกันกับผู้ชาย ก็เกิดความรู้สึกต้านขึ้นมาบ่อยๆ พี่เคยวิเคราะห์ตัวเอง เห็นว่านั่นอาจเป็นเหตุให้เผลอสติ ร้องหาเพศสัมพันธ์ที่นุ่มนวลชนิดไม่กดขี่กัน แต่คิดอีกทีถ้าพี่ยอมๆตามสัญชาตญาณดั้งเดิม เป็นฝ่ายถูกกระทำไปเรื่อย ปัญหาก็คงไม่เกิด ไม่ต้องคิดอะไรล่อแหลมต่อการผิดศีลธรรมเหมือน... ที่ผ่านมากับเธอ”

ลานดาวตั้งตาฟังสนใจ ทีแรกไม่นึกว่ามาวันทาจะยอมลงรายละเอียด แต่แล้วก็ทราบว่าเพราะเนื้อหามีส่วนพาดพิงเกี่ยวข้องกับตนด้วยนั่นเอง คงอยากประกาศกระมัง ว่ามีใจกับหล่อนก็ด้วยความบีบคั้นจากสามี หาใช่เพราะจิตใจเบี่ยงเบนอยู่ก่อน

“เป็น ‘ทาสในเรือนเบี้ย’ หรือ ‘ท่านผู้หญิงในเรือนหอ’ เขาวัดกันตรงไหนคะ?”

“การหยิบยื่นความสุขให้กันด้วยจิตสำนึกของคนรักมั้ง ถ้าเอาแต่กอบโกยและใช้สอยด้วยอารมณ์ดิบ นั่นคือภาษากายของเจ้านาย แต่ถ้ายอมเสียเวลาตามใจและทะนุถนอมนิ่มนวล อันนั้นคือภาษาใจของคนรัก”

ลานดาวยิ้มแฉ่ง

“แล้วพี่อ๋องเป็นเจ้านายหรือคนรักมากกว่ากัน?”

แพทย์สาวถอนใจตอบกำกวม

“ขึ้นอยู่กับสิ่งเร้า ปัจจัยแวดล้อม มากกว่าจะเป็นแบบใดแบบหนึ่งตายตัว”

“สิ่งเร้าเช่นอะไรคะ?”

มาวันทาส่ายหน้าน้อยๆ เพราะสายป่านแห่งอารมณ์เปิดเผยฉากลับเริ่มตึง

"คุยเรื่องอื่นได้ไหม?"

หากลานดาวเป็นเพียงหญิงสาวที่รักกับหล่อนฉันพี่น้องบริสุทธิ์ หล่อนคงอยากระบายให้ผู้หญิงด้วยกันฟังชนิดลงลึกถึงแก่น แต่นี่ปรายตาดูหน้าแล้วรู้ว่าลานดาวกำลังอาศัยเรื่องลับแลส่วนตัวของหล่อนในการสำเร็จความใคร่ทางวาจา มาวันทาจึงตะขิดตะขวงเกินทน แม้อยากให้มีเรื่องเสวนาไปเรื่อยๆขจัดความเงียบก็ตาม

"พี่เอินว่าเป็นอย่างที่เขาพูดๆกันไหม ชีวิตสมรสนี่ ถ้าอิ่มหมีพีมันในเรื่องเซ็กซ์อย่างเดียว เรื่องอื่นแค่ไหนก็ยอมได้หมด"

ลานดาวยังติดใจอยู่กับเรื่องในห้องนอน เพียงแต่พูดให้ผ่อนระยะออกมาห่างตัวมาวันทาเสียหน่อย

"พี่ว่ามันขึ้นอยู่กับระดับจิตใจของทั้งสองคน คือระหว่างความรักกับเซ็กซ์ สองใจอยู่ตรงไหนก่อน ความสำคัญหลักก็อยู่ที่ตรงนั้น เรื่องอื่นมาทีหลัง และถ้าระดับจิตใจเสมอกัน ปัญหาไหนๆก็ไม่เกิด ทั้งบนเตียงและนอกเตียง"

"แหม๊!... ตอบได้ดีจริง ฟังแล้วอยากอยู่กับคนที่มีใจเสมอกันมั่ง"

"อีกหน่อยก็ได้อยู่ รอพบคู่ของเธอเถอะ"

มาวันทาพยายามหยอดด้วยเหยื่อล่อที่เห็นว่าลานดาวกำลังสนใจ

"พบแล้วค่ะ คู่ของจ๊ะน่ะ"

ตาตรงที่เล็งมาหมายความตามนั้น มาวันทาเหลือบขึ้นสบแวบหนึ่งก่อนหลบไป

"การเข้าคู่ที่ถูกต้องควรมาเดี่ยวแล้วเกี่ยวก้อยผูกสัญญากัน พี่มีคู่ของพี่แล้ว และแน่ใจว่าเป็นคู่แท้ด้วย อะไรที่มากกว่าสองคงไม่เรียก 'คู่' ใช่ไหม? แล้วอะไรที่ธรรมชาติไม่ได้สร้างมาเพื่อให้ 'เข้าคู่' กัน ก็ไม่น่าเป็นคู่แท้ไปได้ ที่ผ่านมาทั้งพี่และจ๊ะคงหลงติดอยู่กับมนต์สะกดของกรรมบางอย่าง เลยทำให้เข้าใจไขว้เขวไปชั่วคราว วิบากกรรมอะไรก็ตามที่ดลใจเราให้รู้สึกต่อกันอย่างนี้ คงไม่ใช่มาจากกรรมดีที่เกื้อให้คู่เคียงกันแน่นอน"

เมฆหมอกความหดหู่เคลื่อนเข้าครอบงำใจลานดาวอีก ครั้งนี้เศร้าแรงเพราะคำพูดของมาวันทาเป็นจริงเกินโต้แย้ง ทว่าม่านความรักความหลงใหลที่บังอยู่ชั้นหน้าก็หนาเกินกว่าจะถูกกระชากหลุด แม้เห็นสัจจะ เห็นแสงแห่งความจริงรำไร ม่านความหลงก็ถูกกระชากกลับมาปิดบังแสงอีกอยู่ดี

และเมื่อแสงแห่งสติปัญญาถูกบดบัง ใบหน้าคนเรามักคล้ำหมองทันตาเห็น ลานดาวยกสองมืออุดหูแล้วค่อยๆเอนตัวล้มลงนอนตามเดิม มาวันทาชำเลืองแลความปรวนแปรฉับพลันนั้นด้วยใจวางเป็นอุเบกขา และยังคงรับประทานอาหารเย็นต่อจนหมด คุยกับลานดาวนั้น จะเอาประกันอันใดได้ ว่าคำพูดไหนถูกหูหรือผิดหู

พอเห็นว่าน้องจะไม่ทานข้าวเย็นแน่แล้ว มาวันทาก็เก็บกวาดและล้างจานตามหน้าที่

นักอดข้าวแอบออกไปนั่งชมทะเลมืดตามลำพัง มาวันทาล้างจานเสร็จก็เลื่อนประตูกระจกตามออกมายืนกอดอกที่เบื้องหลังเงียบเชียบ ฟ้าราตรีปรากฏพันจุดดาวราวหิ่งห้อยมหัศจรรย์ในห้วงจักรวาล

ไพศาล แพทย์สาวเงยหน้ายลแนวบางรางเลือนแห่งทางช้างเผือกด้วยลักษณาการซึมซับ จิตใจสงัดจากความคิดสิ้นเชิง

ครู่ใหญ่แห่งดุษณีภาพระหว่างกัน มาวันทาเป็นฝ่ายเคลื่อนกายหลีกกลับเข้าห้องไป ทิ้งน้องให้ชมดาวต่อคนเดียวเหมือนก่อนหน้ามีหล่อนมา ลานดาวไม่ได้เหลียวตาม และไม่ได้เอ่ยท้วงให้อยู่ต่อเช่นกัน ปล่อยพี่สาวเข้าห้องโดยดี เพียงน้อยใจและขุ่นขึ้งแบบดื้อเงียบ เชิดหน้าคอแข็งที่พี่สาวไม่ยอมพูดง้อต่อ ทั้งที่นึกว่าจะออกมาให้ความรักความอบอุ่นกับหล่อนดังเคย

คอยดูเถอะ พรุ่งนี้เช้าจะแกล้งงอนให้เข็ด พูดมาจะไม่ยอมพูดตอบเลยหนึ่งวันเต็มๆ!

ท่ามกลางความเงียบงันเดียวดาย นอกเหนือไปจากทะเลดาวบนโคมฟ้า เหลือบมองทางไหนดูยิบๆยับๆคล้ายปรากฏสะเก็ดดาวเพิ่มรอบด้าน หญิงสาวจึงเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติของร่างกายว่าชักเข้าขั้นหนัก ลองขยับแขนขาก็อืดอาดลงราวกับหุ่นกระป๋องใกล้หมดลาน ความรู้สึกนึกคิดเริ่มชืดชาจนบางขณะคล้ายจะวูบดับรำไร เพียงแต่ยังไม่ถึงขนาดโคลงเคลงเคว้งงงแบบใกล้เป็นลมเท่านั้น

ชักเหนื่อยกับฤทธิ์ดื้อของตัวเอง อันที่จริงความเพียรพยายามงอนง้อและเอาอกเอาใจของมาวันทาใช่ว่าเป็นหมันเสียทีเดียว อย่างน้อยที่สุดความคิดอยากตายๆไปให้พ้นจากโลกนี้ก็ลดระดับลง เหลือแต่ใจดื้อดึงไม่อยากยอมแพ้ ไม่อยากมีภาพเด็กเหลาะแหละที่ทนหิวไม่ไหวก็หันหน้าเข้าหาจานข้าวโดยดี ขืนเป็นเช่นนั้นคราวหลังเรียกร้องความสนใจใครที่ไหนจะเชื่อ

เสียดาย ถ้ามาวันทาไม่กลับเข้าไปเสียก่อน ชวนพูดคุยอีกสักหน่อยเดียว หล่อนอาจใช้ชั้นเชิงอ่อยเหยื่อด้วยการตั้งข้อแม้ที่ปฏิบัติตามง่ายขึ้นก็ได้ เพราะซึ้งใจเต็มทรวงแล้วว่ามาวันทารักและห่วงใยหล่อนปานใด

ขณะกำลังหน้านิ่วคิ้วขมวด หมกมุ่นครุ่นคิดว่าทำอย่างไรจึงจะกลับไปกินข้าวได้โดยไม่เสียหน้ามากนัก พลันหูก็แว่วเสียงขลุ่ยเพียงออ ทีแรกนึกว่าลอยลมมาจากไหน แต่เงี่ยฟังอึดใจเดียวก็รู้ว่ามาจากในห้องพัก และเป็นฝีมือของมาวันทานั่นเอง ฝ่ายนั้นคงซื้อขลุ่ยจากตลาดขึ้นมาเป่าเล่นแก้เหงา

ในห้องดนตรีที่บ้านของมาวันทามีทั้งขลุ่ยเพียงออ ขลุ่ยพล ขลุ่ยหลิบ ขลุ่ยอู้ ขลุ่ยกรวด พี่สาวของหล่อนไม่ใช่แค่นักเป่าฟลุต แต่เป็นผู้มีพรสวรรค์ มีความเป็นเอตทัคคะทางด้านเครื่องลมอย่างแท้จริง หล่อนเคยฟังมาวันทาเล่นขลุ่ยไทยในลีลาต่างๆ แต่ไม่ค่อยสนใจนัก ฟังแบบหูทวนลมเสียมาก เพราะเห็นเป็นเครื่องดนตรีราคาถูก สร้างเสียงและลูกเล่นได้จำกัด ไหนจะสู้ฟลุตราคาเรือนแสนที่ดูมีรสนิยมและเล่นเป็นสากลได้กว้างขวางกว่ากันเยอะ

แต่ในบรรยากาศกลางลมทะเลดึกที่ส่งให้สดับอย่างตั้งใจเช่นนี้ ลานดาวก็เริ่มเข้าถึงอารมณ์ขลุ่ยว่ามีเสน่ห์แตกต่างจากบรรดาเครื่องดนตรีสากลอย่างไร มาวันทาเป่าเพลงอะไรอยู่ก็ไม่ทราบ ทำนองเศร้าสร้อย ลากยาวโหยหาแล้วหยุดเงียบสั้นเป็นระยะ ก่อคลื่นเสียงแล้วสลายตัวสลับกันกลมกลืนไปกับห้วงมืดไพศาลเบื้องหน้า สำเนียงขลุ่ยวิเวกหวานจับจิตชนิดที่เกิดมาไม่เคยรู้สึกเลยว่าพลังเสียงเครื่องลมไทยสามารถสะเทือนเข้าไปถึงวิญญาณได้ขนาดนี้ ยิ่งเงี่ยฟังนานขึ้น น้ำตาก็แทบจะไหลลงมาให้ได้ รู้สึกคิดถึงมาวันทามากมายยิ่งกว่าทุกครั้ง ทั้งที่อยู่ห่างไปเพียงสิบก้าวเท่านี้

เพิ่งเข้าใจว่าเสียงขลุ่ยที่แท้จริงพร้อมจะกลมเกลียวเป็นอันเดียวกับความเงียบ การเอื้อนในแต่ละวรรคแต่ละตอนที่ลากหายไปในความสงัดแห่งราตรีฟังเสมือนภาษาธรรมชาติชั้นสูง ที่อาจจูงจิตไปสู่ความอ้อยอิ่งอาลัย ความพิสมัยใคร่เงี่ยฟังลำนำถัดมา หรือกลับรู้สึกถึงความดื่มลึกเข้ามาสู่ความสงบราบคาบภายใน

ความคิดอ่านด้านร้ายโรยตัวดับลงไม่เหลือแม้เท่าสายควันเทียน ลานดาวกลับตาตื่นราวกับมีพลังกฤตยามนต์ประหลาดเข้าช่วยปลุกสติ และเมื่อดวงจิตย่างเข้าสู่กระแสสงัดเท่าห้วงฟ้าสงบลึก ก็ทำให้รู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น กำแพงทิฐิมานะทลายลงแทบราบกับพื้น ลานดาวอ่อนลงขนาดยอมลุกขึ้นหันไปเลื่อนประตูกระจกที่มาวันทาแง้มไว้หน่อยๆออกกว้าง

"พี่เอิน..." ขานเรียกพี่สาวด้วยสำเนียงขอญาติดี แต่ก็ยังเชิดหน้าไว้ทีเล็กน้อย "ออกมานั่งเป่าข้างนอกเถอะ ลมพัดสบายกว่าในห้องเยอะ"

เพลงขลุ่ยชะงักลง นักดนตรีมองเฉยอยู่ครู่ ก่อนทำตัวของ่าย คนฟังเรียกร้องอย่างไรก็ตามใจให้อย่างนั้น ลุกจากเตียงเยื้องย่างมาเลื่อนประตูมุ้งลวด แล้วก้าวมายืนกลางหน้ามุข เผชิญกันในระยะใกล้กับฝ่ายที่ยืนรออยู่ก่อน

ตาประสานตา ลานดาวเอ่ยถามเอื่อยอ่อยเกือบไม่หลงเหลือแววงอน

"ซื้อมาจากตลาดเหรอ?"

"อือม์"

มาวันทาตอบแผ่ว ต่างเงียบกันไปครู่หนึ่ง ก่อนลานดาวจะรำพึงรำพัน

"เสียงเอื้อนของขลุ่ยไทยนี่เหมือนคมเคียวที่เกี่ยวส่วนหนึ่งจากหัวใจเราไปให้คนเป่าเลยเนอะ"

แพทย์หญิงหัวเราะขำลวดลายวิลิศมาหราของคำน้อง และแล้วสองสาวก็ขยับกายสวมกอดกันและกันด้วยความปรองดองดังเดิม เป็นสัมผัสทางกายที่บริสุทธิ์ แนบนิ่ง เนิ่นนาน

"ทานข้าวซะนะ"

มาวันทากระซิบที่ข้างหู ลานดาวแกล้งถ่วงเวลาอยู่อึดใจก่อนกระซิบตอบ

"ก็ด้ะ"

พี่สาวระบายลมหายใจยาวด้วยความโล่งอกไปถึงไหนๆ ถึงกับกระชับกอดแน่นกว่าเดิม

"พี่รักจ๊ะนะ"

"จ๊ะก็รักพี่เอินค่ะ" พูดแล้วแตะริมฝีปากจุมพิตแก้มพี่สาวแบบไร้มลทิน "สงสัยพี่เอินเคยเป็นพระอภัยมณีเป่าปี่กล่อมโลกมาก่อนแน่ๆ คนอะไรเก่งขนาดนี้ก็ไม่รู้ ทำเอาจ๊ะหายบ้าไปเลย"

"หายบ้าก็ไปทานข้าวซะ ไป"

ชวนพร้อมดึงแขนเบาๆ

"วันนี้พี่เอินพูดซ้ำไปซ้ำมาอยู่เรื่องเดียวเลยนะ นับหรือเปล่าว่าชวนทานข้าวกี่ครั้งแล้ว กลัวจ๊ะตายมากเหรอ?"

"เธอตายแล้วพี่จะเล่นฟลุตคู่กับใครล่ะ หาคู่เล่นง่ายๆเสียที่ไหน"

"ต่อไปจะหัดเป่าขลุ่ยให้ได้อย่างพี่เอินด้วยล่ะ... ก่อนทานข้าวขอฟังอีกหน่อยเถอะค่ะ ไม่เคยนึกว่าเสียงขลุ่ยจะเพราะได้ขนาดนี้เลยนะเนี่ย เหมือนมันพูดกับหัวใจจ๊ะตรงๆ เมื่อกี้กำลังจะหมดแรง พอฟังแล้วกลับมีพลังขึ้นอย่างประหลาด"

"เอาสิ"

"ขอหนุนตักด้วย"

ดึงมือลงนั่งกันบนพื้นระเบียง มาวันทาอุทิศตักให้น้องสาวหนุนขณะบรรเลงท่วงทำนองขลุ่ยไทยเพลินใจ ลานดาวนอนตะแคง ปิดตาพริ้มระบายยิ้มอิ่มสุข สดับเสียงจากหลอดไม้ยาวกลมกลวงด้วยดวงจิตที่ปลอดโปร่งขึ้นเป็นคนละคน ลมหายใจของมาวันทาเนียนแน่นสม่ำเสมอ ผ่านท่อไม้กลายเป็นลำนำกลมกล่อม แช่มชัด ปัดเป่าอารมณ์ร้ายให้หายไปจากใจได้เป็นปลิดทิ้ง

กระทั่งเพลงจบ ลานดาวก็ดึงตัวขึ้นนั่งเขย่าแขนมาวันทาเบาๆ

"พรุ่งนี้ไปเที่ยวน้ำตกกันนะคะ"

แพทย์สาวยิ้ม เห็นน้องสาวดีขึ้นแล้ว จึงวางใจพอจะปฏิเสธนุ่มนวล

"ขอเป็นวันหยุดก่อนได้ไหม ขี้เกียจต้องใช้เวร อีกอย่างป่านนี้พ่อแม่จ๊ะคงห่วงแย่แล้ว"

ลานดาวยิ้มหุบ นิ่วหน้านิดหนึ่ง

"เอ๊ะ! ตอนแรกพี่เอินชวนเองไม่ใช่หรือคะ?"

"ก็เธอบอกปัดไปแล้วนี่ ถือว่าหมดสิทธิ์แล้ว"

"แหม!" ร้องพลางสะบัดไหล่กระเง้ากระงอดทีหนึ่ง "ทำไมเบี้ยวอย่างนี้ล่ะ?"

"ไม่ได้เบี้ยว แต่ขอติดไว้ก่อน พี่ต้องทำงาน แล้วเราทั้งคู่ก็มีคนห่วงคอยอยู่ ต้องเห็นใจพวกเขาบ้าง"

ลานดาวคอแข็ง ร่างนิ่งขึงกับที่ มาวันทาจึงเพิ่งไหวทันว่าตนพลาดไปถนัดใจเสียแล้ว

"น่าอิจฉาพี่อ๋องจริงๆเลย" สุ้มเสียงกลับเป็นเด็กดื้อไม่รู้คิดคนเดิม "จ๊ะจะเป็นจะตายยังไม่มีใครเห็นใจเท่า!"

มาวันทาขมวดคิ้ว บรรยากาศตึงเครียดขึ้นอีก

"พี่อ๋องไม่ห่วงพี่เท่าไหร่หรอก แต่พ่อแม่ของจ๊ะกำลังรอด้วยความกระวนกระวายทุกนาทีนะ กลับไปทำให้พวกท่านดีใจหน่อยเถอะ เรื่องเที่ยวของพวกเราเมื่อไหร่ก็ได้"

"นักบินอารมณ์เปลี่ยวน่าจะกระวนกระวายกว่าคนอื่นนะคะ จ๊ะนี่แย่จัง แย่งเมียเขามาเสียไกล ทำให้เที่ยวนี้ชวด ป่านนี้กำลังเครียดจุกอก นอนคว่ำหน้ากำหมัดทุบเตียงสาปแช่งจ๊ะอยู่คนเดียวมั้ง!"

ริมฝีปากมาวันทาเผยอขึ้นอย่างใจหาย เรื่องอุตส่าห์กลับร้ายกลายเป็นดีแล้ว มาพลิกพังลงในพริบตาด้วยคำพูดแค่สองสามคำ ลานดาวทำหน้าเป็นยักษ์เป็นมารรอบนี้ถึงกับทำให้หล่อนหมดแรงชนิดทอดอาลัยตายอยาก ร้องไม่ออก บอกไม่ถูก ราวกับถูกจับกดน้ำซ้ำเติมขณะใกล้สิ้นลม

"เชิญพี่เอินกลับไปเร็วๆเลยนะ บ้านที่มีพี่อ๋องรออยู่น่ะ ไปได้เดี๋ยวนี้ยิ่งดี! ไป๊!!"

กรีดเสียงไล่เกรี้ยวกราดแล้วก็ลุกพรวดพราด เลื่อนประตูกระจกออกกว้าง ผลุนผลันไปทุ่มตัวลงนอนเตียงดังตุ้บใหญ่

มาวันทาก้มหน้าเศร้าหงอย เริ่มตระหนักว่าเรื่องจะไม่ลงเอยด้วยสุขนาฏกรรม จะไม่มีอะไรดีขึ้นจริง และจะไม่มีใครพ้นทุกข์พ้นร้อน หญิงสาวกัดปากตนเองอย่างแรง แม้กายภายนอกยังนิ่ง แต่ภายในช่องอกรู้สึกคล้ายหัวใจกำลังถูกบีบเคล้นให้เลือดหลั่งลงมาเป็นสาย

ฝ่ายลานดาว เมื่อทุ่มตัวลงบนเตียงก็นอนคว่ำหน้าเหมือนจะอุดจมูกตัวเองให้ขาดใจ คาดหวังว่ามาวันทาจะตามเข้ามาง้อ ปลอบประโลม และโอบกอดด้วยไออุ่นพร้อมคำยินยอมตามอกตามใจดังเคย แต่สองนาทีผ่านไปยังรอหายก็เริ่มออกอาการหงุดหงิด ดิ้นตีแปลงให้เกิดเสียงตุบตับเรียกร้องความสนใจไปทีหนึ่ง

เพลงขลุ่ยท่วงทำนองแช่มช้าดังขึ้นอีก

ฮึ! จะกล่อมให้หายบ้าอีกรอบล่ะสิ เสียใจ! ดนตรีเป็นยาได้หนเดียว ใช้ซ้ำติดกันไม่สำเร็จหรอก ดื้อยาเสียแล้ว ตอนนี้ต้องตามมาพูดดี ยอมไปเที่ยวด้วยเท่านั้นถึงจะยอม!

แต่เสียงขลุ่ยของมาวันทาคราวนี้แผ่วอ่อน เยือกเย็นชวนหนาวสันหลังชอบกล สงสัยคงเพราะเป่าในอารมณ์อยากร้องไห้ หางเสียงที่ลากยาวแต่ละครั้งจึงบาดลึกนัก ใจหนึ่งลานดาวชักสงสาร แต่อีกใจก็อยากแกล้งให้เข็ด อยากไม่ตามใจเราทำไม!

เพลงไทยเดิมมีลีลาเหมาะกับอารมณ์หลากหลายนัก มาวันทากำลังเล่นเพลงอะไรอยู่ก็ไม่ทราบรู้แต่ว่ายิ่งฟังยิ่งเหมือนคนร้องไห้มากขึ้นทุกที เอ! หรือว่านี่หล่อนกำลังได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นจากจิตของพี่สาวอยู่กันแน่??

ไม่อยากคิดในทางอัปมงคล แต่หล่อนว่าสำเนียงเพลงนั้นราวกับเพรียกแห่งปีศาจที่มาวันทาไม่ได้เป็นคนเล่น!

เสียงขลุ่ยครวญบาดจิตอยู่เกือบห้านาที ทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบ เป็นความเงียบฉับพลันชวนฉงน เพราะเอื้อนสุดท้ายคล้ายสะพานเชื่อมต่อ ล่อให้รอฟังเสียงถัดมามากกว่าจะถึงบทยุติ ลานดาวลืมตาแล้วกะพริบปริบๆ ถามตนเองว่าอุปาทานไปหรือเปล่า ที่ใจเห็นความเงียบนั้นมาพร้อมกับเงาดำมืดน่าขนพองสยองเกล้า

ลมทะเลเย็นเฉียบเป่าผ่านประตูที่เปิดค้างเข้ามาปะทะร่าง รู้สึกขลาดจนต้องใช้ความกล้าเป็นพิเศษ กว่าที่จะพลิกตัวไปมองทางหน้ามุขอันเป็นจุดเริ่มและจุดสิ้นสุดของเสียงขลุ่ย แล้วลานดาวก็เบิกตาโพลงด้วยภาพที่น่ากลัวที่สุดในชีวิต ร่างของมาวันทากำลังเคลื่อนไหวอยู่ในเงาสลัวราง เริ่มจากยกโต๊ะกระจกมาวางประชิดแนวกั้นของระเบียง แล้วก้าวขึ้นยืนบนโต๊ะอย่างปวกเปียกอ้อยสร้อย ก้มหน้ามองต่ำลงสู่พื้นเบื้องล่าง!

ในคลองจักษุของลานดาวที่กำลังตกตะลึงพรึงเพริดจนลืมหายใจขณะนี้ ร่างระหงของมาวันทาตัดกับฟ้ามืดราวกับภาพวิญญาณคนตาย นี่ไม่ใช่ฝัน แต่ความจริงที่กำลังจะเกิดขึ้นมันยิ่งกว่าฝันร้ายทั้งหมดในชีวิตรวมกัน!

เสี้ยววินาทีเป็นตาย ไม่ทราบเรี่ยวแรงและความรวดเร็วมาจากไหน ส่งให้ลานดาวถลันพุ่งเข้าสู่ภาพเป้าหมายอันน่าสยดสยองพร้อมกับแผดเสียง

“พี่เอิน อย่า!!”

เส้นยาแดงผ่าแปดแท้ๆ มาวันทากำลังจะทิ้งดิ่งพอดีขณะหล่อนมารวบขาไว้ทัน แต่ก็ทันชนิดเฉียดฉิวแบบที่ต้องใจหายใจคว่ำไปอีกนับปี ลานดาวมือไม้สั่นระริก ดีใจยิ่งกว่าตายแล้วเกิดใหม่ในสรวงสวรรค์ กอดยึดท่อนขามาวันทาไว้แน่นชนิดถ้าร่วง ก็แปลว่าหล่อนต้องร่วงตามไปด้วย

"ทำไมทำอย่างนี้คะ?"

ตะเบ็งถามเสียงแหบแห้ง เหนื่อยหอบราวกับวิ่งมาไกลหลายร้อยเมตร มาวันทายังคงปักหลักยืนเฉยเมยกับที่ราวกับวิญญาณหลุดจากร่างไปแล้ว

"พี่เอิน!?!" ลานดาวชักหายใจไม่ทั่วท้อง "ลงมาค่ะ"

คนคิดทิ้งชีวิตเริ่มแปรอารมณ์มาสู่สภาพเจรจาได้

"พี่เข้าใจเธอแล้ว เราทุกข์เท่ากัน แต่พี่ไม่อยากอยู่รับรู้ว่าเป็นต้นเหตุการตายของเธอ"

กระแสเสียงนั้นฟังยะเยียบจนลานดาวตัวสั่นงันงก

"จ๊ะเลิกคิดแล้วพี่เอิน ไม่เอาค่ะ"

มาวันทาเม้มปาก น้ำตาหยาดลงมาหยดหนึ่ง

"เธอไม่เคยสงสาร ไม่เคยคิดเห็นใจพี่เลย"

"ทำไมจะไม่สงสาร จ๊ะ... จ๊ะสำนึกแล้ว เชื่อเถอะ!"

ลานดาวละล่ำละลัก

"เธอเห็นพี่เป็นลูกไล่เสมอ หลายเดือนที่ผ่านมาพี่รู้สึกเหมือนถูกเธอทุบตีอยู่ทุกวัน ถ้าอยากตามมาก็ได้นะ แล้วพี่จะเป็นทาสอารมณ์เธออีกในปรโลก!"

ในอ้อมแขนที่กอดรัด ลานดาวรู้สึกถึงแรงที่พยายามออกก้าวของมาวันทา และความพยายามนั้นก็มิใช่ของหลอกอย่างแน่นอน เล่นเอาหัวใจหล่อนหล่นลิ่วลงไปล่วงหน้า วาบเสียวท้องน้อยจนต้องออกแรงรัดแน่นขึ้นราวกับจะพยายามแปะติดเป็นเนื้อเดียวกัน หลับหูหลับตาวิงวอน

"จ๊ะจะไม่ทำเลวๆกับพี่เอินอีก จ๊ะสาบาน!"

มาวันทาเบือนหน้าช้าๆ เหลียวมองข้ามไหล่ลงมาแลเงาร่างน้องสาวด้วยแววเย็นชา เยี่ยงผู้ที่ปล่อยให้จิตหลงม้วนเข้าสู่อุโมงค์ลัดข้ามภพอันมืดมิด หล่อนยังคงเงียบกระทั่งลานดาวเร่งซ้ำ

"พี่เอิน... นะคะ... ลงมา"

ความสั่นสะท้านราวกับลูกนกต้องฝนของลานดาวค่อยๆปลุกสำนึกคิดอ่านของมาวันทากลับคืนมาทีละน้อย คล้ายเดิมเป็นคนละเมอที่ลืมตาแต่ไม่เห็น ค่อยๆแปรกลับมาเห็นสิ่งที่สายตากำลังจับจ้อง วินาทีนั้นมาวันทารู้สึกราวกับนิ่งยืนร่ำไห้อยู่ตรงจุดหนาวเย็นที่สุดเหนือขั้วโลกมานานแสนนาน

"จ๊ะ..."

"ขา..."

"เธอลองยื่นหน้าออกไปดูให้พี่หน่อย ว่าเห็นอะไรข้างล่างบ้าง"

ลานดาวงงงัน แต่ก็ปฏิบัติตามคำสั่ง ชะโงกหน้าพ้นแนวกั้นแล้วมองลงไปข้างล่าง แต่สองแขนยังกอดรัดขาของมาวันทาอย่างไม่ประมาท กลัวถูกหลอกให้สนใจอย่างอื่นแล้วพี่สาวจะทิ้งตัวหนี แต่อีกใจก็รู้สึกว่าฝ่ายนั้นพูดจาเป็นปกติพอสมควรแล้ว และคงไหว้วานให้ช่วยดูอะไรด้วยเหตุผลบางประการจริงๆ

“ให้ดูอะไรคะ? ไม่เห็นมีอะไรนอกจากพื้นโล่งๆ”

“แน่ใจนะ?”

“ค่ะ”

“ไม่มีผู้ชายยืนกวักมือเรียกอยู่เหรอ?”

คนฟังขนลุกเกรียว ไล่ตั้งแต่แข้งขาซ่านขึ้นมาถึงหนังหัว ราวกับศีรษะโตขึ้นเป็นลูกโป่งโดนอัดแก๊สจากเบื้องล่าง

“อย่าล้อเล่นอย่างนี้สิพี่เอิน”

มาวันทาเม้มปากแน่น เบี่ยงกายมาทางลานดาว ส่งมือให้น้องสาวจับก่อนแล้วค่อยๆก้าวลงจากโต๊ะกระจกอย่างระมัดระวัง เมื่อมายืนที่พื้นโดยสวัสดิภาพแล้วจึงเกาะราวระเบียงชะโงกมองเบื้องล่าง เห็นเป็นพื้นโล่งว่างเปล่าดังลานดาวบอกไม่ผิด

“พี่ไม่ได้ล้อเล่น แต่ทันทีที่พี่ก้าวยืนบนโต๊ะกระจกแล้วก้มมองข้างล่างในวินาทีแรก พี่ก็เห็นเขาจริงๆ แต่งชุดเหมือนบ๋อยโรงแรม กวักมือเรียกเหมือนเป็นคนรู้จักและคอยพี่อยู่”

ลานดาวกลืนน้ำลายแทบไม่ลง

“อะ… เอ่อ… ตาฝาดมั้ง”

คนคิดสั้นเมื่อนาทีก่อนส่ายหน้า

“พี่แน่ใจว่าเห็นเขา แล้วก็ไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวอะไร เพราะเมื่อกี้สมองชาและเห็นทุกอย่างเหมือนความฝันไปหมด ตอนตัดสินใจตายและยืนอยู่หน้าแท่นประหาร สายตาคนเราคงวาดภาพหลอนหรือไม่ก็เห็นข้ามมิติไปเจออะไรบางอย่างเข้าจริงๆ”

สมาชิกชมรมกลัวผีหัวเราะทั้งมือสั่นระริกจนต้องจับราวเป็นการหาที่ยึด

“แปลว่าเมื่อกี้พี่เอินเกือบได้ไปเป็นเพื่อน หรือผลัดเวรรับช่วงยืนกวักมือเรียกคนอื่นต่อแล้วสิคะ”

“ก็คงอย่างนั้น” มาวันทารับเสียงเศร้า เงียบไปนานก่อนทวงสัญญา “เธอรับปากพี่ว่าจะไม่ทำเลวร้ายกับพี่อีก จำได้ใช่ไหม?”

เมื่อเจอคนจริงกว่า ลานดาวก็รับแบบติดอ่าง

“จะ… จำได้ค่ะ”

“รู้ใช่ไหมพี่จะขออะไรจ๊ะเป็นคำแรก?”

ลานดาวยิ้มแหย

“ค่ะ… จ๊ะจะเข้าไปทานข้าวเดี๋ยวนี้”